

**HAFIZ OSMAN
MESCİDİNDEN
CUMA
SOHBETLERİ**

**HACI KÂMİL KARASU
TİREVÎ HZ.**

II

İmam-ı Birgivî Kültür Sanat Eğitim Okul ve Öğrencilere Yardım
Derneği

Temin Adresi

Mimar Sinan Mahallesi
Manyası Caddesi
Dış kapı no: 4
İzmir-Ödemiş

Dernek Başkanı

Fahrettin KANAT
0535 328 39 02

Yayına Hazırlayan

Şükran Düztaş – Asiye Atalay
Abdulkadir Aygöl

Kapak Tasarım

Hüseyin Salâhi Çiloğlu

Baskı ve Cilt

Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77 Bağcılar İstanbul
0212 629 06 15

www.secilofset.com

2022

Hafız Osman Mescidinde Sohbet Esnası

Hafız Osman Mescidinde Sohbet Öncesi

MUKADDİME (ÖNSÖZ)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
رَبِّ يَسَّرَ وَلَا تُعَسِّرَ رَبِّ تَمِّم بِالْخَيْرِ

Hamd alemlerin hâliki, maliki, mürebbsi olan, en güzel isimlerin sahibi Allahu teâlâ ve tekaddes hazretlerinedir. O ki isimlerinin tecelligâhı olan alemleri yaratıp insanı bu alemler içre halife kıldı.

Sâlât ve selâm Cenâbı Kadir-i Mutlak hazretlerinin en mümtaz mahluku, iki cihanın iftihar, beşeriyetin sığınağı Ahmed-i Mahmud-u Muhammed Mustafâ (sallallâhü aleyhi ve sellem) hazretlerinin, onun ehl-i beytinin, ashâbının ve kıyamete kadar onların güzide yoluna tabi olacak olan müminlerin üzerine olsun.

Kur'an-ı Kerîm'de, Yunus Suresinin 62, 63 ve 64'üncü ayetlerinde (meal) *“Agâh olun (gözünüzü açın) Allah'ın evliyasına korku yoktur, onlar üzülmeyecekler de. Onlar ki iman edip takvâya sarılmışlardır. Onlara dünya hayatında da âhirette de müjde vardır. Allah'ın sözlerinde asla değişme olmaz. Asıl büyük bahtiyarlık işte budur.”* buyrulmakta, Allahu teâlâ kendisine dost olmanın iki temel şartını veciz bir biçimde ifade etmektedir. Görüldüğü üzere bu iki şart “iman etmek” ve “takvâya sarılmaktır.” Bu itibarla kişinin Allahu teâlâ ile olan dostluğunun seviyesini imandaki yakîni ve takvâya karşı hassasiyeti belirler.

Üstadımız Tireli Hacı Kâmil Karasu (ks) hazretleri hakiki manada yakîn ve takvâ sahibi bir mürşid-i kâmil idi. Biz kendisinden, önüne arkasına başka sıfatlar gelmeksizin düz “Müslüman” olmanın erişilebilecek en büyük saadet olduğunu öğrendik. İrşat vazifesini ifa ettiği yaklaşık 13-14 sene boyunca tüm gayesi bir ademoğluna daha İslâm'ı anlatabilmektir. Dervişleri çoğu zaman nefislerine uyup dediklerini tutmakta gevşek davranırlar da o aynı şeyleri defalarca anlatmaktan sıkılmaz, bilâkis her anlatışında simasında ilk günkü heyecan ve şevk belirdi. O tepeden tırnağa iman dolu idi.

Efendi Babamızın en ayırt edici özelliği neydi deseler, hiç şüphesiz tevazuu idi. O insanların en mütevazılarından idi. Şairin *“Yıldızları tesbih*

tesbih çeker de, Namazda arka saf hizasındalar.” dediği erlerden bir er idi. Büyükle büyük, çocukla çocuk olur; herkesin seviyesine göre sohbet eder; şakalaşınca ondan neşelisi, ciddileşince ondan ciddisi bulunmazdı.

Hacı Kâmil Efendi Babamızın mutat olarak düzenlediği haftalık iki sohbet halkası vardı. Bunlardan birincisi her Cuma günü Cuma namazı öncesinde Hafız Osman mescidinde düzenlediği “Cuma sohbetleri”, ikincisi de her Pazar günü öğle namazından sonra Yahşi Bey (*Yeşilimaret*) camiinde düzenlediği “Pazar sohbetleri” idi. Bu sohbetler umuma açık olup her seviyeden insanın istifadesine sunulmuştu. İnsanların her ikisinden de istifadesi büyük olurdu.

Hacı Kâmil Efendi Babamızın 19 Ekim 2019 tarihinde vefat etmesinden sonra ondan geriye düzenlediği sohbetlerin video kasetleri kaldı*. Kâmil Efendi Babamızdan sonra irşat postuna oturan Ödemişli Hacı Ali Adil Efendi Babamız bu sohbetlerin yazıya dökülüp kitaplaştırılmasına büyük ehemmiyet atfetti. Bizlere de onun himmeti ve yönlendirmesi altında bu çalışmayı yürütmek düştü. Bu kitapta göreceğiniz güzellikler, Hacı Kâmil Efendi Babamızın Kur’an ve Sünnetten aktardıklarıdır. Hatalar biz aciz kulların gözünden kaçanlardır.

*“Kişi sevdiği ile beraberdir.”*** Cenâbı Allah’tan ahirette Kâmil Efendi Babamız ve bizleri peygamberler, siddîkler, şehidler ve salihlerle beraber kılmasını niyaz ederiz. Bu dünyada ayrıldık, o dünyada ayrılmamak üzere buluşmayı umuyoruz.

Gayret bizden tevfiğ Allah’tan.

* Allah’ın evliyası dünyasını değiştirmekle tasarrufu kesilmez. Elbette manevi tasarrufu da almasını bilenler için devam etmektedir. Bununla beraber, kastımız bahsi geçen sohbetlerden geriye kalandır. Öte yandan velayet postu da boş kalmaz. Allahu teâlâ hayatta olan bir kimseyi görevlendirir. Nitekim hadis-i şerifte *“Yeryüzü Hz. İbrahim Halilurrahmân gibi kırk kişiden boş kalmayacaktır. Yeryüzünde yaşayanlar onların duaları sebebiyle yağmura ve ilahî yardıma erişirler. Onlardan her ne zaman biri ölürse Allah bir başkasını onun yerine geçirir.”* buyrulmuştur (Taberânî, *el-Mu’cemu’l-Evsat*, c. IV, s. 247 (hadis no: 4101) – Heysemî hadisin isnadının hasen olduğunu ifade etmiştir - Heysemî, *Mecmau’z-zevâid*, c. X, s. 46 (hadis no: 16674)).

** **Buhârî**, Edeb, 96; **Müslîm**, Birr, 165.

İçindekiler Tablosu

İçindekiler Tablosu.....	5
Bazı Mühim Kavramlara Dair Malumat.....	8
TİRELİ HACI KÂMİL KARASU HAZRETLERİ	13
1) Hafız Osman Efendi	13
2) Tarikat Yoluyla İlk Tanışma	16
3) Baba Hakkı	17
4) Nazillili Hacı Ali Efendi.....	18
5) Yunaklı Hacı Molla Rahim Efendi.....	19
6) Diyarbakırlı Seyyid Zeynel Abidin Hazretleri	21
7) Çorumlu Hacı Mustafa Efendi	23
8) Nevşehirli Hacı Abdullah Baba.....	24
HACI KÂMİL TİREVÎ HAZRETLERİNE MANEVÎ GÖREVİN VERİLİŞİ	30
CUMA SOHBETLERİ	34
1) 08.01.2010 tarihli sohbet.....	34
<i>(Son nefes (imanlı ölüm), orucun fazileti ve çeşitleri, alışverişte tartının hakkı, zikir, peşin-taksitli alışveriş, kabir sualinin inceliği, güzel ahlak, emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker ve ahir zamanın önemine dairdir)</i>	
2) 19.02.2010 tarihli sohbet.....	54
<i>(Kişinin haddini bilmesi, mürşid-i kâmilin dervişinden haberdar olması, rüya çeşitleri, istihare, duanın önemi, eş seçerken dikkat edilmesi gereken hususlar, Mevlid kandili ve Tire'de kandil adetleri, cemaatle namaz ve teheccüd namazının önemine dairdir)</i>	
3) 05.03.2010 tarihli sohbet.....	77
<i>(Yeşilay haftası ve kötü alışkanlıklar, kurban ibadeti, dinin tanımı, Kur'an öğrenme ve okumaya dairdir)</i>	
4) 23.04.2010 tarihli sohbet.....	92
<i>(Eve misafir çağırırken eve haber verme, kanaat, haset/imrenme, gıybet, iftira, dilin kullanımına göre en tatlı ve en acı olmasına dairdir)</i>	

- 5) 11.06.2010 tarihli sohbet.....109
(*Evlat terbiyesi, Allah'ın nimetlendirmesi, enaniyet, egoizm, sadizm, Allah'ın kimi sevdiğine dairdir*)
- 6) 18.06.2010 tarihli sohbet.....121
(*Rüya ve rüya çeşitleri, istihare, iman, ihlas, ihtiras, haset/imrenme, takvâya dairdir*)
- 7) 25.06.2010 tarihli sohbet.....131
(*Ahırzamanda sünnete uymak, imanı kurtarmaya dair, dilin kullanımına göre en tatlı ve en acı olması ve dinin tanımına dairdir*)
- 8) 09.07.2010 tarihli sohbet.....137
(*Taklidi iman/tahkiki iman, güzel ahlak, Diyarbakırlı Zeynel Abidin Hazretleri, şükür ve duanın önemi ve ahir zamanın kıymetine dairdir*)
- 9) 23.07.2010 tarihli sohbet.....150
(*Fetva ve takvâya, güzel ahlak, egoizm, sadizm, ibadetin devamlılığı ve kabir sualinin zorluğuna dairdir*)
- 10) 27.08.2010 tarihli sohbet.....164
(*Orucun fazileti ve çeşitleri, haram-helal ve şüpheli olan şeyler, dilin kullanımına göre en tatlı ve en acı olması, güzel ahlak ve son nefeste imanlı ölmeye dairdir*)
- 11) 03.09.2010 tarihli sohbet.....180
(*Ramazan ayı, oruç, kadir gecesinin fazileti ve zekâta dairdir*)
- 12) 12.11.2010 tarihli sohbet.....194
(*Birtakım rahatsızlıkları, hangi hayvanlardan kurban olacağı, zilhicce orucu, Ahmed-er Rufai Hazretleri zamanında kutupluktan atılan zatın hikayesi, zekât ve helal lokmaya dairdir*)
- 13) 26.11.2010 tarihli sohbet.....205
(*Cömertlik – pıntılık, isteyene karşı muamele, ahir zamanın kıymeti, müsamaha ve iş ahlakına dairdir*)
- 14) 03.12.2010 tarihli sohbet.....219
(*Muharrem ayının önemi ve yapılması gerekenler, 10 Muharremde gerçekleşen olaylara dairdir*)

15) 10.12.2010 tarihli sohbet.....	229
<i>(İmansız aklın yanlışa götüreceği ve ihlasa dairdir)</i>	
16) 24.12.2010 tarihli sohbet.....	236
<i>(Güzel ahlak, lutilik (eşcinsellik) ve zinaya dairdir)</i>	
17) 07.01.2011 tarihli sohbet.....	243
<i>(Cumanın fazileti, yemin bozmak ve yemin çeşitleri, ifrat-tefrit davranışlar ve can sıkıntısına dairdir)</i>	
18) 14.01.2011 tarihli sohbet.....	258
<i>(Siyasetin hayatımızdaki yeri, sade müslüman olmak, iyiliği emredip kötülükten sakındırma, nefsin özellikleri ve mertebelerine dairdir)</i>	
19) 28.01.2011 tarihli sohbet.....	267
<i>(Nefse sorulacak sualler, teheccüd namazının önemi ve güzel ahlâka dairdir)</i>	
20) 04.02.2011 tarihli sohbet.....	277
<i>(İhtiyaç ve ihtiras farkı, güzel ahlâk, evlat yetiştirme ve nefis mertebelerine dairdir)</i>	
21) 11.02.2011 tarihli sohbet.....	292
<i>(Mevlid kandili ve kadilde oruçlu olma ve kaza namaz kılmak için sünnetleri terk etmemeye dairdir)</i>	
22) 18.02.2011 tarihli sohbet.....	300
<i>(Ahir zamanın kıymeti, takvâ, müslümanın uyuma-uyanma saatleri, iyiliği emredip kötülükten sakındırma ve Allah'ın razı olmasında dairdir)</i>	
23) 25.02.2011 tarihli sohbet.....	311
<i>(Kanaat, aç gözlülük, Allah'ın kuluna ikramı, sabırlı olma ve sadakanın önemine dairdir)</i>	

Bazı Mühim Kavramlara Dair Malumat

Üstadımız Tireli Hacı Kâmil Efendi Hazretleri sohbetlerinde derin tasavvufî meselelere pek fazla girmez, konu olarak günlük hayata yönelik sade başlıklar seçerdi. Namaz, zekât, oruç, nafîle ibadetler, Allah sevgisi, Allah korkusu gibi hem şeriatın hem tasavvufun özünü oluşturan hususları nakış nakış işlerdi. Bununla beraber yer yer yüzeysel olarak birtakım tasavvufî terimler de kullanırdı. Bu kitapta istifadenize sunmaya çalıştığımız sohbetlerde de yüzeysel olarak birtakım tasavvufî terimlerden bahsetmektedir. Bu itibarla kitap boyunca geçecek olan tasavvufî terimlere dair genel bilgiler sunacağız. Aynı bilgiler ehemmiyetine binaen bu kavramların ilk geçtiği yerlerde dipnot olarak da verilmiştir.

Nefsin mertebeleri

Tarikatlar ruhanî tarik ve nefsanî tarik olarak ikiye ayrılır. Ruhanî yolda olanlar ruhu safîleştirerek seyri sülûk ederler. Nefsânî yolu tercih edenler nefsi terbiye ederek giderler. Nefis yolundan giden mübarek insanlar nefsi yedi bölüme bölmüşlerdir. Bunlar nefs-i emmâre, nefs-i levvâme, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne, nefs-i râziye, nefs-i marziyye ve nefs-i sâfiye'dir. Bu nefis mertebeleri ile alakalı genel olarak şöyle bilgiler verilmektedir.

Nefs-i emmâre: Emreden nefis demektir. Yusuf Sûresi'nin 53'üncü ayetine istinaden bu isim verilmiştir. Bu ayette Yusuf aleyhisselâm'ın dilinden şöyle aktarılmaktadır: *“Nefsimi temize çıkarmıyorum, çünkü nefis cidden emmâredir (kötülüğü emredicidir)...”*.

Nefs-i emarenin bütün kâfir, münafık ve fasıkların nefsi oldukları, bu nefis mertebesindeki insanların çoğunluğunun imansız olarak öldükleri ve ebedî olarak cehennemde kaldıkları, buna mukabil bazılarının da iman üzere öldükleri kayıtlıdır. Nefs-i emmâreye hayvanî ruh da denir. Bu mertebedeki insan her türlü kötülüğü işler. Zina eder, içki içer, adam öldürür, kumar oynar... Hasılı her ne kötülük varsa nefsi ona yaptırır. Bu mertebedeki insan günah işleyince pişmanlık duymaz. Dilinden pişman olsa da bu pişmanlık gönlüne inmez. Bazen açıktan bazen de içten içe yaptığı kötülüğü zararsız ve hatta doğru görür. Kişi

için ilk basamak emmâreden kurtulmaktır. Zira denildiği üzere emmâre imansızlığa dahi yakındır. Böyle sondan el-mümin ismi şerifiyle kalplerde iman çırasını yakan ve yanar tutan Allahu teâlâ Hazretlerine sığırız.

Nefs-i levvâme: Kendini kınayan nefis demektir. Kıyamet Sûresi'nin 2'nci ayetine istinaden böyle isimlendirilmiştir. Ayet şöyledir: *“Ve nefsi levvameye (kendini kınayan nefse) yemin ederim.”*

Bu nefis mertebesinde dervişten günahlar sadır olmaya devam eder. Ancak işlediği günahtan hemen pişman olur. Gönlünde hakiki bir nedamet belirir. *“Ben böyle yapmayacaktım, ben bu işten uzaklaşacaktım.”* diye kendisini azarlar, sorguya çeker, ağlar. Ancak bu mertebedeki derviş pişmanlığın ardından tekrar günaha düşer. Nefs-i levvâmenin bir yönü emmâreye bir yönü mülhimeye bakar. Derviş gayretini sürdürürse mülhime müyesser olur. Ancak tekrar kötülöklere dalarsa emmâreye geri düşer.

Nefs-i mülhime: İlham alan nefis demektir. Şems Sûresi'nin 6 ve 7'nci ayetlerine istinaden böyle adlandırılmıştır. Bu ayetler mealen şöyledir: *“Ve nefse ve onu düzenleyene, kötülüğünü de iyiliğini de ona ilham edene (ant olsun ki) ...”*.

Nefs-i mülhimedeki derviş ilâhi emirlere uydukça aşk ateşi kalbinde yanmaya, çektiği zikirlerin lezzetini almaya başlar. Bu mertebedeki derviş Allah ve Resûlünü sevmeye başlamıştır. Arkadaşlarını görmeden yapamaz, hep onlarla olmak ister. Rüyayı sahîhalar görmeye başlar. Günahlardan son derece sakınır. Gönlünde günah arzusu durmakla beraber levvâmenin aksine o arzuyu fiiliyata dökmez. Hasbel kader küçük günahlardan işlediği olursa da hemen tövbe eder, gözyaşı döker.

Nefs-i mutmainne: Mutmain olmuş nefis demektir. Nefs-i mutmainne, nefis-i râziye ve nefis-i marziyye Fecr Sûresi'nin 27 ve 28'nci ayetlerinde beraber anılmış olup bu ayetler mealen şöyledir: *“Ey nefsi mutmâinne (mutmain olmuş nefsi)! Rabbine dön, hem râziye olarak (sen O'ndan razı olarak) hem marziyye olarak (O senden razı olarak).”*

Nefsi mutmâinne makamındaki derviş tereddüt ve kuruntudan kurtulmuştur. Mülhimedeki kişi günaha karşı arzu duyup onu işlemezen, mutmâinne makamında günahın arzusu da silinmiştir. Bu makamdaki dervişin hali son derece cömert olur. Gerçek dostuna bütün mallarını vermeye razı olur. Dahası “*Dost yoluna canını ver.*” deseler hemen boynunu uzatır. Bu mertebede ziyadesiyle kalp inceliği hasıl olur. Varlıkların kimini hali ile kimini dili ile anlar ve onlarla konuşur. Belki meleklerle sohbet eder. Bunlar gibi keşif ve keramete dair şeyler zuhur eder. Ancak bunlar takılıp kalırsa dervişi karanlıkta bırakacak berzahlardır. Dervişin “*ilahi ente maksudi ve rızaike matlubi*” yani “*İlahi! Bütün gayem sensin, tek isteğim senin rızandır.*” düsturuna sarılması gerekir. Bu makamda şeytanın türlü suretlerle görünüp “*Ben senin yüce rabbimim.*” türünden sözler söylemesi olur. Dervişin şeyhi kâmil bir mürşid ise bu tehlikelerden kolayca kurtulur. Eğer şeyhi kâmil değilse Allah korusun sapıklığa düşme tehlikesi olur. Mutmainne makamı dervişin son, Allah dostlarının ise başlangıç makamıdır. Burdan ilerisi Allah’ın inayetidir.

Nefs-i râziye: Allah’tan razı olmuş nefis demektir. Bu mertebedeki derviş kaza ve kaderinde olan özelliklerin hepsine razı olup bir an bile Allah’ın rızasından ayrılmaz. Allah’ın her şeyi tam ve mükemmel olarak yerli yerince yaptığından pürüzsüz bir gönül hoşnutluğu ile emin olup Allah’ın her yaptığından kamilen razı olur. Bu mertebedeki derviş son derece yumuşak başlı olup mizacı, huyu ve tabiatı hoş ve sağduyu sahibi olur. Her nereye varırsa insanlar gayri ihtiyari kendisine hürmet eder. Bu mertebedeki dervişte “*ilahi ente maksudi ve rızaike matlubi*” yani “*Allah’ım gayem sensin. Tek isteğim senin hoşnutluğundur.*” sözü düstur olmuştur. Bundan dolayı bu mertebedeki derviş kendine görünen keşif ve keramet in hepsinden geçer.

Nefs-i marziyye: Kendisinden razı olunmuş nefis demektir. Bu mertebedeki derviş devamlı surette Allah’ın huzurundadır. Resûlullah’ın sünnetine uymuş ve onun ahlâkı ile ahlâklanmıştır. Kişiden keşif ve keramet zuhur eder ama o bunlara hiç iltifat etmez. Bu makamdaki kimselere büyük tasarruflar verildiği olur. Bu makam “irşat” ve “vahdet” makamı olup herkes bu makama varamaz.

Nefs-i sâfiye: Bu makamdaki kişide hayvanî ruhun sıfatları mahvolmuştur, hayvaniyetten arta kalan izler tamamen silinmiştir. Bu zatlarda sadece sultanî ruhun insanîyet sıfatları kalmıştır. Bu makamdaki insanların hallerini değil insanlar, melekler bile bilmezler. Onların hali ancak Allah teâlâ bildirirse bilinir.

Not: Nefis mertebeleri hakkında daha detaylı bilgiler için Mehmed Nurî Şahî Nakşibendi Hazretlerinin Miftahü'l Kulûb (Kalplerin Anahtarı) isimli kitabına ya da Erzurumlu İbrahim Hakkî Hazretlerinin Marifetnâme isimli eserine müracaat edilebilir.

Fena mertebeleri

Fenâyı-zât: “Fenâ” kelime manası olarak “yok olma” demektir. Fenâyı-zât dervişin kendi heva ve arzularına uymayı terk etmeye gayret etmesidir. Hak yolunun yolcusu için her şeyden önce lazım olan sağlam bir iradedir. Derviş öncelikle kendi heva ve hevesini terk etmek için bir azim göstermeli, farzları eksiksiz yerine getirmeli ve mürşidinin tavsiye ettiği şekilde sünnetleri ve nafileleri ihya etmeye çalışmalıdır. Bu azim ve gayret olmadan yol alınmaz ki bu kararlılığa fenâyı-zât denir.

Fenâ-fi’ş-şeyh: Mürşidi kâmile bağlanan talip, şeyhini çok sever ve ona derinden muhabbet edip “*Allah’ın dostuna söz verdim.*” diye ihsan üzere yaşayıp, zikir ile meşgul olursa bir müddet sonra onun haliyle hallenmeye başlar. Bu ister istemez gerçekleşir. İmam-ı Rabbânî (k.s) “*Kişi sevdiğinin ahlâkıyla ahlâklanır, bu sevenin elinde değildir, sevgi bunu icâp ettirir.*” buyurmuştur. Bu kaide gereğince şeyhini çok seven de şeyhinin ahlâkıyla ahlâklanır. Hatta o seviyeye gelir ki geriye kendi ahlâkından bir şey kalmaz. Bu hale gelen derviş için “şeyhinde yok oldu” manasında fenâ-fi’ş-şeyh tabiri kullanılır. Allah’ın bir ikramı olarak keşif, rüya, hâl ve görüntü ihsan olunmuş olup fenâ-fi’ş-şeyh olan dervişler şeyhini düşünüp zikir yapmaya başladığında, şeyhinin suretini kalbinde algılar. Akabinde başlangıçta sanki televizyon ekranındaki karlama gibi şeyhini görmeye başlar. Sebat üzere giderse görüntü netleşerek, şeyhini manen görür.

Fenâ-fi’l-resul: Müridin fenâ-fi’ş-şeyh hali, bu makamın sonunda, Peygamber (sav) Efendimize dönmeye başlar. Şeyhi onu Peygamber (sav) Efendimize yöneltir. Derviş Resulü Zîşan Efendimizin

ahlâkına tam olarak bürünmeye başlar. Manevi olarak keşif, hâl vb. durumlar ihsan olunanlar nereye bakarsa Resûlullah (sav) Efendimizi görür. Resûlullah Efendimizin (sav) cemaliyle, kemaliyle, nuruyla beraber olur. Kâinatta ne varsa, Resûlullah (sav) Efendimizin nurundan halk olunduğunu görür. Yanılacağı zaman Resûlullah Efendimiz hemen karşısına çıkıverir. Buna da fenâ-fi'l-resul denir.

Fenâ-fi'llâh: Fena mertebesinin son kısmı ve zirvesidir. Mürid nefs-i sâfîyeye gelince, eğer kabiliyetli ise yedi gök tabakasını, sekiz cenneti geçer. Kendisini fena ve yokluk sahrasında bulur. Mal ve mülkü, çoluk çocuğu, ibadet ve taati tamamen mahvolmuş ve kendisi de her şeyini yitirmiş, iflas etmiş ve Allah'ın amanında ondan yardım istiyor durumuna gelir. Kâinatta her ne varsa Allah'ın zatının tecellisine nispetle yok hükmünde olduğunu görür. Cenabı Zül-Celal Hazretlerinin zatında değil, sıfatlarında fani olur. Yani onun sıfatlarıyla sıfatlanır, ahlâkıyla ahlâklanır. Geriye kendisinden hiçbir şey kalmaz. Bundan sonra bütün kâinatta zerre zerre kendini görür. Yiyen de içen de tozan da O olur. Hadis-i Kudsi'de buyrulan *“Kulumu bir sevdim mi artık ben onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum.”** sırrı tecelli eder. Buna fenâ-fi'llâh denir.

Bekâ-billah: Kendinden geçerek Allah teâlâ hazretlerinin sıfatlarında fani olan salikin Allah'ın huzurunda bâki ve var olmasıdır. Fenâ-fi'llâh'a eren kişiden geriye eser kalmamış, bekâ-billah'a eren de Allah ile beka bulmuştur. Bu makamda kişiye doğu, batı, insanlar, cinler, vahşi hayvanlar, bitkiler, hülâsa varlık aleminde ne varsa gösterilir. Karanlık gecede kara taş üzerindeki kara karıncanın ayak sesini işitir. Sonra kendisine Hakkanî bir elbise giydirilir ve şerîat-ı Ahmediyye'ye büründürülür. Daha sonra mülk alemine getirilir. Bu mertebelerin tam olarak anlatılması imkânsız olup Allah teâlânın ihsanından başka bir şey değildir.

* Buhârî, Rikak 38.

TİRELİ HACI KÂMİL KARASU HAZRETLERİ

1) Hafız Osman Efendi

10 Mart 1936 tarihinde, İzmir'in Tire ilçesinde Dünyayı teşrif eden Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin büyük dedeleri aslen Aydın'ın Karacasu ilçesindedir. Annesi Fatma hatun, babası ise helâl rızka önem veren, arif ve fazıl kişiliğiyle bilinen Hafız Osman Efendi'dir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri henüz 5 yaşındayken annesi Fatma hatunu kaybetmesinin ardından babası merhum Hafız Osman Efendi'nin yüksek dinî terbiyesi altında yetişmiştir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, babasının dinî hayattaki hassasiyetini bir anısında şöyle anlatmıştır:

“Annem, ben henüz 5 yaşındayken vefat etmişti. Çok varlıklı olan dedemin vefatından sonra ise hatırı sayılır bir miras kalmıştı. Dedemin vefatından sonra teyze ve dayılarım bir araya gelerek annemden dolayı bizlere kalan mirası pay etmemizi istediler.

Ancak İslâm fihkına göre annemiz, dedemizden önce vefat ettiği için kuşak atlıyor ve bize miras düşmüyordu.

Medeni Hukuk'a göre miras hakkımızdı. Bu çok nadir yaşanabilecek bir durumdu.

O günlerde babamız Hafız Osman Efendi, Mehmet ağabeyimi ve beni yanına çağırarak:

‘Evlatlarım, kanunen miras sizin hakkınız olsa da dinen hükmü biliyorsunuz. Bu konuda sizi serbest bırakıyorum. Yalnız sizden İslâm'a uygun bir davranış sergilemenizi bekliyorum.’ dedi.

Mehmet ağabeyim de benim gibi düşünerek dünya malına meyletmedi. Miras medeni kanuna göre bölündü. Mahkemelerle uğraşılmasın diye biz de kanuni hakkımızı kâğıt üzerinde aldık. Hemen arkasından bize düşen tüm mirası tekrar teyzem ve dayımlara iade ettik. Böylece hakkımız olmayan bir mirası almadık. Elhamdülillah...

Aradan bir süre geçtikten sonra teyzem bize iki büyük teneke zeytinyağı göndermiş. Çocuklar dinî hassasiyetleri icabı mirastan vazgeçtiler. Bari şu zeytinlikten alınan zeytinyağlarından onlara verelim, diye düşünmüş. Ancak ağabeyim de ben de bu zeytinyağlarını kabul etmedik. Bu yağların bizim adımıza, Allah rızası için fakirlere dağıtılmasını söyleyerek teyzemizi üzmeden geri gönderdik.

Hafız Osman Efendi'nin dine karşı hassas yaklaşımının tezahürü olan diğer bir hadiseyi Hacı Kâmil Efendi Hazretleri şöyle nakletmektedir:

“Rahmetli babamız, bizim bankalarla bağlantımız olmasını istemez ve sık sık şöyle nasihat ederdi:

- ‘Evlatlarım, yolda yürürken bir bankanın önüne gelseniz, o bankanın süslü kaldırımlarından asla yürümeyiniz. Zira o süslü kaldırımlar faiz parası ile yapılmıştır. Bunun sizin ihlâsınıza, irfanınıza ve imanınıza zarar vermesinden korkarım.’

Babam Hafız Osman Efendi'nin hanın altında çay ocağı işletmeciliği yaptığı bir dönemde ben de kendisine yardım ediyordum. Bir gün beni yanına çağırarak şöyle dedi:

- ‘Oğlum, şu bankaya bundan böyle çay satışı yapmayın. Orası ile alışveriş yapmak artık benim içime sinmiyor.’

Oysaki müşterilerimiz içinde en fazla çay satışı yaptığımız yer o bankaydı. Aslında dinen bankaya çay satmamızın herhangi bir sakıncası yoktu fakat rahmetli babamın faiz meselesindeki hassasiyeti nedeniyle o günden sonra o bankaya çay satışı yapmadık.”

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri gençlik yıllarına ait bir hatırasını şöyle anlatmıştır:

“Bakkal işlettiğimiz yıllarda almış olduğumuz çeşitli kuru bakliyatlar çuvalar içinde olurdu. O zamanlar bakkalda fareler vardı. Biz fareler

için hiçbir zaman ilaç kullanmadık. Ne yapardık peki? Akşamları Tire'deki birkaç lokantaya gider, tüm yemek artıklarını isterdim. Ayrıca atılacak olan salata fazlalıklarını da alırdım. Bakkala gidince bütün yemek artıklarını büyük bir tepsiye koyardım. Salata malzemelerini, marulları tertemiz yıkayıp ince ince doğrar, onları da bir tepsiye koyardım. En sonunda bütün farelere seslenerek 'Sakın torbalarımıza dokunmayın, size koymuş olduğum şu yiyecekler ile karnınızı doyurun.' derdim. Sonra bakkal dükkânını kapatır, eve giderdim. Sabah geldiğimde tepsilerdeki tüm yemekler bitmiş olurdu ve hiçbir çuvalımıza dokunmadıklarını görürdüm, elhamdülillah. Yıllarca bu şekilde hiçbir fare bizim çuvalımızı delip de zarar vermedi."

Hacı Kâmil Efendi Hazretleri canlılara zarar vermeme hususunda devamlı olarak şu nasihatte bulunurlardı:

*"Kardeşlerim, kesinlikle hiçbir canlının canına kıymayınız. **'Sevap almak istersen öldür yılanı çıyanı, cemâl görmek istersen sakın kıyma bir canı.'**"*

Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri bakkal işletmeciliği yaptığı döneme ait, 1963 yılında yaşadığı bir diğer güzel hatırasını şöyle anlatmıştır:

"Bir dönem bakkal işlettiğimiz sırada İzmir'den mal aldığımız toptancıya gitmiştim. Toptancı firması dört kardeş tarafından işletilmekteydi. İşlerin yoğunluğu ve dünyalık kazançları arttırma çabası nedeniyle bu dört kardeşin hepsi de bekâr kalmışlar. Tabiri caizse adamlar evlenmeye fırsat bulamamışlar. Firma yetkilileri tarafından büroya davet edildim ve bir kahve ikram ettiler. Kahveyi içerken büronun duvarına yeni asılmış olan bir tablo dikkatimi çekti. Tablo içine işyeri sahipleri şu cümleyi yazdırmışlar. 'Kahveni içerken dahi yeni bir hücum planı hazırla!'"

*Firma yetkilisi bana sordu, nasıl olmuş diye. Ben de cevaben eksik olmuş dedim. Nasıl yani, neresi eksik olmuş, diye sordu. Dedim ki **"Hiç Olmazsa Kahveni İçerken Allah'ı Hatırla"** diye yazsaydınız. Adamlar bu sözümü çok beğendiler ve teşekkür ettiler. Hemen o şekilde yazdırıp*

asalım dediler. Bende o zaman haftaya geldiğimde o yeni tabloyu görürüm inşallah dedim. Ve önümüzde ki hafta gerçekten de çok daha güzel ve süslü bir tablo hazırlanmış, aynen dediğim gibi yazılmış olarak gördüm elhamdülillah.”

2) Tarikat Yoluyla İlk Tanışma

Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin tarikat ile tanışmasına vesile olan kişi, babası Hafız Osman Efendi'nin Tire merkezde han (otel) işletmeciliği yaptığı dönemde hanın kâtipliğini yapan Sabri Efendi'dir.

Sabri Efendi aslen Tireli olup, uzun süre Zonguldak kömür ocaklarında çalışmış, bu dönem zarfında Kadirî-Rufaî tarikatından ders almış, güzel ahlâk sahibi, muttaki bir Müslümandır.

O dönemin Arapçası ve hitabetiyle tanınan meşhur hocalarından Sofu Hoca ile birlikte handa bazı geceler dinî ve ilmî sohbetler yapmaya başlayan Sabri Efendi, bir süre sonra henüz 15-16 yaşlarında olan Hacı Kâmil Tirevî hazretlerini de bu sohbetlere davet ederek ilim ve sohbet meclisleriyle tanışmasına vesile olmuştur. Katıldığı bu gece sohbetlerinden çok büyük manevi lezzetler alan Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin özellikle Kadirî ve Rufaî yoluna karşı kalbinde bir sevgi ve aşk hali doğar. Babası Hafız Osman Efendi'nin de Abdulkadir Geylânî hazretlerine olan derin muhabbetinin etkisiyle bu sevgi ve aşk hâli artarak devam eder. Öyle ki kalbindeki manevi yolculuğunda çok önemli bir yere sahip olacak olan Abdulkadir Geylânî hazretlerine karşı duyduğu bu aşk ve muhabbet zamanla Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin ruhunu adeta yakar, kavurur. Hatta hüznü olduğu zamanlarda kitapçı komşusunun vitrininde yer alan Abdulkadir Geylânî hazretlerinin eserlerine bakarken, üzerinde yazan “Seyyid Abdulkadir Geylânî” ismini gördükçe içi huzurla dolar, teselli bulur ve gözleri yaşarırdı.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri tasavvufa karşı bu muhabbetini fark ederek kendisine özel alâka gösteren Sabri Efendi hakkında *“Eğdi, büktü, pişirdi ve bir yola soktu. O yol ki saadet yolu, ebedi mutluluk yolu, tarikat yoluydu. Allah ondan razı olsun. Biz hâlâ Sabri Efendinin ruhuna Yasin-i şerif okur, dua ederiz.”* demişlerdir.

3) Baba Hakkı

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri muhterem babalarına karşı tam bir itaat içerisinde hareket eder ve sürekli onun hayır dualarını almaya gayret gösterirdi. Bu husustaki titizliğini ve hassasiyetini gösterme babında şu iki misal yerinde olacaktır kanaatindeyiz:

Bunlardan ilki oğlu Abdulkadir Karasu'nun isminin konulmasına ilişkin hadisedir. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri 1963 yılında dünya evine girmiştir. Eşi Sabiha hatundan biri henüz doğmadan, sekiz aylık iken kaybetmiş olduğu, diğerleri hayatta olan Abdulkadir ve Fatma isminde üç evladı olmuştur. Oğlu Abdulkadir'in ismi daha o doğmadan kendisine rüyasında manen bildirilmiştir. Bu konuyla ilgili olarak Hacı Kâmil Tirevî hazretleri şunları aktarmıştır:

Eşim ilk çocuğumuza hamile olduğunda bir rüya görmüştüm. Rüyamda bana bir oğlumuzun olacağı ve isminin de Abdülkadir olacağı bildirilmişti. Ancak bir teamüldür ki bizde büyükler varken çocuğa isim koyma hakkı onlarındır. Bu vazife bize düşmez. Ancak çocuğun isminin Abdülkadir olacağı hakkında manevi bir ikaz da var. Ben babama usulüne uygun bir şekilde bu manevi durumu anlatmaya çalıştım. Rahmetli babam Abdülkadir ismini duyunca hemen duyulandı ve gözlerinden iki damla yaş geldi. 'Tamam oğlum, bu ismi ben teklif etmiş gibi koyalım inşallah.' diyerek, şerefle kabul etti.

İkinci misal olarak da şu hadiseyi Hacı Kâmil Efendi Hazretlerinden nakletmekte fayda görüyoruz:

"Ablamın kayınpederi olan dünürümüz, halk arasında İmamişi Efendi diye bilenen rahmetli Hacı Hafız Mehmet Evcil'in evinin bitişiğinde kiralık bir evi vardı. İmamişi Efendi, bahçe kapısı ortak olan bu eve güvenilir bir kiracının gelmesi konusunda bir ara babama fısıldamış.

İmamişi Efendinin evi mukim, güzel bir ev olmasına rağmen diğer kiralık ev eski püskü, kırık dökük, karanlıktı. Yani ikamete pek müsait bir ev değildi. Ancak bahçe kapısı ortak olduğu için mübarek, güvenilir bir komşunun gelmesini arzuluyormuş.

Ben de o zamanlar yeni evliydim. Bir ev tutmuş ve altı aylık kirasını da peşin vermiştim. Bir ara rahmetli babam beni yanına çağırdı ve aramızda şu konuşma geçti:

- *Oğlum, yarın bir kamyon tut, eşyalarını yükle. Dünürümüzün yanındaki kiralık eve taşıyorsun.*
- *Hayırdır, nereden çıktı bu baba?*
- *Oğlum, sen Türkçe biliyorsun, değil mi?*
- *Baba, oturduğum evin altı aylık kirasını peşin verdim. Dolmasına henüz beş ay daha var.*
- *Oğlum, sen ne diyorsun, ben ne diyorum? Yarın kamyonu evinin önüne çek, eşyalarını yükle, İmamîşi Efendinin yanındaki eve taşın, o kadar oğlum.*

Ben de peki baba diyerek ertesi gün ev sahibimin yanına gittim, durumu anlattım. Kiranın geri kalan kısmını iade etmesi için ricada bulundum. Kadın bana altı ay için sözleşme yaptığını, bu yüzden kiranın geri kalan kısmını geri ödeyemeyeceğini söyledi. Ben de kendisiyle helâlleşerek evden taşındım.

4) Nazillili Hacı Ali Efendi

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri manevi bir işaret üzerine Nazillili Hacı Ali Efendi'nin dergâhında uzun yıllar hizmet etme imkânı bulmuştur. Aydın'ın Nazilli ilçesinde mukim olan Hacı Ali Işıtan Efendi (*Nazillili Hacı Ali Efendi*), dört tarikattan icazetli olmasına rağmen daha çok Nakşibendilik usulleri ile irşat görevini sürdüren, dönemin önemli mürşid-i kâmillerindendi. Tire'deki meclislerinde 13-14 yıl gönüllü hizmet etmiş olan Hacı Kâmil Tirevî hazretleri bu dönemle ilgili şunları anlatmaktadır:

“Nazillili Hacı Ali Efendi hazretleri, dönemin meşhur evliyasıydı. Tire'de bu zatın yetişmiş birçok talebesi vardı. Her biri sanki halife gibiydi. Hafız İmamîşi Efendinin mescidinde sabah namazları, seçkin bir cemaatle kılınır ve bu cemaatin çoğunluğu da Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin dervişleri oluştururdu. Biz de böyle güzel bir mescitte ve cemaat içerisinde 13-14 yıl hizmet etme şerefine erdik. Ben Allah'ın

izniyle her sabah erkenden mescidin kapısını açar, sobayı yakar, etrafı temizler ve ezanı okurdum. Elhamdülillah! Allah bizim gönlümüzü o mescide öyle bağladı ki yeni evli olmamıza rağmen bu görevimizi hiç aksatmadık.

Her sabah namazından sonra Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin halifesi Çapar Hacı Emmi “Hatm-i Hâce” yaptırır.

Ben, Hacı Ali Efendi hazretlerinden dersli olmamama rağmen bu zikir meclislerine katılır ve devam ederdim. Oradaki ağabeylerimin bazıları beni dersli zannederlerdi.

Her anı feyz içinde geçen bu zikir meclislerinde, sanki Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin ruhaniyetini sürekli yanımızda hissederdik. Nakşibendî usulü üzere dillerimizi üst damağımıza yapıştırır, hafî yani sessiz bir şekilde zikir yapardık. Hele bir de zekeratül mevt yani ölüm rabtası yapılırdı ki ondan çok büyük manevi lezzet alırdık. İşte böyle gençlik yıllarımızda Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin meclislerinde bulunarak manevi yolculuğumuzda bir aşk hâli, bir şahlanma durumu meydana geldi.”

5) Yunaklı Hacı Molla Rahim Efendi

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri ilk kez hacca gittiği 1967 yılında Konya'nın Yunak ilçesi, Adakasım köyünde bulunan Kadirî-Rufaî üstadı Hacı Molla Rahim hazretlerine intisap ederek ilk dersini almıştır.

Hacı Molla Rahim Efendi hem anne hem de baba tarafından Seyyid olup, âlim bir evliya idi. Köyün en zengini olan ve aynı zamanda cömertliği ile tanınan Hacı Molla Rahim Efendi bir gün Hacı Kâmil Tirevî hazretlerine “Oğlum, biz hiç zekât vermeyiz.” dediğinde, bunu duyan Hacı Kâmil Tirevî hazretleri “Nasıl yani Efendim?” diye şaşkınlığını dile getirmiş, Hacı Molla Rahim Efendi sözüne devam ederek “Oğlum, biz hiç zekât vermeyiz çünkü zekât verecek bir mal bırakmadan (malın üzerinden bir yıl geçmeden) hepsini Allah rızası için tasadduk ederiz.” demiştir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin aktardığına göre, üstadı Hacı Molla Rahim Efendi çok cömertti. Hacı Kâmil Efendi Hazretleri bu hususta şunları söylemiştir:

“Adakasım köyünün en zengini hatta sahibi olan Hacı Molla Rahim hazretlerinin dergâhında her gün kazanlar dolusu yemekler pişirilir, bütün köy halkı ve ziyaretçiler bu kazanlarda pişen yemeklerden yerlerdi.

Hacı Molla Rahim Efendi, çok kibar ve ince düşünceli bir evliyaydı. Oğluna o yılın hasadını sattırır, elde edilen paranın bir kısmını erzak alımı için kullanır, bir kısmını da dergâhta halının altına koyarak ihtiyaç sahiplerinin oradan almalarını isterdi.

Büyük bir Peygamber (SAV) aşığı olan Hacı Molla Rahim Efendi, Peygamberimizin (SAV) adını duyduğunda hıçkırığa hıçkırığa ağlardı.”

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri Hacı Molla Rahim Efendi ile ilgili bir anısını şöyle anlatır:

“Bir gün Yunak’a Efendi hazretlerini ziyaret için yola çıktım. Yanıma da iki kutu baklava aldım. Yunak’a geldiğimde yolda bir derviş kardeşimiz beni karşıladı. ‘İzmir’den mi geliyorsun?’ dedi. Ben de ‘Evet’ dedim. Nereden bildiğini sorduğumda Hacı Molla Rahim hazretlerinin ‘İzmir’den bir evladımız gelecek. Elinde iki kutu baklava var. Git onu karşıla, yolda alıkoyma.’ dediğini söyledi. ‘Ben de seni elindeki kutulardan bildim.’ dedi. Ben, Hacı Molla Rahim hazretlerine geleceğimi haber vermemiştim. Mübareğin çok açık bir kerametine böylece şahit olduk. Elhamdülillah.”

Yine Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Hacı Molla Rahim Efendi ile aralarında geçen bir başka hadiseyi şöyle anlatmaktadır:

“Bir dönem boğazlarımdan rahatsızlık yaşıyordum. O zamanlar telefon yoktu. Hacı Molla Rahim hazretlerine mektup yazarak ‘Efendim boğazlarımdan rahatsızlık yaşıyorum, bir süreliğine zikirlerimi ağzım kapalı, yani sessiz olarak yapabilir miyim?’ diye sordum. Efendi hazretleri cevaben ‘Oğlum, fisiltila da olsa cehrî zikir sayılır. Ağzını

kapatırsan hafî zikre girer, o ise bizim yolumuza uygun değildir.’ diyerek mektup yazmıştı.”

6) Diyarbakırlı Seyyid Zeynel Abidin Hazretleri

Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin manevi olarak kendisinden istifade ettiği bir diğer zat da Diyarbakırlı Seyyid Zeynel Abidin hazretleridir. Şeceresi hem Hazreti Hasan’a hem de Hazreti Hüseyin’e dayanan çok muhterem ve mübarek bir insandır.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Mehmet ağabeyiyle birlikte 1967 senesinde hacca gitmek üzere bir kafiye dahil olurlar. İzmir’den hareket eden kafiye, Zeynel Abidin hazretlerini almak üzere Diyarbakır’a uğrar. Mübareğin şehrin hemen dışında bir dergâhı vardır. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri bu ziyaretlerini şöyle anlatır:

“Zeynel Abidin hazretlerinin dergâhına girdiğimizde yaklaşık bin kişinin katıldığı bir halakayı zikirle karşılaştık. Mübareği ilk gördüğümde sanki Peygamber Efendimizin (SAV) ruhaniyetini görür gibi oldum. Zeynel Abidin hazretleri dünyada gördüğüm en yakışıklı kişiydi. Zikir esnasında elinde iri taneli bir tespih olduğu halde zikri yönetiyordu.

Zikir esnasında dervişler tarafından hançer burhanı ve Kadirî huruç hareketi yapılıyordu. Biz daha önce de böylesi burhanları duymuş ve görmüştük ama o meclisteki kadar hiç etkilenmemiştik. Bir de diğer tarikatlarda genellikle burhanları şeyh efendiler yapıyordu. Zeynel Abidin hazretlerinin dergâhında ise dervişler yapıyordu.

Orada bir gece misafir kaldıktan sonra ertesi gün hac yolculuğu için tekrar yola çıktık. Zeynel Abidin hazretleri bölgede çok tanınan bir zat olması nedeniyle gümrüklerde hiç zorluk yaşamadık.

Zeynel Abidin hazretleri dünya malına meyletmeyen, cömert biriydi. Öyle ki kendisine sunulan ikramları herkesle paylaşır ve dağıtılmasını isterdi. Hatta bir portakal soyulsa herkese birer dilim dahi olsa paylaşırdı.

Mübarek, geceleri çok az uyur, uyuduğunda da ayaklarını asla uzatmazdı. Kendisine bir yastık verilirse diz çöker, yastığı ikiye bükerek dizlerinin üzerine koyar ve onun üzerine başını koyarak bir saat kadar istirahat ederdi.

Zeynel Abidin hazretleri beni çok severdi. Hac süresince yanında olmamıza müsaade ettiğinden hep birlikte olurduk. Medine'deyken ibadetlerimizi Peygamber Efendimizin (SAV) mübarek kabri saadetlerinin yanında yapardık. Ben çok kalabalık olması sebebiyle ve yer bulamayacağız kaygısıyla sürekli telaşlanırdım. Mübarek ise 'Hacı Kâmil oğlum acele etme, sen elimi tut.' derdi. Sanki her gün manevi olarak yerimiz ayrılmışçasına Peygamberimizin (SAV) kabri saadetlerini ziyaret ederdik. Mübareğin sol kolu Peygamberimizin (SAV) kabri saadetlerine, sağ kolu ise benim omuzuma temas ederdi."

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Zeynel Abidin hazretleri ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır:

"Otobüs şoförümüz Cemal Ağa'nın oğlu Enver, tasavvuf yolunu bilmediğinden Zeynel Abidin hazretlerine gösterilen saygıyı anlamıyor 'Ne var bu adamda? Herkes ona saygı gösteriyor ve onu imam ediniyor.' diye söyleniyordu. Az sonra Şeyh Efendinin de aramızda olduğu bir sohbet ortamında Şeyh Efendi bir ara şoföre dönerek:

- 'Bak oğlum, otobüsün sileceklerini açık bırakmışsın.' dedi. Şoför

- 'Hayır, kapalı.' deyince, Şeyh Efendi eliyle otobüsün camını göstererek işaret parmağını sağa, sola hareket ettirdi ve

- 'Oğlum bak çalışıyor, görmüyor musun?' dedi. Bu esnada silecekler hareket etmişti.

Şoför bu duruma çok şaşırarak 'Kapalıydı bu ya!' dedi. Şeyh Efendi elini indirince silecekler durdu. Şoför, 'İşte durdu' deyince Şeyh Efendi elini tekrar kaldırıp parmağını hareket ettirdi ve silecekler tekrar hareket etmeye başladı. Şoför bunu yapanın Şeyh Efendi olduğunu anlayarak 'Bunu siz yapıyorsunuz Efendim.' diyerek Zeynel Abidin hazretlerine gösterilen ilginin sebebini açıkça anlamış oldu.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Zeynel Abidin hazretleri ile olan bir başka hatırasını şöyle anlatmaktadır:

“Hacdan dönerken Şam’a uğradık. Şam’da Mehmet ağabeyimle dolaşırken bir tatlıcıya girdik. Orada tatlı kültürü çok yaygındı. Ağabeyim de tatlıyı çok seviyordu. O sırada Zeynel Abidin hazretlerini gördük ve hemen kendisine tatlı ikram etmek için içeriye davet ettik. Mübarek ‘Oğlum, bana hiç teklif etmeyin, zira çok rahatsız ediyor, o yüzden ağzıma alamam.’ diyerek ikramı geri çevirdi. Aslında mübarek çok ince düşünüyor, kendisini dünyaya meylettirecek hiçbir şeye yaklaşmıyordu.

7) Çorumlu Hacı Mustafa Efendi

Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin manevi yaşamında etkili olan bir diğer kişi de Çorumlu Hacı Mustafa Anaç hazretleridir. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, üstadı Hacı Molla Rahim hazretlerinin 1980 yılında Hakk’a yürümesinden sonra, zaman zaman Tire’ye dervişlerini ziyarete gelen Çorumlu Rufaî üstadı Hacı Mustafa Efendi hazretlerinden ders alarak ona intisap etmiştir. Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleri, dönemin birçok evliyası tarafından **“zamanın kutbu”** diye nitelendirilen meşhur bir mürşid-i kâmilidir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleriyle ilgili bir anısını şöyle anlatır:

“Arkadaşlarımızla birlikte Çorum’a üstadımızı ziyarete gitmiştik. Akşam zikir ve sohbet oldu. Saat gece yarısını geçmişti ki yol yorgunluğuyla biz de istirahat için odamıza çekildik. Teheccüd namazına uyanamayabiliriz kaygısıyla kendi aramızda kılıp da mı yatsak diye konuşurken Hacı Mustafa Efendi hazretleri odamıza girdi. Biz de üstadımıza soralım dedik. ‘Efendim, yorgun olduğumuz için teheccüd namazını kılıp da mı yatalım yoksa kalkıp da mı kılalım?’ diye sorduk. Mübarek bize çok zarif bir cevap vererek ‘Evlatlarım kılıp da yatalım, kalkıp da kılalım inşallah. Neden fazla kıldınız diye dövmezler.’ dedi.”

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleri dünya malına hiç değer vermezdi. Bu konuyla ilgili Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin anlattığı bir anısı şöyledir:

“Çorum’a dışarıdan gelen üç kişi Şeyh Efendiyi ziyaret etmişlerdi. Ziyaretleri sırasında işe ihtiyaçlarını olduğunu bildiren bu kişilere Şeyh Efendi, verimli bir bağının yevmiye (gündelik ücret) karşılığında çapalanması görevini vererek iş imkânı sağlamıştı. Üç dört gün sonra işçiler Şeyh Efendinin yanına gelip işi bitirdiklerini söyleyerek paralarını almış ve gitmişlerdi. Birkaç gün sonra Şeyh Efendi bağa gittiğinde çapa yapılmadığını görmüş ve insanların dürüst olmamalarına, helâl kazanca önem vermemelerine çok üzülmüştü.

O gece Şeyh Efendinin yaşadığı bu olaydan ötürü ibadetlerinde aksamalar meydana gelmiş ve bu durum manevi huzursuzluğa sebebiyet vermiş. Sabah olunca Şeyh Efendi bir dervişini çağırarak ‘Oğlum, Kızılırmak’ın kenarındaki bağı akşama kadar sat, gel. Sakın satmadan gelme.’ demiş. Derviş üstadının neden böyle bir şey yapmak istediğine bir anlam veremese de kendisine verilen görevi yerine getirmek için huzurdan ayrılmış. Aynı günün akşamı bağı değerinin çok altında bir fiyata satarak Şeyh Efendinin yanına dönmüş. Şeyh Efendi bağın kaç paraya dahi satıldığını sormadan dervişine hayır dua etmiş. Bunun üzerine derviş dayanamayarak ‘Efendim çok verimli bir araziye değerinin çok altında bir fiyata sattırdınız ve çok zarar ettiniz. Bu davranışınızın sebab-i hikmeti nedir?’ diye sormuş. Şeyh Efendi ‘Evladım biz Allah rızası için geçireceğimiz bir tek gecemizi hiçbir dünyalık mala değiştirmeyiz. Bir gecemizi de bir bağa satmayız.’ demiş.”

8) Nevşehirli Hacı Abdullah Baba

1984 yılında Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretlerinin Hakk’a yürümesinden sonra 1985 yılında Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz Efendi’ye manevi irşat görevi verilmiş, böylece dergâhın yeni şeyhi Hacı Abdullah Baba hazretleri olmuştu. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretlerinden sonra Nevşehirli Hacı Abdullah Baba hazretlerine intisap etmiştir.

Hacı Abdullah Baba hazretlerine, 2004 yılında Hakk'a yürümesine kadar bağlılığını devam ettirmiş ve kendisinden çok büyük manevi destekler görmüştür. Nitekim Hacı Abdullah Baba hazretleri, Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin yetişmesine büyük özen göstermiştir.

Hacı Abdullah Baba hazretleri bir sohbet meclisinde Hacı Kâmil Tirevî hazretleri ile ilgili şu güzel anısını paylaşmıştır:

“Sivaslı Ahmet Turan Gümüş, Burhan Kepenek, Hafız Ali Akgül ve birkaç kardeşimle kebabçı Kâmil Efendinin dükkânına gittik. Kendisi çok muhterem ve salih bir insandır. Kâmil Efendi ‘Efendi Baba, bana bir Hu de.’ dedi. Ben de ‘Sebebini söylemezsen olmaz.’ dedim. ‘Ne olur Efendim, bir Hu deyin.’ diye ısrar edince ben tekrar, ‘Sebebini söylemezsen olmaz.’ diye cevap verdim. Bunun üzerine anlatmaya başladı:

‘Bugün rüyamda Buğday Dede hazretlerinin oraya Peygamber Efendimiz hazretleri (SAV) geldi. Birkaç tane de enbiya vardı. Cihâr-ı Yâr-i Güzîn hazretleri de oradaydı. Sizi çağırdılar ve Resûlullah Efendimiz (SAV) ‘Evladım Abdullah Efendi gel.’ dediler. Peygamberimizin (SAV) huzuruna geldiniz ve selâm verdiniz. Kendisi iki elinizden tuttu ve ‘Şimdi sana Hu diyeceğim, sen de içine çek evladım.’ dedi. Üç defa ‘Hu, Hu, Hu’ dedi ve arkasından ‘Hu ism-i Azâm’dır, ecelden başka her derde şifadır. İnsanların niyeti üzerine ümmetime ‘Hu’ de evladım.’ diye buyurdular. Peygamberimiz (SAV) sizi pervane gibi döndürdüğüce siz ‘Hu’ diyordunuz. ‘Hu’ dedikçe yerlerde tomurcuk tomurcuk güller açıyor, fidanlar çıkmaya başlıyordu. Siz üç defa böyle yaptıktan sonra uyandım. Benim kalbimde bir maraz var efendim, ne olur bana ‘Hu’ deyin.’ dedi. Ben de ‘Şimdi oldu dedim.’ ve ‘Hu’ dedim.”

Hacı Abdullah Baba hazretleri bir gün Ödemiş’e gelir. Ziyaretlerinden sonra dönemin Ödemiş Zâkiri olup Hacı Kâmil Efendi’den sonra dergâhın şeyhi olacak olan Ödemişli Hacı Adil Baba hazretlerine, hülâsa o dönem itibarıyla Hacı Adil Ağabey’e dönerek *“Hadi oğlum Tire’ye, Hacı Kâmil Efendi’yi ziyarete gidelim.”* der. Minibüse binip Tire’ye doğru yola çıkarlar.

Yolda giderken Hacı Abdullah Baba hazretleri ile aralarında geçen şu konuşmayı Hacı Adil Baba şöyle anlatıyor:

- *Oğlum, şimdi Hacı Kâmil bize yemeği hazırlamaya başlamıştır.*
- *Efendim, geleceğimizden kimsenin haberi yok ki.*
- *Gidince görürsün oğlum, bizim masayı şimdiden hazırlamaya başlamıştır.*

Biraz yol aldıktan sonra Hacı Abdullah Babam konuşmaya devam etti:

- *Müşteri bile varsa, masadan kaldırıp temizlemiştir. Biz gidinceye kadar o masaya kimseyi de oturtmaz.*

Tire'ye yaklaştığımız sırada da:

- *Şimdi bize bir de kavun keser ki, bak bakalım ömründe bir daha böyle kavun yiyebilecek misin?*

Bütün konuşmalardan sonra Tire'ye vardık, Hacı Kâmil Efendinin dükkânına yaklaştık. O gün Tire'nin büyük pazarı olduğu için her taraf kalabalıktı. Dükkânına yaklaşınca baktım ki Hacı Kâmil Efendi dükkânın önüne çıkmış, sağa sola bakınıyor. Nereden geldiğimizi görebilmek için adeta parmaklarının ucunda etrafa bakınıp duruyordu. Karşıdan bizi görünce hemen koştu ve karşıladı. Abdullah Babam hazretleri bana dönerek:

- *Gördün mü ağa, ben sana söylemedim mi?*
- *Evet efendim, demiştiniz.*

Hacı Kâmil Efendi bizleri görünce sanki bayram etti. “*Efendim hoş geldiniz, şeref verdiniz.*” diyerek bizi hemen içeriye davet etti. İçeri girdik, dükkân çok küçüktü. İçeride uzunca iki tane masa vardı. Birinde müşteriler oturuyordu, diğeri ise boştu. İki kişilik hazırlanmış olan bu masa bizim için hazırlanmış gibiydi. Abdullah Babam hazretleri Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- *Ağa hayırdır, sana kim haber verdi bizim geleceğimizi? Adil oğlum, yoksa sen mi arayıp haber verdin geleceğimizi?*

- *Hayır efendim, ben haber vermedim.*

Bu sefer Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- *Hayırdır oğlum, nereden haber aldın geleceğimizi?*

- *Efendim, kimse haber vermedi. Ben işte öyle hisseder gibi oldum, içime doğar gibi oldu.*

Abdullah Babam hazretleri bana dönerek “*Görüyor musun oğlum, ağabeyin sır veriyor, ser vermiyor.*” dedi. Sonra Hacı Abdullah Babam hazretleri, Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- *Peki oğlum, iki kişi geldiğimizi nasıl anladın? Ben yalnız da gelebilirdim veya 3-4 kişi de gelebilirdik.*

- *İşte efendim, iki kişi geldiğinizi görür gibi oldum.*

Yemeğimizi yedikten sonra Hacı Kâmil Efendi dolaptan iki porsiyon kavun çıkarıp önümüze koydu. Hacı Abdullah Babam hazretleri bana “*Oğlum, bak gördün mü, ben sana demedim mi? Ye bakalım, bak tadına nasılmış kavun?*” dedi. Ben “*Bismillah*” diyerek kavundan bir dilim aldım. Hakikaten o güne kadar ömrümde böyle bir kavun hiç yememişim. Daha sonraları Hacı Abdullah Babam hazretleri ziyaretimize geldiğinde mübarek sever diye kavun alır ve ikram ederdim. Abdullah Babam hazretleri bana “*Oğlum, ne kadar özenirsen özen, Hacı Kâmil'in kavunu gibi olmaz.*” derdi. Çok daha sonra bu kavun meselesini Hacı Kâmil Babama sordum. Dedi ki:

- *Oğlum, Abdullah Babam hazretleri kavun sever diye pazara kavun almaya gittim. Her tarafa baktım, aradım, lâkin bulamadım. Sonunda iki tane kelek kavun buldum, onları alıp size ikram ettim.*

Hacı Abdullah Baba hazretleri, yine dervişlerine Hacı Kâmil Tirevî hazretlerine rüya yorumlama görevi verilmişinden bahsederek “*Tireli kebabçı Hacı Kâmil Efendi var. Ona manen rüya tabiri görevi verildi. Rüyalarınız veya hâlleriniz olduğunda ona anlatabilirsiniz.*” demiştir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri kendisine rüya tabiri yetkisinin bizâtihi Yusuf Peygamber (AS) tarafından manevi olarak verildiğini söylemiştir.

Hatta kendisi Yusuf Aleyhisselâm'a "Anlatılan rüyaları nasıl tabir edeceğim? Benim ilmim yok ki." diye sorduğunda Yusuf Aleyhisselâm kendisine "Evladım, sana rüyalar anlatılır. Anlatılan rüyalar içerisinde manevi olarak tabir edilecek çok az rüya olur. Öyle rüya olursa, konuşan senin ağzın olur fakat manasını biz sözleriz inşaallah." diye cevap verir.

Hacı Abdullah Baba hazretleri irşat vazifesi gereğince sık sık yurtdışı seyahatlerine çıkardı. Yine yurtdışında olduğu bir dönemde Ödemişli Hacı Adil Ağabey gördüğü bir kısım rüyayı Hacı Abdullah Baba hazretleri ile görüşme imkânı bulamadığı için dergâhta kendisinden önde olarak tahmin ettiği bir kısım ağabeylerine anlatır. Daha sonra Hacı Abdullah Baba hazretleri Türkiye'ye döner. Bir süre sonra da Ödemiş'e dervişleri ziyarete gelir. Gün boyu çeşitli sohbet programları olur. Akşam istirahat için Hacı Adil Ağabeyimizin evine misafir olur. Hacı Adil Ağabey, Hacı Abdullah Babanın istirahat etmesi için odasını hazırlar ve davet eder. Daha sonra Hacı Abdullah Babadan müsaade isteyerek odadan çıkmak ister. Bu sırada Hacı Abdullah Baba hazretleri ile aralarında yaşanan diyalogu Hacı Adil Ağabey şöyle anlatır:

- Ağa gel bakalım, otur yanıma.
- Efendim, ben oturmuyayım. Geç oldu, siz çok yorgunsunuz, istirahat edin.
- Gel oğlum, gel, otur. Oğlum rüyan neyin yok mu? Anlat bakalım.
- Var efendim ama sabah anlatırım. Siz dinlenin, yorgunsunuz.
- Oğlum, rüyan var mı, yok mu diye soruyorum.
- Efendim sabahleyin anlatsam, siz bir dinlenseniz.
- Oğlum, senin şeyhin kim? Oğlum, sen rüyalarını kime anlatıyorsun? Sen onları bir şey zannedip, gördüğün rüyaları anlatıyorsun, onlar da senin rüyalarını kendileri görmüş gibi bana anlatıyorlar. Kim ki onlar? Biz kimin ne gördüğünü ne görmediğini bilmiyor muyuz? (Kızarak) Otur şuraya, anlat bakalım. Hayır olsun inşaallah.

Peki efendim dedim ve tek tek gördüğüm rüyaları; ilki şöyle, ikincisi böyle diye anlattım. O da bana "Oğlum, ilk gördüğünü şuna anlatmışsın, ikincisini şuna anlatmışsın, üçüncüsünü falanca kişiye

anlatmışsın.” diyerek tek tek anlattığım kişileri isimleriyle bana söyledi. Ben “Evet, efendim.” dedim. Hacı Abdullah Baba hazretleri:

- *Yaa, oğlum. Bundan sonra hele birine bir şey anlat da gör halini.*
- *Peki efendim, anlatmam.*

Bir yıl kadar kimseye hiçbir şey anlatmadım.

Hacı Abdullah Baba hazretleri tekrar Ödemiş’e geldiğinde bana *“Oğlum, bundan sonra geceleri kibleye doğru dönerek şu koltuğa oturacaksın. Eline tespihini alacaksın, derslerini çektikten sonra ‘La ilahe illallah’ demeye başlayacaksın.” dedi.*

Rüyalarımı başkalarına anlatamamaktan dolayı çok sıkıntılı bir dönem yaşadım. Bu durum bir sene kadar devam etti. Efendim hazretleriyle Ödemiş’e geldiğinde tekrar görüştük. Bu sefer kendisine *“Efendim, siz sürekli dışarı gidiyorsunuz, yüz yüze görüşemiyoruz. Soracağım, danışacağım şeyler oluyor. Siz kimseye bir şey anlatmayacaksınız dediniz. Ben çok zorlanıyorum. Eğer müsaadeniz olursa yaşadığım, gördüğüm şeyleri Tireli Hacı Kâmil Ağabeyime anlatsam olur mu efendim?”* dedim. Hacı Kâmil ismini duyar duymaz *“Hah! Şimdi oldu oğlum.”* dedi.

Abdullah Babam hazretleri bana dönerek:

Elhamdülillah, evladımız adı gibi kâmindir oğlum. Anladın mı? Hem Allah ona manevi bir güzellik vermiş. Kendisine bir şey anlatılsa “Allah’ım bu kardeşimize daha güzelini ver, daha iyi hâl eyle, onun edebini, ahlâkını arttır.” diye dua eder. Allah da onun duası hürmetine anlatanların hâlini güzel eyler oğlum. dedi.

HACI KÂMİL TİREVÎ HAZRETLERİNE MANEVÎ GÖREVİN VERİLİŞİ

14 Mart 2004 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Baba hazretleri Hakk'a yürümüş, mübareğin vefatından kısa bir süre sonra da Hacı Kâmil Tirevî hazretlerine manevi irşat görevi verilmişti. Bu görevin verilmesi ile ilgili Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin de bulunduğu bir mecliste dergâhın ağabeylerinden birisi müsaade isteyerek kendisinin de vâkıf olduğu manevi görev verilmesi hadisesini şöyle anlatmaktadır:

“Sevgili kardeşlerim! Tarih 21 Mayıs 2004. Nevşehirli Hacı Abdullah Babamın vefatından sonra çok üzüldüğüm için o sırada Muğla Köyceğiz’de ikamet eden oğlum beni teselli babında yanına çağırdı. 21 Mayıs 2004’te -perşembeyi cumaya bağlayan gece-rüyamda Tire’deydim. Efendimin bulunduğu cadde ve bizim olduğumuz mekân bir bütün halindeydi. Belki otuz bin, belki elli bin kişi vardı. Ben gelen misafirleri karşılıyordum. 12 Pîran hazretleri de oradaydı. Hepsinin sancakları ayrı ayrıydı; yeşil sancak, siyah sancak... Hepsi oradaydı. Efendim de oradaydı. Yemek yeniyor, Kur’an-ı Kerim okunuyordu. Vakit ikindiye doğru oldu. Az sonra güneş ziyası (ışığı) azaldı. O sırada anladık ki Resûlullah Efendimiz (SAV) teşrif ediyordu.

Bir müddet sonra Resûlullah Efendimiz (SAV) teşrif ettiler. Birden meydana iki tarafından merdiveni olan büyük bir kutlama tahtı belirdi. Ben de gümüş bir tepsi üzerinde yemek ikramı yapıyordum. İkrardan sonra Resûlullah Efendimiz (SAV) bizzat ümmeti için bizim dergâhın duası gibi bir dua etti. Daha sonra üstadımız davet edildi. Efendim kürsüye çıktı. Peygamber Efendimiz (SAV) kendisine Kur’an okumasını söyledi. Kur’an okuduktan sonra bizzat kendisi günün manasını ifade eden bir konuşma yaptı. Daha sonra nurdan bir kâğıt üzerine mührünü basarak ‘Seni ümmetimi irşada görevlendiriyorum evladım.’ dedi ve kâğıdı kendisine takdim etti.

Bu rüyayı görünce Köyceğiz’de daha fazla duramadım. Pazar günü Tire’ye döndüm. Pazartesi günü sabahleyin erkenden Efendimi ziyarete gittim. Beni görünce Efendim ağlamaya başladı. ‘Oğlum, biz de gördük elhamdulillah, fakat sus.’ dedi bana. Ben de ‘Efendim siz bana sus diyorsunuz ama ben bunu anlatmak mecburiyetindeyim.’ dedim. Kendisi bana ‘Sus oğlum, bunu kimseye anlatma. Biz affımızı istiyoruz.’ dedi.”

Manevi görevin verilmesinden sonra Hacı Kâmil Tirevî hazretleri kendisine verilmiş olan bu kutlu görevi açıklamayarak uzun bir süre Peygamber Efendimizden (SAV) affını talep etmiştir.

Ödemişli Hacı Adil Ağabeyimiz, Tire’ye ziyarete gittiği bir günün akşamında Tire zâkiri Hacı Sümer Ağabeyimizin evinde arkadaşlarla birlikte ders yapmak üzere toplanırlar. Zikir meclisi kurulur. Hacı Adil Ağabeyimiz zikrullah esnasında yaşamış olduğu manevi hâli şöyle anlatmıştır:

“Zikir meclisi kurulduktan sonra Kelime-i Tevhid başladığı sırada bir manevi haberci geldi. Peygamber Efendimiz (SAV) ‘Hafız Osman oğlu, Hacı Kâmil derhal gelsin, bekliyorum.’ demiş. Bundan sonra bir anda Kâbe’de tavaf halinde olduğumuzu müşahede ettim. Çok büyük bir kalabalık vardı. Peygamber Efendimizin (SAV) bir tarafında Hacı Kâmil Babam hazretleri ve bizler, öbür tarafında ise diğer büyük peygamberler, Cihâr-ı Yâr-i Güzîn Efendilerimiz, sahâbe-i kiram hazretleri vardı. Saf bu şekilde uzayıp gidiyordu. Tavaf başladı. O esnada Peygamber Efendimiz (SAV) ‘Hacı Kâmil, artık görevini açıkla.’ dedi. Hacı Kâmil Babam hazretleri iki büklüm oldu. Peygamber Efendimiz (SAV) tekrar ederek ‘Anladın mı oğlum, artık açıkla. Bunun sakınılacak tarafı kalmadı, bekleyecek durumun yok artık.’ dedi. Hacı Kâmil Babam hazretleri cevaben ‘Efendim, biz affımızı talep etmiştik.’ dedi. Peygamberimiz (SAV) ‘Bunun sakınılacak, beklenilecek tarafı kalmadı.’ dedi. Tavaf devam etti. Başka bir konuşma olmadı.”

Hacı Adil Ağabeyimiz bu hadisenin ayrı ayrı zamanlarda tekrar ettiğini, kurulan meclisin içinde peygamber efendilerimizden,

sahâbe-i kiram hazretlerinden, Abdulkadir-i Geylânî hazretleri başta olmak üzere diğer piran hazeratından çoklarının yanı sıra Abdullah Baba hazretlerinin de hazır bulunduğunu açıkladıktan sonra en son gerçekleşen zuhuratı kısaca şöyle anlatmaktadır:

“Son zuhurat İstanbul’da gerçekleşti. Ticaret amacıyla İstanbul’da bulunuyordum. Akşam Hacı Muammer Ağabeyimizin de bulunduğu misafirhanede toplandık. Zikir meclisi kuruldu. Ben ömrümde o gece korktuğum kadar daha önce korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Peygamber Efendimiz (SAV) çok celâlli bir şekilde geldiler ve ‘Tireli Hafız Osman oğlu, Hacı Kâmil’i bana getirin.’ dediler. Kim gidiyordu, nasıl haber ediliyordu bilmiyorum. Az sonra Hafız Osman amca ve Hacı Kâmil Babam hazretlerini getirdiler. Peygamberimiz (SAV) önce Hafız Osman Efendi’ye şöyle bir süre baktıktan sonra Hacı Kâmil Babama döndü ve ‘Oğlum vazifeni ne zaman açıklayacaksın?’ dedi. Kâmil Babam ‘Efendim biz affımızı talep ettik, affımızı bekliyoruz.’ deyince ‘Açıklıyor musun, açıklamıyor musun? Sen bunu mu bekliyorsun? Görevini derhal açıkla, yoksa bu geliyor!’ dedi. Elinde büyükçe bir kurşuna benzeyen sarımsı bir metal parça vardı. Uçaksavar mermisi kadar vardı. Daha sonra Peygamber Efendimiz hazretleri bana dönerek ‘Ne derse tut, kendisine tabii ol!’ dedi.

Ben ertesi gün hemen işlerimi yarıda bırakarak Tire’ye geldim. Efendimin evine gittim. Çok hastaydı. Ayakları son derece şişmişti. Hasta yatıyordu. Beni görünce ağlamaya başladı. Ben de zaten dayanamıyordum, ben de ağlamaya başladım. Epey bir süre ağladık. Sonra şu diyalog gerçekleşti.

- Efendim, ne yapacaksınız?
- Gördün işte oğlum, yapacak bir şey kalmadı. Ne dedi: ‘Ya açıkla ya da bu geliyor.’ dedi. Oğlum söz verdim. Sağlığım düzelir düzelmez bir İstanbul’a gitmem gerekiyor. İstanbul’a gidip gelelim, inşallah sen arkadaşlara haber verirsin. Camide toplanır, görevimizi açıklarız inşallah.”

8 Haziran 2006 tarihine kadar Hacı Kâmil Tirevî hazretleri kendisine verilmiş olan manevi irşat vazifesini açıklamayarak affını talep etmiştir. Ancak 8 Haziran 2006 tarihinde Tire Yeşil İmaret Camii'nde tüm Türkiye genelinden gelen zâkir ve bir kısım dervişler huzurunda bu kutlu görevini açıklamıştır. O gün akşam namazına müteakip kendisine manevi görevin verilmesini şöyle anlatmıştır* :

“Resûlullah Efendimiz (SAV), Cihâr-ı Yâr-i Güzîn ve 12 Pîran Efendilerimiz geldiler, bize bu vazifeyi verdiler. Allah'ın izni ve keremiyle. Biz biraz kendimizi hazır hissetmedik. Biz geciktirdik davayı. Evet demeyi geciktirdik, meydana çıkmayı geciktirdik. O da hayâımızdan, bir şey olmadığımızı bilmemizden, zayıflığımızdan, kendimizi hazırlamamış olmamızdan, haddimizi bilmekten mütevellit. Fakat ihtar, ihtar üzerine geldi. Haddimiz olmayarak biz bu göreve talip değiliz, çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle büyüklerin yerini doldurmak büyük bir handikap, büyük bir mesele. Allah'ın yardımı yetişecektir inşallah. Resûlullah'ın şefaati yetişecektir inşallah. O'nun sevdiklerinin himmeti yetişecektir inşallah. Israr, ısrar üstüne... Bu defa iş ihtara kadar gitti. İşte bize dediler ki “Bak ağa, eğer hemen meydana çıkıp kendini ortaya koymazsan, manevi bir kurşun gelip alt edecek seni.” İş buraya dayandı. Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım. O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey; sizlerle kardeşlik hakkı, sizlerle Resûlullah'ın sancağı altında toplanma hakkı, sizlerle Cenâbı Haktan dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşleri omzumıza alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hâdim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle güzellik var bu makamda inşallah. Allah muvaffak edecektir inşallah, başıslayacaktır inşallah, dünyevi ve uhrevi sıhhatler verecektir inşallah. Âmin. Allah razı olsun.

* İnternette videosu mevcuttur: https://youtu.be/KT_WFugUOJo

CUMA SOHBETLERİ

1) 08.01.2010 tarihli sohbet*

(Son nefes (imanlı ölüm), orucun fazileti ve çeşitleri, alışverişte tartının hakkı, zikir, peşin-taksitli alışveriş, kabir sualinin inceliği, güzel ahlâk, emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker ve ahir zamanın önemine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarınız bereket olsun, hayır olsun, her şey gönlünüzce olsun. Allah sizden razı olsun. Bu günümüze, bu halimize çok şükürler olsun.

Kardeşlerim, cuma günü için Abdulkadir Geylânî hazretleri “Eğer cumanın değerini biliyor olsaydınız, neden her gün cuma olmadı diye dövünürdünüz, ağlardınız.” diyor. Cuma'nın feyzi, bereketi, ihsanı, ikramı hep üzerimize olsun inşallah. Tevekkül, teslimiyet, iman, ihlas ile cumayı yaşayanlardan olalım. Allah hepimizden razı olsun. Allah muratlarımıza erdersin, sıkıntılarımızı gidersin.

Boynumuz bükük, ellerimiz açık, gözlerimiz yaşlı. O'nun kapısında dileniyoruz. Geri çevirmeyecek inşallah. Her şey gönlünüzce olsun, gönlümüzce olsun. Allah has kullar listesine alsın.

Akıbet halimiz çok önemli, Akıbet halimiz hayırlı olsun. Büyüklük son nefes meselesi (*son nefesi imanlı vermek meselesi*), bizim belimizi büküyor demişler.

Bir gün bir zat talebeleriyle beraber bir yatırı ziyaret etmiş. Mübarek, yatırım başında ah ederek ağlamış. Talebeleri demişler.

- *Efendim, siz ondan aşağı insan mısınız? Siz de çok değerli insansınız. Neden bu kadar ah ediyorsunuz?*

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/9PRsh3FZjfl>

- *Oğlum, aramızda fark var.*

- *Aman Efendim, ne farkı var?*

- *Son nefes farkı var oğlum. Bak ben onu görüyorum, son nefes badiresini atlatmış, iman ile ihlas ile huzura alınmış. Bizim ne olacağımız belli değil.*

Son nefes endişesini evliyalar, asfiyalar, âbidler, zahidler, mürşitler, bütün bu endişeyi yaşamışlar. Allah’a yalvaralım, bizi kendisi korusun, kendi himayesine, kendi şemsiyesine alsın. Cenâbı Hak, rızasını kendi hibe etsin.

Namazların arkasından on dört defa “*Ya Vehhâb*” çekiyoruz. On dört ya Vehhâb’ın hatmidir. Ya Vehhâb, ne demek? Bizim amelimizin karşılığı bizi kurtarmaz, sen hibe et Ya Rabbi demek. Resûlullah böyle (*kimse ameli sâyesinde kurtuluşa eremez*) dediği zaman sahâbe;

- “*Sen de mi ya Resûlullah?*” deyince

- “*Ben de kurtulamam*” demiş. Koca iki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz. O’nun (*Allah’ın*) hıfzı, hidayeti olmazsa, rahmet nazarıyla bakmazsa, benim halim de hâl-i pürmelâl (*acıklı/hüzünlü*) demiş*.

Binaenaleyh, haddimizi bilelim, kapısında dilenirken, O’nunla hasbihal ederken, O’nun dostu olarak ecel bizi bulsun inşallah. Cenâbı Hak bizi korusun, himaye etsin de son nefes badiresini bizim başımıza sarmasın. Sade yağdan kıl çeker gibi emanetini alsın. İkram ile, ihsan ile dolu olsun. Öteki aleme geçerken sevinelim, coşalım inşallah.

Hz. Mevlâna “*Ne ağlıyorsunuz? Ben sevdiğime kavuşmaya gidiyorum. Ölüm benim için vuslat (Sevgiliye kavuşma) hali*” diyor. Vuslat biliyorsunuz buluşma, yakınlaşma, elde etme, istediğini bulma manalarındadır. İnşallah biz de bayram edenlerden oluruz. Boynumuz bükük, haddimizi biliyoruz. Zavallıyız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz. İnşallah Allah-u Teâlâ bize acıyacaktır. Bize rahmet nazarıyla bakacaktır.

* Bakınız: **Müslim**, Münâfikîn 76, 78; **Buhârî**, Rikak 18, Merdâ 19; **İbni Mâce**, Zühhd 20.

Kardeşlerim Allah ile olalım, yatarken, kalkarken, uyurken, yaşarken, konuşurken, evimizde, dışarıda, O’nu bir an hatırımızdan çıkarmayalım. Ben bunu sizlerden bilhassa istirham (*rica*) ediyorum. İllaki O’nunla olalım kardeşim. Her anımızda Allah ile olmazsak mâlâyâni (*boş işler*) ve mâsivâ (*Allah’tan uzaklaştıran şeyler*) basıyor insanı. Hiçbir işe yaramayan şeyler. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) “*Faydasız ilimden sana sığınırım Ya Rabbi*” diyor*. Faydasız ilimler bizi hep kayba götürüyor. Kaybımıza medar (*sebep*) oluyor. Faydasız ilimden de Allah’a sığınırız. Mâlâyâni ve mâsivâ; işe yaramayan, bizi hatalara düşüren, bizi kusurlara sürükleyen duygular, ameller, tatbikatlar (*uygulamalardır*). Onlardan müstağni (*uzak*) kalırsak, has kullar listesinde bir yerimiz olur inşallah.

Oruç da öyle değil mi canım? Şimdi avam orucu var, havas orucu var, hâssü’l-hâs (*en haslar*) orucu var. İnşallah hâssü’l-hâs orucu tutanlardan olalım. O avamlar, evet avam (*alt tabaka*) orucu da oruçtur. Oruç nevine (*çeşidine*) girer, orucu öder, oruç mükâfatı verir. Ama bir avam orucu, bir havas (*seçkinler*) orucuyla bir değil. Bir havas orucu da bir hâssü’l-hâs (*en seçkinler*) orucuyla bir değil.

Ben kardeşlerimize söylüyorum “Oğlum bir fetva var, bir takvâ var, mümkün olduğu kadar takvâ cihetine (*yönüne*) gidelim inşallah.” Takvâyı tercih edelim. Takvâyı kendimize şiar (*yol*) edinelim inşallah. O takvâ ile yaşayalım inşallah. Takvâ ne demek; “*Allah’tan çok korkmak, Allah’ı çok sevmek, Allah’tan herkesten fazla korkmak, Allah’ı herkesten fazla sevmek.*” demek. O takvâyı yaşayalım inşallah. Fetva zaten suyun üstünde yüzenlerin hali. Fetva oradan burdan bir kaçamaklık, oradan burdan takvâdan uzaklaşma esbab-ı mucibesi (*nedenleri*). Biz öyle yapmayalım inşallah. Biz takvânın içine içine gidelim daha çok korkanlardan, daha çok sevenlerden olalım inşallah. Cenâbı Hakk’ın rızasını bulanlar, Resûlullah’ın şefaatine erenlerden olalım inşallah. Allah yardımcımız olsun. Allah bizi sevsin inşallah.

Şurada Resûlullah’ın vasiyetleri var. Bu kitapçıkları bize İstanbul’dan yollamışlar. Resûlullah Efendimizin (sallallâhü aleyhi

* Bakınız: **Tirmizî**, Daavât, 68; **Nesâî**, “İstiaze”, 27; **Ebû Davud**, “Salat”, 367; **İbn Mâce**, “Fedâilu’l Kur’an”, 18.

vesellem) vasiyetleri. Azıcık okuyuverelim, biraz bir şey alıveririz inşallah. Allah'ın rızası üzerimize olsun. Bize bu kitabı İstanbul'dan bir arkadaşımız yolluyor. Kendisi matbaacı. Kargo parasını bile kendi karşılıyor. Bizim bir kuruş masrafımız yok içinde. Biz burda din kardeşlerimize dağıtıveriyoruz.

Peygamber Efendimizin vasiyetleri;

“Alışverişte hile yapmayınız.”

Çok önemli kardeşim. Bilerek-bilmeyerek nefis, menfaatten yana tavır alır farkına bile varmayız kardeşim. Allah rahmet eylesin babam;

- “Oğlum kese kağıdının hakkını ver.” derdi.

Bakkallık yaptık. Siz hatırlıyorsunuz bizim bakkallığımızı.

- “Kese kâğıdı bedava mı geliyor?” derdim ben.

- “Oğlum onun bereketi o.” derdi. “Senden kese kâğıdı satın almıyor müşteri.” derdi. O zaman naylon yoktu, kese kâğıdı tabii hamurlarla falan yapılıyor bayağı ağırlık yapıyor.

- “Terazinin bir tarafına satacağımız kese kağıdına koyduğumuz metayı (ürünü) koyunca, öteki tarafındaki kılının altına da bir tane kese kâğıdı koyuver.” derdi. Binaenaleyh, hassas noktalar. Farkına varırsın, varmazsın. Allah ile olalım. İnşallah.

Mübarek Bahâeddin Nakşibend Hazretleri, Buhara'da talebeleriyle birlikte zikrederlerken.

- “Haydi, biraz Buhara pazarını gezelim.” demiş. Pazara çıkacaklarken, talebelerinden bir tanesi pazara gelmek istememiş.

- “Efendim, ben burda kalacağım.” demiş.

- “Ne yapacaksın?” deyince.

- “Ben burda zikir yapacağım.” demiş.

- “İyi oğlum.” demiş, çıkmışlar.

Fakat talebe biraz tahakküm ile (*hükmedici bir üslupla*), kendini beğenir tavır ile, kendini bir şey zannederek söylemiş. Bahâeddin

Nakşibend hazretleri pazarı gezerlerken bir yerde mihlanıp kalmış. Allah Allah talebeleri de hareket edemez olmuşlar. Hazretin mihlanıp kaldığı yerde bir fevkaladelik, bir sapma, bir dikilip kalma var. Bir müddet öyle kalmış Bahâeddin Nakşibend hazretleri. Sonra kendine gelmiş, normal hale dönmüş, o fevkaladelikten çıkmış. Mihlanıp kaldığı noktada bir çocuk varmış, orda manifatura eşyası satıyormuş. Metre ile kumaş alıyor, satıyor; kalem elinde hesap yapıyor; defter elinde müşteri ile münasebet (*iletişim*) kuruyor, pazarlık ediyor. Fakat bakmış çocuğun kalbi Allah ile çalışıp durur. Orda cesedi var, ruhu yok. O kadar hesap kitap arasında varlığı, bütün mevcudatı Hak'a bağlanmış vaziyette. O kadar meşguliyet arasında hiç oralı değil. Hayret etmiş. Ondan sonra kendine gelince talebeleri sormuş;

- *"Efendim, burda bir fevkaladelik oldu. Burda ne buldunuz?"*

Gülmüş.

- *"Oğlum, hani bir kardeşiniz mescitte kaldı, 'Ben burda kalıp zikir edeceğim.' dedi ya, O kardeşiniz bunun işini görüyor, bu çocuğun dünya işlerini. Bu ise onun yerine zikrediyor. O orda ama kalbi burda, bu burada amma kalbi Allah ile beraber."*

Biri nerde biri nerde. Böyle olalım. Allah ile dolu yaşayalım. Her saniye Allah'a yakın bilelim kendimizi. İnşallah

Allah'ın murakabesi (*denetimi*) ve gözetimi altındayız kardeşim. Semî' ve basar. "Duyan" ve "gören". İçimize dışımıza, bütün hassas noktalara Cenâbı Hak vakıf. "*Şah damarından daha yakınım*" diyor*. E bize bakıp durur olduğunu bile bile günahlara dalarsak, alışverişte bir hileye saparsak, bir yanlışlık yaparsak hiç olur mu.

Şimdi bakın ben bir noktaya parmak basmak istiyorum. Tabii hepiniz az çok alışverişin içindesiniz. Fakat "*taksitle şu para, peşin olursa şu para*" olunca iş değişiyor kardeşim. Orda yine şüpheler giriyor işin içine. Ne alıyorsun ne satıyorsun bilmiyorum da ufak eşya alışverişinde taksit olmuyor da başka büyük eşyalarda bu oluyor. Eğer bir kuruş fark koyarsanız faiz olur kardeşim. Allah korusun. O faiz olur.

* Kaf Sûresi 16. ayet. Meal en şöyledir: "*Andolsun insanı biz yarattık ve nefsinin kendisine fısıldadıklarını biliriz. Ve biz ona şah damarından daha yakınız.*"

Bir gün burda (Tire’de) bir abimiz vardı. Zengin bir adam. Traktör bayisi sahibiydi. Kaç yıl evvel. Köyün birinden biri oraya traktör almaya gitmiş. O köylü de tanınmış, Allah’tan korkan, sevilip sayılan bir insan. Dükkâna girmiş.

- “*Traktör kaç para?*”

- “*Şu para.*” Hemen senetleri çıkarmış, “*şu kadar ayda şu kadar taksit, şu kadar yılda şu kadar ödeme.*” demeye başlamış. O köylü arkadaşımız,

- “*Yok.*” demiş. “*Lüzum yok bunlara, ben peşin para alacağım kardeşim.*” demiş.

- “*Haa, bizim peşin paraya satışımız yok.*” demiş.

Bakınız kardeşim. Ne kadar acayip ne kadar üzücü ne kadar ağlanmak lazım gelen bir hal. Peşin para olunca helal. Ama o illaki uzun vade veriyor, illaki fazla kârla satacak, ödemesi zaman aşımı olacak, fakat büyük para alacak. “*Yok*” demiş, “*bizim peşin para alışverişimiz yok.*” Bu kadar acayip anlar yaşadık kardeşim. Bunlar olmaması lazım gelen şeyler. Binaenaleyh, alışveriş çok önemli kardeşim. Başınızı yastığa koyduğunuz zaman düşünün lütfen “*Bugün alışveriş içinde ben ne yaptım?*” “*Benim şüpheli tarafım, toza toprağa bulanan tarafım var mı?*” diye.

Geçenlerde yine bir misal verdim. Geçen sene Tire’de Karagazi tarafında bir abimiz öldü. Hep hayatı ticaretle geçmişti. Öldükten on beş gün sonra oğlu rüyasında babasını görüyor. Biraz perperişan, hâl-i pürmelâl:

- “*Babacığım nedir bu hal?*”

- “*Oğlum sorma, başım çok dertte benim.*” diyor.

- “*Neden baba?*”

Önünde koca bir dosya

- “*Oğlum*”, diyor, “*elli bin sayfalık bir defteri önüme getirdiler.*”

Bunu bana anlattılar da “*Bu rüyayı yormaya lüzum yok.*” dedim. “*Bunun yorumu içinde yahu*” dedim. Elli bin sayfalık bir defter getirdiler diyor bakınız kardeşlerim. Bakınız çok dikkatâemiz bir husus.

- “*Neden elli bin baba?*” diyor. “*Neden elli bin? Kırk bin değil, altmış bin değil?*”

- “*Oğlum, hayatım boyunca elli bin kişiyle alışveriş etmişim. Her biri için bir sayfa tutmuşlar, daha üç beş sayfa anca geçirdim.*”

Oğlu babasının ölümünden on beş, yirmi gün sonra görüyor bu rüyayı. On beş, yirmi günde iki üç sayfanın hesabını vermiş daha. Elli bin sayfa!

- “*Aman babam nasıl olur?*”

- “*Benim unuttuğum şeyleri bile yazmışlar.*” demiş.

Boşuna tutulmuyor o defterler kardeşim. Bu kirâmen kâtibin, içimizi, dışımızı, düşündüğümüzü, yaptığımızı, tatbik sahasına koyduğumuzu, koymadığımızı yazıp durur.

Cenâbı Hakk’ın vaad-i ilahisi (*ilâhi vaadi*) var: “*Bir mümin, bir kötülük yapmayı murat ettiği zaman eğer herhangi bir esbabı mucibeyle, herhangi bir gerekçeyle o kötülüğü yapamazsa, meleklerime emrettim, o kötülüğü yazmayın, o kötülüğü yapmadığı için bir not iyilik yazın*” diyor*. Ama bir mümin bir iyilik yapmayı murat ettiği zaman, o iyiliği yapsa da yapmasa da o iyilik, yüksek notlar şeklinde geçiyor. Bu ne demek? İçimizi sağlam tutalım kardeşim. İçimizi pırıl pırıl tutalım, herkesle barışık, kimselere buğuz etmeden, kimselere kırgın olmadan, sinirlenmeden, strese düşmeden, dargınlıklar koymadan, öyle yaşayalım kardeşim. Ne diyor bak Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem)? Cenâbı Hak buyurmuş ki “*İçini bozanın, işini bozarım*”. İçimizi bozmayalım yahu. Üç günlük ömür bu. Geldi, gidiyor. Hep güzellikler yaşayalım. Af ile lütuf ile hıfz ile yaşayalım.

Cenâbı Hakk’ın, bizi muhafaza etmesi için kardeşlerimize, yakın çevremize uzak çevremize, merhamet ettiğimiz-etmediğimiz

* Bkz: **Buhârî**, Rikak 31.

kişilere olsun, güler yüz tatlı dil ile muamele edelim kardeşlerim. Alışveriş konusundan buraya geliyoruz. Alışverişte de böyle.

Cenâbı Hak, Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimize buyuruyor. Bakınız ne kadar ibretâmiz, harikulade bir şey. Beni çok enterese ediyor. Bana çok tesir ediyor. Cenâbı Hak, Resûlullah'a;

- "Eğer sen bu kadar tatlı dilli ve güler yüzlü olmasaydın, arkandan gelen mi olurdu? Peşinden gelen mi olurdu?*" diyor.

Ne demişler? "Tatlı dil, yılanı kavuğundan çıkarır. Acı, dil insanı dinden, imandan çıkarır." Güzellikler içerisinde yaşayalım.

Ömrün içerisinde el aleme "Ulan be bırak şunu ya!" dedirtmeyelim. Öldükten sonra "Ulan iyi bir adamdı be!" desinler.

İlmi vardı, yoktu o ayrı bir konu. "İlim ilim demektir. İlim kendini bilmektir" diyor Yunus. İlim illa okumakla elde edilmiyor. İlm-i ledün (Allah'ın verdiği ilim) var, ilm-i hıfzî (ezberlenen ilim) var. O ilm-i ledün senin tutumuna, senin ahlâki tutumuna (davranışlarına) bağlı. Cenâbı Peygamber "Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.**" buyuruyor. "Geliş sebebim bu, bundan ötürü geldim" diyor. "O vazifeyle muvazzafım (vazifeliyim), ondan ötürü yollandım" diyor.

Binaenaleyh kardeşlerim. Çok güzel şeylerle meşbû (dopdolu) ve meşgul olalım kardeşlerim. İçimizi kire pasa bulamayalım. Kinler, garezler, öfkeler, bizi bulmasın kardeşlerim. Yakîn halini*** takınalım. O zaman nefis devreye giriyor, nefis senin elinden tutuyor, nefis Haktan gibi gösteriyor kendini, seni çeşitli günahlara sokuyor, çeşitli hususlarda seni yanlışlara sürüklüyor. Nefis düşman kardeşim. Nefis muarazat (itiraz) makamı. Nefis, itiraz makamı. Bütün güzelliklere karşı, nefis itiraz makamı. Bir ruh bir de nefis koymuş Allah. Ruha tabii olana, ulviyet (yücelik) makamı var. Güzele doğru, iyiye doğru yaşama makamı. Cenâbı Hakk'ın izni keremiyle o ulviyet makamını inşallahu Teâlâ elde etmenin yollarını arayalım. Nefse tabii olana süfliyet (aşâğılık/bayağılık) makamı. İtiraz makamı. Muteriz makam, onlardan sıyrıalım kardeşim.

* Bakınız: Âl-i İmrân Sûresi - 159

** Muvatta, Husnül Halk, 8; Müsned, 2/381.

*** Göz ile görür derecede veya görerek, müşahede ederek bilmek.

Meşhur kelimedir, söylerler: Şeytan insanın düşünüyü azdırır, suyunu kızdırmaz. Yani rüyasına girer, kötülükler yaptırır, banyo gerektirir ama suyunu kızdırmaz (*ısıtmaz*) demektir. Suyunu sen kızdırırsın, sen yıkanırsın. O yüzden şeytana uymayalım kardeşim

Güzel ahlâk sahibi olmak istiyorsak, biraz güler yüz biraz tatlı dil takınalım kardeşim. “*Beni sevsinler, beni saysınlar*” diyenler aldandı. Bu mutlaka böyle! Hiç şek şüphe yok! Kullara kendisini beğendirmeye çalışanlar bitti! Ben büyüklerin tasavvuf derslerinden ancak bunu çıkardım kardeşim. Boynunu bükenler, gözyaşı dökenler, güler yüz, tatlı dille yaşayanlar, el açıp Cenâbı Hakk’ın kapısında dilenenler makbul.

“*Kendini bir şey zannetmek gibi felaket yok!*” bunu kaç defadır söylüyorum. “*Kendini bir şey zannetmek gibi felaket yok*” amma hemen arkasından sayfa açmış “*bir şey olmadığını bilmek gibi saadet yok*”. Hiçliğe oyna, yokluğa oyna kardeşim. Bak nerden geliyor iş? Fenâyı-zât, fenâ-fi’ş-şeyh, fenâ-fi’l-resul, fenâ-fi’llâh, bekâ-billah*. Ama nasıl

* **Fenâyı-zât:** “Fenâ” kelime manası olarak “yok olma” demektir. Fenâyı-zât dervişin kendi heva ve arzularına uymayı terk etmeye gayret etmesidir. Hak yolunun yolcusu için her şeyden önce lâzım olan sağlam bir iradedir. Derviş öncelikle kendi heva ve hevesini terk etmek için bir azim göstermeli, farzları eksiksiz yerine getirmeli ve müşdidinin tavsiye ettiği şekilde sünnetleri ve nafileleri ihya etmeye çalışmalıdır. Bu azim ve gayret olmadan yol alınmaz ki bu kararlılığa fenâyı-zât denir.

Fenâ-fi’ş-şeyh: Müşdidi kâmile bağlanan talip, şeyhini çok sever ve ona derinden muhabbet edip “Allah’ın dostuna söz verdim” diye ihsan üzere yaşayıp, zikir ile meşgul olursa bir müddet sonra onun haliyle hallenmeye başlar. Bu ister istemez gerçekleşir. İmam Rabbânî (k.s) “*Kişi sevdiğinin ahlakıyla ahlaklanır, bu sevenin elinde değildir, sevgi bunu icâp ettirir.*” buyurmuştur. Bu kaide gereğince şeyhini çok seven de şeyhinin ahlakıyla ahlaklanır. Hatta o seviyeye gelir ki geriye kendi ahlakından bir şey kalmaz. Bu hale gelen derviş için “şeyhinde yok oldu” manasında fenâ-fi’ş-şeyh tabiri kullanılır. Allah’ın bir ikramı olarak keşif, rüya, hâl ve görüntü ihsan olunmuş olup fenâ-fi’ş-şeyh olan dervişler şeyhini düşünüp zikir yapmaya başladığında, şeyhinin suretini kalbinde algılar. Akabinde başlangıçta sanki televizyon ekranındaki karlama gibi şeyhini görmeye başlar. Sebat üzere giderse görüntü netleşerek, şeyhini manen görür.

Fenâ-fi’l-Resul: Müridin fenâ-fi’ş-şeyh hali, bu makamın sonunda, Peygamber (sav) Efendimize dönmeye başlar. Şeyhi onu Peygamber (sav) Efendimize yöneltir. Derviş Resulü Zîşan Efendimizin ahlakına tam olarak bürünmeye başlar. Manevi olarak keşif, hâl vb. durumlar ihsan olunanlar nereye bakarsa Resûlullah (sav) Efendimizi görür. Resûlullah (sav)’in cemaliyle, kemaliyle, nuruyla beraber olur. Kâinatta ne varsa, Resûlullah (sav) Efendimizin nurundan

başlıyor? Fenâyı-zât. Bir adım atacağız. İyiyeye doğru, güzele doğru. O adımı atmazsak fenâ-fi’ş-şeyh sana bir şey yapamaz kardeşim. Fenâ-fi’l-resul... Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) bu bana gelmedi ki diyecek, yüzünü bana çevirmedi ki... Benden yardım dilemedi ki... Fena-fi’l-zât, fenâ-fi’ş-şeyh, fenâ-fi’l-resul, fenâ-fi’llâh, bekâ-billah. Lütfen bunlar bize vaaz olunmuş kanunlar. Yumuşak oluverelim kardeşim.

Şimdi Cenâbı Hakk’ın bir cemel sıfatı, bir celal sıfatı var. Celal sıfatıyla muttasıf yarattığı kullarda yerinde ve zamanında celal kullanır. Çok icap ettiği zaman düşmanlara karşı, din düşmanlarına karşı, din dışı unsurlara karşı. Kendine müracaat edildiği zaman celal sıfatıyla yarattığı kişi dini koruyucu vasfını öne koyarak, birinci plana koyarak, öyle celal vasfını kullanacak. Celal sıfatı demek; herkese sövüp saymak manasında değil.

Binaenaleyh, uyanık olalım kardeşim. Şöyle bir şey söylüyoruz. Ne kinimiz var ne garezimiz. Ne kimseyi itham ediyoruz ne kimseyi hedef alıyoruz. Haşa sümme haşa. Biz hepimiz zayıfız, küçüğüz, adiyiz,

halk olduğunu görür. Yanılacağı zaman Resûlullah Efendimiz hemen karşısına çıkarır. Buna da fenâ-fi’l-Resul denir.

Fenâ-fi’llâh: Fena mertebesinin son kısmı ve zirvesidir. Mürid nefsi-sâfiyeye gelince, eğer kabiliyetli ise yedi gök tabakasını, sekiz cenneti geçer. Kendisini fena ve yokluk sahrasında bulur. Mal ve mülkü, çoluk çocuğu, ibadet ve taati tamamen mahvolmuş ve kendisi de her şeyini yitirmiş, iflas etmiş ve Allah’ın amanında ondan yardım istiyor durumuna gelir. Kâinatta her ne varsa Allah’ın zatının tecellisine nispetle yok hükmünde olduğunu görür. Cenâbı Zül-Celal Hazretlerinin zatında değil, sıfatlarında fani olur. Yani onun sıfatlarıyla sıfatlanır, ahlakıyla ahlaklanır. Geriye kendisinden hiçbir şey kalmaz. Bundan sonra bütün kâinatta zerre zerre kendini görür. Yiyen de içen de tozan da O olur. Hadis-i Kudsi’de buyrulan “*Kulumu bir sevdim mi artık ben onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum.*” (Buhârî, Rikak 38.) sırrı tecelli eder. Buna fenâ-fi’llâh denir.

Bekâ-billah: Kendinden geçerek Allah teâlâ hazretlerinin sıfatlarında fani olan salikin Allah’ın huzurunda bâki ve var olmasıdır. Fenâ-fi’llâh’a eren kişiden geriye eser kalmamış, bekâ-billah’a eren de Allah ile beka bulmuştur. Bu makamda kişiye doğu, batı, insanlar, cinler, vahşi hayvanlar, bitkiler, hülâsa varlık aleminde ne varsa gösterilir. Karanlık gecede kara taş üzerindeki kara karıncanın ayak sesini işitir. Sonra kendisine Hakkanî bir elbise giydirilir ve şeriat-ı Ahmediyye’ye büründürülür. Daha sonra mülk alemine getirilir. Bu mertebelerin tam olarak anlatılması imkânsız olup Allah teâlânın ihsanından başka bir şey değildir.

asiyiz, zavallıyız. Ama bir boyun bükmenin fazileti, erdemi, yüceliği hiçbir amelde yok kardeşim. En büyük güzellik boyun bükmekte, bir de en büyük güzellik *emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker* yapmakta (*iyiliği emredip kötülüğü yasaklamakta*) kardeşim. Bak ne diyor, bir insan eğer şehit olmak kastıyla canını verdiğiyse bile, cihada iştirak ettiyse diyor. Bütün ömrü boyunca kazandığı bir amel, bir cihat ehlinin kazandığı kadar olamaz diyor. Cihad ehli kimdi? Cihada girmiş, şehit olmuş veya gazi olmuş, din-i mübin-i İslâm için kılıç sallamış. Bakınız şehit bile olsa *emri bi'l maruf nehyi anil münker* yapan kadar olamaz diyor. Nedir *emri bi'l maruf nehyi anil münker*? Bir din kardeşimizin elinden tutmak. Bir din kardeşinizi iyiye doğru, güzele doğru yönlendirmek.

Siz şehit sevabı almak istemiyor musunuz? Çevrenizde elinden tutacak hiçbir tane yok mu yahu? Bu alimlerin, abidlerin, müşitlerin işi değil yalnız. Bütün mümin kardeşlerimizin işi. Cenâbı Hak; “Bir kişiyi kurtarın bende sizi cennetime koyayım” diyor. “O en yüksek makamı alan kullarımın listesine seni de alayım” diyor. Bütün güzel amelleri toplamış en güzel amellerle dolu kişi bir cihat ehli olamaz. Ama bir cihat ehli de diyor, ne yaparsa yapsın *emri bi'l maruf nehyi anil münker* yapan kadar olamaz. Din kardeşlerinizi iyiye doğru, güzele doğru çağırın kardeşlerim. Bu hepimizin vazifesi. Bir kişinin değil. Şunun vazifesi, bunun vazifesi diye ayırım yapmamış. Tefrit etmemiş bunu yapın, alın demiş. Bir kardeşinizin kapısını çalın kardeşim.

Ben hep anlatıyorum. Eskiden ben “*Yahu beni bozarlar atarlar, benim namazımdan sana ne yahu vb. şeyler derler.*” diye düşünürdüm ama sonra bir yerde okudum. “Eğer siz birisinin kapısını Allah rızası için çaldıysanız, Allah’ın rızasına davet ettiyseniz, ibadete, İslâm’a çağırdıysanız, orda tahkir (hakaret) ve tezyif görerseniz bile o gördüğünüz tahkir ve tezyif sizi en yüce makamlara çıkarır.” diyor. Çünkü o kişiye dünya menfaati için gitmediniz, o tahkire tezyife karşılık sükût ettiniz, diyor. Çünkü “Sen bilirsin kardeşim.” dedin ayrıldın oradan. Allah rızası için o küsmemek yok mu, biraz tahkir tezyif, o alçaltılmak yok mu, affedersin amiyane tabirle o dayağı yemek yok mu? O sizi yüceltir, o sizi yüksek makamlara uçurur. Teklif et kardeşim. O teklifle yüceleceksin. Hidayet Allah’tan ama bu hidayete biz vesile olacağız yahu. Ya Rabbi,

buna hidayet ver. Ya Rabbi, onu iyiye doğru güzele doğru yönlendir. Bu manayı mutazammın (*bu manayı içeriyor*). Aynı zamanda dua niyetine de geçiyor bu gittiğimiz kapı. Ama bizi terslemiş, tahkir tezyif etmiş, olmadık neticelerle karşılaşmış olsa bile sen kazanacağımı kazandın kardeşim. Sen oraya müracaat etmekle nefsini alaşağı ettin zaten.

Dünya menfaatine koşar nefis. Dünya menfaatinin olmadığı yerde de Allah'ın rızası bahis konusudur. Nefis istediği kadar üzülün. Zaten nefsin emrine girmeye gelmedik bu aleme, nefsi ezmeye, nefsi yenmeye geldik kardeşlerim. Nefsimizi yenemezsek, bir şey olmadan, yanlışlıklar içerisinde gideriz öteki aleme. Gideriz hangi köşeye sığdıracaklarsa bizi artık. Allah'a sığmırız, Allah'a sığmırız.

Buradayken kardeşim her şeyler. Yalvaralım, yakaralım Rabbime. Ya Rabbi, *emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker* yapmaya hangi vasıflar uygun ise hangi vasıflar lazım ise bana bu vasıfları yükle. Ya Rabbim, bizi bu vasıflarla müzeyyen (*süslü*) eyle, mücehhez (*donanımlı*) eyle, müşerref eyle (*şereflendir*). Yalvaralım yakaralım. Emri bil maruf hangimiz yapıyor yahu? Yapamıyoruz biz.

Bir meyhaneci kardeşimiz var.

- "*Yahu, ben seni cuma namazına götürmek için geldim.*" dedim.

- "*Hay hay Abi ya, Allah söyletmiştir.*" dedi. Böyle memnun oldu.

Fakat o da evvela evet dedi, sonra azıcık bizden uzak durmaya başladı. Üzerine gitmedim. Bende arkasından gidemedim doğrusu. Peşini bıraktım doğrusu. Hangi esbab-ı mucibeyle bilemiyorum. Gaflet mi bastı, bilemiyorum? Binaenaleyh teklif et kardeşim. Kahvede oturanlardan bir kişiyi çağır. Senin sözün geçecektir, senin ahbabındır, senin sevdiğin bir insandır. Çek köşeye "*Abi ya şu beş dakikacık ikindi namazına gidiverelim yahu*" de.

Bizim evimiz çarşının içinde, hepiniz biliyorsunuz. Ezan okununca ordan bazı esnaf arkadaşlar;

- "*Aa Hacı Abi seni çağırıyorlar.*" diyorlar. Dönüyorum:

- “*Seni çağırıyorlar mı oğlum?*” diyorum. Seni çağırıyorlar mı yahu? Lütfen! Onların elinden tutmak lazım. Geçen gün azıcık namaza yatkın birisine daha teklif ettim. Ancak nefsi galip biraz, daha uzak duruyor. Yavaş yavaş inşallahu Teâlâ. Şimdi insanlar biraz namazdan uzak, biraz Haktan irak (*uzak*), biraz kötülükler içerisinde yüzüyorlarsa düzelmeleri bir saniyede olmaz, hepsi bir anda olmaz. Ne yapacağız? Kitap diyor ki; evvela yanlışlıklardan temizlemeye gayret edin. Nasıl o? Evvela günahlardan beri alın (*uzaklaştırın*). Sonra sevapların içine sokun. Sonra sevapları teklif edin, namazı kulluğu teklif edin. Evvela kötülüklerin içinden çekin alın, evvela yanlışlıklar düzelsin diyor. Allah muhafaza aldırış edilmeyen yanlışlıklar küfre kadar götürür insanı. Allah korusun küfre doğru gider artık. Bunlardan kurtulmak lazım evvela. Adım adım, karış karış, parça parça. Kötülükler üzerinde olan bir adama sen, bir günde bütün kötülükleri bırak, bütün güzellikleri takın, takvâyı yaşa dersin o adam ürker. Toleranslı, geniş çerçeveli tutacağız işi. Onu yumuşatıcı, onu ikna edici, onu günele doğru götürücü duygular aşılayacağız. İslâm bu kardeşim. Sahâbe-i kirâmdan bir zat birisi için;

- “*O bizden değil.*” diyor da

- “*Bize yakın.*” diyor. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem).

O’nu İslâm’a ısındırmanın yolunu arayın. Hatta dış kabileler tarafından görevlendirilmiş birisi Resûlullah’ı (sallallâhü aleyhi ve sellem) sümme haşa öldürmeye gidiyor. Her ne hal ise sahâbe-i kirâmdan bir zat bunun farkına varıyor, adamı derdest ediyorlar (*yakalıyor*). Hemen silahını alıyorlar. Huzura getiriyorlar.

- “*Ne yapalım, ya Resûlullah?*”

- “*Bunu bizim mescidde direğin birine ayaklarından bağlayıverin.*” diyor. “*Tuvalet ihtiyacı olduğu zaman bırakınız.*” diyor. Ne kadar güzel. Kendini vurmaya geliyor düşman, dinsiz. “*Bunu diyor ayaklarından bağlayıveriniz. Bir ihtiyaç hasıl olduğu zaman birisiyle ihtiyacını görsün gelsin, yine getirin yine bağlayınız, bir iki gün böyle kalsın yemeğini verin.*” diyor.

Bu arada tabii Resûlullah’ın Meclisi bu. Sallallâhü aleyhi ve sellem’in nur deposu, güzellikler manzumesi, böyle bir alem. O zaman

gelen giden, Resûlullah'a derdini anlatan, bir akıl alan insanlar var. Mescit sahâbe-i kiram dolu, onlara bakıyor adam. İçlerinden "*Aman ya Resûlullah, bunu neden cezalandırmıyoruz da böyle bırakıyoruz?*" diyenler çıkınca Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) "*Onda biraz istidat (yetenek) var.*" diyor.

Ayağından bağıyorlar tabii. Resûlullah'ın meclisi bu kardeşim. Resûlullah her gelen gidenin derdini, maruzatını dinliyor, adam da dinliyor. Resûlullah gayet olgun hareket ediyor. Hiç şiddet göstermiyor. Yumuşak bir dil, tatlı bir yüz. Böyle bir muamelat, muamelat-ı İslamiye, muamelat-ı insaniye akıp durur her tarafından. O da orda bakıyor, temaşa ediyor. Bir taraftan yemeğini veriyorlar, efendim ihtiyaçlarını gideriyorlar, zaman zaman alıp götürüyorlar. Hülasa iki gün geçtikten sonra Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem)

- "*Zincirini, ayağındaki bağı çözün artık.*" diyor.
- "*Ya Resûlullah, bir kötülük yapmasın?*"
- "*Yapmaz artık.*"
- "*Aman ya Resûlullah, ne diyorsunuz?*"
- "*Ne diyorsam onu yapın.*"

Bağını çözüyorlar. O hemen geliyor. Resûlullah'ın yakın noktasına diz çöküyor. Vurmaya gelen adam

- "*Aman ya Resûlullah, bana dini telkin et.*" diyor.

Vallahi tarihi bir olay. Resûlullah;

- "*İşte böyle. Hemen şiddet uygulamayınız. O'na dini ısırdırıcı, haller üzere yaklaşınız*" diyor.

1400 yıl evvel insanlığın vahşet içerisinde yüzdüğü günler. Medeniyet adına medeniyetsizlerin, cinayetlerin kol gezdiği bir alem. Öyle bir günde hem devlet başkanı, hem peygamber, hem iki cihan serveri. Bakınız ne muamele ediyor. İslâm'a ısırdırıcı tavırlar içinde olunuz diyor. Güzel ahlâkı böyle umde (*prensip*) haline getiriyor. Böyle dikte ediyor. İslâm, bütün güzelliklerin toplandığı, bütün çirkinliklerin reddedildiği nokta. Ne demek ya? Vallahi açıktan ölsek gitsek bile biz

Allah'a şükür edelim. Allah bizi Müslüman yaratmış. Allah bizi İslâm'a ısındırmış yahu. O iki cihan serverine ümmet eylemiş. İnşallah öyledir. Bundan büyük devlet (*saadet*) mi olur ya? Başka bir şey istemem yahu. Allah kendine kul eylemiş.

Bir hikâye var. Çok hoşuma gidiyor, beni enterese ediyor (*ilgilendiriyor*). Kulluğumun değerini anlatıyor. İnşallah kul olmuşuzdur:

Hz. Musa Turu Sina'ya Cenâbı Hak ile mükâlemeye (*konuşmaya*) giderken birisi çıkmış önüne:

- "*Ya Musa, aman benim şöyle bir hacetim var. Madem Cenâbı Hak ile mükâlemeye gidiyorsun aman benim bu hacetimi arz eder misin?*" demiş adam.

- "*Arz ederim.*" diyor Hz. Musa.

Hz. Musa Cenâbı Hak ile mükâleme ettikten sonra adamın kendisine bildirdiği hacetini anlatıyor Cenâbı Hakka. Adam heyecanla bekliyor Hz. Musa'yı. Hz. Musa Turu Sina'dan dönüyor.

- "*Ya Musa, o hacetimi söyledin mi?*"

- "*Söyledim.*"

- "*Ne dedi?*"

- "*Söyle o kuluma...*" dedi.

- "*Ne!!!*" diyor adam, bunu dedi mi?

- "*Dedi.*"

- "*Ne dedi?*"

- "*Söyle o kuluma.*" dedi.

- "*Aman başka bir şey söyleme ya Musa. Bana bir şey söyleme. Ne dediyse dedi. Beni hiç ilgilenmiyor. Kulum dedi mi bana? Bu yeter.*" diyor.

İmana, İslâm'a, güzelliğe, tevekküle bakınız kardeşim. Demek bana "kulum" dedi. Benim hacetim macetim görüldü o zaman, hiçbir şey istemiyorum bu lafın üstüne. Bu laf bana yeter. Bu laf benim için tepedeki ideallerimin tahakkukudur (*gerçekleşmesir*), tecellisidir. Başka bir şey

istemem. Allah'ım Kulum desin; Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) ümmetim desin, bu yeter. Lütfen yahu, lütfen yahu. Bu değerlerin içerisinde yüzüp dururuz.

Balık Allah'a yalvarır dururmuş: *"Ya Rabbi, o derya denen nesneyi bir bana göstersen"* dermiş. Okyanusta, deryanın içerisinde yüzüp dururken *"Ya Rabbi, o derya denen nesneyi bana bir göstersen ya"*, dermiş. Deryanın içinde yüzüyoruz biz ya. Biz insanlık alemin en bahtlı insanlarıyız. Çünkü ahir zamanın ahiriyiz. Bakınız, yine bir misal vermek istiyorum. Bunlar hep Kur'an'la tespit edilmiş [onda temeli olan] hikayeler, gerçekler, misaller. Hiç şek şüphe yok. Hz. Musa çölde mükâlemeye giderken bir yerde müzeyyen (*ziynetli, süslü*) bir tepe görüyor, yeşillikler arasında çiçekler, ufak bir tepe.

- *"Ya Rabbi bu çöl arasında bu güzellikler ne kadar güzel olmuş ne kadar iyi yaraşmış. İnsana güzellik serinlik veriyor."* diyor.

- *"Ya Musa içindekini görmek ister misin?"*

- *"İsterim Ya Rabbi."*

- *"Vur asayı."*

Vuruyor asayı. Kapı açılıyor

- *"Gir içeri ya Musa."*

Giriyor içeri. İçeride bir piri fâni köşede oturuyor. Bakınız devrimizin değerini anlatmak için söylüyorum kardeşlerim. Devrimizin ne kadar kıymetli olduğunu, bu devrin kıymetini bilmemiz lazım geldiğini anlatmak için söylüyorum.

- *"Selâmün aleyküm"*

- *"Aleyküm selam, ya Musa."*

- *"Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?"*

- *"Seni buraya yollayan söyledi."*

- *"Sen burda ne yapıyorsun?"*

- *"Ben burda Allah'a ibadet ile meşgulüm."*

Saçı sakalı zaten topuklarına değmek üzere. Ufak bir nar ağacı, ufak bir üzüm asması var.

- *“Ne yer ne içersin?”*

- Adam *“Def-i hacet yok bende”* diyor. Yani tuvalete çıkma ihtiyacı olmuyor. Cenâbı Hak ona göre hikmet koymuş. Bir hacet ihtiyacım olmuyor benim diyor.

- *“Ne zamandır burdasın?”*

- *“Yedi yüz yıldır burdayım ben.”* diyor, Allah’ın izni keremiyle.

Hazreti Musa hemen secdeye kapanıyor.

- *“Ya Rabbi, ben senin mürsel (gönderilmiş) peygamberinim. Böyle ne kıymetli kulların varmış, beni hiç haberdar etmedin. Bu çok yüksek bir makama mertebeye sahip olması lazım ki, sen bunu bu halde kıyamete hazırlıyorsun Ya Rabbi.”* diyor.

Burası beni çok enterese ediyor. Bakınız devrimizin kıymetini anlatmak bakımından kardeşlerim. O zaman Cenâbı Hak diyor ki:

- *“Ya Musa, benim ahir zaman Peygamberimin, ahirdeki ümmeti bunun yedi yüz yılda kazandığını, yedi günde kazanacaklar.”* diyor.

Tebeu’t-tâbiîn* var ya hani. Yani Ashâb var, Tâbiîn var, tebeu’t-tâbiîn var. Biz tebeu’t-tâbiîn’in de en uç noktasındayız. Tabii olana tabii olan, tabii olana tabii olan... Biliyorsunuz Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) gününde sahâbe-i kiram var. İşte Resûlullah’ı görmemekle beraber, sahâbeyi görenler tabiindir. Sahâbeyi göremeyip de tâbiîni görenlere de tebeu’t-tâbiîn denir. Bugüne kadar gelmiş. Biz tebeu’t-tâbiîn sınıfındanız. Tebeu’t-tâbiîn, tebeu’t-tâbiîn... İşte onu diyor Cenâbı Hak.

- *“Ya Musa, ahir zaman ümmetinin ahirindeki o tebeu’t-tâbiîn silsilesinin son uçlarındakiler var ya”* diyerek işte bizim nesli kastediyor Cenâbı Hak.

Bütün kötülüklerin ayyuka çıktığı bir anı yaşıyoruz kardeşlerim. Bugün yirmi yaşındaki bir çocuğun, on beş yaşındaki bir çocuğun cebine

* Peygamber Efendimiz görmüş olanlara sahâbe; sahâbeyi görmüş olanlara tâbiîn; tâbiîni görmüş olanlara tebeu’t-tâbiîn denir.

100 TL para koyunuz, istediği kötülüğü yapar. Kimse de “*Bu kötülüğü neden yapıyorsun?*” demez. Böyle bir anı yaşıyoruz. Müşkül bir durumdayız. Çocuklarımızı gereken şekilde terbiye edememişiz, gereken şekilde Hak’ka yakın kılamamışız, gereken şekilde İslâm’a yakınlık verememişiz, bunlar hep bizim mesuliyetlerimiz. Ama bütün bunların içerisinde, bütün bu handikapların içerisinde lehte puanlar muvacehesinde ne diyor? Yedi günde kazanacaklar diyor. Biz onun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacağız. Bu süreye yedi yıl diyenler de var ama yedi yıl uzun diyor büyükler. Yedi yıl çok uzun süre. Yedi gün olması lazım diyorlar. Yedi günde sen yedi yüz yıllık bir ömrün muhassalasını (*hülasasını/sonucunu*), özünü, arını sineye toplayacaksın, deftere alacaksın. Sen buna şükretmeyeceksin [de ne yapacaksın].

Kardeşlerim, gökyüzüne çıkan İdris peygamber olsun, günü saati gelince incek olan İsa peygamber olsun “*Ya Rabbi beni o ahir zaman peygamberi, Muhammed ümmetinden eyle*” dedikleri için çıktılar deniyor. Peygamberler! peygamberler! O’nun ümmeti olmak şerefine ermek için, ondan gökyüzüne alındılar. Böyle bir şey.

Öte yandan biz Hazreti İsa deyince adam bir hoş oluyor. Biz Hazreti İsa’yı Hristiyanlardan daha çok severiz. Neden severiz? Kur’an böyle bahsediyor diye, Kur’an da adı var diye severiz. Biz hak üzere severiz, onlar gibi batıl üzere sevmeyiz. Teslis (*üçleme*) yok bizde. İsa, Allah, Meryem. Oh maşallah. O Allah’ın oğluydu, ben Allah’a nasıl Allah diyeceğim yahu? Olur bir şey değil. Onlar teslis çalışıyorlar. İsa Allah’ın oğlu diyorlar. Haşa sümme haşa.

İsa, Allah’ın kulu. Onu babasız yarattı. Kur’an ile sabit. Kur’an ile sabit oldu mu mesele bitiyor kardeşim. Kur’an’da bir noktaya itiraz eden tövbe etsin kardeşim. Bir nokta itiraz eden tecdidi iman etsin, yeniden iman etsin. Allah’tan af dilesin. İslâm imanına girsin. Bir noktası bile -haşa sümme haşa- değişmiş değildir. İncil mukaddes kitap, Tevrat mukaddes kitap, Zebur mukaddes kitap. Ama hiçbirisi sahih değil. Milattan sonra 325 yılında İznik’te Hristiyan kongresi toplandı da yüz dört çeşit birbirinden ayrı İncil topladılar kardeşim. Yüz dört çeşit, birbirinden farklı kitap buldular. Kongre’de birtakım elemeler yapa yapa en son İncil sayısını dörde indirdiler. Dörde inse ne olur? Gene bir değil. Ama bizim Kur’an’ımızın bir harfi, bir noktası, haşa sümme haşa değişmiş değildir.

Şimdi Cenâbı Hakk'ın vaad-i ilâhîyesi var. Kur'an'ın içinde bizzat kendi söylüyor. Cenâbı Hak O'nun koruyucusu benim diyor. Binaenaleyh, şek yok şüphe yok, Allah bizi Kur'an ile amel edenlerden eylesin. O Kur'an'ın vadettiği cennetle cemalle müşerref eylesin inşaallah.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah, iki cihan serveri Muhammed Mustafa sallahu alyhi vesellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım.

Bize inşaallah imanı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selîm ve ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ve sağlıklar iki cihanda mutluluklar ver Ya Rabbim.

Şurada hazır bulunan cemaati müsliminin dahi helal olan, meşru olan, güzel olan, muratlarını, buradan biz kalkmadan, elimizi yüzümüze vurmadan ikram ve ihsan eyle Ya Rabbim. Vermeye kadirsin Ya Rabbim. Ol dedin bir kere var oldu cihan, dualarımıza ol deyiver, olsun Ya Rabbim.

Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımıza, zeval verme Ya Rabbim. Bizi mutlu eyle Ya Rabbim. Bayrağımız yerlere düşürme, gökyüzünde ufuklarda eyle Ya Rabbim.

İnşallahu Teâlâ saadetle, selametle ömrümüzü tamamlamak, huzuruna ak defterlerle, ak amellerle, ak yüzlerle gelmek nasip ve müyesser eyle Ya Rabbim. Bizi mahcup etme, mahzun etme, müşkül etme Ya Rabbim. Saadetlere gark eyle Ya Rabbim. İki cihanda aziz eyle Ya Rabbim. Zavallıyız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız Ya Rabbim. Senin merhametin, senin yardımın senin merhametin olmazsa, senin inşaallahu Teâlâ ikramın, ihsanın ile muttasıf olmazsak yandığımız gündür. Hâl-i pürmelâl oluruz Ya Rabbim. Bizi o hale, hâl-i pürmelâle

düşürme Ya Rabbim. Huzuruna varırken -inşallahu Teâlâ- saadetle selametle, iman ile ihsan ile varanlardan eyle Ya Rabbim.

İnşallahu Teâlâ maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden bizi koru Ya Rabbim. Kendi himayene, kendi vikayene (*korumana*), kendi şemsiyene, kendi muhafazana al Ya Rabbi. Bizi bize bırakma Ya Rabbim. “*Ben beni bırakmadan sen beni bırakma.*” demiş has kulların, bizde toplu söylüyoruz “Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma” Ya Rabbim. Akıbetimizi hayır eyle Ya Rabbim. Resûlullah’ın şefaati, O’nun sancağı altında toplanmak nasip ve müyesser eyle Allah’ım. Ve inşallahu Teâlâ umduğumuzu bulalım, korktuğumuza uğramayalım Ya Rabbim. Dostum de Ya Rabbim, hasmım deme Ya Rabbim. Bizi inşallahu Teâlâ akıbet halimizde boynu bükük bırakma. Gözü yaşlı bırakma Ya Rabbim.... (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

2) 19.02.2010 tarihli sohbet*

(Kişinin haddini bilmesi, mürşid-i kâmilin dervişinden haberdar olması, rüya çeşitleri, istihare, duanın önemi, eş seçerken dikkat edilmesi gereken hususlar, Mevlid kandili ve Tire’de kandil adetleri, cemaatle namaz ve teheccüd namazının önemine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya seyyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn, ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Cumalarımız hayır olsun inşallah. Allah’ın yardımı, Allah’ın rızası üstümüze olsun. Her şey gönlünüzce olsun inşallah. Allahu Teâlâ has kullar listesine bizi de alsın. Cenâbı Hak, af ile lütuf ile muamele etsin inşallah. Küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. O’nun yardımına, O’nun şefkatine, merhametine muhtacız. İnşallahu Teâlâ o umduğumuz şeyler hep tahakkuk ve tecelli eder. Korktuğumuz şeylerden Rabbimiz kendi korusun, kendi himaye etsin. Allah rızasına erdiresin. Güzeller güzeli, yüceler yücesi, her şeyin Kadiri, ol dedi bir kere var oldu cihan. Bir kere var ol, demekle var eden Allah, dualarımıza da ol deyiversin de oluversin. Allah yardım etsin inşallah.

(Manavgat’tan sohbeta gelen dervişler var, onlara soruyor):

- Ali, istirahat edebildiniz mi? Dergâha geldiniz mi?

- Allah razı olsun.

- İyi maşallah, İyi maşallah. Peki, pek güzel canım. Allah razı olsun. Tabii uzaktan geliyorsunuz, sizinki daha bir muteber, daha bir müstecap elhamdülillah. Biraz efor sarf ediyorsunuz, biraz eziyet çekiyorsunuz, biraz daha zahmete katlanıyorsunuz. Allah onun mükâfatını büyük ölçülerde verir inşallah. Sizin oralara bahar daha önce geliyor. Orası Türkiye’nin baharı maşallah.

Burada da çok büyük soğuklar olmuyor. Benim çocukluğumda çok büyük soğuklar olurdu. Böyle her kış, kol gibi buzlar, saçaklardan

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/hljEH3UKrkc>

sarkardı, üşürdük, donardık. Çocuk hali pek bilmedik amma yine çok soğuklar olurdu. Her kış mutlaka o buzlar sarkardı. Demek don oluyormuşmuş. Kolay bir şey değil. Mutlaka her kış olurdu. Ee şimdi maşallah biraz iklim değişikliği oluyor bütün dünyada. Isınıyor. Ozon tabakası diyorlar. Bu ilmi deyimlere bizim aklımız ermez. Meteorolojik meseledir. Fakat bir gerçek var ortada. Dünya ısınıyor, iklimi ısınıyor. Hikmetinden sual olunmaz. Akıbet halimiz hayır olsun inşallah. Bu ısınma nereye kadar gider? Bir gün temelli kuraklığa, sebebiyet verebilir. Cenâbı Hakk'ın planında, tertibinde, takdirinde, ne var bilemeyiz. Allah'a sığınırız. Allah hakkımızda güzel şeyler yazsın, güzel şeyler ikram etsin, ihsan etsin inşallah. Lütfetsin, hıfzetsin, hidayet etsin inşallah.

Her şey O'nun emrinde, O'nun uhdesinde. Hep güzellikler hepimizin olsun. Muradımız budur. Arzumuz budur. Hedef noktada O'nun rızası, Resûlullah'ın şefaati vardır. İnşallahu Teâlâ cennet ile cemâlullah ile müşerref olan kullar listesine bizi de alsınlar. Cenâbı Hak yüceler yücesi, biz cüceler cücesi. Bari bunun bilincindeyizdir diye düşünüyorum. Bu idraki Allah elimizden almasın inşallah. Ben neymişim der gibi bir tavır takınırsak yandıığımız gündür. Ne olur halimiz o zaman? En azından idrak ediyoruz, itiraf ediyoruz ki zayıfız, küçüğüz, asiyiz. O'nun ikramı, hıfzı, lütfü, ihsanı olmasa bizim halimiz hâl-i pürmelâl olur, dökülür kalırız. Perişan oluruz. Akıbet halimiz hayra müncer olmaz (çevrilmez). Allah'a sığınırız inşallah.

İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek. Bu en güzel bir şey. Allah kafayı diken, küstahlık yapanı sevmiyor kardeşim. "Ben" putu var, Allah korusun. Kitaplarda bu ben putuna tapanlar hiç farkına varmazlar ama putperesttirler diyor, Allah korusun. Ne kadar namaz da kılarlar, abdest alırlar, zekât verirler, hacca gitmiştir, şöyle iyi böyle güzeldir ama ben putunu yıkamazlar diyor. Hani bizde her zaman "bizde ene yok, ego yok, sado yok." diyoruz ya, bunlar olmayacak inşallah. O ben putu, Allah korusun insanların felaketini hazırlıyormuş. Benim dediğim olacak, ben üstünüm. Ben söyleyim, ben böyleyim. Büyüklerden birisi izah etmiş.

"Kendini bir şey zannetmek gibi felaket yok, hiçbir şey olmadığını bilmek gibi saadet yok!"

Bir şey olmadığımızı bileceğiz. Bir şey olmadığımızı itiraf edeceğiz. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü itiraf edeceğiz. Nedir yahu? Adam telefonda diyor ki “*Efendim, ben şu kadar yıldır ders aldım, bir şey görmüyorum*”. Yahu kardeşim bir şey görmek için mi geldin aramıza? Senin vazifen Allah’ın rızasını tahsil etmek yahu. Senin vazifen Allah’ın rızasını talep etmek. İsterse bir şey gösterir, isterse bir şey göstermez.

Dördüncü kademedен sonra perde açılır denir. İsterse açar, isterse açmaz. Bizim perde açılması gibi bir derdimiz yok. Bazen ben bakıyorum arkadaşlara “*E [alem-i manadan] bir şey deyivermiyorsun*” diyorlar. Ben size ne deyiveririm yahu. Ben size kitaptan bahsediyorum, Kur’an’dan bahsediyorum, sünnetten bahsediyorum. İhlâstan bahsediyorum, imandan bahsediyorum. Tevekkülden bahsediyorum, Teslimiyetten bahsediyorum, İslâm ahlâkından bahsediyorum. Mesela, nefs-i emmâre, nefs-i levvâme, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne’den sonra perde açılır diye yazılıyor*. Ama isterse açar, isterse açmaz. Bizim

* Tarikatlar ruhanî tarik ve nefsanî tarik olarak ikiye ayrılır. Ruhanî yolda olanlar ruhu safileştirerek seyri sülûk ederler. Nefsânî yolu tercih edenler nefsi terbiye ederek giderler. Nefis yolundan giden mübarek insanlar nefsi yedi bölüme bölmüşlerdir. Bunlar nefs-i emmâre, nefs-i levvâme, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne, nefs-i raziye, nefs-i merziyye ve nefs-i sâfiye’dır. Bu nefis mertebeleri ile alakalı genel olarak şöyle bilgiler verilmektedir.

Nefs-i emmâre: Emreden nefis demektir. Yusuf Sûresi’nin 53’üncü ayetine istinaden bu isim verilmiştir. Bu ayette Yusuf aleyhisselâm’ın dilinden şöyle aktarılmaktadır: “*Nefsimi temize çıkarmıyorum, çünkü nefis cidden emmâredir (kötülüğü emredicidir)...*”. Nefs-i emarenin bütün kâfir, münafık ve fasıkların nefsi oldukları, bu nefis mertebesindeki insanların çoğunluğunun imansız olarak öldükleri ve ebedî olarak cehennemde kaldıkları, buna mukabil bazılarının da iman üzere öldükleri kayıtlıdır. Nefs-i emmâreye hayvanî ruh da denir. Bu mertebedeki insan her türlü kötülüğü işler. Zina eder, içki içer, adam öldürür, kumar oynar... Hasılı her ne kötülük varsa nefsi ona yaptırır. Bu mertebedeki insan günah işleyince pişmanlık duymaz. Dilinden pişman olsa da bu pişmanlık gönlüne inmez. Bazen açıktan bazen de içten içe yaptığı kötülüğü zararsız ve hatta doğru görür. Kişi için ilk basamak emmâreden kurtulmaktır. Zira denildiği üzere emmâre imansızlığa dahi yakındır. Böyle sondan el-mümin ismi şerifiyle kalplerde iman çirasını yakan ve yanar tutan Allahu teâlâ Hazretlerine sığmırız.

Nefs-i levvâme: Kendini kınayan nefis demektir. Kıyamet Sûresi’nin 2’nci ayetine istinaden böyle isimlendirilmiştir ki bu ayet mealen şöyledir: “*Ve nefsi levvameye (kendini kınayan nefse) yemin ederim.*” Bu nefis mertebesinde derviştен günahlar sadır olmaya devam eder. Ancak işlediği günahtan hemen

pişman olur. Gönlünde hakiki bir nedamet belirir. “*Ben böyle yapmayacaktım, ben bu işten uzaklaşacaktım.*” diye kendisini azarlar, sorguya çeker, ağlar. Ancak bu mertebedeki derviş pişmanlığın ardından tekrar günaha düşer. Nefs-i levvâmenin bir yönü emmâreye bir yönü mülhimeye bakar. Derviş gayretini sürdürürse mülhime müyesser olur. Ancak tekrar kötülöklere dalarsa emmâreye geri düşer.

Nefs-i mülhime: İlham alan nefis demektir. Şems Süresi’nin 6 ve 7’nci ayetlerine istinaden böyle adlandırılmıştır. Bu ayetler mealen şöyledir: “*Ve nefse ve onu düzenleyene, kötülüğünü de iyiliğini de ona ilham edene (ant olsun ki) ...*”. Nefs-i mülhimedeki derviş ilâhi emirlere uyar. Aşk ateşi kalbinde yanmaya, çektiği zikirlerin lezzetini almaya başlar. Bu mertebedeki derviş Allah ve Resûlünü sevmeye başlamıştır. Arkadaşlarını görmeden yapamaz, hep onlarla olmak ister. Rüyayı sahihalar görmeye başlar. Günahlardan son derece sakınır. Gönlünde günah arzusu durmakla beraber levvâmenin aksine o arzuyu fiiliyata dökmmez. Hasbel kader küçük günahlardan işlediği olursa da hemen tövbe eder, gözyaşı döker.

Nefs-i mutmainne: Mutmain olmuş nefis demektir. Nefs-i mutmainne, nefis-i râziye ve nefis-i marziyye Fecr Süresi’nin 27 ve 28’nci ayetlerinde beraber anılmış olup bu ayetler mealen şöyledir: “*Ey nefis-i mutmâinne (mutmain olmuş nefis)! Rabbine dön, hem râziye olarak (sen O’ndan razı olarak) hem marziyye olarak (O senden razı olarak)*”. Nefsi mutmâinne makamındaki derviş tereddüt ve kuruntudan kurtulmuştur. Mülhimedeki kişi içinden günaha karşı arzu duyup onu işlemezken, mutmâinne makamında günah arzusu da silinmiştir. Bu makamda olan dervişin hali son derece cömert olur. Gerçek dostuna bütün mallarını vermeye razı olur. Dahası “*Dost yoluna canını ver.*” deseler hemen boynunu uzatır. Bu mertebede ziyadesiyle kalp inceliği hasil olur. Varlıkların kimini hali ile kimini dili ile anlar ve onlarla konuşur. Belki meleklerle sohbet eder. Bunlar gibi keşif ve keramete dair şeyler zuhur eder. Ancak bunlar takılıp kalınırsa derviş karanlıkta bırakacak berzahlardır. Dervişin “*ilahi ente maksudi ve rızaike matlubi*” yani “*İlahi! Bütün gayem sensin, tek isteğim senin rızandır.*” düsturuna sarılması gerekir. Bu makamda şeytanın türlü suretlerle görünüp “*Ben senin yüce rabbimim.*” türünden sözler söylemesi olur. Dervişin şeyhi kâmil bir müşid ise bu tehlikelerden kolayca kurtulur. Eğer şeyhi kâmil değilse Allah korusun sapıklığa düşme tehlikesi olur. Mutmainne makamı dervişin son, Allah dostlarının ise başlangıç makamıdır. Burdan ilerisi Allah’ın inayetidir.

Nefs-i Râziye: Allah’tan razı olmuş nefis demektir. Bu mertebedeki derviş kaza ve kaderine olan özelliklerin hepsine razı olup bir an bile Allah’ın rızasından ayrılmaz. Allah’ın her şeyi tam ve mükemmel olarak yerli yerince yaptığından pürüzsüz bir gönül hoşnutluğu ile emin olup Allah’ın her yaptığından kamilen razı olur. Bu mertebedeki derviş son derece yumuşak başlı olup mizacı, huyu ve tabiatı hoş ve sağduyu sahibi olur. Her nereye varırsa insanlar gayri ihtiyari kendisine hürmet eder. Bu mertebedeki dervişte “*ilahi ente maksudi ve rızaike matlubi*” yani “*Allah’ım gayem sensin. Tek isteğim senin hoşnutluğundur*” sözü düstur olmuştur. Bundan dolayı bu mertebedeki derviş kendine görünen keşif ve kerametinin hepsinden geçer.

perde diye bir problemimiz yok! Bunu aklınızdan çıkarın diyorum. O zaman kayba medar olur.

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleri vardı mübarek,

- “Oğlum, benim karşıma, bakalım gönlümden geçeni bilecek mi, bilecek mi?” diye bir sualle, bir merakla gelmeyin derdi.

Çünkü o biliyor ne düşündüğünüzü ne düşünmediğinizi. Yine aynı şeyi söylüyorum kardeşim: “Bilen söylemez, söyleyen bilmez.”

Çok açık, bilen söylemez, söyleyen bilmez. Bırakınız yahu bu işleri. Hedefimiz o zaman Allah’ın rızası olmaktan çıkar. Ancak çok zaruri bir halde bir şey anlatmak lazım geliyordur, bir şeyin inceliğine ermek lazım geliyordur, bir şeyin rüknüne, unsuruna, hükmüne inmek lazım gerekiyordur o mesele ayrı. Fakat böyle övünmek kastıyla olmaz. Bakınız ne diyor Cenâbı Hak. Ne kadar açık ne kadar sarih. Burda bize büyük öğüt veriyor bakınız. Ne diyor abiciğim Allah

“Ben insanın sırrıyım, insan benim sırrım.” diyor.

Ne desin daha Allah. Benimle aranda bir sır bulunsun diyor Allah. Sizinle aramızda kalubelada imzaladığımız mukavele var ya, o yürürlükten sakın kalkmasın, o sır yürürlükte kalsın diyor Allah. “Ben, insanın sırrıyım, insan benim sırrım” diyor. Daha nasıl anlatsın Allah? Bir sırdır ya. Bırak aranda kalsın kardeşim. Bilen söylemez, söyleyen bilmez. Ama bazen Hacı Mustafa Efendi Hz. Ve Hacı Abdullah Efendi Hz. Çok icap ettiği zamanlarda bir şeyler söylüyorlardı. Söylemek için izin alıyorlardı. Söylemelerinde dini mübin-i İslâm için, vatan için, millet için, cemaat

Nefs-i Marziyye: Kendisinden razı olunmuş nefis demektir. Bu mertebede ki derviş devamlı surette Allah’ın huzurundadır. Resûlullah’ın sünnetine uymuş ve onun ahlaki ile ahlaklanmıştır. Kişiden keşif ve keramet zuhur eder ama o bunlara hiç iltifat etmez. Bu makamdaki kimselere büyük tasarruflar verildiği olur. Bu makam “irşat” ve “vahdet” makamı olup herkes bu makama varamaz.

Nefs-i Safiye: Bu makamdaki kişide hayvanî ruhun sıfatları mahvolmuştur, hayvaniyetten arta kalan izler tamamen silinmiştir. Bu zatlarda sadece sultanî ruhun insaniyet sıfatları kalmıştır. Bu makamdaki insanların hallerini değil insanlar, melekler bile bilmezler. Onların hali ancak Allah teâlâ bildirirse bilinir.

Not: Nefis mertebeleri hakkında daha detaylı bilgiler için Mehmed Nurî Şahî Nakşibendi Hazretlerinin Miftahü’l Kulûb (*Kalplerin Anahtarı*) isimli kitabına ya da Erzurumlu İbrahim Hakkî Hazretlerinin Marifetname isimli eserine müracaat edilebilir.

için fayda mülâhaza ediliyordu. Gösteriş için değil. “Ben neymişim” demek için değil. Allah muhafaza. Haşa sümme haşa. Onlardan böyle bir davranış beklenemez. Onun için hedefimiz Allah’ın rızası olsun kardeşim.

Dördüncü kademedeymiş, perde açılır diyorlar. İsterse beşincide açmaz, altıncıda açmaz, yedinci de açmaz. Perde açmak diye bir şey yok yahu. Cenâbı Hakk’ın takdir-i ilâhiyesidir hepsi. O, emir verirse, O izin verirse, O tasarruf ederse, O evet derse olur. Bizim böyle bir iddiamız olabilir mi? Biz yaratılmış bir kuluz. Biz zavallıyız, bir nefese muhtacız. Allah bir nefeste iki defa yaşatır, iki defa öldürür. Hedefimiz perdenin açılması olmayacak. Ama bir şey hediye edilip verilirse, bize bir açıklık bahşedilirse, onu alır, başımıza taç eder, gönlümüze sultan ederiz. Onu reddetmeyiz. O Küstahlık olur. Ama hedefimiz o olmaz, sebebimiz o olmaz. Allah’ın rızası, Resûlullah’ın şefaati önce gelir. Onlarsız bizim halimiz hâl-i pürmelâl olur. Allah’a sığınırız.

Binaenaleyh, yanlış şeyler düşünmeyelim kardeşlerim. Bu cemaatin içinde olup da illaki başka şeyler beklemek biraz zâitliktir, fazlalıktır. Bizim mutlaka hedefimiz Allah’ın rızası. Mutlaka hedefimiz Resûlullah’ın şefaati, büyüklerimizin himmeti. Bunun için beklemeyelim kardeşlerim. Hacı Mustafa Efendi, bunu söylüyordu.

- “Oğlum, benim yanıma bakalım içimden geçeni bilecek mi, bilmeyecek mi? Benim sırrıma erecek mi, ermeyecek mi?” diye düşünceler kurup gelmeyin diyordu. O Hacı Mustafa Efendi Mübarek! Hep takdir ettiğimiz sultanımız. Hacı Abdullah Efendi dahi ayrı bir değer, başımızın tacı, gönlümüzün sultanı. Hacı Mustafa Efendi Hazretlerine rüya anlatacağın ama bir yerinde keseceksin. O ne mümkün! Hemen orada müdahale eder mübarek “Oğlum şurasını anlatmadın” der. Bir gün biz sorduk;

- *Efendim, rüyalara da el koyar mısınız, rüyalara da müdahale eder misiniz?*

- “Oğlum, bizim ağabeyliğimiz nerde kaldı? Bizim kontrolümüzün dışında rüyalar görecekseniz bizim ne işimiz var yahu burda” dedi.

Onlar rüyalara da el koyuyorlar. Binaenaleyh, Rüyalar bize Cenâbı Resûlullah'ın bıraktığı birer hediyedir, bir emanettir. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) bazı meselelerin çözümü için “*Ben onlara rüyayı sahiha bıraktım*” diyor*. Ama rüyayı sahiha gömek için de helal lokma lazım kardeşim. Pırıl pırıl gönül lazım kardeşim. Toz konmadık iman lazım kardeşim. İçine örümcek girmemiş beyin, gönül lazım kardeşim.

Adam “*istihare yapiver*” diyor. Bana teklif ediyorlar yüzlercesi, binlercesi. “*Aman bizim için bir istihareye yativer.*” diyorlar.

Oğlum istihare yapmayız. İstihareyi sen yapacaksın, biz yorumunu yapacağız. Bizim haddimiz değil istihare yapmak. Bizim onun bunun adına, tasarruf kullanmak ne haddimize? Cenâbı Hak koymuş o kanunu. Cenâbı Resûlullah tasvip edip rüyayı sahiha demiş. Bir de rüyayı kâbiha var. Şeytanla nefsin oyun oynadığı, harmandalı çevirdikleri işler.

Şimdi bakınız. Ben özür dileyerek söylüyorum, bize bir rüya meselesi anlatıldı. Bize bir rüya görevi verildi. Yirmi senelik bir mesele belki yirmi, yirmi beş sene olmuştur. Yirmi seneyi geçmiştir. Buna mübarek Hacı Abdullah Efendi Hazretleri de şahit oldu. Bize “*Üç gün sonra Yusuf Peygamber gelecek, size bir görev verecek.*” denildi. Üç gün sonra dünya güzeli Yusuf Peygamber geldi. Şöyle şöyle diyeceksin, şöyle şöyle yapacaksın dedi...

- “*Efendim ben rüya anlamam.*” dedim.

- “*Hakiki rüyalarda, gerçek rüyalarda, rüyayı sahihalarda ağız senin olacak söz bizim olacak.*” dedi. Ağız sizin olacak, söz bizim olacak. Peki Efendim.

- “*Rüyayı sahiha olmadığı takdirde?*”

- “*Biz oraya müdahale etmeyiz.*” dedi.

E şimdi adam geliyor, rüya anlatıyor. Şimdi bu senin rüyan hak değil denir mi? Üzücülük oluyor, kırcılık oluyor, kırgınlık oluyor. Biz de bir şey söyleyiveriyoruz. Bilir bilmez. Ama hemen şunu söyleyeyim

* Bakınız: **Buhârî**, Ta’bîr 5; **Müslim**, Salât 207-208; **Ebû Dâvûd**, Salât 143; **Tirmizî**, Rü’yâ 2; **Nesâî**, Tatbîk 9; **İbni Mâce**, Rü’yâ 1

ki yüz taneden doksan beşi veya doksan dokuzu hak değil. Çok süzgeçlerden geçmiş, çok dikkatlice çok hassasiyetle mal edilmiş, manaya alınmış rüyalar var. Onlar zaten biz söylemeden ne olursa oluyor. Rüya değil geçmeyin yani. Rüya başlı başına bir hadise. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) size rüyayı sahiha bıraktım diyor*. Kadın telefon ediyor çözemediğimiz bir konuda istihare yaptım diyor.

- “*Kızım temiz misin sen?*”

- “*E değilim.*”

Sen ne istiharesi yaptın yahu? Nasıl abdest aldın? Nasıl namaz kıydın? Nasıl istihareye yattın? Ben nerden bileyim hak rüya olduğunu, hak istihare olduğunu? Biraz dikkat edelim bu konulara. Biraz üzerinde duralım. Başka bir erkek mesela.

- “*E nasıl yaptın?*”

- “*Dua ettim yattım.*”

Yahu istiharenin şartları var. Ama o şartları yerine getirmek bile bir takım daha başka şartlar getiriyor yanında. Şeksiz, şüphesiz lokma, harama bakmadık göz, gölge düşmedik iman, örümcek tutmadık beyin, ihlas ve ihlas ve ihlas dolu bir gönül. Kolay mı yahu? Hangimizde yok bu toz toprak?

İstihare yapıver bana, şunu ediver bana. Bunlar oyuncak gibi kullanılacak meta haline gelmesin kardeşim. Hafife almayalım. Tahfif etmeyelim. Bunlar Resûlullah’ın hediye bıraktığı hususlar. Emanet olarak, sahih olarak bıraktığı hususlar. Rüyayı sahiha. Rüyayı kâbiha var. Rüyayı kâbiha zaten çoğunluğu teşkil ediyor.

Şimdi birtakım rüyalar anlatıyorlar bize. Şöyle gördüm Efendim. Yahu şimdi senin gördüğün rüyanda bize gelen cevap şöyle. Aynı benzer rüyayı başkası görüyor, onun hakkında gelen cevap başka. Bir şey demek

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: Ebû Hüreyre’den (r.a.) rivayet edildiğine Resûlullah Efendimiz şöyle buyurmuştur: “*Ümmete, nübüvvetten sonra sadece mübeşşirât kalmıştır.*” Bunun üzerine ashâb: “*Mübeşşirât nedir?*” diye sorunca, Resûl-i Ekrem: “*Sâlih rüyadır*” buyurdu. (**Buhârî**, Ta’bîr 5. Ayrıca bk. **Müslim**, Salât 207-208; **Ebû Dâvûd**, Salât 143; **Tirmizî**, Rü’yâ 2; **Nesâî**, Tatbîk 9; **İbni Mâce**, Rü’yâ 1).

içimizden gelmiyor. Umutsuzluk olur. Sıkıntıya düşer olur. “Ben günahkâr mıyım?” demeye gider. Bir şey demeye fırsatımız olmuyor bizim.

Binaenaleyh, ben size hep bunu tavsiye ediyorum kardeşim. Hakikatten ayrılmayın kardeşim. Bize bunu öğrettiler. Ne öğretiler abi? “Bir insanı uçuyor bile görseniz, şeriatına bakınız.” diyor kitap. Dini yaşantısına bakın, hususi hayatına bakın diyor. Haram yiyor mu, ağzından küfür çıkıyor mu, gönül kırıyor mu, İslâm’ı yaşıyor mu? Ahlâk-ı hamide sahibi mi? Yumuşak bir insan mı? Ahlâk-ı hamidenin bütün şartlarını tekevvün etmiş (üzerinde toplamış) bir insan mı? Yerine getirmiş bir insan mı? İslâm’ın bütün inceliklerini kavramış, kendine mal etmiş bir insan mı? “Uçuyor bile olsa, o nefisten ve şeytandan olabilir” diyor. Uçuyor bile görseniz şeriatına bakınız, dinine bakınız diyor. Yani hassas bir halde İslâm’ı yaşıyor mu? Kılı kırk yarıyor mu? Takvâya önem veriyor mu? Bütün incelikleriyle, bütün üniteleriyle İslâm’ı kendine mal etmiş mi? Kur’an’a iman, Allah’a iman, Peygamber’e iman tam mı? Tatbikatta fetvanın dışında, fetvanın üstünde bir yaşam tarzı, bir tatbikatı var mı? Bunlara bakın diyor.

Binaenaleyh, biz talip olmayalım kardeşim. Bir şeyler verilirse bize, biz o dördüncü kademe gibi nefsin bilemem kaçınıcı kademesi gibi hesaplar yapmayalım kardeşim. O zaman biz yanlış yapmış oluruz. Bize bir şey verilecekse Cenâbı Hak daha nefsi emmârenin akabinde verir. Uygundur, Cenâbı Hak öyle takdir etmiştir. Bizim perdelerimizi açar, bizim perdeleri açmakla bir merakımız yok, bir arzumuz yok, hedefimiz yok. Ben neyleyeyim yahu. Ben bütün sırları öğrenmekle ne elde edeceğim yahu? Ama Allah derse ki;

- Benim rızamı tahsil ettin (kazandın).

Hah işte o zaman bin tane hayatım feda olsun O’nun rızası uğruna, Resûlullah’ın şefaati uğruna feda olsun. Gerçekçi olalım kardeşim. Hakikati savunalım kardeşim. Hayallerle vakit geçirmeyelim kardeşim. Bu sefer tasallut, tecavüzler oluyor kardeşim.

Akşam birisi telefon ediyor. E işte bir kadını şöyle yakalamış [musallat olmuş], kim bu kadın? Bizim bir tanıdık. Kardeşim biz bu işlerle meşgul değiliz. Biz sadece dua ediveririz.

- “E dua edin.”

- “Ediverem dua. Ne kadının ismi?”

- “Falanca.”

Biz sadece dua ederiz kardeşim. Bu işlerle iştigal edenler zaten kendilerini o yöne kaptırmışlar, kendilerini öylece helak etmişler. Allah korusun. Ben şuyum, ben buyum deyip giderler. O ene putu, onları ta bilmem nereye kadar sürükler gider. Biz dua ediciyiz.

Adam diyor ki; “Efendim ben bekar bir insanım, evleneceğim. İki-üç tane namzet (aday) var. Şunu mu seçeyim, bunu mu seçeyim?” Oğlum biz fal bakmayız. Bütün Anadolu’dan geliyor bu talepler. Allah bilir Türkiye’nin her yerinden müracaat. Oğlum biz fal bakmayız.

- Ee nasıl yapacağız?

- Sen birini seçeceksin, biz o seçtiğin şeyin senin için hayırlı olması için dua edivereceğiz. Başka bir şey değil. Bazen misal olarak şunu söylüyorum. Oğlum namzet birkaç tane mi? Resûlullah’a birisi gelmiş

- “Ben evleneceğim ya Resûlullah” demiş. Sallallâhü aleyhi ve sellem,

- Pek güzel ey ashâbım var mı gönlünden geçen? Demiş.

- Efendim, bir tanesi çok güzel demiş, bir tanesi çok zengin demiş, Bir tanesi çok muttaki (*takvâ sahibi*) demiş.

- Oğlum zengin olanla geçinmek zor olur demiş. Bak şimdi oğlum çok güzel olanla geçinmek sana zorluk verir demiş. Güzelim diye övünür durur demiş ve güzelliği kaybolur gider. Kendi o özünde duran çirkinlik kalır gider demiş. Sen demiş mümkünse takvâ olanı seç demiş. Allah’tan çok korkanı, Allah’tan çok seveni seç demiş*.

Tabii Cenâbı Hak bize intikal etsin diye Resûlullah’a bunları hep yaşatmış ve dile getirtmiş. Bunları misal olarak gösteriyorum. Yine de

* Benzer yönde: **İbn Mace**, Nikah, 6.

bazı gençler sevgiyle birbirine yaklaşmış oluyorlar, sevgi ile birbirine konuşmuş oluyorlar, görüşmüş oluyorlar.

- Efendim imam nikahı yapsak olur mu?

Yahu imam nikahı diye bir şey yok. İmam evinden mi getirmiş gelmiş o nikahı? Şer'i nikah var, resmî nikah var. Şer'i nikah nasıl olur? Resmi nikahtan sonra olur. *“E biz şimdiden yapakoyarsak?”* E şimdiden yapakoy, yaklaş, haramı işle, zina işle. Olur mu bu? Asla ve kat'a! *“Efendim hocalar böyle demiyor.”* Ben hocalardan anlamam kardeşim. Ben sana gerçeği anlatıyorum. Evvela resmi nikah kardeşim. Devletin nikahının ardından dini nikah. Olur mu ya? Adam *“ben imam nikahı yaptım”* diyor. Oho... Her halta yaklaşıyor, iki kişi kalıyorlar...

Resûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem bu tehlikeyi sezmiş de diyor ki;

*“Bir erkekle bir kadın sakın ha yalnız başına bir yerde kalmasın diyor, yanlarında üçüncü bir şahıs bulunsun.”**

Adam diyor ben sinemaya götürüyorum nişanlımı, sevgilimi yahut sözlümü. Oğlum ya senin ya onun tarafından bir tane büyük alın yanınıza. Hem yan yana oturmayın; o büyük aranızda otursun, hem de yalnız kalmayın. E çok ağır bir hüküm bu. Oğlum sana insanı anlatıyorum, İslâm'ı anlatıyorum, ahlâkı anlatıyorum, yüceliği anlatıyorum, güzelliği anlatıyorum. Bu din-i mübin-i İslâm, hafife gelmez. En güzel şeyler hep burdan neşet etmiş. Bütün güzellikler İslâmdan intişar etmiş [doğmuş]. Resûlullah'ın hayatından gelmiş. Binaenaleyh, Aman kardeşlerim aman, kendimizi bilelim.

Çok güzel günler içindeyiz. İnşallahu Teâlâ önümüzdeki hafta Mevlid Kandili var. Büyük bir gün, Resûlullah Efendimizin [doğduğu, dünyaya] şeref verdiği bir gün. Burada Tireli olanlar bilirler. Tabii biraz genç olanlar değil de biraz daha yaşlı olanlar bilirler. Mevlid kandilinin Tire'deki adı namaz bayramıdır kardeşim. Namaz bayramı çok büyük bir gün. Kurban Bayram'ından ve Ramazan Bayram'ından çok daha büyük bir ihtişam içinde kutlanırdı. Tirede bütün dükkanlar kapanır, bütün

* Benzer yönde: **Buhârî**, Nikâh 111, Cezâu's-Sayd 26, Cihâd 140, 181; **Müslim** Hacc 424, (1341).

bayram malzemesi evlere taşınırdı. Namaz aşısı, pilav, zerde, namaz lokması, namaz helvası, her evde pişerdi. Hiç vakti olmayan cezvede pişirirdi. Yan komşuya pilav, zerde, tatlı veya benzeri bir şey bir lokmacık olsun verilirdi. O zaman öyleydi, şimdi öyle değil artık. Değer verilmez oldu, Allah korusun. Bu da bizim için büyük bir suç unsurudur. Değerini bilenlerden olalım inşallah. Her evde bir şey pişerdi yani. Hatta bir gün Tireliler bilirler, Sami Namlı'nın babası; şimdiki Fikret Namlı'nın dedesi olan, babamın fıkıh ilminde bir tane dediği Sarı imam derler bir büyüğümüz vardı. Bir gün babam ona şöyle söyledi;

- *"Hocam böyle her evde pişiyor, o dedi o ona veriyor, bu ona veriyor değişmek gibi oluyor."*

- *"Sakın ha! Hafız Osman, bir daha bunu söyleme"* dedi.

- *"Neden Efendim?"*

- *"Oğlum bu bir gönül bağıdır. Bu bir İslâmî yakınlıktır, İslâmî sıcaklıktır. Bir diyalog esbab-ı mucibesidir. Git, senin evine gelenlerden birer kaşık al. Bak göreceksin hepsinin tadı başkadır; feyzi, imanı, ihlası, başkadır."* O zaman namaz bayramıydı [mevlid kandiliydi], kaç yerden yemek geldiyse. Affedersin Hafız Osman'ın evine her yerden gelir, o evden her yere gider. Bütün komşular, akrabalar hep gelir giden. Babam sonra;

- *"Öyle yaptım oğlum, hakikaten öyle."* dedi. Değişmek gibi oluyor diye babamın içine sinmezmiş. Helvasında, tatlısından, lokmasında şusundan busunda değil. Zaten gelen gidenin ekserisi pilav zerde. Zerde, pirincin süt koymadan suyla pişirilmiş. Bir de pilav yaparlar üzerine bir damlacık et koyarlar. Azıcık azıcık böyle ayrı tabaklarda komşulara veriverirler. Pilav zerde meşhur. Ekseri bu olur. Bir de lokma, namaz helvası yaparlar, irmik helvası şu bu. Bir de helvacılar namaz helvası keserler.

Ben şimdi hayret ediyorum. İçimizde helvacılarda var ama çok açık söyleyeyim onlar sadece satıcılar, yapıcılar değil artık. O zaman tahin helvası yumuşacıktı, ağzına alırdın erirdi değil mi? O günkü namaz helvası, susamlı helva öyle oluyordu kardeşim. Boyacıgillerin dedelerinin bizim karşımızda helva imalathanesi vardı. Ona yardımı

giderdik biz namaz helvası kesmeye. Çocuklukta ağzında eriyiverir. Ağzında eriyiverir. Aynı yumuşak helva, bol susam, bol lezzet. E şimdi akide şekeri gibi. Birisi bana ikram ediyor almayacağım diyemiyorum. Yavaşça kâğıda sarıp cebime koyuyorum. Yiyemiyorum ki. Çatır çutur, çatır çutur. O zaman ağzında erirdi.

E şimdi şimdi fabrikasyona döndü işler. Biraz maliyet düşürmeye döndü işler. Hileye hurdaya demiyorum, dilim varmıyor söylemeye. İşte o yüzden kaliteler düştü. Namaz helvası buydu kardeşim. Namaz bayramı buydu. Bak namaz bayramı. Resûlullah'ın doğumunun kutlanması adına namaz bayramı. Şimdi Allah şahit ben haftaya gene bizim evde bir kaşık bir şey yaparım inşallah. Binaenaleyh, namaz bayramı adı üstüne. Namazın baş tacı edildiği bir bayram.

Büyükler, yaşlanmış olanlar bilirler, elli altmış senelik mesele. Yeni Caminin orada Çalı pazarı kurulurdu. Yeni caminin orası bir bayram yeri olurdu. Geceleri ışıklı eğlenceler, satış yerleri, şeker, lokum, pasta şu bu. Hep böyle ışıl ışıl oralar kaynar. Herkes yeni elbiseler giyer. Birbirini kutlar, birbirlerini ziyarete giderler. Bayram günü. Namaz Perşembesi deriz biz ona işte. O gün dükkanların hepsi kapalıdır. Çünkü büyük bir bayram kutlanıyor. Herkes birbirini kutlar. Tire'de böyle kutlanıyordu. Şimdi artık farkında bile değil millet. Hatta bizim aile şimdi "Pazarda namaz helvası görmedim" diyor. Daha namaz helvası ancak bu hafta görünür dedim ben.

Binaenaleyh, namaz helvası, akide şekeri gibi çatır çutur bir şey, ama yine de bir namazı temsil ediyor, bir bayramı ifade ediyor. Sembolize ediyor Allah'ın izniyle. Yine bizim için saygındır. Saygıyla karşılıyoruz Allah'ın izniyle inşallah.

Allah çok yıllar tutmak nasip etsin. Bir de burda bahsetmişken söyleyiverelim inşallah. Oruç meselesi. Bayramda (*mevlid kandilinde*) sağlıklı olan, vakti olan, sıhhati olan, imkânı olan üç gün oruç tutuversin kardeşim. Üç gün yapamayan iki gün yapsın. Akşam yine konuştuk arkadaşlarla. Üç gün yapan ya Çarşamba, Perşembe, Cuma yapsın ya da Perşembe, Cuma, cumartesi yapsın. İki gün yapacak olan da [yapabilir] ama bir gün olmasın.

Öte yandan arkadaşlarımızdan birisi akşam bize sordu. Bir memur kadın varmış çalışıyormuş. “Ancak bir gün yapabileceğim, bunu yapayım mı, yapmayayım mı?” diye soruver demiş. Ben de “Yapsın.” dedim.

Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) “Benim ümmetimin hiçbir hareketi, hiçbir hali, hiçbir tutumu başka ümmetlere benzemesin.” diyor*. Başka ümmetlerin hep birer gün oruçları var. Ben onlara benzemek için “ya iki gün ya üç gün tutun” diyorum, Allah’ın izni keremiyle. Resûlullah böyle buyuruyor çünkü. Ama o kadının çalışıyor olmaktan mütevellit mazereti varsa, başka zamanı olmayacaksa bu durumlar bakımından ele alalım konuyu. Bir gün yapsın yahu. Yapmasın demek çok büyük vebal olur. Bırak bir gün yapsın. Onun bir gününe Allah yüz gün yazıverir yahu. Merak etmiş istiyor. O bir gün içerisine yüz gün, bin gün yazıverir, bin gün oruç yağıdırıverir Allah, inşallah.

Bilhassa genç kardeşlerimiz! Mutlaka mümkün olduğu kadar gayret ediniz. Sağlıklısunuz, günler o kadar uzun değil. Vaktiniz varsa ya iki gün ya üç gün oruç tutunuz. Ya Çarşamba-Perşembe-Cuma ya da Perşembe-Cuma-cumartesi ya da iki gün tutacak olanlar yalnızca Perşembe-Cuma ya da Cuma-cumartesi yapsın. Birbirine ekleyiversin. Büyük ecir var. Resûlullah memnun oluyor. Benim gelişimi kutluyor bu ümmetim, diyor. Benim dünyaya gelişimi, şeref verişimi kutluyor bu ümmetim, diyor. Resûlullah “ümmetimin çokluğuyla övünürüm” diyor**. Ama ümmet olmanın vasfını taşımak lazım. Ümmet olabilmek için de O’nun rızasını, O’nun sevgisini, O’nun muhabbetini elde etmek lazım. Hiç değilse peşinde koşmak lazım. Hiç değilse bu umudu taşımak lazım. İki cihan serveri bu. Demin dediğim gibi namaz bayramı bu. Bilhassa namaz bahsinde inşallahu Teâlâ buna devam edeceğiz. Hassas bir konu kardeşim. Namaz bayramı.

Hassas bir namaz kılamıyoruz kardeşim böyle ihlas ile huşu ile hudu ile teslimiyet halinde, tevekkül halinde, böyle kendinden geçer gibi namazlarımız olmuyor kardeşim.

* Benzer yönde bakınız: **Tirmizî**, İsti’zân, 7/2695; **Ebû Dâvud**, Libâs, 4/4031.

** Benzer yönde bakınız: **Ebu Davud**, Nikah 4, (2050); **Nesaî**, Nikah 11, (6, 65-66).

Genç bir kız gelin olacakmış. İki tane namazlık işlemiş. Bir tanesini Resûlullah'a hediye yollamış. Namazlığın sağ tarafına da kırmızı iplikle ufak bir gül işlemiş. Resûlullah Efendimize getirdiler; "Madem öyle istemiş evladımız, alın gelin iki rekât namaz kılıvereyim üstünde" demiş. Namaza durmuş. Selam verdikten sonra

- *"Ey Ashâbım, namazlığı incitmeden o gül motifini ordan söküverin."* dedi.

- *"Aman ya Resûlullah, bir sakınca varsa bizim evdekileri de sökelim."*

- *"Öyle değil gözüm oraya kaydı, gönlümü meşgul etti."* dedi. Bakınız gözü oraya kaydı, ihlasına toz kondu diye. Gerçi konmaz O'nun ihlasına toz. İşaret bize, ima bize, itham bize. "Alıverin onun o gül motifini" dedi. Gözüm oraya kayıverir dedi. İhlasıma zarar verir diye korktum, dedi. Bu kadar hassas bir konu. Sonra bakıyorum kardeşlerim, namazda ayaklar oynayıp durur. Gerçi bunlar fıkhi konular, bildiğiniz şeyler. Bir yandan benim mazeretim var tabii. Ben çok ağrı yaptığı zaman namazın içinde şöyle şöyle yapabiliyorum. Ama mazereti olmayanlar namazın içinde çok laubali şekilde ayaklarını bir şöyle bir böyle yapıp dururlar. Ayaktayken veya otururken şöyle-böyle tavır içinde olabiliyorlar. Resûlullah Efendimiz bakınız ne diyor kardeşim?

"Namazda huzuru sağlamak için evvela hareketlerinize çeki düzen veriniz" diyor.

Hız. Ali Efendimiz de *"Eğer elimden gelseydi sağ ayağımın baş parmağını namaz bitene kadar yere çivilerdim."* diyor. Sağ ayağımın baş parmağını oynatmadan, yerinden kımıldatmadan, yatarım, kalkarım secdeye rükûa varırım ama o orda oynamaz.

Çok laubali hallerimiz oluyor kardeşim. Bide namazın içerisinde el, ayak hareketleri, kaşınma hareketleri. Bir adam şapkasını düzeltiyor. Adam başka şeylerle meşgul oluyor laubali. Namazın içinde olmuyor. Resûlullah'a (sallallâhü aleyhi ve sellem) *"Dosdoğru namazı nereden anlayalım? Diyorlar da "Başkası dışarıdan baktığı zaman bu namazda veya değildir, diye bir şüphe geliyorsa içine o namazı silkeleyin, atın."* diyor.

Bakınız, dışarıdan bakan adam senin namazda olduğunu kesin kes karar veremiyorsa, “ülen bu namazda mı namazda değil mi yahu” diyorsa, o huşuyu, o huduyu, sende göremiyorsa laubalilik, mâlâyâni hali görüyorsa o zaman namazda mı değil mi şüpheyeye düşer. Namazın içinde değil bu galiba der. O şüpheyi taşımayacak şekilde ona öyle bir intiba vereceksiniz diyor. Namazın nezih bir ibadet olduğuna, sahih, gerçek bir ibadet olduğuna ancak böyle anlarsınız, diyor**.

Cemaat meselesi var kardeşim. Bilhassa sabah namazına. Şimdi bizim orda çarşı camimiz var biliyorsunuz. Yeşil İmaret Merkez Camimiz. Biz gözümüzü orda açtık. Tabii benim çocukluğumda müzeydi orası. Kaç sene kapalı kaldı. Biz kahvehane işletirdik. Müze müdürüne çay kahve getirirdik. Bizim kahvehanemizin müşterisiydi. Çocukken oraya kahve, çay taşırdık. Şimdiki abdest alınan yerde müze müdürünün odası vardı. İçerisi put doluydu. Heykeller, resimler, şunlar bunlar. Nerden nereye. Allah’ın izni keremiyle.

Şimdi orada [cami işinde] büyük hassasiyet var, büyük dikkat var, büyük ecir var. Camiye giriyor olmanın bir kere huzuru, bir kere size olan telkin ettiği edep ve hayâ camiinin kapısından itibaren yürürlüğe girmeli kardeşim.

Camii, cem olunan (*toplanan*) yer demek. [Cem deyince] bazı kardeşlerimiz de alevi. Ben onlara karışmam kardeşlerim. Ama biz ehl-i sünnet ve’l-cemâat fırkasıyız. Peygamber Efendimizin sünnetiyle sünnetleniriz. Biz O’nun emriyle yaşamak isteriz. O’nun sünnetini,

** Burada namazı bozan-bozmayan durumlardan amel-i kesir (çok hareket) ve amel-i kalîle (az hareket) atıf vardır. Hanefî fakihlerinin çoğunluğunun bu konuda esas aldığı ölçü ise şudur: Yapılan bir fiil, dışarıdan bakan bir kimseye o kişinin namazda olmadığı izlenimini veriyorsa **amel-i kesir**dir. Meselâ namazda ceket veya çorapların çıkarılması, giyilmesi gibi fiiller amel-i kesir olup namazı bozar. Bununla beraber yapılan iş bu büyüklükte olmamakla beraber dışarıdan bakan kişide namaz kılanın namazda olup olmadığı hususunda tereddüt oluşturacak boyuttaysa buna **amel-i kalil** denir. Paltonun eteklerini toplama, secde yerindeki bazı engelleri hafif hareketlerle uzaklaştırma, teri silme, eliyle hafifçe sinekleri savma gibi fiiller amel-i kalil olup namazı bozmadı. Ancak amel-i kalil kapsamında sayılıp meşru bir mazerete dayanmayan veya namazın ikmal ve ıslahı gâyesini taşımayan fiiller namazın mekruhları arasında yer alır.

makbul saydığı bütün ibadetleri, bütün tavırları, bütün davranışları başımıza taç ederiz. Adam soruyor;

- Cem evleri?

Onların kendilerinin bilecekleri iş diyorum ben. Soruyorlar, ayrılık yok diyorlar. Peki cem evleri ne oluyor camiler varken? Biz bunlara muhatap değiliz, biz bunlarla iştiğal etmeyiz. Çünkü eninde sonunda kıyamete yakın ittifak olacak. Bu ittifak bayrağını ehl-i sünnet ve'l-cemâat topluluğu taşıyacak kardeşim. Onun altında toplanılacak kardeşim. Büyükler diyorlar ki belki yarım, belki birden, belki tedricen. Mutlaka bu böyle vuku bulacak kardeşim. Ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkası hükümferma olacak. Geçerli olan bu. Bizim toplumumuz, bizim cemaatimiz, bizim Hanefi mezhebi mensupları... Ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkasıyız, biz onunla muttasıf olmuşuz. Biz onunla kemal bulmuşuz, refah bulmuşuz, saadet bulmuşuz inşallah.

Namaz bahsinde Yeşil imaret Camiine getirecektim lafı. Bizim Merkez Camimiz orası. Sabah namazında üç beş kişi kardeşim. En uzun gecelerde bile. Üç beş kişi. Etrafında Müslüman evi dolu. Yahu gelin kardeşlerim.

Bakınız sabah namazının değerini anlatan bir ifade, bir hadise, bir olay, bir konu nakletmek istiyorum.

Cenâbı Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem), Cihar Yâri Güzin Efendilerimizle yani Ebubekir Sıddîk, Ömer'ül Faruk, Osman Zinnûreyn, Aliyel Murtaza Efendilerimizle beraber otururken sahâbe-i kirâm efendilerimizden bir zat giriyor içeriye. Selam veriyor. Meclise dahil oluyor.

- *“Ya Resûlullah, bir maruzatım var.”*

- *“Buyrun.”*

- *“Ben bugün sabah namazına cemaate gelemedim biliyorsunuz.”*

- *“Evet farkına vardık.”* diyor Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem).

- *“Fakat çok nadim, çok pişman oldum, çok üzüldüm bu cemaati bu sabah namazı cemaatini neden kaçırdım diye çok çok müteessir (üzüntülü), çok müteellim (elemli) oldum. O vebalime karşılık olsun diye bir köleyi azat ettim onun karşılığı olarak.”* diyor.

Resûlullah gülümsüyor, çok ibretimiz bir cevap yalnız.

- *“Ya Ebubekir, sen cevap ver.”* diyor.

Ebubekir Sıddık (r.a.) hazretleri gülümsüyor;

- *“Ya Resûlullah sabah namazında imamla beraber getirilen bir iftitah tekbirini, bir değil, yüz köle azad etse yine ödeyemez.”* diyor. Bu sefer, Ömer Faruk Hazretlerine soruyor. Hepsi değişik değişik şeyler söylüyorlar.

- Hz. Ömer’ül Faruk (r.a.) *“ben, yüz köleye birer kese altın hediye etsem, yine bir sabah namazının bir iftitah tekbirini ödemez”* diyor. Herkes bir şey söylüyor.

Namazın değerine bakınız kardeşim. Cemaatle kılmanın değerine bakınız. Ölçü bu, kıstas bu. İmam Allahu Ekber demeden evvel, farz namaza durmadan evvel orda olun yani. İmamla beraber o iftitah tekbirini getirin yani. Bunu söylüyor.

Ne kadar üzülüyorum şimdi ben. Bizim dükkanımız evimiz çarşının içerisinde. E camimizde çarşının içerisinde zaten yüz metre ya var ya yok. Oraya gidip gelene kadar tabii bir sürü arkadaşlarımız var. Hep esnaf arkadaşlarımız. Ezan Allahu Ekber deyince bana sesleniyorlar.

- *“Hacı abi sizi çağırıyorlar ha.”*

Ne kadar acayip ne kadar acayip. Allah’ın ne kadar gücüne giden bir şey. İnsan gidemiyor olabilir. Şeytan ve nefisle mutabakat halinde olabilir. Mağlup olmuş olabilir. Ama böyle tahkir tezyif eder gibi, dalga geçer gibi... Ülen beni çağırıyor da seni çağırıyor mu? Benim vazifem mi? Sen neden gelmiyorsun kardeşim? Bunu demek istemiyorum her zaman. Hadi bakalım sizde abdest alıverin diyoruz.

Şimdi şimdi takılmaz oldular artık. Şimdi şimdi anladılar üzüldüğümü, anladılar gerçekte ne manaya tazammun ettiğini. Olur mu ya? Sen yarın Allah’ın huzurunda ben bunları söylemedim diyemezsin

yahu. Senin için en büyük delil. Aleyhte delil. Allah korusun. Bu namaz bahsinde çok dikkatli, hassas davranmak lazım. Ağzımızdan bir şey çıkıyorsa onu dokuz boğumlu gırtlaktan süze süze çıkarmak lazım. Olur mu? Seni çağırıyorlar derken beni çağırıyorlar manasına gelmez mi bu? Bu ben müstağniyim bu davetten o ezan sesinden müstağniyim demek manasına gelmez mi?

Amerika'da aya ilk defa giden bir kozmonot vardı. Adam orda bir ses duymuş. Ben kendim okudum bunu sonra Müslüman olmuş. Adı bilmem kim işte. Biliyorsunuz siz onu. Amerikalıların ilk aya giden adamı. Orayı burayı geziyor tatmin olmuyor bir türlü. Ayda bir ses duymuş, o sesin benzerini arıyor. Kahire'ye gelmiş. Orda gezerken bir öğle ezanı dinlemiş ama adam mihlanıp kalmış, çivilenip kalmış olduğu yerde o Amerikalı kozmonot. Kendisi Hristiyan. Bir şeyler söylüyorlar. Duymuyor artık, mihlanıp kalmış. Bunu ben kendim okudum. Ezan bitince;

- *“Yahu demiş bu ne ya?”*

- *“Bu Müslümanların ezanı. Neden bu kadar acayip karşıladin neden bu kadar hayret ettin?”* demişler. Cevabına bak kardeşim:

- *“Ben sesi bu arıyorum. Çünkü ayda duydum ben bu sesi.”* demiş. *“Bu ses beni öylesine etkisine aldı ki bir daha bu sesi duyarım da ne olduğunu ne olmadığını öğrenirim diye geziyorum ben.”* demiş. Bak Müslümanların ezan sesiymiş. Bana din telkin edin, iman telkin edin demiş. Allah hidayet ediyor işte. Ama önemli olan bu. Ta gökyüzünde, kâinatta, ayda mükevvenatta Allahu ekber deniliyor. *“Yahu bunu uçurmuş, göklere uçurmuş. Yere göğe sığmamış. Nedir bu?”* diye hususi dünya turuna çıkmış o kozmonot. O Amerikalı. Hatta sonra öldü o da, ne yapalım denince, Müslüman olmuştu camiye gidilsin namazı kılınsın dendi. Tabii ne oldu sonrasını bilemiyorum ben.

Böyle bir dinin mensubuyuz biz. Böyle bir Peygamberin ümmetiyiz biz kardeşim. O peygamber ki ümmetime bir zarar gelmesin diye gecemi gündüzüme kattım, af diledim, özür diledim diyor. Rabbimden yakınlıklar, güzellikler diledim, dünyalıkları, âhiretleri mamur olsun diye gözyaşlarıyla sabahlara kadar dualar ettim diyor, Resûlullah Sallallahu aleyhi ve sellem. Aişe validemiz soruyor. Bir gün

onun evindeyken fırlayıp kalkıyor gece yarısı. Teheccüd namazına kalkacak hemen fırlayıp kalkıyor. Hemen abdest alacak.

- Ya Resûlullah, sen de mi bu kadar düşkünsün bu namaza. Sen ki vaad-i ilâhîye sahibisin, sana vaad-i ilâhîye verilmiş. Sen zaten cennetlerin cemallerin sembolüsün. Sen zaten en yücelerin yücesisin.

- *“Ya Aişe, Allah’a kul olmayayım mı?”* diyor, iki cihan serveri*. Allah’tan özür dilemeyeyim mi? Ben müstağni mi kalayım? Müslümanların hayatından, onların yaşadığı gibi şeyler yaşamayım mı? diyor. Teheccüde kalkmış, normal Müslümanlara farz değil, vacip değil. Ama bazı şeyler var ki bazıları için farz gibi vacip gibidir. Mesela Veysel Karani Hazretleri. Bir yerden bir yere gidiyorlarmış arkadaşlarıyla beraber arada bir mola istiyormuş. Hemen bir abdest alıp iki rekât namaz kılmış kendince, ne namazıysa. Arkadaşları demişler;

- *“Ya Veysel farz değil, vacip değil, öğlen değil ikindi değil ne namazı böyle. Bizim seyahatimizi inkıtaa uğratıp (duraklatıp) duruyorsun.”* Veysel gülümsemiş.

- *“Sizin için bir şey ifade etmiyor amma benim için farz onlar.”* demiş.

Bazı nâfileler vardır, bazı insanlar için farz olmuştur artık. Onları terk edemezler. Onları terk ederlerse cezayı müstecap hal içine düşerler. Allah muhafaza. Namaz böyle bir namaz ve bu bayram böyle bir bayram işte. Bu mübarek Mevlid Kandilinin Tire’deki adı namaz bayramıdır kardeşlerim. Her evde ufak bir şey pişer, bir tatlı lokmaydı, helvaydı, efendim pilavzerde. Pilavzerde biliyorsunuz ne olduğunu. Sütle pişmeyen sütlaç. Pirinç, su ve şekerle pişen hafif bir yiyecek. Gül suyu koyarlar, yanına pilav koyarlar. Şimdi bakıyorum kimseler farkında değil.

Öyle bir bayram geliyordu ki... Yaşlı Tireliler bilirler, mesela Mehmet Abi yaşlı. Bilir Namaz bayramını. O yeni camideki çalı pazarını hep bilirler. Harika bir bayram yaşanır. Kurbanlardan Ramazanlardan önde gelirdi yani. Öyle bayram yaşanıyordu Tire’de. Hiç pişiremeyen, bir şeyler ikram etmeye mali durumu müsait olmayan, hiç yapamayan

* Benzer yönde bakınız: **Buhârî**, Tefsîru sûre (48), 2; **Müslim**, Münâfikîn 81.

bile, Resûlullah'ın şerefine, Resûlullah'ın dünyayı teşrifinin hatırı için bir cezvecik olsun pişirirdi. Ben gördüm bunları. Yetmiş beş yaşındayım. Benim çocukluğumda oldu bu işler. O giyimler kuşamlar... O saygıyla sevgiyle beklenen mübarek gün... İki cihan serveri geliyor, onun günü kutlanıyor, onun ayı kutlanıyor.

Bu ay Rebiyülevvel ayı, bugün rebiyülevvel ayının beşi, Allah'ın izni keremiyle. Onun adı zaten bütün İslâm dünyasında peygamber ayı diye geçiyor kardeşlerim. Peygamber ayı. Biz yalnız bir günü, yalnız doğum gününü değil, O'nun dünyayı teşrif ettiği bu ayın tamamını değerlendirelim kardeşim. Ayın mükemmeliyetini üstünlüğünü bilelim. Ayın ne kadar Cenâbı Hakk'ın takdirine mazhar olduğunu, Peygamber ayı denmenin ne manayı mutazammın olduğunu, peygamber ayı demekle o ayı nasıl yükselttiğimizi, nasıl mübarek kıldığımızı, nasıl mübarek telakki ve mütalaa ettiğimizi beyan etmemiz lazım.

Nasıl? Hayatımızla, hareketlerimizle kardeşim. Bunu her zaman söylüyorum. Sabahleyin gözümüzü açtığımız zaman düşünürerin lütfen yahu; rebiyülevvel ayının içindeyiz. Harika bir ayın içindeyiz yahu. Peygamber ayının içineyiz. Yahut gece abdest bozmaya kalktık diyelim. Bunu yüz defa, yüz defa söyleyeceğim, yine söyleyeceğim, yine söyleyeceğim. Çünkü benim vazifem emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker (*iyiliği emredip kötülüğü yasaklamak*) kardeşim. Nedir o? Bir din kardeşini iyiye doğru günele doğru davet etmek. Bir din kardeşini kötülüklerden, yaramazlıklardan, çirkinliklerden, günahlardan çekip almak. Emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker bu demek.

Gece affedersin idrara kalktın kardeşim. Gençler tabii pek kalkmazlar da biz tabii yaşlandık, çok kalkıyoruz. Herhangi bir esbab-ı mucibeye binaen kalktın diyelim. Saat iki buçuk- üç-dört civarı. İki rekât namaz kıliver kardeşim. Bütün melekler o saatte "*Allah'tan bir arzusu olan, bir haceti olan yok mu? Ona iletelim Allah hazır onu bekliyor.*" diye bağırıyormuş. Ben buna kaç defalar arkadaşların üzerinde şahit oldum. Kendi üstümde demiyorum çünkü benim nefsim gider. Arkadaşların üzerinde bu teheccüdün çok faziletleri, gün ışığına, gün yüzüne çıktı kardeşim. Kaç hadiselerle beraber. Ben bunun farkına vardım haddim olmayarak. Dinledim yani arkadaşlarımızdan. Şöyle oldu Efendim, şöyle oldu kardeşim, şöyle oldu abi. Bunlar yaşanmış hadiseler.

Mutlak hadiseler, ret ve inkâr imkânı olmayan hadiseler. Kalkın kardeşim yahu! İki rekâtçık kılıverin. İki rekât aç elini kardeşim yahu. Kapan secdeye ve “*Ya Rabbi!*” de! Göz yaşlarıyla ıslat secdeyi. Bunu diliyorum Ya Rabbi de. İllaki şahsi ve nefsi değil. Vatan için, millet için, ordu için, bayrak için, selamet için, din-i mübin-i İslâm için. En güzel en mukaddes şeylerimiz için dilen yahu. İşte yahu.

Nefsin için de iste. Ama haram şeyler isteme. Yasak şeyler isteme. Hep güzel şeyler, hep güzel şeyler. Güzel şeyler istersek güzel şeyler buluruz. Güzel şeylerle muttasıf oluruz. Güzel şeyler hayatımızı doldurur. Onların dilencisi olalım. Onların talibi olalım. Biz Muhammed ümmetiyiz yahu. Biz ahlâk-ı hamideyle muttasıf olursak ancak güzellikler buluruz kardeşim. Bir adam bütün zekâtlarını vermiş, bütün oruçlarını tutmuş, Haccını ifâ etmiş, şunu yapmış bunu yapmış da İslâm ahlâkıyla ahlâklanmamışsa o yine tehlikededir diyor kitap. O yine tehlikededir diyor. Yumuşak davranacaksın, bilhassa efradı ailenize yumuşak davranmalısınız kardeşlerim.

Evlatlarım! Yeni yetişen, yeni evlenecek veya yeni evlenmiş gençler! Biraz daha müşfik davranın kardeşim. Mutlaka yumuşak davranın kardeşlerim.

Büyükler diyorlar ki ailelerimiz Allah tarafından bize verilmiş bir emanettir. Başka bir büyük demiş ki hafif söyledin kardeşim demiş. E nedir? Emanet değil hediyedir demiş. Allah’ın hediyesini red mi edeceğiz? Allah’ın hediyesini kırıp döküp dışarı mı atacağız. Eş diye gelmiş bir yastığa baş koymuş senle beraber. Yapmayın Allah aşkına. Ne şikayetler geliyor. Yine bugün, yine dün kaç tane kadınlardan şikâyet aldım. Allah aşkına yapmayalım kardeşlerim, evlatlarım lütfen. Onları hoş tatalım, bize eşlik etmişler, bizim nefsimize tatmin verip harama gitmemize engel olmuşlar. Bizim evimize şeref vermişler. Hep mülayim, hep müşfik hep güzel davranalım inşallah. Allah hepinizden razı olsun inşallah.

Es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya seyyide’l-evvelîne ve ’l-âhirîn, ve ’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım.

Bize imanı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalbi selm ve ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar lütfeyle Allah'ım.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden, kabir azabından bizi kuru Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, sıkıntılardan, hastalıklardan semavi ve arzî felaketlerden bizi kuru Allah'ım. Sıkıntılardan, elem ve kederlerden bizi beri eyle Ya Rabbim. Bizi kendi himayene, kendi korumana al Ya Rabbim. Kendi şemsiyen altına al Ya Rabbim. Bizi bize bırakma Ya Rabbim.

Ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza mukaddesatımıza hâlel verme Ya Rabbim. Zelil eyleme Allah'ım. Bayrağımız hep göklerde, hep yücelerde dalgalansın Ya Rabbim. Şurada hazır bulunan cemaat-i müsliminin de inşaallahu Teâlâ özel veya genel ne türlü muratları varsa tez günde tez saate hepimize ikram ve ihsan eyle Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiği nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun; olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. İki cihanda bizi aziz eyle Ya Rabbim. Resûlullah'ın şefaatinin üzerimize yazıver Ya Rabbim. O'nun yüce sancağı altında toplanmak nasip ve müyesser eyle Allah'ım. Bizim hatalarımızı, kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlayıver.

Küçüklüğümüzü, adiliğimizi, zayıflığımızı, hiçliğimizi biliyoruz Ya Rabbim. Bari bu idraki, bu fazileti, bu erdemi üzerimizden alma Ya Rabbim. Senin kapında olmak şereftir bizim için senin kapında ölmek de şereftir bizim için. İnşallah huzuruna ak defterlerle, ak amellerle, ak yüzlerle gelmek nasip eyle. Akıbet hallerimizi hayreyle. Kabirlerimizi gül bahçelerinden bir bahçe eyleyiver Allah'ım. (Âmin).

El Fatiha maassalavat

3) 05.03.2010 tarihli sohbet*

(Yeşilay haftası ve kötü alışkanlıklar, kurban ibadeti, dinin tanımı, Kur'an öğrenme ve okumaya dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

İçinde bulunduğumuz hafta Yeşilay haftası, Hilâl-i Ahdar. Hilâl-i Ahmer Kızılay demek. Hilâl-i Ahdar ise Yeşilay demek. Yeşilay Cemiyeti içki, sigara, kötü alışkanlıklara karşı kurulmuş, onlarla mücadele edecek, onları alt etmeye çalışacak, kötü alışkanlıkları içimizden söküp almaya gayret edecek bir kuruluştur. Biz gençliğimizden beri üyesiyiz, Allah'ın izniyle. Gençliğimizde de içmedik biz. Affedersiniz, özür dilerim, kendimizden bahsetmek değil niyetim. Gençliğimizde de içmedik.

Burada Yeşilay Cemiyetinin kurucusu Refah Taylan Hoca Efendi vardı. Bize sormadan, o genç yaşımızda asker halimizle bizi de üye yazmış. Paşa Camiinde toplanıyorduk. Çok geniş faaliyet sahası vardı. Tatminkâr bir faaliyet içindeydi. Sözü dinlenir, saygın bir insandı. Çok insanlara burada yardım etti. Yani hidayet edici Allah ama o da gezerdi. Kendisi faal (aktif) biriydi, öğretmen olmasından dolayı gezerdi. Öğretmenliğinde de Yeşilay Başkanıydı.

Hülâsa kardeşlerim bu içinde bulunduğumuz günler Yeşilay haftasıdır. İçki, illaki şeşyle yapılan, satılan manasını tazammun etmez. İçki kötü alışkanlıkları ihtiva ediyor. Bütün kötü alışkanlıklar içinde içkinin rolü vardır. Resûlullah buyuruyor: *"İçki bütün kötülüklerin anasıdır."***

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/IIDebaeDh6g>

** Nesâî, Eşribe, 44; Abdürrezzâk b. Hemmâm, Musannef, 9/236; İbn Hibbân, Sahih, 12/168; Beyhakî, Şu'abu'l-İmân, 5/10.

Bunun sigarası var, efendim esrarı var, başka şeyleri var. Şimdi bakınız. Bize bazı müracaatlar oluyor. Daha evvelden başka müracaatlar da oldu da bir de tüp kokluyorlarmış, Allah korusun, o da sarhoş ediyormuş. İnsan kendinden geçiyormuş. Tüp kokusu şuurunu alt üst ediyormuş, Allah korusun. Böyle böyle tiryakilikler. Böyle böyle zafiyet işaretleri. Ahlâk dışı, Cenâbı Hakk'ın men ettiği şeyler. Çünkü sarhoş edici. İçkinin azı, çoğu olmaz kardeşim. Adam diyor ki “Kur'an'ın yazdığı şey sarhoş olmayın” manasındadır “[yani sarhoş etmeyecek kadar içki içilebilir]”. Öyle şey yok kardeşim. Onu diyen kitabına uydurmuş. Öyle şey mi olur yahu? İçki haramdır denmiş. Hatta Şafilere de “O şarap denen nesne eğer vücuda bir damla değdiyse orayı kesip atın.” diye yazan ilmihal kitapları var. Bu kadar şerli, bu kadar yaramaz, bu kadar mezmum.

Yeşilay haftasındayız. Bunları konuşmak güzel bir şey. Allah'ın izni keremiyle yapmayalım. Sizden bir şey ummam zaten. Sizi tenzih ederim ama yakınlarımız, çevremiz var, yapıyorlar, içiyorlar kardeşim.

Benim gençliğimde, yani daha dünkü mesele, Ramazanlarda Tire'de meyhaneler kapanırdı. Son yıllarda kapanmaz olmuş. Birahane denilen yerlerde gizli gizli yine içiliyormuş. Bari Ramazanlarda kapanıyordu eskiden. Bizim kahvehanemiz vardı. Ramazan'da onu da kapatırdık, Cenâbı Hakk'ın izni keremiyle. Babam tembih ederdi. Çay ocağı zaten kapanır da kasaların içinde gazozlar var başka şeyler var, onları da isteyen olabilir diye babam “*Oğlum bir kese altın verseler, sakın ha bir tane bir şey vermeyesiniz top atılmadan evvel.*” derdi. O bile yasak mıntıkasına giriyor. Yasak mevadında oluyor. Allah'a sığınırız. Hep böyle böyle şeyler. Alt tarafı gazoz, alt tarafı şerbet diyemezdik. Çay ocağında zaten çay-kahve çıkmazdı top atılmadan evvel. Babamın tembihi buydu bize. Top atıldıktan sonra gidip orucu bozar, akşam namazını kılar dökülür gene gelirdik. Biraz kıpırdardık yani. Akabinde hemen müşteriler, tiryakiler kahveye dolarlar; çay-kahve servisi yapardık. Binaenaleyh, o esnada bile alt tarafı bir çay, bir kahve bile olsa bize satmak katiyen yasaktı. Bırakınız içmeyi, bırakınız ikram etmeyi. Böyle bir ortamda yetiştik biz, çok hayret ediyorum ben şimdi.

Ben görmedim ama söylüyorlar. Bazı birahaneler kireç badana yapıyorlarmış camlarına. Tire'de yahu Tire'de. Tire muhafazakâr bir yer

yahu. Tire manevi merkez, Allah'ın izni keremiyle. Bir aralık Manisa'ya kaydı manevi merkez. On sene kadar orda kalmış herhalde. Sonra yine Tire'ye verildi. Muhitin manevi merkeziydi Tire. Allah'ın izni keremiyle. Makarrı ulema (Alimlerin yatağı) nereye baksanız bir evliya yatıyor Allah'ın izni keremiyle. Tabii feraset ve keramet sahibi olan büyüklerimiz, bize hep sıkı sıkı tembih ederlerdi. “*Aman oğlum ha buradan buraya geçerken, şuradan şuraya geçerken üç İhlas bir Fatiha okumadan geçmeyin. Aman oğlum şuradan geçerken Fatihasız geçmeyin.*” derlerdi. Bütün evliyası, asfiyası, alim, mürşit ne varsa, hep yatırlar dolu Tire'nin her tarafında. Allah'ın izni keremiyle. Onların himmetleri var tabii. Ama hangi suç işlendiyse, hangi cezayı müstelzim (*lazım eden*) hal vuku bulduysa onun esbab-ı mucibesi olarak on yıl kadar manevi merkez Manisa'ya geçmiş. Sonra yine buraya, Tire'ye verildi. Çok yıllar evvel Tire'ye verildi gene Allah'ın izniyle.

Binaenaleyh böyle bir ortamda yetiştik biz. Allah'ın izni keremiyle. Üç İhlas, bir Fatiha okumadan nereye geçiyorsun yahu. O büyükler oturu oturuverirlermiş. Bilhassa büyüklerimiz ziyarete geldikleri zaman mezara oturu oturuverirlermiş. Üç İhlas, bir Fatiha okumadan nereye geçiyorsun diye. Bazı mntıklar var mesela; askerlik şubesinin olduğu yerler, İbni Melek hazretlerinin çevresi gibi, hep mezarlık. Ayrıca münferit mezarlar, münferit kabirler var. Onlara ben kabri şerif de diyorum. Hepsinde evliya yatıyor. Bazıları evlerin içerisinde gizli. Orda olduğunu bilmiyorlar. Bazıları bir köşede kalmışlar. İki taş koymuşlar oraya, birisi geçecek de geçerken Fatiha okuyacak. Biz oralara gençliğimizde çok giderdik. Onlara okumaya giderdik.

Binaenaleyh içki konusuna geri dönelim. Konuya, söze oradan başladık. İçki bütün kötülüklerin anası. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyuruyor. İçkinin azı çoğu olmaz kardeşim. Adam sarhoş olana kadar içmiyorum diyor. Birtakım yanlış düşünenler diyor ki;

- Yahu şırayı içiyoruz ya. E şarap içsek ne olur ya?

Senin keyfine bırakmamışlar kardeşim. O, haram dediye haram. Çünkü sekir veriyor. Halbuki üzüm şırası, tatlı üzüm şırası sekir vermez. Sekir vermek ne demek? Sarhoş etmek demek. Sarhoş etmek demek. Sarhoş etmez gıda ise güzelliştir, helaldir.

Benim dedemlerin bağı vardı. Hususi üzüm sıkma yeri, havuzları, olukları vardı. Oradan çuvallarla üzüm yıkarlar, üzerini tertemiz ayaklarıyla, tertemiz terlikleriyle çiğneye çiğneye sıra akıtırlardı. Çok severdik, çok içerdik ama sen onu şarap haline getiriyorsun, haramlaştırıyorsun. Birisi anlattı. Bir lokanta var, bizim gençliğimizde de vardı. Zencirci abi ile birisi münakaşaya girmiş, adam zencirciye;

- *“Helalkarlık taslıyorsunuz. Üzümün sırası içilir de şarabı içilmez mi yahu?”* demiş.

Zencirci nur cemaatinden bir zat olup çok sevdiğim bir kardeşimizdi. Kolay kolay hiç konuşmaz, konuştuğu zaman da taş gibi konuşurdu. O da çok ağır cevap vermiş. Demiş ki

- *“Gel len buraya.”* demiş. *“Ulen”* demiş, *“evdeki hanımın da kadın, kız kardeşinde kadın. Anlıyor musun ne demek istediğimi? Bir gün olsun kız kardeşinle yatıyor musun len?”* demiş. Allah korusun, Allah korusun, Allah muhafaza.

- *“Ne biçim konuşuyorsun?”*

- E demiş *“Sen mecbur ettin beni böyle konuşmaya. Senin tercihinin bırakmamışlar işi.”* demiş.

Haram haramdır. Allah haram kıldıysa haramdır. Sekir verici, sarhoş edici her şeyin azı da haram çoğu da haramdır.

Yeşilay haftasından bahsediyoruz ya, Yeşilay haftası içki yasağı haftası, içkiyi terk haftası. İçkiyi lanetleme haftası. Azı da haram, çoğu da haram. Az içen helal içmiş, manasını tazammun eden bir tane kayıt yok dini kitaplarda. Kur'an yasaklamış. Demin dedim bazı mezheplerde çok daha kesin hükümler getirilmiş içkiye. Bakın Şafii mezhebinde demin dedim; *“Eğer şarap denen nesnenin eğer bir damlası vücudunuza değerse orayı kesip atın.”* diyor.

Bakınız kardeşlerim; şarap damlası değen yeri kesip atın diyor. E sen çiğirine işletiyorsun, midene dolduruyorsun, nereyi kesip atacaksın? Ama tövbe kapısı açık. Sen bütün günahları yüklensen bile Cenâbı Hak tövbe kapsını açık tutmuş. Ne diyor Hazreti Mevlâna, mübarek, bastığı yerleri öperiz ayağının tozu oluruz. Ne diyor mübarek;

“Gel, ne olursan gene gel

Tövbeni yüz defa bozdunsa yine gel.”

Ama müellif ilave ediyor üstüne. Ne diyor? Ama benim kapımdayken yapma artık diyor. Bir daha tövbeni keyfi olarak bozmak olmaz artık diyor. Mevlâna bunu böyle demiyor ama müellif bunu bu halde izah ediyor. Gel, ne olursan yine gel, bizim kapımız pişmanlık kapısı değil. Bizim kapımız af kapısı, lütuf kapısı. Tövbeni yüz defa bozduysan yine gel. Ama benim kapımda tövbeni bozma artık. Bu son tövben olsun. O manayı mutazammın.

Tövbenin özü burda bak. Öyle gelişi güzel bir söz değil bu. Bunu misal olarak veriyor büyükler. Nasılsa tövbe ederim, bir daha yaparım. Bir daha yaparım, gene tövbe ederim. Bu kafayla edersen, o tövbe kabul olmaz.

İçki vücutta kırk gün duran, vücutta kırk gün hüküm icra eden bir meta. Yasaklanmış, men edilmiş, haram ilan edilmiş, zarar ilan edilmiş bir meta. E sen onu helal yapmaya, helal saymaya kalkarsan Allah’ın emrini çiğnemiş olursun. Senin aklına müracaat edilmiyor burda. Senin iradene, senin tutumuna, senin davranışına, senin algılamana, müracaat edilmiyor burda. Allah’ın emri kesin. Adam;

- “Ben kurban kesmem ama kurban olacak hayvanın parasının kaç misli sadaka veririm. Onun yerine insanlara yardım ederim. Mesela bir oğlana, evlenene yardım ederim. Ama ben kan akıtmam, ben cana kıymam.” diyor.

Kardeşim sen onları gene yap. Ancak burda çok gizli bir Allah’ı suçlama var. Haşa sümme haşa. Allah şefkatsiz, merhametsiz demek oluyor bu. O emir veriyor kardeşim. Sen istersen on tane oğlan evlendir. İstersen yüz tane kız gelin et. Gene yap kardeşim. Ancak kurbanını da kes. Diğer yaptıkların kurbanın yerine ikame olamaz, onun yerine geçerli olamaz kardeşim. O kurban kesilecek kardeşim. Sana tercih hakkı vermemiş. Tercih hakkı bırakmamış. Bu kurbandır, bu emirdir. Şu yasaktır şu değildir. Hani o her zaman söylüyorum ben, çok hoşuma gidiyor; Necip Fazıl Kısakürek’in çöl şiiri:

Gözüm, aklım, fikrim var deme, hepsini öldür

Sana çöl gibi gelen, O göl diyorsa göldür

Söz ‘O’nun ya! Sana tercih hakkı vermiyor, sana söz hakkı vermiyor. Din-i mübin-i İslâm bu, Kur’an bu, hüküm bu, Allah’ın emri bu, Allah’ın yasağı bu. Bunlarla bağlıyız biz yahu. Din disiplindir. Dinin zaten tarifi öyle.

Din; maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden husule gelmiş bir kuvve-i müttehidedir. Maddiyat ile maneviyat birleşmiş. Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden meydana gelmiş bir kuvve-i müttehidedir. Dinin tarifi bu. Sana emir geldiyse, Allah bunun izahını yapmak zorunda değil. İçkinin azı da haram demiş mi? İçme kardeşim. Azı da haramsa, azı da haramdır. Senin yorumuna bırakmamış ki. Az iç ha, o zaman zararı yok denmiş mi? Denmemiş! Azı da çoğu da zarar denmiş. Her bakımdan içki bütün kötülüklerin anası kardeşim. Hani bir misal verirler:

Adamın birini zapt etmişler, derdest etmişler sonra bir yere hapsedmişler. Akabinde bir tane güzel kadın getirmişler, affedersiniz. Bir tane zani (*zina etmiş*) adam getirmişler. Bir şişe de içki getirmişler. Demişler ki;

- “*Üç tane tercih hakkın var. Ya bu adamı öldüreceksin ya bu kadınla zina edeceksin ya da bu içkiyi içeceksin*” demişler. Adam düşünmüş taşınmış.

- “*Ben bunların üçünü de yapmam.*” demiş.

- “*Yapmazsan teslim-i ruh edeceksin, beynine kurşun sıkacağız. İllaki birini yapacaksın.*” Adam düşünmüş. Zina lanetlenmiş bir hadise. Bu kadınla yatar kalkarsam Allah’ın lanetine uğrarım bunu yapmayayım demiş. Bakmış öteki adam zani biri. Zaten cinayet gibi suç ehli bir adam ama onu öldürmek de çok feci gelmiş gönlüne, olası bir şey değil. En iyisi ben içki içeyim. Onunla atlatayım bu badireyi demiş. Netice olarak:

- “*Ben içkiyi tercih ediyorum.*” demiş.

Ötekiler gülmüşler. Tuzak ehli, onu zorlayanlar, cebredenler. Faka bastı demişler. Vermişler içkiyi. Sarhoş olduktan sonra bütün manevi değerler gözünden silinmiş. Bütün iradi güçler sıfıra inmiş. Artık gözüne bir şey görünmez olmuş. O içki O’nu, başka bir aleme götürmüş. Ülen demiş şunu içtim keyfini sürdürdüm, şu hanımla da yatayım yahu

demiş. Almış koynuna o hanımla da yatmış. Oradan o adam karışmaya başlamış,

- “*Ne yapıyorsun sen?*” diye.

- “*Ülen*” demiş “*sen hâlâ konuşuyor musun?*”

Çekmiş tabancayı dan dan dan. Yalnız içkiyi içti, onunla kurtarayım dedi amma bakın içki onu nerelere sürükledi. Bakınız içki onu nerelere sürükledi. Önce içkiyi içti, sarhoş oldu; ondan sonra o kadınlı yattı, zani oldu. Zina yaptı. Ondandır üçüncü teklifi de kabul ediyor artık. Vız geliyor artık ona. Şuur yerinde değil, akıl yerinde değil. O adamı da öldürüyor.

Binaenaleyh kardeşlerim içki bütün kötülüklerin anası. Sizleri tenzih ediyorum içimizde yoktur da fakat çevremizde çoktur kardeşim, İlgilenelim. Demin dediğim gibi. İçki yalnız şişedeki içki değil kardeşim. İçki sahalara sirayet etmiş. Şimdi artık hep radyolarda televizyonlarda dinliyoruz, gazetelerde okuyoruz, gepgenç çocuklar hep uyuşturucu müptelası. Allah korusun, o da haram, o da yasak, o daha feci. Demin dedim ya, bize çok müracaatlar vuku buluyor. Biz sadece okuyuveriyoruz. Bizim elimizden gelen bu, başka ne yapabiliriz? Böyle bir tüp tiryakileri olmuş, tüp müptelaları, tüp kokluyorlarmış. O da büyük tesir (*etki*) icra edermiş. İnsanın iradesini elinden almış. Sağlığını bozarmış, feci neticelere götürmüş.

Okuyuveririm ben sadece, haddim olmayarak. Bizim yapabileceğimiz bu. Haddim olmayarak, başka bir marifetimiz yok bizim. Haram içkiyle sınırlı değil ki. Haramlardan bir tanesi içki. Ama içki o haramların kökü, menşei (*aslı*), mebdei (*başlangıcı*), çıkış noktası.

Bizim üstümüzde meyhane var. Bakıyorum abiciğim dört dörtlük insanlar. Şimdi dükkâna gitmiyorum artık da tabii ömrümüz orda geçti. Ben bildim bileli; handa otel vardı, üst katında da o meyhanede vardı. Binaenaleyh, sapaşğlam, güle oynaya giriyorlar böyle ne güzel “*sen buyur, sen buyur...*” derler. “*Ülen ne nazik adamlar yahu.*” deriz biz. Gülüşüyo böyle. Nasıl nezaket siz buyurun efendim, siz buyurun. Allah Allah ya insan paşası bunlar yahu diyoruz. Bir iniyorlar abiciğim iki saat

sonra, yerlere küplere sığmayıp dururlar. İşte içki paralarını da verdiler, oraya ücret yatırdılar. Öyle bir meta ki bu.

Bir koyun ağası vardı. Çok zengindi. Bir koyun ağasıydı bu. İsim vermeyeceğim. Yani yüzlerce koyunu vardı ben biliyorum. Meyhaneden [dışarıya] adam yolluyordu kardeşim. Ta karşıdan birisi geçiyordur mesela, o garsonlardan bir tanesine hemen;

- “*Koş [şu adamı] yakala gel.*” diyor [dışarı gönderiyor], duyuyoruz biz.

Adamı yakalayıp geliyorlar, sonra onu da sarhoş ediyorlar. Çünkü onu çağırın adam da sarhoş olduğu için, gözlerine masraftı, paraydı, görünmüyor. Öldü gitti bu adam. Allah rahmet eylesin diyorum gene. Binaenaleyh, bir gün bize meyhanedeki Rasıf abi söyledi. O adam şöyle yaparmış. 50 lira çıkarırmış cebinden, o koyun ağası. Kibrit çıkarırmış, kibritle elli lirayı yakarmış, oradan sigara yakarmış. Bakınız, yapılabilir bir şey mi bu? Devletin milletin elli kuruşa, meteliğe kurşun attığı günlerde elli lira çıkarırmış, kâğıt elli lira, onunla sigara yakarmış. Daha kaç senelik bir hadise. Kaç defa söyledi Rasıf Abi bana, böyle gördüm diye.

Bakınız abi içki neler yaptırıyor. Bir fakire elli kuruş vermezler ama; ta o karşıdan adam çağırttırıyor. Şimdi bizim orda kebab yeniyor, mesela yemek yiyor adam, bakıyoruz biz, yoldan onun çok iyi tanıdığı, çok iyi sevdiği bir adam geçiyor. Hemen kafasını öne eğiyor. Görüverir, buraya gelir diye. Hele hele çağırılmak yok. Bizim oraya çağırın, davet eden, çok az, ama o adam üst katlardan (*meyhaneden*) adam yolluyor; gelsin, bir kadehcik içsin diye. Böyle lanet bir şey.

Yeşilay haftasının içindeyiz kardeşim. Hepimiz mücadele edelim. Bu çok güzel bir mücadele olur. Çok büyük bir dini vazife olur kardeşlerim. Bir kişiye duyurun ki, bir seferlik olsun yahut bu haftalık olsun içmeyiversin. Yeşilay haftası münasebetiyle içmeyiversin. Menediverin. Sigara için de aynı şeyi söyleyeceğim, efendim diğer uyuşturucular için de. Bir kişiyi bir günlük alıkoyabilseniz Allah şahit sizin ecir defterlerinize büyük sevaplar yazılacak kardeşim.

Önce kötülüklerden alıkoyacağız, sonra iyiliklere davet edeceğiz kardeşim. Bir insan bütün kötülükleri yapıyorsa, bütün iyiliklerden uzak duruyorsa ona o bütün kötülükleri bir günde, bir saniyede terk et, bütün iyiliklerin bir saniyede üstüne git, üstesinden gel, diyemezsin. Kitap diyor ki iyiliklerin elde edilmesi için evvela kötülüklerin giderilmesi lazım. Evvela kötülükler izale olacak, kötülüklerden alıkonacaklar da ondan sonra iyiliklere davet olunacak. Öncelik sırası kötülüklerin durdurulmasında. Kötülüklerin engellenmesinde. Bunu yapalım kardeşim. Bir haftalık olsun diyelim, bir günlük olsun diyelim. “Şu içkiyi bırak, içmeyiver. Yeşilay haftası dolayısıyla içmeyelim kardeşim.” diyelim. Bunlar çok önemli hususlar ama biz üzerinde durmuyoruz. İşte emri bil maruf nehyi anil münker bu. Cenâbı Hakk’ın emrettiği ve sevdiği en büyük husus bu. Yüz şehit sevabı verilir diyor. Şehitler sıra sıraya girse, bir emri bil maruf nehyi anil münker yapanın yanında zayıf kalır diyor. Bu kadar değerli bir amel bu. Öyle bir güzellik manzumesi bu. İyiliklere davet etmek, kötülüklerden alıkoymaya çalışmak, menetmek. Böyle davranalım kardeşlerim Allah’ın izni keremiyle.

Bu yıl Diyanet İşleri tarafından efendim Kur’anı Kerim yılı ilan edildi. Kur’an-ı Kerim yılı. Kur’an yılı. Ne kadar güzel. Bunun için ne yapalım kardeşim? Kur’an’la iştiğal edelim kardeşim. Kur’an tavanlara asılmak için, yatak odalarımızda ne güzel muhafazalar altında yükseklerde asılmak için değil. Ne diyor Mehmet Akif: “Mezarların başında okunmak için gelmedi Kur’anı Kerim.”

Kur’an amel edilmek için geldi kardeşim. Kur’an ile amel etmeliyiz kardeşim. İşte bu içki konusu da Kur’an’ın emirlerinden. Bir sürü misaller var. Bir sürü deliller var. Hem içkinin kötülüğüne dair hem Kur’an’ın okuna okuna insanın ruhuna, insanın vücuduna bütün mevcudatına nurlar dolduracağına dair hükümler var. Kur’an okuyalım kardeşlerim. Şimdi bakınız Kur’an okumak bilmiyorum diyor. Şimdi yeni harflerle yeni düz harflerle Kur’an okunabilir. Tabii aynlar, sinler, sadlar, datlar çıkarılmıyor. Mesela bir sadık yazacaksın. S olanı sad ile yazarsın. Sani yazacaksın sin ile yazarsın. Osman yazacaksın peltek s ile yazarsın. Hepsi “s” bunların. Ama oralarda tashih edilmemiş, sarahat verilmemiş, açıklık getirilmemiş. Netlik verilmemiş. Hepsi “s”. Bir “s”

yi sad gibi okumak için sad olması lazım. Bir “s” Osman’ da yazılı olduğu gibi üç farklı “s”. Böyle kısılarak söylenmiş “s” ler tabii.

Senin okuduğun Kur’an, eğer yeni Türkçe harflerle yazılmış ise Allah’ın izni keremiyle yine okumak fazilettir. Yine fazilettir, üstünlüktür. Yine devlettir (*saadettir*), yine mertebedir, yine güzellikler manzumesidir Allah’ın izni keremiyle. Ama mümkün mertebe kısa sürede Arapçasını da öğrenelim kardeşim. Arapçasını öğrenip okumak aliyyül âlâ olur.

Kur’an okuyalım kardeşim. Kur’an’ın hükümlerini öğrenelim kardeşim. Eskiden tabii benim çocukluğumda çok zordu bu Kur’an okumaklar. Kur’an öğrenmekler. Benim kız kardeşim vardı. Mahallede Manisalı hoca hanım vardı, Allah rahmet eylesin yerleri, yurtları cennet olsun. Hem hoca hanımı hem kız kardeşimi kaç defa karakollara götürdüler. Ufacık çocuktuk. Manisalı hoca hanımdan öğrenmeye çalıştık. Eskimez Türkçe diyoruz ona biz, Kur’an yazısı diyoruz.

Şimdi öyle değil. Şimdi herkes Kur’an’ı çok rahat öğrenebilir. Kur’an kursları var, bir sürü din kardeşlerimiz var öğretiyorlar. Kapılar açık, gönüller açık ama öğrenmek muradımız olmalı. Kur’an namütenahi bir güzellikler manzumesinin menşei (*kaynağı*), mebdei (*başlangıcı*). Medeniyet adına, insanlık adına ne güzellik varsa hepsi Kur’an da mündemiç. Onda toplanmış, onda cem olmuş, ondan neşet etmiş, ondan neşir olunmuş, ondan bütün kâinata yayılmış.

Bunu her zaman söylüyorum. Kur’an gelmiş, ortalık dehşetengiz (*dehşet içinde*), ortalık vahşet. Bütün Avrupa birbirini yiyor. Farkında değiller insanlığın. Herkes birbirini yemeğe devam ediyor. Medeniyet diye bir şey yok. Utanç, ar, haya, hicap diye bir şey kalmamış. Öyle bir demde (*zamanda*) geliyor Kur’an. Kuzey batıda Bizans... bütün haşmetiyle, bütün dehşetiyle, hükümferma... Doğuda Pers İmparatorluğu, bugünkü İran. Şimdi Müslüman devlet ama o zaman ateşperest (*ateşe tapan*). Arada bütün devletler, bütün milletler... Birbirlerine gözünün üstünde kaşın var diyemiyorlar. Herkesin yaptığı yanına kâr kalıyor. Dehşetengiz sahneler yaşanıyor. Böyle bir anda, böyle bir günde geliyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Böyle bir günde Kur’an’ı yayıyor. Nasıl yayıyor? Ne tehlikeler, ne ıstıraplar, ne elemeler,

kederler içinde... Taif'ten dönüşünde mübarek ayakları kan revan. Cebrail aleyhisselâm geliyor, artık dayanamıyor. “*Ya Resûlullah! Cenâbı Hakk'ın selamı var. Eğer istersen o sana taş atanları, o zümreyi anında helak edecek*” diyor. Gülümsüyor iki cihan serveri;

- Ben rahmet peygamberiyim, onlar bilmiyorlar ki gerçeği* .

Şefkat ve merhamet yüklü. İsteseydi o taş atanları, topyekûn o beldeyi anında altını, üstüne getireceklerdi. Bunlar yaşanmış hadiseler. Bunlar Kur'an'ın ne türlü telakki yapılması, algılanması gerektiği konusunda bize fikir veriyorlar. Bütün insanlığın, bütün İslâmlığın kurtuluş noktası. Menşei, mebdei. Cenâbı Hak öyle sunmuş. Kur'an'a sarılm demiş. Aişe Validemize Resûlullah'ı soruyorlar, sallallâhü aleyhi ve sellem.

- “*Ya Aişe Resûlullah hakkında bize bilgi verir misin?*”
Gülümsüyor yüce, güzeller güzeli Aişe annemiz.

- “*Siz Kur'an okumaz mısınız?*”

- “*Okuruz.*”

- “*İşte O'nun hayatı Kur'an'ın ta kendisiydi.*”**

E bizim hayatımız Kur'an mı yahu? Çok özür dileyeceğim, amiyane tabirle konuşacağım. Bizim hayatımız alavere dalavere yahu. O gün Kur'an öyle yaşanmış kardeşim. Resûlullah öyle örnek alınmış kardeşim. Kur'an öyle neşvünema bulmuş kardeşim. Bir büyüğe soruyorlar, bakınız ne kadar ibretimiz bir ifade, bu beni çok enterese ediyor, doğrusu, hicap ediyorum yerlere batıyorum. Sormuşlar;

- “*Sahâbe-i kirâm, hakkında ne düşünüyorsunuz?*” Gülümsemiş o zat.

- “*Neden güldün?*” demişler.

- “*Eğer, siz sahâbe-i kirâmı görseydiniz bunlar deli derdiniz. Onlar kendilerini öylesine Kur'an'a vermişlerdi ki siz sahâbe-i kirâmı*

* Bezner yönde bakınız: **Buhârî**, Bed'ü'l-halk 7; **Müslim**, Cihâd 111.

** Bakınız: **Ahmed b. Hanbel**, Müsned V, 163. Aynı mânadaki diğer rivâyetler için bakınız: **Müslim**, Müsâfirin 39; **Ebû Davud**, Tatavvu' 26; **Nesâî**, Kıyâmu'l-leyl 2; **Dârimî**, Salat 165; **Ahmed b. Hanbel**, Müsned, V, 54, 91, 188, 216.

görseydiniz bunlar deli derdiniz.” demiş. “Eğer sahâbe-i kirâmdan daru’l-bekâ’ya (âhirete) göçmüş olanlar bugün çıkıp gelseler. Onlar ne der biliyor musunuz?” demiş.

- *“Bilmiyoruz.”*

- *“Onlar da bunlar Müslüman değil” derlerdi.*

Bakınız Sahâbe-i Kirâm İslâm’ı böyle yaşamış, böyle algılamış. Böyle kendine mal etmiş, böyle üzerinde durmuş, üzerine titremiş. Kur’an, namütenahi bir hüküm... Asırlara damgasını vurmuş. Ebediyete damgasını vurmuş. Başka Kur’an gelmeyecek, başka kitap gelmeyecek. Başka peygamber gelmeyecek. Bütün peygamberler, yalvarmışlar. Ne diye yalvarmışlar? Tarihe geçmiş. Bu bilgi bazı Hristiyan kitaplarında da makes bulmuş. Onlarda da yer vermişler. Ne diyorlar?

- *“Ya Rabbi ahir zaman peygamberin gelecek ya. Beni O’na ümmet eyle Ya Rabbi.”*

O yüzden gökyüzüne canlı olarak alınmışlar. Bunlardan bir tanesi İdris Peygamber. Bir tanesi İsa Peygamber. Hatta Peygamber olmayan Hazreti Ali Efendimiz için de böyle söyleyenler var. Bir fitneye sebebiyet vermesinler diye mezarları olmayanlar yani.

Kur’an ile hükmeden en mükemmel bir hükümdardır diyor. Dürüst, doğru muntazam bir ömrü ve Cenâbı Hakk’ın rızası istikametinde bir ömrü böyle tamamlayanlar, cennete en evvel girecek olanlardır diyor. Böyle hükümdarlardır diyor. Cennetin kapısını açacak olanlar. Binaenaleyh, Kur’an’ın hükmünü anlatmakla bitmez. Ne diyor işte Mehmet Akif:

“İnmemiştir hele Kur’an şunu hakkıyla bilin

Ne mezarlıkta okunmak ne fal bakmak için”

Kendisiyle amel edilmek üzere indirildi Kur’an. O kadar hikmetli ki. Bizim çok fakr içinde bir ağabeyimiz vardı. Ona bir büyüğümüz sen İze Vaka’yı* oku dedi, üç sayfalık bir Kur’an suresi biliyorsunuz.

* Vakıa Suresi Kur'an'ın 56. suresidir. 96 ayetten oluşur.

Ramazan Amca çok fakir bir ağabeyimizdi, şikâyet etmezdi fakat zorluklar verilmiş, imtihan icabı.

- “*Sen İza Vaka’yı (vakıa suresini) oku.*” dedi, o Mübarek zat, büyüğümüz.

- “*İza Vaka’yı okuyorum efendim.*” dedi.

- “*Ramazan, okuyorsun ama ezberden okuyorsun.*”

- “*Ne sakıncası var Efendim?*”

- “*İza Vaka’yı yüzünden oku ki onun satırlarındaki nur, kesene, gönlüne, beynine hitap etsin, bereket oralara yapışsın.*” dedi.

Ondan sonra Ramazan amca öyle yaptı ve rahatladı. Bakınız, manasını bilmiyor, doğru dürüst hiçbirimiz bilmiyoruz. Tek tük onu bunu vaiz efendiden, efendim tefsir hocalarından veyahut okuduğumuz Kur’an tefsirlerden tek tük biliyoruz. Şimdi artık çok güzel Kur’an tefsirleri de var. Bunu artı parantez arz edivereyim. Çok güzel Kur’an tefsirleri var. Bize bazı arkadaşlar İstanbul’dan yolluyorlar. Biz arkadaşlarımıza veriveriyoruz. İçinde bir kuruş paramız yok. Kargo parasını bile o arkadaş veriyor. Bir Allah rızası için ama çok güzel tefsirleri, açık apaşikâr, aydınlatıcı bütün hükümleri havi. Hiç tereddütte mahal bırakmayacak hükümler. Güzellikler, nurlar manzumesi.

Şimdi artık öğrenmemek mümkün değil. O bakımdan ben Kur’an’dan ve dini hükümlerden haberdar değildim demek mazereti diye bir şey yok. Bugünkü nesil bu iletişim vasıtaları dolayısıyla her şeyleri elde edebilir. Her şeylere vakıf olabilir. İmkanlar geniş ama talip olmak lazım. Azmetmek lazım. Üzerinde durmak lazım.

Şimdi tekrar ifade edelim. Yeşilay haftası içindeyiz kardeşim. Civarımızda içki içenlerimiz varsa komşumuzdan, yakın çevremizden, uzak çevremizden, merhaba ettiğimiz-etmediğimiz kişilerden bir günlüğüne olsun alıkoyunuz onu kardeşim, anlatınız o kardeşlerimize. Bu Yeşilay haftası dolayısıyla içkinin ne kadar zararlı olduğu konusunda konferanslar veriliyor, sohbetler ediliyor. O sohbetlerde Allah’ın emirleri ve yasakları dile getiriliyor. Bu yasakların içerisinde baş yasaklardan bir tanesi içki. Bunu dile getirelim kardeşlerim. Bunu civarımıza yayalım. Yakın çevremize, arkadaşlarımıza anlatalım. İçkinin ne kadar kötü

olduğunu. İçki yalnız şişedeki içki değil kardeşim. Rakı, şarap değil topyekûn bütün kötü alışkanlıklar.

Demin dedim şimdiki nesil çok büyük tehlikeler altında. Uyuşturucular satıyorlarmış. Uyuşturucuya bir kere dadanan da Allah korusun zor kurtulmuş. Onun tiryakisi olmuş, onun kölesi olmuş. Onun esiri olmuş. Bunlardan kurtarmanın yolunu arayalım. Bize müracaatlar oldu ben de size söyledim;

Biz anca okuyuveriyoruz kardeşim. Dua ediveririz Allah kurtarsın. Çok müracaatlar oldu. Bu müracaatlar içerisinde şey de var, bu tüp koklama meselesi. Demin dedim bu tüp koklamak dediğimiz şey bu mobil gazlar, şunlar, bunlar. İşte onları koklamak hastalığı varmış. Biz sadece dua ediveririz. Elimizden başka bir şey gelmez. Bunlar da hep böyle koruma altına alınmalı. Bunlar da hep programın içinde olmalı. Mücadele programının içinde.

Yeşilay yalnız içki şarap değil. Yeşilay bütün kötü alışkanlıklara karşı. Bütün Allah'ın menettiği her şeye karşı. Bunlarla mücadele etmezsek, din-i mübin-i İslâm'a, zarar vermiş oluruz. Din-i mübin-i İslâm'ın hükümlerine hâlel gelmiş olur. Toz, toprak düşmüş olur. Bu hem sağlığa hem dine hem keseye hem vücuda her türlü içtimai hayatımıza, sosyal hayatımıza zarar. Gözden düşer insan yahu. Sarhoş bir adamla, kendini bilen irade sahibi, ahlâk sahibi, yüksek ahlâk sahibi bir insan cemiyette aynı oluyor mu yahu? Olmuyor kardeşim. Bir iş yapınca “*O biraz sarhoş sen onun kusuruna bakma.*” diyorlar. Demek biraz insanlıktan müstağni kalıyor, uzaklaşıyor. Bazı hususlar onu hoş görür hale getiriyor. Sarhoş yahu diyor. O sarhoşluk ona istinat sağlar da o sarhoşluk ona kurtuluş sağlamaz.

Binaenaleyh kardeşlerim; bu Yeşilay haftasını böyle kutlayalım, böyle değerlendirelim inşallahu Teâlâ. Bu yıl (2010 yılı) Diyanet İşleri Başkanı tarafından Kur'an yılı ilan edildi. Onu da inşallah içimize sine sine, Kur'an'ı özümüze ala ala tatbik edelim, kutlayalım inşallah.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin, sahibi, maliki, hâliki yüce Allah. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi, uhrevi, bütün işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyle. Bize inşallah imanı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selîm ve ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ve sağlıklar ver. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım.

Maddi ve manevi bütün felaketlerden şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzî felaketlerden bizi muhafaza edip masun ediver Allah'ım. Kendi himayene, kendi vikayene al Allah'ım. Bizi bize bırakma Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Gönlümüzü iman ile doldur Allah'ım. Akıbet halimizi hayır eyle Allah'ım.

Yarabbi sana el açtık, senin kapında dileniyoruz Ya Rabbi. Bunu en büyük şeref sayıyoruz Ya Rabbi. Sana imanı olmayan, sana ihlas ile bağlanmayan senin kapında dilenemez Ya Rabbim. Bu iman ile bu ihlas ile bizi huzuruna ak defterlerle, ak amellerle al Ya Rabbim. Bizi bağışla Ya Rabbim.

Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, bayrağımıza, mukaddesatımıza hâlel verme Allah'ım. Zelil eyleme Allah'ım. Yücelerde doruklarda olsunlar Ya Rabbim. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Ama bizim güzel vatanımızda, bizim güzel topraklarımızda, gözü olanlara kuvvet verme, fırsat verme Ya Rabbim. Onların hükümferma olduğu günlerde onları başımıza taç etmeyelim Ya Rabbim. Bizi kuru Ya Rabbim. Bizi yanlış düşünmekten de yanlış tatbik etmekten de kuru Ya Rabbi. Kendi vikayene, kendi korumana, kendi şemsiyene al bizi Allah'ım. Bizi, bize bırakma Allah'ım. Akıbetimiz hayır olsun inşallah Resûlullah'ın sancağı altında toplanmak nasip olsun.

Ya Rabbim bizi bağışla. Ya Rabbim bizi bağışla. Ya Rabbim bizi bağışla. (Âmin).

El Fatiha maassalavat

4) 23.04.2010 tarihli sohbet*

(Eve misafir çağırırken eve haber verme, kanaat, haset/imrenme, gıybet, iftira, dilin kullanılmasına göre en tatlı ve en acı olmasına dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Her şey gönlünüzce olsun. Resûlullah'ın şefaati üstümüzde olsun. Allah razı olsun inşallah. Hayırlar hepimizin olsun, şerler bizden irak olsun. Açılan ellerimiz, yalvaran dillerimiz geri dönmesin. O kapı bizi sevgiyle kucaklasın. Şefkatle kucaklasın. Allah razı olsun hepimizden. O rıza defterine hepimizin adı yazılsın inşallah. Bütün muradımız budur, bütün umudumuz budur. Bütün hedefimiz, arzumuz budur inşallah. Cenâbı Allah o arzumuzu kırmaz, erdirir, lütfeder, hıfz eder, hidayet eder inşallah.

Ya bu deveyi güttü ya bu diyardan git demişler. Ne yapalım? Deve de bizim, diyar da bizim; mecburen hem diyarda kalacağız hem deveyi güdeceğiz kardeşim. İnşallahu Teâlâ Allah kendi yardımını esirgemez inşallah. Kendi himayesine alsın, bizi bize bırakmasın inşallah. Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. O'nun şefkati, O'nun merhameti olmasa, O sevgi dolu kucaklayıcı olmasa halimiz hâl-i pürmelâl olur. Allah yardımcımız olsun inşallah.

Azcık birkaç kişi daha gelsin diye istedim de azcık cemaatimizde geç toplanıyor.

(Manavgat'tan gelen dervişler var)

- Hacı Ali yolculuk beş buçuk, altı saat sürüyor mu?

- Yedi saat Efendim.

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/VOS6Wdv7Sr0>

- Yedi saat, maşallah. Giderken belki biraz daha seri olur diye düşünüyorum. Dağların arası burası mı yokuş, orası mı yokuş bilemiyorum.

- Gelirken biraz daha yokuş.

- Evet, öyle geliyor bana.

Bize bir iki müracaat var onu söyleyivereyim. Bir de bu Bursalılar gelecekmiş. Bursalılar yolda. Onlar kalabalık kafile geliyorlarmış. Onların hanımlarından da telefon edenler oldu. Şimdi bazı konu başlığı seçeceğiz ama bize bir iki müracaat var onu söyleyivereyim. Akşam toplantıda ben misafirden bahsettim sanki tevafuk, mutabakat var gibi. Zaten tevafuk, mutabakat bizim temel prensibimizdir. Taşralı bazı kadınlar telefon ediyorlar.

Misafir çok önemli, misafire rağbet ve iltifat etmeyen dinini tamamlamış olmaz diyor kitap. Çok önemli fakat hanımların şikâyeti şöyle;

- *“Bizim haberimiz olmadan beylerimiz aniden evimize misafir getiriyor, hazırlıksız yakalanıyoruz, ikram edecek bir şey bulamıyoruz. Evimiz düzensiz oluyor, misafire hazırlıklı değiliz.”* diyorlar.

Misafire hürmet mutlak (*her şartta*) lazım. Misafir başımızın tacı, evimizin bereketidir. Hatta rızık konusunda diyor ki kendi rızıkıyla beraber gelir. Büyükler çok hafif bir şey söylemişler, çok az söylemişler misafir hakkında. Ne o?

-Bire beş, bire on, bire yüz getirir misafir demişler.

Onun bilinciyle hareket edelim inşallah. Misafirlik çok önemli. Misafire hürmette kusur eden dinini tamamlamış olmaz diyor. Çok önemli bir konu fakat o beyler de öyle hareket ediyorlar herhalde ama hanımları kaç oldu *“Aman efendim, bunu konuşmalarınızda dile getiriverin. Bizim beylerimiz aniden eve misafir getiriyorlar, biz hazırlıksız yakalanıyoruz. İkram edecek bir şey bulamıyoruz, evimiz hazırlıksız oluyor. Temiz olmuyor, lütfen onlar da daha evvelden bizle istişare etsinler evet dersek olsun, evet demezsek biraz tehir olunsun.”* gibi azıcık istekte bulunuyorlar.

Bunu duyurmuş oluvereyim inşallahu Teâlâ. Burda tekrar ediyorum erkekler de haklı. Bir misafir alıp gitmek yok mu... Bir misafir ağırlamak yok mu... Misafire hiç değilse de güler yüz tatlı dil göstermek gerekir... İllaki bal-börek yedirmek şartı yok misafire kardeşim. Bizim Çorum'daki Hacı Mustafa Efendi Hazretleri vardı mübarek biliyorsunuz siz.

- “*Misafire karnın aç mı?*” demeyeceksin derdi.

- “*Ee?*”

- “*Sormadan peynir, zeytin, ekmek, acı soğan kuru yavan ne varsa önüne süreceksin.*” derdi. Misafir açım demez. Önüne süreceksin, derdi. Bak önemli bir konu misafir. Biz oraya gittiğimizde bize öyle yaptılar. Çorum olsun, Nazilli olsun. Nevşehir olsun, şuraya buraya.

Binaenaleyh, misafir çok önemli. Misafirin değeri yüksek. Üç insan sınıfı var ki bunların duası geri dönmez diyor. Bu üç sınıftan bir tanesi misafirler. Eğer güler yüz tatlı dil gördüyse, o ev sahibine yaptığı dua Hak'tan geri dönmez diyor*. Kıymet bilelim inşallah.

Fakat biz evvela misafirin değerini anlattık burda. Fakat misafiri haberli olarak götürmek. Ev halkıyla istişare etmek, ev halkına haber vermek, onları hazırlıklı olmaya sevk etmek de erkeklerin vazifesi. Kadınlardan bu konuda çok şikâyet geldi. Kapıdan soktuğu misafire “*çık git dışarı*” diyemem ki ben diyor. Beyim bulmuş gelmiş misafiri diyor. E ben onları nasıl bed (*kötü*) muamele ederim, nasıl daha sonra buyurun derim?

Binaenaleyh, misafir hakkı çok yüksek ama misafir edinmenin şartları da ağır. Bir yandan kaş yapalım derken, diğer yandan göz çıkarmayalım. Evde hır çıkacaksa, evde gürültü patırtı olacaksa, evde huzursuzluklar meydana gelecekse çok dikkat edelim. Ben o yüzden ekseri eve haber veririm mümkün olduğu kadar. Eğer misafirin gelmesi yakınsa, hemen gelecek gibiyse telefonla olsun 15 dakika sonra bir misafir gelecek deyiveririm. Ama eğer bir iki gün varsa gelmesine, bir

* Muhtelif hadislerde geçmekte olup bu hadislerden bir tanesi şöyledir: “*Üç dua şüphesiz makbuldür. Mazlumun duası, misafirin duası ve babanın evladına duası.*” Bkz. **Tirmizî**, Bir, 7.

iki gün içinde hazırlığını yaparsın. Ona göre yiyecek, içecek ikram edecek hususları halledersin. Az çok var ya da yok sofraya konur, meydana çıkarılır. Misafir çok muhterem kardeşlerim.

Binaenaleyh, hazırlıklı olalım fakat kadınlarımızı da üzmeylem kardeşlerim. Haber verelim yahu. Ben bugün misafir getireceğim deyiverelim. Yahut misafir sana aniden mi geldi? Bir telefon ediver yahu. Başka dışarıdan misafir mi geldi? Onu evinde ağırlaman mı lazım geliyor? Bir telefon ediverirsin yahu. Ben misafir getiriyorum veya birkaç misafir getiriyorum. Az hazırlıklı oluverir misin gibi bir malumat. Baskın yapar gibi diyor kadınlar. Baskın yapar gibi misafir getiriyor beylerimiz. Biz ne yapacağımızı şaşırıp kalıyoruz. Bunları yapmayalım. Onların yazık evde şahs-ı maneviyeleri var. Onlar da evin düzen kurucuları.

Evdeki geçim düzeni bal börek olsun. Çoluk çocuk asık yüzler, asık çehrelere muhatap olmasınlar. Binaenaleyh öyle yapalım inşallah. Dikkatli davranalım. Birbirimizle istişare halinde olalım. Bir evin hanımı ile evin beyi birbirini tamamlayıcı iki unsurdur. Bir elmanın iki yarısı gibidirler. Yarın onun misafiri gelmiştir, sen ona dört elle sarılırsın, başına taç edersin gönlüne sultan edersin. Sonra senin misafirin gelir. O öyle davranır dört dörtlük. Binaenaleyh, inşallahu Teâlâ Allah'ın istediği gibi olmaya gayret edelim. Bir yerden kaş yapalım bir yandan göz çıkaralım, o da olmaz yani.

Evdeki kırgınlıklar, evdeki üzüntüler, evdeki stresler, hayatın safhasını değiştirir. Allah korusun, hayatın tamamını değiştirir. Allah korusun. Büyük ihtilaflara sebebiyet verir. Büyük kavgalara medar (*sebeb*) olunur. Bunlardan kaçınalım kardeşim. Velhasıl kelim uygun davranalım Allah'ın izni keremiyle.

Şimdi bakınız hadis-i kudsî var. Biliyorsunuz hadis-i kutsi, Cenâbı Hakk'ın yine Cebrail (asm) vasıtasıyla Resûlullah'a yolladığı metinler. Kur'an'a kaydolmayacak diye kayıt koyduğu metinler. Hadisi şerif, Cenâbı Resûlullah'ın kendi sözleri ama Hakka mütedair (*ait*). Mutlak gerçek olan sözler. Hadis-i kudsî, Cenâbı Hakk'ın yine Cebrail (asm) vasıtasıyla Resûlullah'a tebliğ ettiği fakat Kur'an'a girmeyecek şerhi koyduğu hususlar. İşte bu hadis-i kudsîlerden bir tanesi. Tabii çok

hadis-i kudsîler var, hadisi şerifler de yüzlerce. Hep Hakka müteallik (*dair*). Hep müminin menfaatine müteallik kazancına müteallik işler. Allah'ın izni keremiyle.

Cenâbı Hak; “*Kanaat eden zengin olur. Kıskançlığı bırakan rahat eder. Haram şeyleri terk edenin dini tertemiz olur. Kanaati kazanan kimse sevgimi kazanır*” diyor*.

Şimdi “Kanaat eden zengin olur” bu çok önemli bir hüküm biliyorsunuz yani. Adamın milyarı vardır, trilyonu vardır ama kanaat etmiyordur. Zenginliğin tadını çıkaramıyordur. Allah o tadı çıkarmak zevkini vermez.

“Dünya insanın ihtiyacını karşılar, ihtirasını karşılayamaz.”

İhtiraslar bitmek tükenmek bilmez kardeşim. Ve hemen ilave etmiş: Allah fakire, fakirliği verir ama fakirliğin ıstırabını, elemi, kederini, zorluğunu, güçlüğünü vermez. Fakir fakirdir, bir dilim ekmeğe yer, gönlü hoştur. Çünkü mütevekkildir (*tevekkül etmiştir*), teslimiyet hali vardır, Allah'ın yüceliğine inanmıştır, kaderinin böyle olduğuna inanmıştır. Çalışır çabalar, armut piş ağzıma düş demez. Az çok harekete geçer, çoluğunun çocuğunun rızkıyla meşgul olur. O meşguliyet eğer ihlas ile yapılıyorsa, haram helal gözetilerek, haramdan kaçarak helalin üzerine giderek yapılıyorsa o meşguliyet ibadetten sayılıyor. O adam her dakikası ibadetin içindeymiş gibi, ibadetle meşgul olmadığı zamanlar bile her dakikası ibadet içindeymiş gibi ecir alır. Vaad-i ilâhîye var. Ama zengin adam, milyarder de trilyoner de olsa İslâm'ı yaşamıyorsa tatmin olmaz. Çünkü İslâm'ı yaşayamayan o tadı o huzuru bulamaz. Hep ihtiras içindedir. Hep yarına aittir düşünceleri. Hep geleceğe aittir tasavvurları. Bütün bunlar bize ithaf edilmiş hazineler. Allah'ın izni keremiyle.

Kanaat verildi kardeşim. “Kanaat en büyük zenginliktir.” diyor. O kanaati elde etmek meselesi var. Kanaat huzur verir, rahat verir, teslimiyet, tevekkül verir, iman verir, ihlas verir, güzellikler sunar. Hep bahtiyarsındır, hep mutlusundur. Evindeki biraz elemeler, kederler, biraz ihtiraslar, biraz talepler, seni rahatsız eder ama “neden yapamıyorum” diye kendi kendini yemezsin. Şimdi hanımlar da tabii bazen aşırı hareket

* **İmâm-ı Gazalî**, Kırk Kudsî Hadis.

ediyorlar. Bazı arkadaşlarımız telefon ediyorlar bu yüzden. Hatta hanımın biri beyini. Konu şu; evleri çok âlâ bir ev değil. Ama burada kümeste yaşayanla sarayda yaşayan bir değil kardeşim. Kümeste yaşayan eğer şükrediyorsa onun her dakikası kıymetli bir mücevher. Ama sarayda yaşayan şükür bile etse, hamdini icra etse bile onun mükellefiyeti ötekinden çok daha fazla, çok daha ağır. Şimdi kadın daha iyi ev isteyerek;

- *“Müracaat et bakalım hocan sana ne diyecek?”* diye böyle öfkeyle azarlamış. Ben ona kusur bulmuyorum, ev istiyormuş kadın. Şimdi krediyle ev alıyorlar ya.

- *“Oğlum ben kendi bildiğim kadarını söyleyeyim. Benim karakterimin icap ettiği kadar söyleyeyim. Kendi yetiştiğim ortamın icap ettiği şekilde söyleyeyim, konuşayım. Ben başka türlü olamam oğlum.”* dedim ben. *“Bizim alerjimiz var. Evin var mı?”*

- *“Var.”*

- *“Peki çoluk çocuğun?”*

- *“O da var.”*

- *“Rızkını çıkarıyor musun?”*

- *“Evet.”*

- *“Evine babalık yapıyor musun? Eşine erkeklik yapıyor musun? Evini gözetiyor musun? Aşırı masraflar ediyor musun kendi şahsına? İsraf ediyor musun harcamalarında?”*

- *“Yok Efendim. Çoluk çocuğumun rızkından gayri hiçbir masrafım yok.”* Sigarası yok, içkisi yok, aşırı masrafı yok. Şimdi bakınız. Bur da o kadınlara uymak, kadının gönlü olsun diye. Bu haramı işlemek doğru olmaz. Ne dedik biz? Kadınları kırmayacağız, güzel. Onları saygıyla karşılayacağız. Onlar bize Allah’ın emanetidir, hatta emanetten ileri alimlerden bir zat onlar bize Allah’ın emaneti kırmayalım demişte.

- *“O hafif söyledi”* demişler.

- *“Neden?”*

- “Allah’ın emaneti değil. Allah’ın hediyesi, kıymetli bir hediyesi, onlar bize.” demişler. O şuurla hareket edelim inşallah.

- “Oğlum söyle hanımına ondan daha kötü durumda olanları düşünsün. Kötüden ibret, iyiden örnek. Ama dedim sen dayanamıyorsan, sen her şeyi göze alıp da o evi banka kredisiyle alayım diyorsan ben evet demiyorum oğlum.” dedim. Haddim olmayarak. “Kur’an’da elli iki yerde birden geçiyor bu dedim ben. Bu faizin haram olduğu konusu, riba (faiz) bahsi. Buna hassasiyet gösterin diye bar bar bağırdığı. Münadi gibi Allah’ın emir buyurduğu hususlar bir kalemde yok sayılamaz.” dedim ben.

Kur’an bu! Bizim dinî anayasamız Kur’an. Yukarılara asılmak için gelmedi abicğim. Hay hay asarız saygı duyarız. Efendim hay hay baş üstüne koyarız, gönlümüze sultan ederiz. Ama ne diyor Mehmet Akif? “Mezarlarda okunmak için inmedi.” diyor. Baş uçlarına asılmak için inmedi, içinde İslâmî anayasamız var. Müslümanların anayasası. Şimdiki anayasa bizim devletimizin, milletimizin anayasası. Hay hay, onun karşısında da boynumuz kıldan ince, baş üstüne, anayasamızdır diyoruz. Kanunlar muvacehesinde ne lazımsa o yapılsın diyoruz. Anayasanın ne zamandır zaten münakaşası yapılıyor. Ama Kur’an’ın münakaşası yapılamıyor. Neden? Mutlak manada kesin. Şimdi orda bir meclis müzakeresinde şöyle bir tavır koyabiliriz. “Bârîka-i hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar (hakikat pürültüsü fikirlerin çarpışmasından doğar).”

Ama İslâm denince bârika-i hakikat (hakikat parıltısı), Allah’ın emrinden, Allah’ın izninden, Allah’ın kelamından doğuyor. Onun münakaşası yapılır mı? O’nun mülâhazat hanesi var mı? O’nun toleransı var mı? Kur’an bu yahu? Ha tövbe kapısı açık amma sen bilerek bilmeyerek, isteyerek istemeyerek, zorlanmışsın günaha girmişsin. Ama tövbe kapım açık sana demiş. Tövbe de etmesen olur mu? Bile bile olmaz. Ayağının tozu olayım ne diyor Mevlâna?

“Gel, gel, ne olursan ol yine gel

İster kâfir ister mecusi ister puta tapan ol, yine gel

Bizim dergâhımız, ümitsizlik dergâhı değildir

Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel...”

Ama müellif (*yazar*) hemen ilave ediyor. Bakınız müellif kelamı almış, yüce Mevlana'nın sözünü başına taç, gönlüne sultan etmiş. Diyor ki;

- *“Bir noktayı ben ilave edeceğim.”*

- *“O ne?”*

- *“Benim kapıma geldikten sonra yapma artık.”* diyor. *“Tövbe etmişsin, aklanmışın, paklanmışın. Öyle bir yüce kapıya evlat olmuşsun. Pırıl pırıl olmuşsun. Ancak artık benim kapımda üzerine bulaşacak çamur arama. Benim kapım o kapı değil.”* diyor. Bizâtihi üst üste yapmayalım hatalarımızı.

Efendim şimdi bak gene aynı konuya geldik de *“Oğlum ailene böyle söyle şükretmek lazım.”* dedim. Tireliydi o Allahualem. Ondan aşağı seviyede hayatı olan bu memlekette binlerce insan var ama şükrediyorlar hamd ediyorlar. İyiden örnek, kötüden ibret. Eşine söyle başını aşağı çevirirsin, *“abim öyle söylüyor”* de. Aşağıdakilere baksın. Bir dilim ekmek bulamayan var.

Bu adam rızkını kurtarıyor. Çocuğunun çoluğunun rızkını da kurtarıyor. Onları zorlamıyor. E bu evin elektriği var, efendim suyu var, telefonu var. Bazı şusu var, bazı busu var, başka masrafları var. Efendim, tüp parası var mesela. Bunları karşılayabiliyorsan, bunları karşılamayanları düşün. Bunlarsız yaşayanları düşün. Bunlarsız yaşayanlar var.

Ben evlendim affedersiniz tabii 1963. O zamanlarda ne tüp ne gaz, hiçbir şey yok. Avluda ocak yakardık affedersiniz. Yeni evliyiz yahu. Yıkanacağım, sabah namazına gideceğim affedersiniz. Çok özür dilerim. Odun ocağını üfleye üfleye bir tencere su ısıtacaksın. Yıkanacaksın, boy abdesti alacaksın, koşacaksın, mescid açacaksın.

Tabii bizim orda bir mescid vardı, düşünün yani elli senelik bir mesele. Oraya artık bizim gibi ayak takımı olanlar, hizmet etmeye koşarlardı. İçinizde bilenler var o mescidi. Mehmet kardeşim bilir. Ayak takımı olanlar koşarlar. Anahtar kapının altındadır. Hemen alırız, yakarız sobayı, temizliğini yaparız. Biz onları yaparken sabah ezanı vakti zaten

ancak geliyor. Mescidin minaresi de yok. Çıkarız oraya biraz yükseğe. Orda sabah ezanını okuruz. Ama bakınız odun ocağında, yeni evli bir insan yahu. Şimdi konfor konfor üstüne kardeşim. Kızımı evlendirdim, konfor konfor üstüne. Oğlumu evlendirdim, konfor konfor üstüne. Benim şimdi kendi evimde de konfor var. O şofbenler şunlar bunlar, mutfakta ayrı, banyoda ayrı.

Binaenaleyh, şartlar ne türlü tezahür ve tecelli ederse, o şartları alıp başımıza taç edeceğiz. Biz hangi şartların içinde yaşarsak yaşayalım. Bizim Allah'a şükür borcumuz var. Bizim Allah'a teşekkür borcumuz var kardeşlerim. Allah'ın bize borcu yok yahu! Birbirinden görerek bilhassa kadın milleti, e filancanın şusu var, filancanın busu var.

- Azıcık ey kafanı aşağıya bak, orda ne oluyor?

Sende şu var filancada yok. Sende şu var, filancada yok. Ordan düşünsene canım. Yukarıda olan yüzde on, yüzde yirmi; ama geri kalan yüzde sekseni senden aşağı.

Demin de söylediğim sözü tekrar edivereyim, yeni gelen arkadaşlarım duymadılar. Şimdi kaç haftadır Bursa'dan telefonlar ediyorlar. Hanım kardeşlerim bana telefon ediyorlar. Misafir başımızın tacıdır her zaman söyledim. Misafire riayet etmeyen, misafire hürmet göstermeyen, ikramda bulunmayan, dinini tamamlamış olmaz diyor. Fakat bazı arkadaşlarımız evlerine habersiz aniden misafir götürüyorlarmış. Kaç yerden birden telefon geldi. Bu iki üç haftadır. Bir aydır devam ediyor. Kardeşlerim tabii ki misafir başımız tacıdır. Misafire hürmet ederiz, riayet ederiz, hay hay deriz, baş üstüne deriz. Çünkü misafir rızkıyla gelir diyor. Birileri demiş ki;

- Sevap bire bir gelir demiş, yok demiş öteki bire on gelir. Yok demiş diğeri bire yüz gelir.

Rızkıyla gelir ama hanımları da müşkülde bırakmak hoş değil. Onlarla cedelleşmek hoş değil. Mümkünse haber veriverelim. İstişare güzel bir şey. Demin dedim “Bârîka-i hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar (*hakikat pırlıtsı fikirlerin çarpışmasından doğar*).” Nedir o? Fikirlerin açık ve net çarpışması.

Bir de müşâvere (*danışma*) var. Resûlullah Efendimizin (sav) Ashâb-ı Suffesi vardı, biliyorsunuz*. Bazıları ona despot bir idareciydi diyorlar. Haşa haşa haşa. Sümme haşa. O müşaverenin ve istişarenin tek temsilcisiydi. En mükemmel temsilcisiydi. Orda hemen yanında Ashâb-ı Suffe vardı. Nerden nereye geldik de. Onlar üniversite talebeleri yani. Resûlullah'ın tedrisatından, eğitiminden geçecek olan, geçmekte olan; ilmi ocağından, kaynağından alan Ashâbı Suffe. Devrin üniversitesi. Onlar aynı zamanda danışma meclisiydi. Bütün kitaplar yazar amma muarızlar (*itirazcılar*) var okumazlar. “Despot bir zihniyet.” derler. Haşa sümme haşa. Haşa sümme haşa. Bunlar istişare meclisiydi. Müşavere meclisiydi.

***Ashâb-ı Suffe:** Suffe gölgelik yer demektir. Bu durumda ashâb-ı suffe'nin kelime karşılığı “gölgelikteki sahabeler” demek olur. Bunlar, Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v) tarafından Mescid-i Nebevi'nin duvarına bitişik olarak kurulmuş olan ve “suffe” adı verilen gölgelikte yaşayan; genellikle genç, bekar ve yoksul insanlardı. Geçimlerini sağlayabilecekleri bir işleri olmayan ehl-i Suffe'nin geçimiyle bizzat Resûlullah (s.a.v) ilgilenirdi. Resûl-i Ekrem (s.a.v) ve zengin sahâbiler tarafından karşılanırdı. Peygamber Efendimiz (s.a.v) akşam olunca karınlarını doyurmak için onları birer ikişer ashâba taksim eder, kalanları da kendi evine götürürdü. Bu uygulama müslümanların maddî durumu düzelinceye kadar devam etti (*Buhârî*, “*Mevâkîtü's-ş-şalât*”, 41; *İbn Sa'd*, I, 255). Resûl-i Ekrem kendisine getirilen sadakaların tamamını Suffe ehline gönderir, hediyeleri ise onlarla paylaşırdı (*Müsned*, II, 515; *Buhârî*, “*Rikâk*”, 17). Ashâb-ı Suffe'den güç sahibi olanların, gündüzleri mescide su taşıyarak ve dağdan getirdikleri odunları satarak ihtiyaçlarını temin etmeye çalıştıkları da olur, bunlar geceleri de Kur'an tilâveti ve ilimle meşgul olurlardı (*Müslim*, “*İmâre*”, 147; *Müsned*, III, 270). Peygamber Efendimiz Ashâb-ı Suffe'nin ilim öğrenmesine çok ehemmiyet verirdi. Nitekim Fahr-i Kâinat'ın (s.a.v) bu yaklaşımı meyvesini vermiştir. İslâmî ilimlerin kökleşip gelişmesinde Ashâb-ı Suffe mûmtaz bir paya sahiptir. En çok hadis rivayet eden Ebû Hureyre (r.a) başta olmak üzere çok hadis rivayet eden sahâbiler ehl-i Suffe'dendir. Ebû Hureyre (r.a), diğer sahâbilerin neden kendisi kadar hadis rivayet etmediklerini soranlara muhacirler çarşıda ticaretle, ensar da malları ve mülkleriyle meşgulken ehl-i Suffe'den biri olarak Resûlullah'ın yanından ayrılmadığını, diğer sahâbilerin bulunmadığı meclislere katılıp onların duymadığı hadisleri duyup ezberlediğini söylemiştir (*Buhârî*, “*Büyük*”, I). İslâm hukuku alanında ortaya çıkan ehl-i hadis ve ehl-i re'y ekollerinin ilk temsilcileri kabul edilen Abdullah b. Ömer (r.a) ile Abdullah b. Mes'ûd (r.a) gibi birçok sahâbi de Suffe'den yetişmiştir. Bunun yanında ilk dönem zühd hareketlerinin ehl-i Suffe ile başladığı, Suffe'nin tasavvufun nüvesini teşkil ettiği kabul edilmektedir.

Resûlullah (sav) onları toplardı. Bir konu hakkında Cebrail (asm) bir hüküm getirdiyse tabii onların fikrini almazdı. Ancak bunun dışındaki bir konuda, kulu ilgilendiren afaki konularda orda herkes fikrini söylerdi. Mesela Hendek meselesi Hz. Selmân-ı Farisi ve Hz. Ali Efendimizin (r.a.) fikridir. İslâm ordusu orda zafere erdi. İşte böyle. İstişare ediverin. Evlerinizle, hanımlarınızla müşavere ediverin kardeşlerim. Kaş yapalım derken göz çıkarmayalım. Onları müşkülde bırakmayalım.

Ben öyle yaparım şahsen, haddim olmayarak. İllaki evime götürmek lazım gelen bir misafir var ise ona ya telefon ederim yarım saat, on beş, yirmi dakika evvel. Ya da bir gün evvelse zaten azık temini cihetine gideriz ne ikram edeceksek az çok. Misafir umduğunu değil bulduğunu yer derler hani.

Binaenaleyh kaş yapalım derken göz çıkarmayalım. Onları da kırmayalım, onları da yok saymayalım yani. Baskın gibi diyor kadının birisi Konya'dan telefon ediyor. Baskın gibi Efendim diyor. Evin insanı baskın mı yapar yahu? Baskın gibi geliyor. Kadının izzeti nefesine dokunmuş, gururuna dokunmuş, onuruna dokunmuş. Binaenaleyh, biraz mütedeyyin davranalım, mutedil davranalım. Hüsnü hal üzere olalım. İnşallahu Teâlâ baskın gibi olmasın inşallah. Güzellikler üzere olsun inşallah.

Şimdi konuya devam ediyoruz. Ne dedik. Kanaat eden zengin olur. Kıskançlığı bırakan rahat eder. Kıskançlık en büyük bir handikaptır kardeşim. Mezzum, melun bir ahlâk. Bunu söylüyorum birkaç defadır. Gıpta imrenmektir. O helal. Gıpta helal. Gıpta ne? Şu: Bir adam makam mevki sahibi olmuş, namütenahi servet sahibi olmuş, itibar sahibi olmuş. *“Ya Rabbi ona verdiğin şeyden ben de isterim.”* demek. Gıpta, imrenmek helal. Ona müsaade var. Haset ne? *“Haset ondan al bana ver, onda olmasın bende olsun.”* demek. Bu çok kötü. Çok mezzum. Zem edilmiş (*kınanmış*). Çok melun, lanetlenmiş. Allah böyle olmayınız diyor.

Çünkü haset fiil, hasut fail. Biliyorsunuz hasut insan rahat edemez. Başını yastığa koyar, akli fikri hep o haset ettiği insanlara gider, onların hayali gözünün önüne gelir. Nefis onları temcit pilavı gibi önüne önüne sürer. Bak filancanın nesi var, filancanın şusu var, filancanın busu var.

Misal olsun diye her zaman anlatırım. Bir daha anlatacağım ki aklımızda bulunsun. Gönlümüzün köşesine yazalım bu konuları kardeşim. Hz. Musa Cenâbı Hak ile mükâlemeye giderken bir adam çıkmış önüne.

- *“Ya Musa Cenâbı Hak ile mükâlemeye mi gidiyorsun Turu Sina’ya? Ya Musa benim bir maruzatım var onu arz eder misin Cenâbı Hakka?”*

- *“Ederim.”* demiş. *“Nedir muradın?”*

- *“Ya Musa bak.”* demiş. Sırtını açmış. Sırtı kan revan. *“Ben odunculuk yapıyorum arkamdan odun çekiyorum. Kan revan, zor durum içindeyim. Eğer Cenâbı Hak ikram ederse -affedersiniz- bir eşek istiyorum ben.”* demiş. *“Bir merkep istiyorum. Odunlarımı onunla taşıyayım ben oduncuyum.”* demiş.

- *“Peki.”* demiş Hz. Musa gitmiş. Heyecanla dönüşünü bekliyor. Dönmüş Hz. Musa adam soruyor şimdi.

- *“Aman ya Musa benim müracaatımı, münacatımı Cenâbı Hakka vasıl eyledin mi?”*

- *“Evet.”*

- *“Ne dedi?”*

- *“Onun yanı başında Ahmet ağa diye bir oduncu daha var mı?”*

- *“Var.”* Adamın yanı başında komşusu varmış. Komşusunun bir eşeği varmış.

- *“Cenâbı Hak emir buyurdu. O kulum eğer Ahmet Ağa’nın eşeği iki olsun isterse ona da bir eşek vereceğim.”*

- *“Aman ya Musa”* demiş o hasut. Hale bakınız Allah aşkına. *“Benim sırtım parça parça olsun, lime lime kan revan olsun ama onun eşeği iki olmasın.”* Haset bu kardeşim. Allah korusun.

İmrenmek helal. “Onun eşeği varmış bana da ver Ya Rabbi” öyle dersin yani onu misal alarak konuya girdik ya. Bana da ver bir eşek Ya Rabbi. O güzel. Orda Allah ikram ediyor. Orda hüsnü hal görüyor Allah, gıpta, imrenmek helal. Haram olan, yasak olan şey ne? Haset. Huzursuz

birakmakla kalmaz aynı zamanda bütün has amelleri, güneşin kar erittiği gibi eritir gider diyor. İçini bozdukça için için yedikçe, o çekemediğin adam yükseldikçe, sen ona yetişemedikçe, sen o huzursuzluğu içinden atamayınca, o art niyeti yerlere göklere topraklara gömemeyince, her dakika sen onun cezasını çekeceksin. Bu defa ne oluyor? O suizan beslediğin adamın günahları sana yazılıyor. Senin sevapların ona gidiyor.

Bir de bir gıybet kardeşim. Şimdi bakınız başıma gelmiş bir hadisedir. Allah şahittir. Bakkal dükkânı çalıştırıyoruz. Bir ağabeyimiz var çok değerli. Nazilli Hacı Ali Efendi'nin buradaki meşâyihından, halifelerinden birisi. Burda çok saygın bir insan, çok saygılı bir insan. O dükkâna geldi oturdu, bir çay ısmarladım. Başka birisi daha geldi. Bir arkadaş daha geldi... Bunların hepsi dar-ül bekâya göçtüler ha. Kaç senelik, kırk senelik bir mesele bu. Bir arkadaş daha geldi, o da oturdu. Bir iki sohbetten sonra o sonradan gelen arkadaş orda bulunmayan bir arkadaşımız hakkında ama saygın bir arkadaşımız hakkında atıp tutmaya başladı. Şöyle haindir şöyle alçaktır, şöyle haramkeştir, şöyle günahkardır, şöyle sevimsizdir. Şöyle şudur, şöyle budur. Öteki Hacı Emmi kafayı önüne eğmiş bastonunun üstüne böyle, hiç seslenmiyor. Ben tabii cahil küçüğüm, basitim, her zaman olduğum şimdi ki gibi dar halimiz var.

- *“Yahu abi be yeter yahu, Allah aşkına! Yeter yahu”* dedim. *“O adamı sen de biliyorsun, biz de biliyoruz. O adam senin zannettiğin gibi kötü ahlâklı bir adam değil. Hepimizin sevdiği bir insan. Senin onla aranda bir hadise geçmişse illaki onu lanetlemen gerekmez. Dilini tut, durduğun yerde günahlara girme yahu.”* dedim. Bir şeyler daha söyledim ama kırıcı gibi konuşmuşum. Adam;

- *“Hadi ya, sizden de sohbet hoş olmaz, bir faydası yok sizle sohbetin.”* dedi. Bıraktı gitti. O zaman Hacı Emmi bana dedi ki;

- *“Ne karıştın be çocuğum.”* dedi.

Bak dilimizle (yani söz ile) bir kötülüğü önlemiş oluyoruz ama orda geçerli olmuyor.

- *“Ne karıştın be çocuğum.”* dedi.

- *“Efendim baksanıza.”*

- “Yahu onun dediği adamı ben senden iyi biliyorum dedi. Katiyen iftiradır. Hiçbir surette onun söylediği o kötü vasıflar onda yok.”

- “E ben de ondan karıştım.”

- “Vallahi billahi, melekler kelter kelter o adamın günahlarını alıp gelip bunun başından aşağıya yıkıyorlardı.” dedi. Yemin billah etti. Biz bir şey görmüyoruz tabii haberimiz yok. Ona ne engel oluyorsun be çocuğum dedi. Bakınız gıybette çok kötü. Bir insanın nesi var nesi yoksa götürür gider.

Resûlullah (sav) bir yerden geçiyormuş birkaç kişi konuşuyorlarmış;

- “Ne yapıyorsunuz demiş?”

- “Sohbet ediyoruz.” demiş birisi.

- “Peki ama birisi hakkında çekip çekiştiriyorsunuz. Günahlara giriyorsunuz, gıybet ediyor, en büyük günahı işliyorsunuz.” demiş.

- “Ya Resûlullah söylediğimiz şeyler yalan değil ki gerçek. O kötülüklerin hepsi o adamda var. Ondan ötürü çekip çekiştiriyoruz.” Gülmüş Resûlullah (sav). Bakınız çok tarihi bir ifade bu;

- “Eğer söylediğiniz sözler yalan olsaydı, yanlış olsaydı, geçersiz olsaydı iftira olurdu şimdi söylediğiniz sözler gıybet oluyor. İftiradan kalır tarafı yok. Şimdiki söylediğiniz sözler gıybet oluyor.” demiş*.

Doğru dahi olsa orda bulunmayan birisi hakkında konuşmak gıybet olur diyor. Şimdi bakınız kardeşim birkaç okuyoruz. Aranızdan biriniz kalkıp gidiyor. Oho... O kalkıp giden hakkında başlanıyor laf edilmeye. O sohbette ne kazanıldıysa, orda hazır bulunan zevat amel defterlerine ne türlü güzel ameller yazdırdıysa hep silinip gidiyor. Yapmayalım onu. Gıybette yapmayalım kardeşlerim. İnsanlar için en büyük bir kayıp insan, en büyük bir handicap. Yapmayalım kardeşlerim. Düzgün şeyler konuşalım düzgün şeyler isteyelim, düzgün ahlâk üzere olalım inşallah.

* Benzer yönde bakınız: **Müslim**, Birr 70; **Ebû Dâvûd**, Edeb 35; **Tirmizî**, Birr 23.

Binaenaleyh ne dedik, kıskançlığı bırakan rahat eder. Kıskançlığı bırakalım. Kimsenin malında mülkünde, Efendim saltanatına şatafatına, şöhretine namına haset göstermeyelim yahu. Sen de istiyorsan “*Ona verdiğin vasıflardan bu güzelliklerden bana da ver Ya Rabbi*” de. “*Ondan al bana ver.*” yok. Bu yasak. O çekememek oluyor. O kıskançlık oluyor, o haset oluyor. Allah’a sığınırız. Binaenaleyh, dikkatli konuşalım.

Ne diyor bak: “Doğru söylüyorsanız gıybet olur, yanlış söylüyorsanız iftira olur.” Yapmayalım yahu. Durduğum yerde neden günaha gireyim ben yahu? Hacı Emmi bak orda beni uyardı. Allah yine rahmet eylesin yerleri yurtları cennet olsun. “*Ulen ne karıştın be çocuk, melekler kelter kelter O adamın günahlarını alıp gelip bunun başından aşağı döküyorlardı.*” dedi yemin ederek. İşte böyle. Neden kaybedelim yahu? İmtihan dünyası bu. Sen de bir şey istiyorsan Allah’tan müstakim iste. Ama Resûlullah’ın hatırı için ama sevdiklerinin hatırı için ama şunun ama bunun hatırı için müstakim iste. Şunun şunu bunun bunu deyip durmayalım yahu. Üç günlük ömür bu. Neden kendimizi mahkûm edelim? Neden zafiyet gösterelim? Neden kendimizi ateşe atalım? Neden yapma denilen şeyleri yapmaya kalkalım? Biraz dikkatâne (*dikkatli bir şekilde*) yaşayalım yahu. Konuşmalarda biraz hassas davranalım.

Bizim orda han vardı, gavur yapısıydı orası belki arkadaşlarımız bilirler. Köşede yukarıda demir yuvarlak bir direk vardı. Bir gece yatanlardan bir tanesi o yuvarlak demir direğe yukarıdan aşağıya kireç boyayla mı yağlı boyayla mı “*Başını dilinden koru.*” diye yazmış. Kardeşlerime soruyorum, arkadaşlarıma soruyorum. Orda çalışanlara, çalışmayanlara, müşterilere hiç birisi değil, hepsi yemin ediyor haberimiz yok diye. Kim yazdı bilemiyoruz hâlâ o demir yıllarca yazılı kaldı mavi boyalı bir demir. “*Başını dilinden koru.*” diye. Ne başlar gidiyor bu diller yüzünden.

Hani padişah aşçısına emretmiş;

- “*Bana dünyanın en güzel yemeğini getir. Bugün onu istiyorum, tercihi sana bırakıyorum.*” demiş.

Aşçı dil çorbası getirmiş. Dil yemeği getirmiş. Dil böreği getirmiş. Efendim, dil kebabı getirmiş. Dil helvası getirmiş, getirmiş getirmiş... Padişah hepsini tek tek tatmış

- *“Yahu bunun hepsi dil ya.”* demiş.

- *“Efendimiz en güzel yemeği söylediniz ben de en güzel şekliyle olduğuna inanıyorum.”* demiş.

- *“Kutlarım seni.”* demiş padişah. Birkaç gün geçmiş bu defa;

- *“En mezmum, en melun, en sevilmelik yemeği getir.”* demiş.

Aşçı aynı şeyleri yine yapmış götürmüş. Aynı dil yemeği, dil çorbası, dil böreği, dil kebabı dil şusu dil busu.

- *“Ülen aşçı, sen ne yaptın yahu? Ben sana en iyisi dedim bunları getirdin en kötüsü dedim bunları getirdin.”*

- *“Padişahım.”* demiş aşçı. *“Telakkiye göre değişir. Kullanana göre değişir. Yoruma göre değişir. Yiyene göre değişir. Dil en güzel de olur, en kötü de olur.”* demiş.

Binaenaleyh, dilimizi turalım kardeşim. Dil Allah’ı zikretmek için yaratıldı. Geçen gün okudum. “Dilinden dolayı ceza bulanların adedi çok yüksek olacak” diyor. Cezayı dilinden dolayı bulanların adedi çok yüksek olacak. Dil! Baş aza (*organ*) bu. Güzel şeylerle süsleyelim yahu. Allah’ı anmak için kullanalım. Güzel şeyler dil ile makes bulur (*dilden yansır*). Güzel olmayan şeyler de dil ile makes bulur. Demek dilde çok şey saklı. Dilde çok şey mündemiç (*toplanmış*). Dilimizi güzel kullanalım kardeşim.

Binaenaleyh kardeşlerim uyanık olalım. Akşam dersimiz vardı bizim. Orda Ya Yabbi bizi uyanık olanlardan eyle. Ya Rabbi bizi inşaallahu Teâlâ gaflete düşenlerden eyleme. Öyle dedik. O dersimizin sonundaki duamızın içinde bu vardı. Ya Rabbi bizi uyanık eyle, gaflete düşenlerden eyleme Ya Rabbi, dedik.

Bir de Müslüman uyanık olur kardeşim. Müslüman uyanık olur. Müslüman Allah’a dayandığı müddetçe, doğruyu ve güzeli aradığı müddetçe, Müslüman yere sağlam bastığı müddetçe, Müslüman iman ile

dolu olduğu müddetçe, güzellikler üzere muttasıf olduğu müddetçe Müslüman uyanıktır kardeşim.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi 'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah! İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sav) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle. İki cihanda bizi mutlu eyle Allah'ım. İman ile muttasıf eyleyiver Allah'ım. Akıbet halimiz hayır eyleyiver Allah'ım. Cebimize, hanemize Halil İbrahim bereketleri ve Allah'ım. Bize verdiğin nimetlere hamdü senalar olsun olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Burda hazır bulunan cemaati Müsliminin gerek özel gerek genel manada ne türlü helal olan meşru olan muratlarımız varsa, biz burdan ayrılmadan ikram ihsan eyleyiver Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi arzi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tecavüzlerden ve sevmediğin her şeylerden bizi koru Allah'ım. Kendi himayene, kendi vikayene, kendi şemsiyene, kendi korumana al Ya Rabbi. Bizi bize bırakma Ya Rabbi.

Bayrağımızı, ordumuzu, yurdumuzu mahkûm etme Ya Rabbim. Yerlerde sürünmesin Ya Rabbim. Ya Rabbim doruklarda dalgalansın bayrağımız. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Millet olarak da asil bir milletiz elhamdülillah. Bizim güzel topraklarımızda gözü olanlara fırsat ve imkân verme Ya Rabbi. Onları başımıza hükümferma eyleme Ya Rabbi. Sen bizi koru Ya Rabbi. Akıbet halimizi hayır eyle Ya Rabbi. Sen Resûlullah'ın sancağı altında toplanmayı nasip ve müyesser eyle Ya Rabbim. Affedenlerin, lütfedenlerin, hıfz edenlerin en yücesi sensin Ya Rabbim. Bu güzel vasıflarınla bize tecelli et, tahakkuk et, güzel vasıflarınla bizi karşıla, kucakla Ya Rabbim. (*Âmin*).

Allah hepinizden razı olsun inşallah.

El Fatiha maassalavat

5) 11.06.2010 tarihli sohbet*

(Evlât terbiyesi, Allah'ın nimetlendirmesi, enaniyet, egoizm, sadizm, Allah'ın kimi sevdiğine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Kardeşlerim İngiltere yönetiminde bir zaman Müslümanları kalıcı olarak nasıl yeneriz diye tartışılmış. Herkes türlü türlü fikirler söylemiş. General Winston Churchill'e *“toplanalım ev ev dolaşalım, alalım ellerinden Kur'an-ı Kerim'i.”* demişler. O *“Öyle olmaz o Kur'an'ın hükümlerini alacağız ellerinden.”* demiş. *“Kuranın gereğini yapanların ellerinden onları alacağız, hükümleri hiçe saydıracağız. O hükümlerin geçerliliğini kaldıracacağız.”* demiş. Nitekim yapıyorlar yavaş yavaş. Gerçi altın gibi bir nesil de yetişiyor maşallah, suphanallah. Onlarla da ayrıca övünüyorum, iftihar ediyorum. Memnun oluyorum, gönlüme genişlikler, inşirahlar doluyor. İnşallahu Teâlâ meyvelerini verir. Fakat genel manada baktığımız zaman o kahvehaneler, o internet salonları -ben görmüyorum arkadaşlar anlatıyorlar- tıklım tıklım insan, daha doğrusu tıklım tıklım genç dolu.

Bunların anneleri babaları, bunların ebeveynleri, bunların idare edenleri, evine köyüne kaçta geldi diyenler yok mu yahu? Ben her zaman söylüyorum. Babam çok disiplinli bir adamdı. Han işletiyorduk, gece hanı kapatmadan eve gitmeyiz. Geç vakit saat 11 olmuş, 12 olmuş, azıcık kapatmak geç oluyor, müşterinin dolmasını, gelmesini bekliyorsun hani. Ayrıca hana bakanımız, katibimiz var ama tabii biz başını bekliyoruz gene. Kapattıktan azıcık sonra arkadaşlar gelirlerdi. Ta o saatte geliyorlar, bizim çıkabileceğimiz saati biliyorlar, can arkadaşlar hepsi. Hepsisi de sağ kardeşlerimizin çoğu. Azıcık dolanıveriyoruz. O zaman

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/plZqocaa2Hk>

nasıl giriyorum eve biliyor musun? Kardeşlerim böyle tıs etmeden, yılan gibi böyle, anahtarı çevirirken böyle, çıt ediverir diye ödüm kopar. Yavaş eve girdim mi hemen babam:

- “*Ihı ihı...*” der. Bu artık “Bak ha! Kaçta geldiğini biliyorum ha!” demektir.

Demez başka bir şey. Yüz göz oluruz çünkü. Orada artık belki ben taşarım. Belki bir sınırı aşarım. O sahneyi de yaşamak istemez babam, Allah rahmet eylesin.

Gençliğimizde sigara içiyorduk. Bunlar hatıralar da fakat yeni nesille aramızdaki mesafeyi anlatmak için söylüyorum. Şimdi tabii otelde yatanlar var. Ceplerinde para oluyor, bize veriyorlar. Biz de içeride kasamız var, oraya kilitliyoruz. İçine kâğıt yazıyoruz. Mesela “Afyonlu bilmem kim. Konyalı bilmem kim.” gibi. Adını soyadını yazarsın, arasında ufak bir mukavva kâğıdı vardır. O paranın arasına koyarız. Kasaya koyarız.

Bir seferinde aceleye gelmiş, müşterinin parasını cebime koyup gitmişim ben eve, Allah’ın izni keremiyle. Unutmuşum kasaya koymayı. Sabah erkenden o adam gidecek olmuş. Sabah namazından sonra hana geçmiş. Ben de o gün geç gitmek durumundaymışım herhalde. Tabii babam yavaşça gelmiş oraları arayıveriyor. Adam parasını alacak gidecek. Arayıveriyor oraları ama para yok kasada. Demek ki cebinde unuttu diyor. Benim yanıma geliyor. Başucumda eski kanepeler var, yattığım odada. O kanepenin üstüne pantolonumu, gömleğimi koyuyorum. O beni uyandırmamak, rahatsız etmemek için yavaşça gelmiş, ceplerimi karıştırırken, bir paket Bafra sigarası, bir tane de kibrit bulmuş. Yüz göz olmak yok dedim hani. Tabii ki öyle. Yüz göz olmak yok. Yüzümüzü yırtarız sonra. O adamın parasını bulmuş cebimden. Ben hâlâ uyuyorum. Pantolonu dürmüş koymuş. Pantolonun üstüne Bafra sigarasını koymuş, onun üstüne de kibriti koymuş.

Ben bir uyandım, baktım ki tabii gelinmiş gidilmiş. O emanet para ordan alınmış. Sigara cebimde bulunmuş. “Eyvah! Babam gelmiş gitmiş. Eyvah yere battım ben şimdi.” dedim kendi kendime. Neyse kahveye geldim. Babam hiç oralı değil. O değilmiş gibi. Çünkü orda bir

şey söylemeye kalksa yüz göz olacağız. Yüz göz olmamak da çok önemli. Bak bu konuda hemen bir misal de var.

Çocuk karşıdan çıkmış, iki üç arkadaşıyla beraber geliyormuş. Delikanlı ortada, ellerinde sigara varmış. Sigarayı tütürüp dururken köşeden dönmüş, babası karşısında. Ulen bakmış babası. Hemen sigarayı almış arkasına saklamış. Babası da yaklaşmış oğluna demiş ki:

- *“Ne var len elinde?”* demiş. Sigarayı saklamış bir eline (öbür elini göstererek):

- *“Bak baba bir şey yok.”* demiş.

- *“Ülen öteki elini çıkart.”* demiş.

Sigarayı tutan elini değiştirmiş arkadan, bu elini boşaltmış, sonra çıkarmış.

- *“Bak baba bir şey yok.”* demiş.

Üstüne üstüne gitme artık. Yırtarsın perdeyi.

- *“İkisini bir çıkar ülen.”* demiş.

O kadar arkadaşın içerisinde onu rezil etmek hiç yakışık almaz. Hiç uygun değil. Hiç münasebeti yok. Çocuk o zaman sigaradan bir nefes çekmiş, üflemiş suratına.

- *“Ne varmış gördün mü?”* demiş.

Yapma! Aştırma onun hududunu. İsyân ettirme. Onu artık çekemeyeceği yükün altına sokma. Arkadaşları var, izzet-i nefsi var. Onu kırma, orda bırak. Görmeyiver, bakmayiver. Hani meşhur kelimdir anlatırlar ya.

İki alim insan yolda giderlerken, bir yol kenarında bağ bahçe arası uygunsuz bir çift görmüşler. Bir kadın erkek uygunsuz vaziyetler. Bir tanesi geçmiş gitmiş. O alim kişilerden bir diğeri bakmış ki uygunsuz bir çift var orda. *“Yahu benim arkadaş da ama kayıtsız adam.”* demiş. *“Amma da sakın, soğukkanlı, lakayt bir adam.”* Hemen çıkarmış kendi cübbesini o, uygunsuz çiftin üstüne örtüvermiş. Önden gidene yetişmiş.

- *“Yahu ağam, sen ama lakayt kaldın yahu.”* demiş.

- *“Hayrola, ne oldu yahu?”* demiş o.

- *“Orda uygunsuz bir çift vardı. Ben çıkardım paltomu örttüverdim, cübbemi örttüverdim. Sense kayıtsız geldin geçtin.”*

- *“Ya öyle mi? Ben öyle bir şey görmedim ki.”* demiş.

Şimdi müfessir yorumunu yapıyor. *“O hani o cübbesini çıkarıp örttüveren var ya...”* Ee? *“O cennetin köşesinden bir yer ayırdı kendine.”* diyor. *“Ama”* diyor müfessir, ilave ediyor hemen, *“o görmeyip geçtim deyiveren var ya, Resûlullah’a komşu yazıldı.”* diyor. Ne kadar yakın ne kadar üstün. Zaten kitap *“hata arayıcı olmayın”* diyor. Resûlullah’ın (sallallâhü aleyhi ve sellem) mühim hadisi şeriflerinden bir tanesi budur.

“Hata arayıcı olmayınız” diyor*.

Çünkü peygamberlerden başka hatasız kimse yok. Hiç hatamız yoksa bile mâlâyâni mâsivâ hallerimiz var. Bu hiçbir işe yaramayan hallerimiz bile hatadır. Çok güzel bir kayıt daha var burda. Hem edebi noktadan ele alırsan veciz bir ifade;

“Hatasız arkadaş arayan, arkadaşsız kalır.”

Ne kadar güzel kardeşim yahu. Dikkatli yaşayacağız kardeşim. Biz buraya meydana salıverildik kardeşim. Ne için? İmtihan için. İsyân için değil. Biz ancak ona muhtacız. Ancak ona şükrederiz. Ancak ona teşekkür ederiz. Ancak Allah’a borçluyuz. O’nun bize borcu yok. Adam isyan noktasına gelmiş;

- *“Ya bu kadar yalvarıyorum benim dediğimi vermiyor.”* diyor.

Yahu kardeşim sakın ol bakalım. Senin ondan alacağın yok kardeşim. Sen imtihan meydanına salınmışın. Verirse verir, durursa durur. Babamın bir meşhur sözü vardı. Allah rahmet eylesin. Bu talepler karşısında, bu dualar karşısında;

- *“Oğlum, Allahu teâlâ ihmal etmez, imhâl eder (süre verir).”*

* Ayıpların örtülmesi konusunda çok hadisi şerif vardır. Bunlardan bir tanesi şöyledir: *“Kim arkadaşının ayıbını örterse, Allah da kıyâmet günü onun ayıbını örter. Kim ki müslüman kardeşinin ayıbını açığa vurursa, Allah da onun ayıbını açığa vurur. Hattâ evinin içinde bile olsa onu ayıbıyla rezil eder.”* (İbn-i Mâce, Hudûd, 5).

Ne demek bu? Hal üzere bırakır. Bakınız hal üzere bırakır. Bakalım sabır mı edecek, bakalım şükür mü edecek, bakalım isyan mı edecek? Bizim ondan alacağımız var mı yahu? Biz onun kapısında dilenciyiz. Bir nefeste insanı iki defa öldüren, iki defa yaşatan Allah. Nefes alırsın veremezsin, nefesi verirsin, alamazsın. Böyle bir yüce Allah. Seni bir kenarda unuttur mu yahu? Sen yeryüzünün halifesi diye yaratılmışın. Yeryüzünün müzeyyen (*zînetli, süslü*) varlığı diye yaratılmışın. Sen yeryüzünü tezyin ediyorsun, ziyetlendiriyorsun.

Böyle bir Allah... En karanlık gecelerde, okyanusların en derin köşelerindeki en ufacık böcekleri doyuran Allah bizi mi unuttur ya? Bize borcu olmadığı halde yaratan ve yaşatan Allah... Bütün kâinatı bir defa var ol demekle var eden Allah. Mükevvenatın maliki, hâliki, sahibi Allah. Bizi bir köşede unuttur mu yahu? İmanlı, ihlaslı bir adam Cenâbı Hakki töhmet altında tutmaz. Haşa sümme haşa. O bizi hem yarattı hem yaşatıyor. O'nun bize borcu yok. Biz O'na şükran ve minnet borçluyuz kardeşim.

Kardeşim bize telefonlar yağıyor;

- *"Eh işte filancanın bir eli yağda bir eli balda yaşıyor, o isyan üzere de..."* Kardeşim şöyleleri böyleleri hay hay... Yalnız bir kaide-i umumiye var. Bir genel kaide: "Kötüden ibret, iyiden örnek."

Bugün kümeste yaşayanla sarayda yaşayan bir değil. Kümes dediğim fakirhanede yaşayanlar. Din kardeşlerimiz olarak hepimiz şahane villalarda yaşıyor değiliz. Orta halliyiz, geçinip gidiyoruz elhamdülillah. Ama şükrederek, hamd ederek geçiniyoruz elhamdülillah. Nimetlerinin karşılığını ödeyememekten mütevellit hicap (*mahcûbiyet/utanma*) içindeyiz. Öyle yaşayıp gidiyoruz. Binaenaleyh, o öyle bir yüce Allah ki O'nun bizi unutmaması mümkün değil. Bizi bir kenara bırakması mümkün değil. İmtihan üzere olduğunu unutmayacaksın kardeşim. Hz. Musa Cenâbı Hak ile mükalemeye giderken, çölde müzeyyen bir tepe görüyor. Orada kocaman bir kaya.

- *"Ya Rabbi, bu çölün ortasında bu kadar taş... Üzerine toz bile konmamış?"*

Bakınız Musa (aleyhisselâm) biliyorsunuz. Musa Kelimullah (*Allah'ın konuştuğu kişi*), İsa Ruhullah (*Allah'ın ruhundan üflediği kişi*), Muhammed Resûlullah.

- *“Ya Musa, içindekini bilmek ister misin, murad eder misin?”*

- *“İsterim Ya Rabbi.”*

Hz. Musa daha öncesinde şöyle bir istekte bulunuyor;

- *“Ya Rabbi, bir günlüğüne şu rızık dağıtma işini senden rica ediyorum Ya Rabbi. Ben, senin mürsel (gönderdiğin) peygamberin değil miyim?”*

- *“Evet öylesin.”*

- *“Aman rızık dağıtma işini bir günlüğüne bana ver Ya Rabbim. Bu zevkimi, bu hayalimi gerçekleştiriyim.”*

- *“Senin yapacağın iş değil Ya Musa. Senin hükmün şuraya kadar, ileriye varamazsın.”*

- *“Nasıl olur Ya Rabbi?”*

- *“O kaya var ya, oraya vur asanı.”*

Vuruyor kaya ikiye bölünüyor. Bakınız kardeşim. Bu yüce Allah. Kaya ikiye bölünüyor. Kayanın ortasında ufacık bir boşluk. O boşluğun içerisinde kırmızı bir kurt, kurtçuğun ağzında yeşil bir ot.

- *“Ya Musa bunu verebilecek misin?”* Hicap ediyor Hz. Musa.

- *“Aman affet Ya Rabbi. Ben kendimden büyük kelam ettim. Beni bağışla Ya Rabbi.”* diyerek yerlere yatıyor, istiğfar ediyor.

Binaenaleyh, öyle bir yüce Allah... Okyanusların en derin köşelerinde, en karanlık gecelerde, en ufacık böcekleri besleyen Allah bizi unuttur mu? Binaenaleyh aman hazımlı (*tahammüllü*) olalım kardeşlerim. Onun yüceliğine toz kondurmamalıyım kardeşlerim. Biz zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. Peygamberlerden gayri suç işlemeyen, günah işlemeyen yok. Demin dedim ya, bizim günahlarımızın içerisine yalnız mâlâyânî mâsivâ hallerimizi koysak, yalnız onlar yeter bize.

O halde biz mahcup mevkide, hatta tevazuyu aşan diyorum ben. Tevazu gene bir makamdır. “*Tevazuya dair neyiz var da tevazuya ineceğiz?*” diyorum ben. Bir de diyorum ki tevazunun altında tezellül (*zelil olma/alçalma*) makamı var. Biz oralarda geziyoruz. Biz kimiz yahu? Biz zavallılarız. Biz Allah’ın zavallı kullarıyız. O olmazsa, O bizi korumazsa, O bizi kendi vikayesine (*gözetmesine/kayırmasına*), kendi korumasına, kendi şemsiyesine, kendi muhafazasına almazsa bizim halimiz ne olur yahu? Hâl-i pürmelâl oluruz. Biz O’na kulluk yapmaya gönderildik buraya. Ben bilinmez bir hazineydim diyorum Cenâbı Hak:

“*Bilinmez bir hazineydim bilinmek murat ettim.*”*

“Onun için kullarımı dünyaya yolladım. Onun için Adem’i yarattım, Havva’yı yarattım, ordan nesiller ürettim.” diyor.

Kardeşlerim Hazreti Nuh tufanından sonraki nesiller de ikinci nesil diye geçiyor. Tabii ben haşa milliyetçilik bahsiyle burada iddialı olmak durumunda değilim. Tabii Türklüğümle övünürüm, sevinirim, inşaallahu Teâlâ gereğini yaparım. Ama ırkçılık yapmayız haşa. İnşaallahu Teâlâ Türkler Nuh aleyhisselâm’ın ortanca oğlundan (*Yâfes’ten*) türemiş. Ordan doğru gelen nesildir deniyor Türk milletine. Binaenaleyh belki öyledir, belki değildir bilemiyorum. Kayıtlar öyle. Binaenaleyh, ikinci nesilde bile Cenâbı Resûlullah’ın, Cenâbı Hakk’ın emri hiç kale alınmaz mı? Hiç dikkate alınmaz mı? Hiç değer verilmez mi? O öyle istemiş. Kardeşlerim aman dikkatli olalım. Bizim Allah ile olan münasebatımız. Bakın Cenâbı Hak, kendisi böyle söylüyor kardeşlerim ve bu beni çok enterese ediyor: “*İnsanı ben yarattım. İnsan benim sırrım, ben insanın sırrıyım.*” diyor.

Kardeşlerim, İnsan Benim sırrım ben, insanın sırrıyım diyor. Her insanda Allah’tan bir parça var, çünkü kendi ruhundan üfledi. Ama bütün insanların mevcudatı, bütün insanların ilimleri, amelleri bir araya gelse Cenâbı Hakk’ın ilminin yanında sadece bir noktadır. Bunun bilinciyle hareket edelim.

Şimdi geçenlerde bir konu oldu da. En yüksek rakam nedir diye. En yüksek rakam; yok denizlerdeki yaratıklar kadar, yok karadaki

* **Suyuti**, Ed-Dürerü’l-Müntesire, 125; **Acluni**, Keşfü’l-Hafa, II/132.

yaratıklar kadar, yıldızlar kadar, bilmem ne kadar şu kadar şu kadar. Kitap diyor ki Allah'ın yüceliğine bakınız. En yüksek rakam, tarif edilemez derecedeki yüksek rakam Allah'ın ilmidir diyor. Allah'ın ilmini söyleyiveriniz en yüksek rakama ermiş olursunuz diyor. Onun izahı şöyle;

“Subhânallâhi velhamdülillâhi ve lâ ilâhe illallâhu vallâhu ekber ve lâ havle ve lâ guvvete illâ billâhil aliyyil azîm adede ma alimallahu ve ziynete ma alimallahu ve mile maalimallah”

(Allah'ın bütün noksan sıfatlardan münezzehe olduğunu, bütün hamdlerin Allah'a mahsus olup bütün güç ve kuvvetin azamet sahibi Yüce Allah'tan geldiğini Allah'ın ilmi adedince (sonsuz sayıda), Allah'ın ilminin ağırlığı adedince (sonsuz sayıda), Allah'ın ilminin doluluğu adedince (sonsuz sayıda) tespith ederim.)

Dünyada bundan yüksek rakam yok diyor. Bu en yüksek rakamın manası da Allah'ın ilmi kadar demekmiş. Ondanda daha yüksek bir ilim ifade etmek mümkün değilmiş. Sonsuz sonsuz nereye varırsan var yine bir sonu var. Allah'ın ilminin sonu yok.

“Subhânallâhi velhamdülillâhi ve lâ ilâhe illallâhu vallâhu ekber. Ve lâ havle ve lâ guvvete illâ billâhil aliyyil azîm adede ma alimallahu ve ziynete ma alimallahu, mile maalimallah.”

Ne kadar güzel, apaşık. Allah'ın ilmi her tarafı kuşatmıştır. Allah ilmiyle bizi yaratandır, yaşatandır. Ben, insanların sırrıyım diyor. İnsan Ben'im sırrımdır diyor. Daha ne desin? O'nun huzuruna ak yüzlerle, ak amellerle, ak defterlerle varmak nasip etsin Allah.

Biz kirlenmek, tozlanmak, paslanmak sonra da tövbe etmek için geldik buraya. Biz zavallıyız, küçüğüz. Mesele bir şey olmadığımızı bilmek. Bakınız, kafayı diken sevmiyor Allah. Her zaman söylediğim şey. Ene yok, ego yok, sado yok. Ene ne? Ben! Beni kaldırırsanız kardeşlerim. Ben ne yahu? Allah'ın benliğinin yanında ben bize yakışır mı? Bir nefese muhtaç bir adam nasıl ben diyebilir? Allah kendi kitabında kendi Kur'an'ında kendinden bahsederken azap ayetlerinde, efendim şiddet ayetlerinde, ene diyor, çok az yerde. Kendi yarattığı kuluna, kendisi hicap ediyor ene demeye. Çok yerde pek çok yerde Kur'an'da

nahnü diyor. Nahnü ne demek? Biz diyor. Kendi yaratığı kuluna tevazu gösteriyor Allah.

Ene ne yahu? Ben, ben, ben! Bu beni yenmek, bu benden kurtuluş çok önemlidir kardeşim. Ne kadar yüksek ahlâklı olursan ol, çuvallar dolusu zekât, sadaka dağıtırsan dağıt... Eğer yüksek ahlâka eremediyse, Resûlullah'ın emrettiği, Resûlullah'ın tavsiye ettiği o ahlâk-ı hamideyi (*güzel ahlâkı*) bulamadıysan sende noksanlık var kardeşim. İki cihan serveri, geliş sebebim bu diyor. Nedir?

“*Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim*” diyor*.

Geliş sebebim bu diyor. Eğer ibadetlerimiz o güzel ahlâkı buldurmayorsa eğer eneyi yıkmıyorsa... Ene... O ene ben demek, benden başkası yok demek, en üstünü benim demek. Ben ben ben...

Bunlardan geçelim kardeşim. İkincisi ego. Egoizm çok kötü. Enenin daha bir üst basamağı, daha bir şiddetlisi, nefretâmiz hali. Ego, egoizm... Orda artık topyekûn etrafı siliniyor, bir tek o nefis sıyrılıyor. O nefis artık hükümferma oluyor. Ondan âlâsı yok gibi. Halbuki aslında ondan kötüsü yok. Ne diyor kitap, “*Benden aşağısı yok diyemiyorsan senden aşağısı yok.*” diyor.

Sırada sado, sadizm var bide. Sado yani sadizm yok. Ne demek o? Başkalarının ıstırabından, eleminden, kederinden, zevk almak. Başkaları nâle edip dururken (*inlerken*), feryadı figan edip dururken, elemeler ıstıraplar içinde yanıp dururken harmandalı oynamak. Sevinçlerle coşmak. Bunu son asrın bazı tarihlerinde geçtiği gibi Neron'un Romayı yakıp da karşıdan seyredişine benzetiyorlar. Oradan zevk alacakmış. Tepeye çıkmış o Neron denen hükümdar. Gaz döktürmüş her tarafa, bir kibrit çaktırmış, bir de onun zevkini alayım demiş. Allah korusun ona benzetiyorlar.

Benden aşağısı yok diyemiyorsan, senden aşağısı yok kardeşim. En aşağısı benim diyeceksin, bunu dikte ediyorum bak kaç defadır. Yüksek ahlâkın en büyük umdelerinden bir tanesi bu. Benden aşağısı yok diyemiyorsan, senden aşağısı yok. En aşağısı sensin ama hemen ilave

* **Muvatta**, Husnü'l Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

etmiş öteki sayfaya. Ne demiş? *“Benden aşığı yok diyebiliyorsan senden âlâsı yok.”* demiş.

Binaenaleyh en âlâsı o zaman sen oluyorsun. Allah kafayı dikenini sevmiyor kardeşim. Geçen gün yine okudum, bir sual etmişler de;

- “Allah kimi sever biliyor musun diyor?” Ben hep bunun müdafaasını yaptım, hep bunun iddiasını ortaya koydum. Allah düz Müslümanı seviyor kardeşim düz. Katıksız, şımarmayan, tepeden bakmayan, *“Ben alimim, ben âbidim, ben zahidim, ben mürşidim, ben şuyum, ben buyum”* demeyen Müslümanı seviyor kardeşim. Yumuşak, güler yüzlü, tatlı dilli Müslümanı seviyor kardeşim.

Zaten Cenâbı Hak, kendi Peygamberine Resûlullah Efendimize böyle söylüyor. Ne diyor? *“Eğer sen bu kadar güler yüzlü ve tatlı dilli olmasaydın Ya Resulüm, senin arkandan gelen mi olurdu?”* diyor*.

Ne kadar güzel ne kadar aşikâr ne kadar şeffaf bir ifade. Kardeşlerim haddimizi bilelim yahu. İslâm’ın şartı beş altıncısı haddini bilmek. Nesin sen yahu? Hz. Süleyman 950 sene yaşadı. Bu ömür bitecek kardeşlerim. 50, 60, 80, 90, 100... Ne olursa olsun bitecek. 950 sene yaşadı da soruyorlar;

- *“Son nefesinde ne hissettin?”*

- *“Bileydim ölüm vardı, koymazdım taş taş üstüne...”* diyor. Yetmemiş yani. Hiçbir şeye benzememiş yani 950 sene yaşamak. Velhasıl İslâm’ın şartı beş altıncısı haddini bilmek.

Bu üç günlük ömre bu kadar iltifat, bu kadar bağlılık, bu kadar gönül koymak, olmaz kardeşim. Sonu olan bir şey bitmeye mahkumdur. Ne kadar uzun olursa olsun. Ama öteki alemin sonu yok. Biz ebedi hayata talibiz. Ebedi hayat derken ebedi saadete talibiz. O nasıl oluyor? Allah’ın emirlerini tutmakla, Allah’ın yasaklarından kaçmakla mümkün. Demin dedik. Kısaca bir daha tekrar edelim. Allah düz Müslümanı seviyor kardeşim. Kafayı dikenini değil. Şımaranı değil. Tepeden bakmanı değil. Ben hacıyım, ben hocayım, ben şu kadar zamandır zekât verdim, ben bu kadar

* Bakınız: Âl-i İmrân Sûresi - 159

zamandır hacca gittim. Şu kadar yardım, iâşe, iane topladım dağıttım. Bilmem ne bilmem ne bilmem ne

Abi düz Müslüman düz. Allah'ın emirlerini tutmak, Allah'ın yasaklarından kaçmak, iman ile ihlas ile muttasıf olmak. Allah hepimizi affetsin inşallah.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah! İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için... Dünyevi, uhrevi, bütün işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. İki cihanda bizi mutlu eyle, bahtiyar eyle, Allah'ım. Elemlere kederlere gark eyleme Allah'ım. Bizi bağışla Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere rızıklara hamdü senalar olsun, bulmayanlara da olmayanlara da ver Ya Rabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzî bütün felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden bizi koru Ya Rabbi. Kendi vikayene, kendi korumana, kendi şemsiyene, kendi muhafazana al Ya Rabbim. Bizi bize bırakma Ya Rabbim. “Ben beni bırakmadan, sen beni bırakma” demişler; biz bizi bırakmadan, sen bizi bırakma Ya Rabbi. Bizim boynumuz bükük, gönlümüz hüzünlü, kapına geldik Ya Rabbim. Tevazu makamında değil, tezellül makamındayız; bizi eli boş çevirme Ya Rabbi. Senin kapın yüce kapı Ya Rabbim.

Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, hiçbir mukaddesatımıza zeval verme Ya Rabbim. Hep doruklarda dalgalansın. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok, bizim topraklarımızda da gözü olanlarda fırsat verme, imkân verme, kuvvet verme Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ kendi korumana kendi himayene al Ya Rabbim. Bütün dualarımızı kabul eyle Allah'ım.

Elimizi yüzüme sürmeden, şurdan ayağa kalmadan, namaza durmadan ne ki murad ettiysek sen ikram ve ihsan eyle Ya Rabbim. Sen kabul et, sen müstecap et Ya Rabbi. Sen bizden Razı ol. Rabbim bizden razı ol. Rabbim bizden razı ol. (*Âmin*).

İnşallah büyüye büyüye çoğala çoğala. Ümmetimin çokluğuyla övünürüm diyor Resûlullah Efendimiz*. Livâü'l-Hamd sancağı altında toplanırız inşallah. Allah Razı olsun.

El Fatiha maassalavat

* **Beyhakî**, VII/81.

6) 18.06.2010 tarihli sohbet*

(Rüya ve rüya çeşitleri, istihare, iman, ihlas, ihtiras, haset/imrenme, takvâya dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

(Başka sohbetlerinden anladığımız kadarıyla büyük üstadımız Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinin Rusya'nın başına Gorbaçov'un geçeceği ve Sovyetlerin onun idaresi altında iken dağılacağına dair manen izin alarak açıkladığı haberdan bahsederek sohbetine başlıyor)

...

Yüksek Rusya şurası içinde seçilmiş, kimse ne olduğunu bilmiyor dünyada. Ondan sonra Rusya'yı parçaladı. Türkî hükümetler hürriyetlerini elde ettiler. Demir perde yıkıldı. Dünya tehditten kurtuldu. Şimdi şimdi yeniden vücut buluyor. Dünya daha dört dörtlük yerine oturmadı. Rayına oturmadı. Huzura oturmadı. Fakat biz onu dinledik.

- “Efendim bunu kale alalım mı? Dikkate alalım mı?”

- “E oğlum, olabilir diye geçin amma biz de kendi kafamızdan konuşmadık.” dedi.

Bakınız, olabilir deyin amma bizde kendi kafamızdan konuşmadık. O izin aldı. (Önceki sohbetlerden anlaşılan Hacı Mustafa Efendi Hz. kastediliyor inşallah) İzin alıyorlar. Halka hizmet için, halka moral için, güzellikler sunmak için, yaşama sevinci vermek için, yanlışlıklara düşürmemek için, yanlış kapılara salmamak için, Allah izin verdi. Bunları hep duyduk. Benzer şeyler benzer şeyler.

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/5IEztGrgTlw>

Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) rüyayı sahiha var diyor. Adam diyor ki; *“Ben rüyaya yattım, ben bir şey görmedim.”* Kardeşim o kadar kolay değil ki bu rüyaya yatmaklar. O kadar ince bir şey ki, o kadar ince elenip sık dokunan bir şey ki sana göre bana göre işler değil abiciğim. Bir sürü dış unsurlar giriyor işin içine. Bir sürü dış unsurlar, aldatici unsurlar giriyor işin içine. Bir rüyaya yatmak için çok önceden dikkatli bir yaşam tarzı içinde olmak lazım. Tövbelerin içinde olmak lazım. İbadetlerin içinde olmak lazım. Gözünü haramdan, dilini yalandan mutlaka çekmiş olmak lazım. Mideni haramdan mutlaka çekmiş olmak lazım. Düşüncelerini billur gibi süzgeçten geçire geçire, kendine mal etmek lazım. Ayaklarının hiçbir suretle seni yanlış yerlere taşımaması lazım. Ellerinin hiçbir suretle bir yerlere dokunmaması lazım. Ellerin senin günah yerindir. Hırsızlığı onlarla yaparsın, zinaya giden yolda merhabalaşırsın, şöyledir böyledir... Bir sürü unsur var. Gözler olsun, beyinler olsun, gönüller olsun, mideler olsun tertemiz olmak lazım o rüyaya yatmak için.

Resûlullah sallahu aleyhi ve sellem iki türlü rüya var diyor: Rüyayı kâbiha ve Rüyayı sahiha. Rüyayı sahihayı çok dikkatli bir yaşamın içinden cımbızla çekip çıkarmak lazım. Öyle bir hayat lazım rüyayı sahihayı yaşamak için. Rüyayı sahihayı bulmak için öyle bir hayat lazım. Öyle bir hayatı tercih etmiş olmak lazım. Öyle bir hayatı yaşıyor olmak lazım. O kadar kolay değil kardeşim o istihare denen şey.

İstişare “din kardeşlerinle yapacağın bir görüşmedir” diyor. Onu tercih et daha güzel diyor. İstihare de işte dediğim gibi yanlışlıklar zuhur edebilir. Öyle bir malzeme gelir ki seni yanlışın içine çeker de sen hayır zannedersin. Şerri hayır diye gösterir sana. Çünkü sen o adam değilsin. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) rüyayı sahihaya her zaman müracaat etme diyor. Kaç defadır bana istihareye yatıverin diye söylüyorlar. Yahu ben kendim içim bile yatmıyorum. Çünkü ben layık değilim. Çünkü ben gerçeği göreceğimi bilmiyorum. Bana ne gösterileceğini bilmiyorum, ben kendi işlerim için bile utanıyorum vallahi tallahi bak. Utanıyorum istihare yapmaya. Önemli bir işimdir, müstesna bir işimdir, çok lüzumlu bir işimdir yine de utanırım yapmam. Allah *“Kendini bir şey mi zannettin?”* diye beni muaheze eder, sorguya çekerse diye utanırım. İstişare edin daha güzel diyor. Resûlullah

sallallāhü aleyhi vesellem olumlu şartlar muvacehesinde yapılan istişare daha güzel diyor. Hay hay rüyayı sahihadır. O da çok değerli bir husustur. Amma

“Bârika-i hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar (*hakikat pırlıtsı fikirlerin çarpışmasından doğar*).”

Ne demek bu? En güzel hakikat, fikirlerin çarpışmasından doğan hakikattir. Fikirlerin çarpışmasından doğan hakikat. Zaten iman konusunda da en büyük iman, en güzel iman, toz konmadık iman, tahkiki imandır. O tahkiki imanın iki türlü manası vardır.

Birincisi hakiki iman manasını tazammun eder. İkincisi de aranıp bulunan, tahkik edilen, incelenmiş, ince elenmiş sık dokunmuş, öyle süzgeçlerden geçirilmiş, iman manasını tazammun eder diyor. O imanları bulalım inşallah. Allah’ın izni keremiyle. Tahkiki iman... Ama tahkiki iman da bile iki türlü iman var. Birisi en hakiki iman manasında, öteki de aranıp bulunan, süzgeçlerden geçirile geçirile billurlar gibi olan bir imanı elde etmek.

Cenâbı Resûlullah (sallallāhü aleyhi ve sellem) o imanı bulanlara müjdeler olsun diyor. O imanı bulanlar, inşallahu Teâlâ, Allah’ın himayesi, vikayesi ve koruması altına girmişlerdir diyor. Sarsılmaz bir iman. Hani biz zayıfız yahu. Biz küçüğüz yahu. Bize ufacak şeyler bile toz konduruveriyor. İsyana sevk ediveriyor. Allah korusun. Adam “*Ya bu kadar namaz kılıyorum ben, bu kadar zekât veriyorum, hacca gittim geldim yahu...*” diyor. Kime yahu? Kime yahu? Kime kafa tutuyorsun, serzenişte bulunuyorsun yahu? Yaratana, yaşatana ha? Seni iki cihanda aziz eyleyecek olan yahut rezil rüsva edecek olan, yaratan ve yaşatan Allah’a ha? Allah’ın sana ne borcu var? Bu zayıf imanların işi. O’nun bize borcu yok kardeşim. Bizim O’na borcumuz var. Teşekkür borcumuz var. Şükran borcumuz var. Saymakla bitmez şükran borcumuz var. Hangi nimetini ele alırsak, hangi nimetini konu alsak, tükenmez şükran borcumuz var kardeşim. Bir nefeste iki defa yaşatır, iki defa öldürür. Nefes alırsın veremezsin, nefesi verirsin alamazsın. Böyle bir yüce Allah bize ne borcu var ki O’nu muaheze (*sorgulama*) edebiliriz, haşa sümme haşa! Ne serzenişte bulunabiliriz haşa sümme haşa!

O bizi suale çekecek. O hakikatin sahibi. O kâinatın mükevvenatın sahibi. Hem dünya mülkünün hem âhîret mülkünün sahibi. Ancak o bizi sorguya çekecek. O bizi cennet ve cemal ile müşerref kılacak veya tecziye ederek (*cezalandırarak*) cehenneme koyacak. Allah korusun, Allah korusun. Ama bütün bunlar O'nun elinde. Bütün hükümler O'nun elinde. Binaenaleyh, çok iyi düşünmemiz lazım kardeşim. Cenâbı Hakk'ın rızasını aramak için yollar bir iki değil ama yolların birleştiği nokta tek. Nedir o?

- İman ve ihlas.

İman ve ihlas. Onlarsız olmaz kardeşim. İmanı var adamın ama imanın gereğini yerine getirmiyor. O imanın gereği biraz ibadet gerektiriyor. Doğruluk, dürüstlük, ibadet Hakk'a yakın olmanın ne türlü yolu varsa hepsi o imanın içinde ama makes (*karşılık*) bulmuyor. Temelli çözüm olmuyor. Bir yere kadar gidiyor bizde. Zayıfız çünkü. O iman orda ona hizmet etmez oluyor. Orda o iman arka plana düşüyor. Yanılgı onu dizlerinden tutuyor yerlere çekiyor. Bin türlü ceza, bin türlü hüküm ama bin türlü mükâfat... Neresinden tutsanız mükellefsiniz kardeşim. Mecbursunuz kardeşim. Allah ile olmaya, onunla aranızı bulmaya, onunla aranızı düzgün tutmaya, O'nunla dost olmaya. Ne demiş büyükler:

- “Ya Rabbi, aman bize dostum de, hasmım deme Ya Rabbi.”

Hasmım derse yandığımız gündür kardeşim. İllaki her şey O'nun elindedir. Bize kalsa biz suyun yüzündeyiz, satıhtayız kardeşim. Adam bir günah işlemiş de

- “*Ooo sen kırk gün sonra cezasını çekersin.*” demişler. Biz hemen böyle hüküm veririz işte. Biz hemen yapıştırırırırız yahut yakıştırırırırız diyelim. Adam kırk günü bırak kırk adım atmadan orda bir çukur varmış pat diye düşmüş. Ordan bar bar bağırmış.

- “*Hani len siz bana kırk gün sonra çekeceksin diye bağırdıydunuz? Bu ne yahu?*” diye diyormuş. Demişler ki

- “*Bu kırk gün önce yaptığın günahın cezası. Bu günkü cezayı kırk gün sonra bir daha çekeceksin.*” demişler.

Allah affetmez diyorlar. Af dilemezsen affetmez. Allah üstelik muratlarımızı hal üzere bırakır bakınız. Allah ihmal etmez, imhâl eder. Nedir? Hal üzere bırakır. Benim duam olmadı demek ne kadar büyük bir isyan. Allah korusun. Bize anında icabet etmeye mecbur değil. Evet dua ediniz, icap edeyim diyor. Bizim için hayırlı olup olmadığını bilmiyoruz ki. O duanın muhassalası, o duanın tahakkuku tecellisi, bizim istediğimizin verilmesi, bize hayır mı getirir şer mi? Bilemiyoruz ki. Onun arkasından ne gizli olduğunu bilemiyoruz.

Kardeşlerim ölçülü davranalım. Allah'ımızı gücendirmekten korkalım. Gayretullah'a dokunuyor diyor kitap. Gayretullah'a dokunuyor demek ne demek? Allah'ın gücüne gidiyor demek. Allah muhafaza eylesin. O'nu töhmet altına mı sokacağız yahu? Haşa haşa haşa. Bir kere ol demekle mükevvenatı var eden Allah. Yüceler yücesi Allah. Bir nefeste iki defa yaşatan, iki defa öldüren Allah. Nefesi verirsin alamazsın, nefesi alırsın veremezsin. Mükevvenatın (*yaratılmış her şeyin*) sahibi, maliki, hâliki yüce Allah. Biz onu hesaba mı çekeceğiz? Haşa, sümme haşa! Kendimizi hep hesaba çekilmiş bulacağız. Kendi hayatımızı hesaba çekeceğiz. Kendi tasarrufumuzu, kendi yaşantı tarzımızı, kendi hayatımızın, ömrümüzün muhassalasını hesaba çekeceğiz. Yarın ne oluruz diye bugünden tedbirini alacağız kardeşim. O mezar şurda hemen. O mezar bize yakın, şurda. Ben yetmiş beş yaşındayım diye söylemiyorum. İster genç ister yaşlı. Ölümün ne zaman bize geleceğini bilmiyoruz ki. Yüz sene sonra gelse yine aynı. Bin sene sonra gelse yine aynı. Ne demiş Süleyman aleyhisselâm

- "950 sene yaşadım, bileydim ölüm vardı, koymazdım taş taş üstüne." demiş,

E bizim bu ihtiraslarımız... İhtiyaçlarımız demiyorum bakın dikkat ediniz. Bu ihtiraslarımız bitmek tükenmek bilmez kardeşim. Bizi böyle hatalara sürükler, yanlışlıkların içine atar. Handikaplar içinde yüzeriz ve en sonunda dizimizi döveriz ama iş işten geçer. İhtiyaçlarımızı beyan edeceğiz Rabbimize. İhtiraslarımızı değil kardeşim. İhtiraslarımız bitmek bilmez. Öyle diyor kitapta "*Hayat insanın ihtiyacını karşılar, ihtirasını karşılamaz.*" diyor.

İhtiras muhteris olmaktır. O ihtirası yenecek iman lazım. İhlas lazım, teslimiyet lazım, tevekkül lazım. O ihtiras bizim karşımızdaki bir olay. Bizim yanımızdaki bir olay değil. Bizim karşımızdaki bir olay. Bizim düşüncemize karşı çıkan bir olay ihtiras. İhtirasa düşmeyelim kardeşim. Zor tedavi olur bir hastalıktır.

Bir de haset var. Bunlar kitabı konular gerçi. Sormuşlar büyüklerden bir zata. Konuyu vücut hastalıkları, efendim fiziki hastalıklar muvacehesinde ele alarak sormuşlar:

- “*En korktuğunuz hastalık nedir?*” Hiç tereddütsüz

- “*Hasettir.*” demiş.

- “*Aman yahu biz veremdir, şu hastalıktır, bu hastalıktır, fiziki hastalıklardan bahsedecek zannettik.*” demişler.

En zor tedavi edilen bir hastalık hasettir kardeşim. Haset etmeyelim. Gıpta edelim. Bakınız bunları kaç defadır ayırt edelim diye söylüyorum. Birbirinden ayırt edelim. Gıpta, imrenmektir. Gıpta ve haset birbirinden çok farklı iki duygudur. Ama arada bir nüans var, hemen bir incecik çizgi. O ne? Birisi helal, birisi haram. Birisi serbest, birisi yasak. Haset çok yanlış bir şey. O ne demek? Filancanın şanı şöreti, filancanın evi, malı, mülkü... Filancanın sermayesi, filancanın şusu, filancanın busu... Filancanın neyi varsa dünya metaı olarak “*Ya Rabbi ondan al, bana ver.*” demek hasettir. Bu çok kadar yanlıştır diyor kitap. Bunu bir insan nasıl söyler? sen nasıl Allah’ın takdirini nasıl bozarsın? Bu ona bir bühtandır (*iftiradır*) diyor. Bu Allah’a “*Sen yanlış yapmışsın, bu yanlışlığı düzelt, o benim hakkımdır.*” demek gibidir diyor.

Halbuki gıpta imrenmektir ve helaldir. “*Ya Rabbi ona verdiğin o şeyler var ya; o mallar, mülkler, o yazlıklar, kışlıklar, arabalar ve yahut hanımlar, evlatlar yahut servet var Ya Rabbi, Ya Rabbi onlara verdiğinden bana da ver Ya Rabbi.*” demek gıptadır. Bak helal bu. Onun elinden al da bana ver değil. Onda olmasın da bende olsun değil. Çok büyük fark var arada ama bir çizgi gibi görünüyor. Birisi imrenmek, gıpta, helal. Öteki haset etmek, çekememek haram, yasak. Senden ileri olmasını istememek. O yerlere düşün yuvarlansın. Çamurlara bulansın, ama sen saadetli ol, sen mutlu ol, onun ıstırabını da karşıdan keyifle

seyret. Haset bu. Misali var kaç defadır söylüyorum. Hz. Musa Cenâbı Hak ile mükalemeye giderken birisi çıkmış önüne

- *“Aman ya Musa. Benim bir müracaatım var. Turu Sina’da Cenâbı Hakk’a duyuruver.”* demiş.

- *“Nedir senin müracaatın, hacetin?”*

- *“Ben, odun çekerim ya Musa.”* Gömleğini sıyrırvermiş adam, Hz. Musa bakmış sırtı yara bere. *“Ben sırtımla odun çekiyorum fakat bir eşek istiyorum Allah’tan. Eşekle çekmek, istiyorum başka büyük bir isteğim yok.”* demiş affedersiniz.

Gitmiş Hz. Musa, dönmüş geriye heyecanla bekliyor o adam

- *“Ne dedi ya Musa?”*

- *“Ha, arz ettim senin durumunu.”* demiş.

- *“Ee?”*

- *“Senin Ahmet Ağa diye bir komşun var mı?”*

- *“Var.”*

- *“O komşunun bir eşeği var mı?”*

- *“Var.”*

- *“O’nun eşeği iki olsun istersen, sana da bir eşek verecek Allah.”* demiş.

- *“Aman ya Musa.”* demiş. Bak bak bak bak art niyete bak. Haset bu işte. Çirkin huy, çirkin ahlâk, çirkin düşünce bu işte.

- *“Aman ya Musa, benim sırtım kan revan olsun, parça parça olsun, lime lime olsun, ille onun eşeği iki olmasın.”*

İşte haset bu. Çirkin huy bu. Art niyet bu. Çekememek bu. Güzel olmayan şey bu. Aman kardeşlerim dikkat edelim yahu. İmrenmek güzel bir şey. Ondan bana da ver Ya Rabbi demek, helali istemek dururken O’nun elindekinin gitmesini istemek nedir yahu? Sen ona kızıyor olabilirsin, sen onun hasmı olabilirsin, rakibi olabilirsin, komşusu olabilirsin ama kıskanmak yasak. Onda olmasın bende olsun demek

yasak. Bunu yapmayalım. Bu pek çok vuku buluyor kardeşim. Pek çok vuku buluyor.

Eh işte filanca haramla helalle karışık bu kadar sermaye edindi. Ben bu kadar ağır yükün altında çalışıyorum, az paraya çalışıyorum, benim bir türlü o sermayeyi, onun elde ettiği hayatı yakalamam imkân olmayacak, şöyle böyle. Kardeşim misal iyiden alınır. Sen bir aşağı dön bak bakalım. Yalnız Tire'yi ele alsak bile böyle. Orta halli bir insan böyle düşünse der ki benden aşağıda bin kişi varsa, benden yukarıda beş yüz kişi var. E sen onları örnek alacağına, onları bakıp da şükredeceğine, Rabbine hamd edeceğine, şükran borcum var diyeceğine sen daha kötüsünü yapıyorsun. Yukarıdakilere bakıyorsun. Gökdelenlere bakıyorsun Allah korusun. Onlarla oyalana oyalana, onlarla gönlünü kirlete kirlete, alem-i âhirete gidiyorsun. O mezarlara gül bahçelerine girer gibi cennete girer gibi gireceğine -Allah korusun, Allah korusun- cehennem çukurlarına giriyor gibi gireceksin. Bunlar senin için hiç önemli değil mi? Ebedi bir hayatın içinde, ebedi bir hayata dönük olan bugünkü dünyada, ebedi hayat için bir köprü durumunda olan bu dünya da burda kalıcı gibi davranmak sana yakışır mı? Resûlullah (sav) öyle buyuruyor zaten,

“Ümmetim için ahir zamanda en korktuğum şeylerden bir tanesi, ümmetimin burada kalıcı gibi davranıyor oluşudur, öleceğini unutmamasıdır.” diyor.

Unutmayalım kardeşlerim. Kaç yüz sene yaşasak da öleceğiz. Demin dedim Hazreti Süleyman 950 sene yaşadı. Son nefsinde soruyorlar,

- *“Ya Süleyman, bir şey diyecek misin? Öteki aleme geçiyorsun.”*

- *“Vah vah.”* diyor. *“Eğer bileysen ölüm varmış, koymazdım taş taş üstüne.”* diyor.

Ashâbı kirâm Resûlullah (sav)'e soruyorlar;

- *“Bize bir nasihat et ki başka bir nasihate ihtiyacımız olmasın.”*

Yüce Peygamber, bakınız ne diyor kardeşim? Ashâbı kirâm'a ki Ashâbı kirâm kendini İslâm'a adanmış olanlar. İslâm'a hayatını vakfetmiş olanlar. Efendilerimiz, onlara diyor ki;

“Size ölüm yetmez mi, size ölüm yetmez mi, size ölüm yetmez mi?” diyor.

Ölümü düşünün yeter, ölümü düşünün, mutlu olun diyor. Ölümü düşünün, Allah’ın rızasına erin, diyor. İki cihanda saadet bulun diyor. Şimdi bak bir hadisi şerif var.

“Yarın ölecekmiş gibi âhiret için, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalış.*”

Bunun bile bir ince tarafı var. Bir nüans tarafı var. Ne o? Çok basit, çok güzel, çok şeffaf. Ne o? “Burada kalacağın kadar burası için çalış, orada kalacağın kadar orası için çalış.”

Bakınız evvela ne dedik? Yarın ölecekmiş gibi âhiret için çalış, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalış. Bu şer’i şerif (*şerefli İslâm şeriatı*) dini mübin İslâm’da suyun yüzündeki hadise. Bizim gibi zayıfların işi bu. Asıl olan ne? Takvâ ehli olan ne yapacak? “Burada kalacağın kadar burası için çalış. Orada kalacağın kadar orası için çalış.”

Ebedi bir hayatın yanında, burada ne kadar kalabiliriz biz yahu? 50-60 sene 100 sene 120 sene 150 sene. Yine sonu toprak. Demek ki bir nokta yahu, ebedi âhiret hayatının yanında, dünya hayatı bir nokta. Resûlullah (sav)’e soruyorlar

- “Ya Resûlullah, bize dünya hayatı hakkında bir şey söyler misiniz?” Gülümsüyor iki cihan serveri. Zaten gülümsemeden, tebessüm etmeden, karşısındakine güven vermeden konuşmazdı ki o. Gülümsüyor;

- “Ey Ashâbım! Bir ağacın altında biraz gölgelendiniz, ondan sonra geçip gittiniz, işte sizin için dünya hayatı bu.” diyor**. Bu kadar. Allah bizi aldananlardan eylemesin.

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-

* **Câmiu’s-Sagîr**, Hadis No: 1201.

** Benzer bir hadis şöyledir: Resûlullah Efendimiz bir hasır üzerinde uyumuştü. Uyandığında hasırın vücuduna iz yaptığı görüldü. Sahabe “Ya Resûlullah, sizin için bir yatak alsak” deyince Efendimiz şöyle cevap vermişti: “Benim dünya ile işim ve ilgim ne ki? Ben bu dünyada bir ağaç altında gölgelenip de bırakıp giden bir yolcu gibiyim.” (**Tirmizi**, Zühd, 44)

*salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü
lillâhi rabbi 'l-âlemîn.*

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sav) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi, uhrevi, bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. İki cihanda aziz eyle Allah'ım.

Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, nâmurad (*muradına erişmemiş*) olanları, bermurad (*muradına erişmiş*) eyleyiver Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden şerlerden, kazlardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan semavi ve arzî felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden cümlemizi koru Ya Rabbim.

Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, milletimizi, dinimizi, diyanetimizi, mukaddesatımızı sen koru Ya Rabbi. Senin vikayene, himayene, şemsiyene, muhafazan altına al Ya Rabbi. Bizi bize bırakma Allah'ım. Biz yanılmaya mahkumuz, biz küçüğüz, biz adiyiz, asiyiz, zavallıyız. Sen bizi korumazsan, bizim halimiz hal-i pürmelâl olur Ya Rabbim. Bizi o hallere düşürme Ya Rabbim. Sen koru Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbim. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. İki cihanda bizi aziz eyle Allah'ım. Tekrar edelim, Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, namurad olanları bermurad eyleyiver Allah'ım.

Şu açılan ellerimizi, şu yalvaran dillerimizi, dergâhı izzetinde kabul ve karin eyle Allah'ım. Bizi mahcup etme, mahrum etme, bizi mahzun etme, bizi müşkül etme Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Umduklarımızı bulalım, korktuklarımıza uğramayalım Allah'ım. Sen bizi kendin koru Allah'ım. Sana şükürler olsun. Sen bizden razı ol inşallah. Rıza defterine en başta isimlerimizi yaz Allah'ım. El açtık yalvarıyoruz, bizi kapından kovma Ya Rabbim. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

7) 25.06.2010 tarihli sohbet*

(Ahirzamanda sünnete uymak, imanı kurtarmaya dair, dilin kullanılmasına göre en tatlı ve en acı olması ve dinin tanımına dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya seyyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn, ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah’ın rahmeti, bereketi, in’âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Peygamber Efendimiz (sav) bir hadislerinde diyorlar ki;

“Ümmetimin fesada düştüğü bir devirde,

*bir sünnetimi ihya edene, yüz şehit sevabı verilir.”***

Kardeşim bu sahih hadis. *“Ümmetimin fesada düştüğü bir devirde, bir sünnetimi ihya edene, yüz şehit sevabı verilir.”* diyor Resûlullah (sav). Ben buna nasıl ittiba etmeyeyim yahu? Ben ona nasıl gönül vermeyeyim? Ben onu nasıl başıma taç etmeyeyim, nasıl gönlüme sultan etmeyeyim, O yüce sultanı, O yüce Peygamberimizi?

Vaad-i ilâhîye bu işte, vaad-i peygamberiye bu işte. Devrin dezavantajları yanında avantajları var. Avantajları bunlar işte. Mesela biz Tire’de doğma büyümeyiz. Çok değil yüz sene evvel belki de elli sene evvel, yani benim gençliğimde Tire’nin hali böyle değildi. Babam da burada doğma büyüme. Dedemiz Aydın’dan gelmiş. Ben yetmiş beş yaşındayım, en azından altmış beş senesini hatırlarım, on yaşına kadar olan olayları. Altmış beş sene evvel yine böyle değildi. Yaşam çok her yerlerde çok değişikliklere uğradı. Biraz televizyon yayınları itibariyle çok gençler birtakım yanlışlıklara saptılar diyelim. Bunu söylemek istemiyorum, geçen birisi söyledi bana da çok yerinde bir laf;

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/dW9sNO8hFPk>

** Benzer yönde bakınız: **İbni Adiy**, *el-Kâmil fi’l-Duafâ*, 2:739; **Münzirî**, *et-Terğîb ve’t-Terhîb*, 1:41; **Taberânî**, *el-Mecmeu’l-Kebîr*, 1394; **Heysemî**, *Mecmeu’z-Zevâid*, 7:282.

“Televizyon bıçak gibidir oğlum. Adam da öldürür, elma da soyar, karpuz da kesersin.” dedi.

O bıçağa kullanana bağlı. Devir böyle. O televizyonda eğer İslâm yaşanıyor olsa, İslâm neşr olunuyor olsa o televizyon bir nimet, bir devlet (*saadet*). Ama şimdi yanlışlıklar var. İçinde tabii güzel yayın yapanlar var. Ben TRT’yi açıyorum, haberler bakıp kapatıyoruz. Zaten çocuk çoluk evde olduğu zaman torunlar, evlatlar, kızın çocukları, oğlanın çocukları, onlar tabii şuraya buraya açıyorlar, bakıyorlar.

Binaenaleyh, İnşallahu Teâlâ devrin bir değeri var kardeşim. Benim dediğim yani ben yetmiş beş yaşındayım. Tire’yi altmış beş yıl öncesine kadar çok iyi tanıyorum. Tire muhafazakardı. Köşede bucakta bir yer ama muhafazakârdı. Yaşantımız öyleydi. Biz muhafazakâr bir aileden geldik. Yahudi mahallesinde büyüdüm ben. Bizim sokakta, bir tane Türk ailesi vardı. O Türk ailesinden gerisi Yahudiydi. Hani Yahudiler bile biraz sakıncalı davranırlardı. Kapının önüne oturuyorlar diyelim babam gelirken hemen kaçarlar içeri. Şöyle böyle ama bir saygı vardı. Biraz daha terbiye vardı. Şimdi terbiyesizlik var demek istemiyorum. Bir fark var yani bir yaşantı farkı var. Bir telakki, bir algılama farkı var. Şimdi değer nerde?

Çok değil yüz sene önceyi hesaba koyalım. Yüz sene önceki Türkiye ile alem-i İslâm ile şimdiki bir değil. O zaman yirmi beş yaşına girmiş adam kahveye oturamıyordu. Sen daha ufaksın, kahvede ne işin var diyorlardı. Şimdi on yaşındaki bir çocuk kahvelerde geziyor. On beş yaşındaki çocuğun cebine elli lira, yüz lira para koy, gider aşikâr olarak her türlü fenalığı yapabilir. Kimse “*Ne yapıyorsun?*” demez. O zamanın telakkileri, yorumları, algılamaları böyle değildi.

Binaenaleyh gittikçe de şimdi uç noktaya doğru gidiyoruz. Hani dedik ya tebeu’t-tâbiîn, tebeu’t-tâbiîn... Zincirin son halkaları... Biz onu yaşıyoruz şimdi. Resûlullah’ın sözünü tekrar ediyorum ki gönlümüze kaydolsun, nakşolsun:

“Ümmetimin fesada düştüğü devirde bir sünnetimi ihya edene yüz şehit sevabı verilir.”

Şehitleri biliyorsunuz Resûlullah (sav)’in hemen komşusu olacaklar. En yüce makam, en yüce ikram, ihsan, lütuf hep onlarda mündemiç. Şehitlerden yüz tanesinin sevabı toplanmış, yüz tanesinin bir araya gelmişinin sevabı veriliyor böyle fesat devirde sünnet-i seniyyeyi tutan müminlere. Düşünebiliyor musunuz? Sünnet-i seniyye aynı zamanda, dini mübin İslâm manasında, İslâm’ın tümü manasında, her şeyiyle İslâm manasında. Böyle bir devri yaşıyoruz, avantajlı bir devir, avantajlı bir devir.

Tabir amiyane oldu avantajlı deyince, Tireliler kullanırlar bunu, avanta diye. Ama avantajlı bir devir, bunun değerini bilmek lazım. Bu anı yaşamak lazım. Bu sermayeyi, bu serveti kullanmak lazım. Kendimize mal etmek, bunun şükrünü eda etmek lazım. O yıllarda, yüz senede elli senede kazanılan manevi ecir, şimdi elli günde belki elli saatte kazanılıyor kardeşim. Çünkü fitne çok fesat çok ama demin dediğim gibi umutsuzluk manasını tazammun etmez. Zaten umutsuzluk bizim meşrebimiz değil. Ne diyor Mevlâna?

“Gel! Neysen yine gel. Yüz defa tövbeni bozduysan yine gel. Bizim kapımız umutsuzluk kapısı değildir.”

Bizim meşrebimiz de bizim yolumuz da umutsuzluk yolu, umutsuzluk meşrebi değil.

Binaenaleyh, kardeşlerim bu devrin kıymetini bilelim. Ancak bu devirde cennet de kolay bulunmuyor kardeşim. Kendini muhafaza edebiliyor musun, kendini çekip çevirebiliyor musun kardeşim? Haramdan, yalandan, zinadan, ribadan (*faizden*), bütün yasaklardan, mümkün olduğu kadar kendini çekip çevirebiliyor musun?

Bilhassa mesela göz zinası. Gözümüzü çekemiyoruz kardeşim. Yoldan birisi geçiyor, köşeyi dönünceye kadar bakıyor kardeşlerimiz. Arkasından bakıyorlar. Binaenaleyh, bu ihtiyari hadise, bu iradi hadise bize bırakılmış hadise. Tercih edilmiş hadise. Nasıl davranırsak ona göre mukabele görebileceğimiz bir hadise. Bunu iyi kullanmak lazım. O salâhiyeti, o ikramı, iyi kullanmak lazım. Bazı arkadaşlarımızı memleketten çıkarken yemin ettirirlermiş eline, beline, diline sahip olacaksın diye. Meşhur kelimedir padişah aşçısına;

- *“Bana bir yemek yapacaksın, dünyanın en güzel yemeği olacak.”* demiş

- *“Peki, şevketlim.”* demiş.

Aşçı gitmiş birkaç dil almış gelmiş kasaptan. Dil böreği, dil paçası, efendim dil haşlaması, dil şusu, dil busu, yapmış yapmış. Padişah yemiş

- *“Ulen aşçı bunların hepsi dil ya.”*

- *“Efendim en tatlı, en lezzetli yemekler, bu yemeklerdir.”* demiş.

Tabii padişah için derinine varmamış. Aradan zaman geçmiş. Bu sefer

- *“Hiç sevilmedik yemekleri yap. Bakalım ne yapacaksın?”* demiş. Aşçı yine o dillerden toplamış gelmiş. Yine aynı yemeklerden çıkarmış gelmiş.

- *“Aşçı, bunlar geçen sefer tatlı diye sunduğun yemeklerle aynı ya.”*

- *“Yok efendim, telakkiye (anlayışa) göre değişir.”* demiş. *“Yiyene göre değişir. Eğer hüsnü zan ile yiyorsanız, eğer tatlıdır diye yiyorsanız, tatlı olur. Eğer acıdır diye, zevksiz diye, tadı yok diye yiyorsanız, tadı kaçar bunların.”* demiş.

- *“Aşçı seni kutlarım. Sen âkil (akıllı) bir insanmışsın ya.”* demiş.

Kullanmaya bağlı. Eline bir bıçak verilmiş, demin dedim. O bıçakla adam da öldürürsün, o bıçakla elma da soyarsın, karpuz da kesersin. Kullanana bağlı. İşte ilim bir bıçaktır, iman bir bıçaktır, din bir bıçaktır, din disiplindir yahu.

Dinin tarifi;

“Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden husule gelmiş bir kuvve-i müttehidedir.”

Dinin tarifi bu. Tek kanatla uçulmuyor. Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden husule gelmiş bir kuvveyi müttehidedir. İttihat etmiş, madde ve mana, ittihat etmiş (*birleşmiş*), din meydana gelmiş. Çünkü öteki aleme dünyadan geçiliyor. Din sadece âhret metai değil, bir dünya metai aynı zamanda, çünkü dünyadan geçiliyor oraya. Bunlar bize

söylenmiş sözler. Her şey insanın iradesine, insanın tutumuna, davranışına bağlanmış. Ne ise onu bulacaksın denmiş. Ne türlü hal içerisindeysen, o hal ile muttasıl (*yan yana*) kabul edileceksin, o hal ile hesaba çekileceksin demiş.

O hali düzeltmeye çalışalım o güzellikler üzerimize yazılsın. O namütenahi, imrendiğimiz makamlar, mertebeler... Bakın makamlar mertebeler derken şuralar, buralar demek istemiyorum, Allah'a yakın olma halini kastediyorum sadece. Makamlar, mertebeler derken zaten büyükler bile evliyalar, asfiyalar, âbidler, mürşitler onları dikkate almamışlar. Allah'a yakın olmanın yolu demişler. Allah'a kul olmanın yolu demişler. Resûlullah'a ümmet olma yolu demişler, sallallâhü aleyhi ve sellem. Bunu kastediyorum. Onunla muttasıf olalım kardeşim. Biz bunlarla yüceleceğiz, bunlarla Hakk'ı bulacağız. Bunlarla cennetle cemalle müşerref olacağız kardeşim.

Şanlar, şöretler, şunlar, bunlar... Bunlar kayba medar olan şeyler kardeşim. Bunlarla hiç ilgilenmeyelim kardeşim. “*Şunu derler...*” Ya bu laflardan geçelim kardeşim. Ne derlerse desinler. Desinleri bırak diyor din. Bak ne diyor? Hep bunu söylüyorum. İnsanları ikinci sıraya at. İkinci kademede mütalaa ve telakki et. Evvela Allah diyeceksin.

“Birilerinin gözünden düşmek gibi bir derdiniz olmasın ve birilerinin gözüne girmek gibi bir meseleniz de olmasın.”

İllallah, evvel Allah, mutlak Allah, La ilahe illallah, İllallah... O'nun gözüne girmeye çalışalım. O'nun rızasını almaya çalışalım. O'nun cennet ile cemal ile müşerref kıldığı kullar listesine girmeye çalışalım. Bütün iş O'nun elinde. Bütün tasarruf O'nun elinde. Bir defa ol demekle koca kâinatı var eden, mükevvenatı (*yaratılmışları*) var eden Allah, bizi bir köşede unutacak değil.

Binaenaleyh, şunu demek istiyorum: İnsanı insan eden vasıfların en başındaki hususlar, yüksek ahlâktır. “*Ben yüksek ahlâkı, ahlâk-ı hamideyi getirmeye memur olundum.*” diyor, sallallâhü aleyhi ve sellem. Onu yaymaya memurum ben diyor. O güzel ahlâkı bulalım inşallah.

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-

*salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü
lillâhi rabbi 'l-âlemîn.*

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki olan yüce Allah. Muhammed Mustafa (sav) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. Hibe eyleyiver Allah'ım, hediye eyleyiver Allah'ım. Amelimizin karşılığını istemiyoruz, zaten bizim amelimiz, bizi kurtarmaz Allah'ım. Ama senin rahmetini celbeder, senin, ikramını, ihsanını, lütfunu, hıfzını, hibeni, hediyeni celbeder. Biz bunlara talibiz Ya Rabbim.

Bizi mahcup etme, mahrum etme, mahzun etme, müşkül etme Allah'ım. Bizi senin yolunda muktedir ve muvaffak eyle Ya Rabbim. Rızanı bulma yolunda bizi akamete uğratma Ya Rabbi.

Ya Rabbim şu açılan ellerimizi, şu yalvaran dillerimizi geri çevirme kapıdan. Şu yüce mabedin içerisinde Ya Rabbim, şu yüce saatte, şu mübarek saatte, şu senin sevdiğin ve emrettiğin, senin tavsiye ettiğin saatte, sana el açtık, sana yalvarıyoruz Ya Rabbim. Bu eller, bu diller, seni anmaktan şeref duyuyor Ya Rabbi. Senin kapında dilenmekten şerefğâh oluyor Ya Rabbim. Bu şerefi bizden alma Allah'ım.

Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, milletimizi, dinimizi, diyanetimizi, mukaddesatımızı inşaallah yükseklerde eyle Allah'ım. Sen koru Allah'ım. Sen muvaffak eyle Allah'ım. Sen yücelerde eyle Allah'ım. Tezellül verme Allah'ım. Yerlere düşmesin Ya Rabbim. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok ama bizim topraklarımızda gözü olanlara da kuvvet verme, imkân verme, fırsat verme Ya Rabbim.

Din dışı unsurları bizim başımıza hükümferma etme Ya Rabbim. Sen koru bizi, sen himayene al bizi Ya Rabbim. Sen inşaallahu Teâlâ Akıbet halimizi hayırlı eyle Ya Rabbim. Cennet cemalin ile müşerref olan kullar listesine bizi de al Ya Rabbim. Senin sevdiğin gibi sırât-ı müstâkîm üzere, uzun müreffeh, münezzeh, nezih, mümtaz, müzeyyen ömürler eyle Allah'ım. Bizi bağışla Ya Rabbim. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

8) 09.07.2010 tarihli sohbet*

(Taklidi iman/tahkiki iman, güzel ahlâk, Diyarbakırlı Zeynel Abidin Hazretleri, şükür ve duanın önemi ve ahir zamanın kıymetine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Kardeşlerim, Resûlullah (sav) Efendimiz miraca gidip geldikten sonra bunu Mekke'de anlatınca müşrikler yine inanmadılar. Hatta Ebubekir Sıddık (ra) Hazretlerini görüyorlar, ona rastlıyorlar, onu vazgeçirebilmek ümidiyle ona söylüyorlar. Onun cevabına bakınız, iman-ı tahkik bu işte:

- *“Ya Ebubekir, haberin var mı?”*

- *“Hayır ola yahu?”*

- *“Yahu seninki işte Kudüs'e gittim de Mescidi Aksa'ya gittim de Burak'a bindim de oradan yukarılara huruç ettik (yükseldik) de işte ben de huruç ettim de işte şöyle oldu da Cebrail (asm) sidretü'l-müntehâ'ya kadar gitti de oradan öteye ben gidemem yanarım dedi de bilmem ne... Bunları anlatıyor.”* diyorlar. Ebubekir Sıddık (radıyallâhu anh) Hazretlerine dalga geçer gibi, *“seninki bunları anlatıyor”* diyorlar. Haşa sümme haşa!

Ebubekir Sıddık (radıyallâhu anh) Hazretleri ciddiyetle dinliyor.

- *“Ne diyorsun ya Ebubekir? Sen bir şey demedin?”*

- *“Ne diyeyim? Siz bunu ağzından duydunuz mu? Bizâtihi öyle söylediğine siz şahit misiniz?”*

- *“Evet söyledi biz duyduk.”*

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/OuRzhY-SkTM>

- *“Mesele bitti yahu! Mesele münakaşa edilmez artık yahu. O'nun lafının üstüne münakaşa edilmez. O'nun lafının üstüne şek, şüphe olmaz. Siz daha nesini inceliyorsunuz meselenin?”* diyor.

İmana bak, işte orada Ebubekir Sıddık (radıyallāhu anh) Hazretlerine “sıddık” unvanı veriliyor. Sadığın çoğu sıddık. Büyük sıddık, büyük sadık. Büyük güvenli insan. İşte bu, işte iman bu. Tahkikî iman, aranıp bulunan iman.

- *“Bunu kendi ağzından işittiniz mi?”*

- *“İşittik.”*

- *“İşte bu, O söylediye, şek şüphe yok. Bitmiştir mesele.”* diyor.
Bunun daha neresini araştırıyorsunuz?” diyor.

Böyle yüce Rabbin, böyle bir yüce Peygamberin ümmetiyiz yahu. Ümmet olmanın şerefine toz toprak kondurmayaalım kardeşlerim. İslâm gibi, Müslüman gibi yaşayalım. Demin bir asker telefon ediyor. Sivas'ta askermiş. Nevşehirliymiş galiba.

- *“Efendim bir tavsiye ediniz, ben askerim.”*

- *“Oğlum ne tavsiye edeyim ben sana? Askerlik en şerefli bir ocak, Peygamber ocağı. Orada dünyanı da âhiretini de mamur edebilirsin. Düpedüz yere sağlam bas. Düzgün ve yüce ahlâk üzere ol. Komutanlarına sadık ol. Muti (itaatkâr) ol. Gık deme.”* dedim.

- *“Efendim siz askerliğinizi nasıl yaptınız?”*

- *“Deyivereyim bak iyi oldu hatırlattığın.”* dedim.

Hakikaten öyle. Babam Hafız Osman -Allah gani gani rahmet eylesin- ben askere giderken dizinin dibinde yemin ettirdi bana. Zaten şüphesi yok evladından da yine de dürüst, hile yapmadan, namuslu, güvenli, Türk ve Müslüman askerine yakışır yüksek ahlâk üzere, daha bir şeyler sayıyor babam, onun üzerine yemin ettirdi, ondan sonra yolladı beni askere.

- *“Bak iyi ki hatırlattın. Ben böyle gittim askere. Askere ben böyle yollandım.”* dedim.

- *“E anam bana böyle bir şey demedi.”*

- “Demeyin yahu, Allah diyor.” dedim. “Bak şimdi ben söylüyorum, Müslüman askerisin, Müslüman Türk askerisin. Ölürsen şehit, kalırsan gazi... Bu kayıpla gelmişsin bu ocağın içine. Ne tavsiyesi arıyorsun sen daha? Ne tavsiye edeyim ben bundan daha güzel, ne tavsiye edeyim sana?”

- “Efendim çok ağır ama konuştuğunuz bizde çok dedi tesir icra etti.” dedi.

- “Tabii yahu Allah rızası için konuşuyoruz. Senden bir menfaatim yok. Senle hayatta yüz yüze gelmemişim.” dedim. Binaenaleyh, böyle kardeşim.

İnsan ve İslâm... İki kelime... Birbirinin mütemmimi (tamamlayıcı) kardeşim. Bütün güzellikler İslâm'dan intişar etti (dağıldı). Bütün güzellikler, insana intikal etti. Yahu Cenâbı Hak insana “Benim yeryüzündeki halifem.” diyor. “İnsan benim halifem. İnsanoğluna, ruhumdan, kendi ruhumdan, ruh üfledim.” diyor.

Bir de şu hoşuma gidiyor benim de;

- “İnsan benim sırrımdır, ben, insanın sırrıyım.” diyor.

Bazı arkadaşlar var tabii -bunu ortaya koymak istemiyorum da- bazı sırlar var kendine tebliğ edilmiş. Bende kalsın demeleri lazımken, azıcık dağıtılıyor o sırlar. Binaenaleyh biz biraz daha ketum (kapalı) davranmayı daha uygun görüyoruz. Ama onlar da aydınlatmak ve aydınlanmak istiyorlar. Olmadık insana anlatmıyorlar tabii. Bir ağabey gibi bize de anlatıyorlar. Ben bundan memnun oluyorum. Fakat herkese anlatılmasın diye söylüyorum. “Ben insanın sırrıyım, insan benim sırrım.” Yüce Allah yarattığı kuluna sır tebliğ etmiş, perde arkası meseleler denilen işte bu şey, işte bu sır. Perde arkası, perdenin arkasını görebilenler, göremeyenler...

Biz bazı noktalarda hedef şaşıyoruz kardeşim. Keramet ve feraset istiyoruz. Bunlar istemekle olmaz. Verilirse alınır ama Allah'ın hediyesi diye en derin yerde saklanır. O kerametler, o ferasetler orta yere salınıp atılmaz. Bazı büyüklerden biz çok kerametler gördük haddimiz olmayarak. Sonra bazılarını belki küstahlık ettik amma

- “Efendim bunları faş etmekte bir sakınca olmadı mı?” diye sorduğumuz oldu. Önemli sırlar yahu.

- “Oğlum, biz bir yerlerden izin almadan konuşmayız.” dendi.

- “Ha... İzin almak tabii.”

Her zaman söylüyorum mesela bir Gorbaçov hadisesi vardır. Rusya’daki Gorbaçov hadisesi... Hacı Mustafa Efendi Hazretleri bize kaç yıllar evvelden deyiverdi. Gorbaçov diye bir şey yok daha piyasada. Vallahi ismi de yok, cismi de yok piyasada daha. “Oğlum başında böyle bir çizgi olacak, yanık çizgisi, O’nun dedesinin dedesi Kayserilidir, büyük hizmet edecek insanlığa. Rusya parçalanacak.” dedi. Nitekim öyle de oldu. Komünist Rusya ve demir perde* Dünya’nın başının belasıydı. Hacı Mustafa Efendi;

- “Bakın, ben bunu kendimden söylemiyorum, haddime değil, biz kim oluyoruz?” dedi.

Biz bekledik. Çok zaman geçmedi üstünden Gorbaçov zuhur etti. Ülen baktık hakikaten kabak kafalı, alnının üstünde bir yanık çizgisi, aynı tarif ettiği kişi. Hakikaten ondan sonra Dünya’ya hizmet etti o. Demir perdeyi dağıttı. Farkında olarak veya olmayarak. Bütün insanlığa hizmet etti. Yoksa bugün demir perde aynı gücü yaşıyor olsaydı, bugüne gelinmezdi zaten. Çoktan patlak verirdi. Çoktan Amerika, Rusya ve Çin...

Bak şimdi mesela bir Çin’i ele alıyoruz. Siyaset konuşmak değil maksadımız, siyasetten bahsetmek değil. Allah’ın hikmeti. Rusya ile Çin el ele verseler dokuz defa Amerika’sını dünyayı yutarlar. Avrupa’yı yutarlar. Onları bir ihtilafa düşürüyor Allah. Onları bir birbirine düşürüyor Allah. Yani Çin ve Rusya birisi teknoloji bakımından, birisi nüfus kesâfeti bakımından, iştilal ettikleri yüksek sahalar bakımından alt üst ederlerdi dünyayı. Allah bunların aralarını açtı. İkisi de komünist ama birbirinin düşmanı. Eğer birbiriyle müterafık, müttefik yaşasalar, dünya

* Demir perde, Sovyetler Birliği ve onun güdümündeki devletlerin başka ülkelerle açık teması engelleme çabalarını sembolize eder. Demir Perdenin doğu tarafında Sovyetler Birliği’ne bağlı ya da etkilenmiş ülkeler yer almaktaydı. Batısında da Batı Bloku yer alıyordu. Demir Perdenin iki tarafındaki devletler kendi uluslararası ekonomik ve askeri ittifaklarını geliştirmiştir.

yerinden oynayacak. Ama bak onu da Cenâbı Hak engelliyor, bir hikmet zuhur ediyor. Nereden nereye getirdik lafi. İşte bazı sırlar vardır. İzin tahtında söylenir. Bazı lüzumlu, işler vardır.

Biz tabii Hacca giderken Diyarbakırlı Zeynel Abidin Hazretleri vardı. Kadiri-Rufai Şeyhi'ydi O. Ta 1967'de. "*Hadi len bundan şeyh mi olur?*" falan diyorlardı. Ama Allah rızası için doğruyu söylüyorum. On tane veyahut beş tane dünya güzeli erkek yüzü gördüysem, bir tanesi Zeynel Abidin Hazretleri. Peygamber sülalesindendi. Hem annesi hem babası Resûlullah'a dayalıydı Allah'ın izniyle. Baktığı zaman eğleniyorsunuz o güzelliğin karşısında. Böyle bir mübarek Zeynel Abidin Hazretleri. Şimdi tabii çok kalabalık Hac kafilesi var, 400 kişilik. On otobüs, iki kamyon, bilmem ne... İçimizde hep böyle meşayıhtan insanlar var. Biz de bir şey bildiğimizden değil de bazı şeyleri o abilerden o büyüklerden gördük yani. Bazı fevkaladelikler gördük. Şimdi otobüsün süren Tireli birisi vardı. O zamanda Tire'den otobüsler gidiyor.

- "*Ulan bundan şeyh mi olur yahu?*" demiş.

Şimdi onlarla tevafuk bir mola esnasında konuşuyorduk. Karşıda, hemen yirmi metre civarı ileride otobüs var. Durduğu yerde otobüsün sileceği oynamaya başladı (*eliyle sağa sola işaret ediyor*) ...

- "*Ulen Enver, bu ne oğlum?*" dendi ona.

- "*Yok yahu, haberim yok. İçinde insan da yok, kilit bende.*" dedi. Oradan Zeynel Abidin Hazretleri:

- "*Bak oğlum, baksana biz camlarını siliveriyoruz.*" dedi. Ufak tefek şeyler ama bir şeydir gene, bir keramettir. Bir ferasettir gene. Enver ne olduğunu bilemedi böyle. O otobüsü, o kullanıyordu da oymuş "*ulen bundan şeyh mi olur?*" diyen. "*Ulen oğlum camı siliveriyoruz.*" dedi. Uzaktan parmağıyla oynatıp durur. Parmağını durdurunca duruyor oynatınca oynuyor.

- "*Aman Efendim...*" dedi.

- "*Ha ya, sen bilir bilmez konuşma, sonra zarar görürsün.*" dedi.

Tabii kendilerine fırsat, kendilerine paye ayıran insanlar değiller.

Bir zat vardı Keçecizade Osman Efendi vardı mübarek. 90 yaşında. Bizimle gittiği belki yirminci belki otuzuncu Haccı. İhtiyar ama akli başında, gücü yerinde. İzmir'in en zengin insanlarındanmış. Her sene Hacca gidermiş. 1967'de bu olay. Aynı arabanın içindeyiz. O Keçecizade mübarek Zeynel Abidin Hazretlerine;

- *"Oğlum Zeynel Abidin, şunu şöyle yap."* dedi.

- *"Efendim, yaşlısınız bana oğlum demeye hakkınız var ama evlâd-ı Resûlullah'a oğlum diyemezsiniz, zarar görmenizden korkarım."* dedi.

Bunları hep yaşadık biz. Oğlum denmezmiş evladı Resûlullah'a. Resûlullah'a dokunmuş. Bunları yaşadık. Bunun gibi neler neler. Sonra, ben özür dilerim mevzuyu dağıtmak istemiyorum da keramet sahibi insanlar hep geldiler, gittiler. Hep var oldular. Kimisi biraz daha ketum davranır, biraz daha kapalıdır. Kimisi biraz daha açıktır, biraz daha izinlidir, bir şey demeye gelmez.

Babam, abim ben hacca gidiyoruz. Bizim kabile başkanımız Hacı Arif Şenday diye birisiydi. Zeynel Abidin Hazretlerini de her sene götürüyormuş. Diyarbakır bizim yolumuz değil ama onu da aldık oradan. Şehrin dışında bir yer vardı. Şehir tabelasının orda. Babam rahatsız o ara. Babamı biraz rahatsız diye bıraktık, biz gittik şehre mübareği alıp gelmeye. Bir dolmuş geldi bizi götürdü gitti. *"Halden anlayan gelsin."* dediler.

Ülen kocaman bir salon, Zeynel Abidin Hazretleri Mübarek köşede oturmuş... Herkes böyle karşılıklı oturmuş zikir yapıyor. Tesbihin taneleri yumruktan büyük. O ana tespih geldiği zaman yerini değiştiriyor, zikri değiştiriyor, ondan sonra millet başlıyor zikir etmeye. Zikrin bir bölümünde ortaya Diyarbakırlı gençler çıktı, Zeynel Abidin Hazretlerinin talebeleri. Ellerinde birer kama, batırıp çıkarıp duruyorlar hem dönüyorlar böyle. Bu bir keramettir. Bu bir tasarruftur. Kendinde kama yok kendi yapmıyor. Ama yapılan Zeynel Abidin hazretlerinin tasarrufu altında, O'nun nazarı altında. Tabii böyle artık tek nazar, değiştirmiyor, onları kontrolü altında tutuyor. Onlar bir birbirlerine olsun, kendilerine olsun gelişi güzel batırıp çıkarıp dururlar, kimsede ne bir gram kan ne bir dirhem acı. Bunları gördük, bunun gibi neler neler...

Demek ki insanoğluna keramet diye bir şey veriliyor. Onlar izin verildiği zaman ortaya koyabiliyorlar. Hacı Mustafa Efendi'de de gördük biz böyle zikri ama Hacı Mustafa Efendi'nin kendi kerametini gördük. Burada Zeynel Abidin Hazretleri tasarrufunu göstermişti. Ama tabii bunlar övünülecek şeyler değil.

Bir gün Bahattin Nakşibendi Hazretleri Mübareğine;

- *"Efendim, diğer gelmiş geçmiş piran hazretler hep büyük kerametler gösterdiler. Sizden keramet az sadır oluyor."* demişler de mübarek Bahaeddin Nakşi;

- *"Oğlum, çocuklarım benim şu ayakta geziverdiğim az keramet mi?"* demiş, Bir düşünün.

- *"Şu ayakta geziverdiğim az keramet mi?"* demiş.

Allah'ın verdiği bir keramet, Allah'ın verdiği bir güç bir üstünlük, bir fevkaladelik, bir namütenahilik. *"İki ayakla koşuyorsun, iki ayakla yürüyorsun, düşmüyorsun üstelik... Cenâbı Hakk'ın gücünü temsil ediyorsun. Az keramet mi oğlum?"* demiş. Hem tevazu göstermiş hem de gerçeği vurgulamış. *"Ne kerameti arıyorsunuz siz hâlâ?"* demiş.

İşte demin dedik. Ebubekir Sıddık'ın (radiyallâhu anh) gösterdiği tavır. İmanın tahkik kısmı, muhakkik kısmı. Bizim keramete ihtiyacımız yok yahu. Nefsi akıl, ruhi akıl var. Azıcık düşünen insan, ruhi aklını, imanî aklını kullanan, Allah'ı bulur. Allah'ı elle tutulur, gözle görülür halde bulur... Şek şüphesi kalmaz yahu. Allah'ın yarattığı her şeyler Allah'ın ol dediği, var ol dediği her mukaddes şey veya her süfli şey (süfli yaratmasa da bize süfli gibi görünür) elimizin altında, gözümüzün önünde.

Burada çok kıymetli bir abimiz vardı. Tireliler bilirler Tireli ayakkabıcı Hacı Adil Efendinin kardeşi Hacı Sami Efendi Hazretleri. Bir ayağı sakattı mübareğin. O hamamın üstündeki mescitte nakşî hatmine oturuyorlar. Biz orda hizmet ediyoruz. Orda biz on üç sene hizmet ettik, haddim olmayarak. Fahri olarak imamlık, fahri müezzinlik... Mescidin kendisi de fahri idi, yani diyanete bağlı değildi. Oraya gidiyorum, mescidin temizliğini yapıveriyorum, kışın sobasını yakıveriyorum, ezan okuyuveriyorum, müezzinlik yapıveriyorum. En ufakları biziz. Oradan

geçiniyoruz. Bir sürü memleketin tanınmış insanı, alimi, âbidi, zahidi, mürşidi orda.

Hacı Sami Efendi hazretleri de orada. Ben orada arkada köşede büzülüp dururum gayri. Orada hatm-i hâcegân yapılıyor. Otururum ben. Bana hiç sen kimsin, nesin, diyen yok ama O Sami Efendi, hep yer veriyor meleklerle. Ben görmüyorum zannediyor, bir sağına soluna bakar hemen işaret eder. Melekler O'nun yanına sokulurlar, dolarlar, otururlar onunla beraber zikre iştigal ederler, hatm-i hâceye iştirak ederler. Bunlar hep böyle bizim gördüğümüz şeyler.

Hatta birisi şey yapmış. Bak yahu nerden nereye getirdik lafi. Olsun yine sıkıcı bir laf etmiyoruz ya. Birisi merak etmiş;

- *“Yahu azıcık yan duruyor bu mescid.”* demiş. Kible bir hoş gelmiş. *“Ülen abi şöyle ön saftayım, bir pencere açıldı baktım, Kâbe orda dönüp dururlar. Meğerse az yan duruyormuş hakikaten. Kimseye bir şey demedim ama ben gene azıcık böyle Kabe'ye doğru döndüm.”* diyor.

Binaenaleyh, bunlarda yaşanmış şeyler, yaşanmış olaylar. Güzel şeyler. İmanı tahkik edici, güzellik verici işler bunlar. Ne dedik demin? Müslüman olarak yaratılmış olmanın şerefi, kainattaki şereflerin en büyüğüdür. Ben buna ilaveten diyorum ki; O'nun kapısında dilenmenin şerefi yok mu... “Allah'ım” dediğin zaman, o yüce kapının eşğine yüz sürerken, o dilenmenin verdiği zevk, heyecan, temaşa, güzelliği yok mu... İşte o en güzel şeref, şereflerin en büyüğü o diyorum ben.

Orada nefsi yenmek var. Orada Allah'a inanmak var. Orada kulluğun gereğini yapmak var. Orada Resûlullah'ın ümmeti olmanın namütenahi (*benzersiz*) heyecanını yaşamak var. Orada şu var, orada bu var, orada her şey var. Bütün güzellikler var. O'nun yüce kapısı eşğinde... Oradan dönülmek yok zaten.

“Ol dedi bir kere var oldu cihan

*Olma derse yok olur gider heman”**

* Süleyman Çelebi'nin Mevlidi Şerif şiirinden.

Orada zaten dualara ol deniliyor. Yalnız şunu söylüyorum her zaman, bizim ondan alacağımız yok. Hep bunun bilinciyle hareket edelim. Bunu sizden bilhassa istiyorum kardeşim. Biz dua etmekle mükellefiz. O verir, vermez; tehir eder, tecil eder (*erteler*), kendi bileceği iş. Ama bizim O'ndan alacağımız yok.

Bizim O'na borcumuz var yahu. Şükran borcumuz var. Teşekkür borcumuz var. Yaşama borcumuz var. Yaşama sevinci borcumuz var. Sağlık borcumuz var. Cennet, cemel borcumuz var. Âhiret borcumuz var. Nimet borcumuz var. İkrâm, ihsan borcumuz var. Var var var var her saniye, her salise ona borçluyuz yahu. O bize karşı mükellef değil, biz O'na karşı mükellefiz yahu. Biz O'nun kuluyuz. O bizim kulumuz değil haşa. Bunun bilinciyle hareket edelim kardeşlerim. Duam oldu, olmadı demeyelim. Cenâbı Hak, Resûlullah'a (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyuruyor.

- “*Siz dua edici olmasaydınız, ne işe yarardınız.*”*

Dua etmek üzerimize vazife kardeşim. Ancak alacağımı ister gibi, böyle küstahane değil. “*Aman Ya Rabbi, ne olursun Ya Rabbi. Kapına geldik Ya Rabbi. Dilenmeye geldik Ya Rabbi...*” diye diye. Boynunu bükerek, yaşlı gözlerle, gönlünü hüzünle doldurarak, O'nun yüceliğini hatırlatarak aman diye diye. O ikram etse de etmese de o dilenmek yok mu? kardeşim. O'nun en sevdiği bir şey. Babam derdi, Allah rahmet eylesin,

- “*Oğlum, Allah ihmal etmez, imhâl eder (mühlet verir).*” Ne demek?

Bakalım o duanın karşılığı eğer biraz gecikirse, biraz tehir olursa, bakalım kulum ne diyecek diye merak eder Allah demek. Kuluna bırakır işi demek. Bazen tacil eder (*hızlandırır*), en acil bir şekilde, ikram ve ihsan eder en istenilen şeyleri. Bazen de ihmal etmez ama imhâl eder. Yani, hal üzere bırakır.

Binaenaleyh, biz dua etmekle mükellefiz. Ancak alacağımızı istiyor gibi değil. O zaten bizi en güzel şekilde yaşatmış. En konforlu bir dünyada yaratmış. Konforlu dünya derken devri de kastediyorum. Bir

* Bakınız: “Furkan Suresi 77. Ayet”

taraftan bu devir fesat devri. Bir taraftan da Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyuruyor ki “*Ümmetimin fesada düştüğü devirde, bir sünnetimi ihya eden yüz şehit sevabı alacak*”^{*}.

Ümmetin fesada düştüğü devir bu devir işte kardeşlerim. Kitap diyor ki bakınız ne kadar ibretimiz kardeşlerim, çok açık yazmış bunu yazan;

- “*Yüz yıl evvel, yüz günde kazanılan ecir, bugün bir günde kazanılıyor.*”

Ne demek bu? Şimdi o Hz. Musa devrindeki hadise de ayrı. Yine tekrarlamakta fayda var. Onu anlatıvereyim vaktimiz geldi sayılır.

Çölde gezerken yeşil bir tepe görmüş Hazreti Musa. Müzeyyen (*süslü*) bir tepe. Çok dikkatini çekmiş, hoşuna gitmiş. Çölün içerisinde ufak bir tepe... Kumlarla, yemyeşil otlarlar kaplı.

- “*Ya Rabbi! Ne güzel bir şey yaratmışsın, bu çölün ortasında, bu tepenin hali, bu müzeyyen hali nedir?*” demiş.

- “*İçini görmek ister misin ya Musa?*”

- “*İsterim, Ya Rabbi.*”

- “*Vur asayı.*”

Vurmuş asayı. Bir kapı açılmış. Kısaca hemen deyiverelim. Bakınız devrimizin ne kadar değerli olduğunu bilin kardeşlerim. Bu devirde biraz kendimizi çekip çevirebilirsek, biraz sabırlı olabilirsek, şükürlü olabilirsek, imanlı, ihlaslı olabilirsek, tevekküllü, teslimiyetli olabilirsek, yemin ederim cennet cemel bizimdir inşallah. Çünkü ümmetin fesada düştüğü devir bu devir artık. Biz zincir halkalarının son halkalarıyız kardeşim. O geleneksel halkalar vardır ya. O halkaların son halkalarıyız. Neyse asayı vuruyor bir kapı açılıyor.

- “*Gir içeri ya Musa.*”

Kapkapalı bir yerdi, Hazreti Musa asayı vurdu, açıldı. Neyse giriyor, bakıyor köşede bir adam, saçı sakalı ta topuklarına değmiş.

^{*} **İbni Adiy**, *el-Kâmil fi'd-Duafâ*, 2:739; **Münzirî**, *et-Terğîb ve't-Terhîb*, 1:41; **Taberânî**, *el-Mecmeu'l-Kebîr*, 1394; **Heysemî**, *Mecmeu'z-Zevâid*, 7:282.

- *“Selam Aleyküm.”*
- *“Aleyküm selam ya Musa.”*
- *“Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?”*
- *“Seni buraya yollayan söyledi.”*
- *“Sen burada ne yaparsın?”*
- *“Ben burada Cenâbı Hakkı zikir ile meşgulüm.”*

Ama sakalı topuklarına değiyor. Bir üzüm salkımı diyen de var bir ufacık nar tanesi diyen de var inşallah-u Teâlâ ikisi de doğrudur. Onlarla besleniyor, ibadet ediyor.

Binaenaleyh, ben Hakk’a kulluk vazifemi yapıyorum, zikrediyorum demiş.

- *“Ne kadar zamandır buradasın?”*
- *“Yedi yüz yıldan beri buradayım.”* demiş.

Bakınız, yedi yüz yıldan beri Hakk’ı zikir ile meşgul. O zaman el açmış Musa,

- *“Ya Rabbi, ben senin mürsel (gönderilmiş) peygamberinim, benden gizli, benden değerli, benden kıymetli ne kulların varmış da ben ancak haberdar oluyorum.”* Cenâbı Hak;

- *“Ya Musa benim öyle bir ahir zaman peygamberim gelecek ki ona ümmet olanların en ahirindeki kişiler, fesat devrini yaşayacak olanlar, bunun yedi yüz yılda kazandığı ecir, yedi günde kazanacak.”* demiş.

Devrin değerine bakınız kardeşlerim. Bu devrin değerini bilelim. Bu devri yaşarken, bu saltanatı Allah yolunda kullanalım. Saltanat derken, sağlık saltanatı, ikram, ihsan saltanatı, bolluk, bereket saltanatı, aklınıza ne gelirse... Hiç geçmişlerde olmadık derecelerde bolluklar, bereketler içerisindeyiz. Allah yolunda kullanalım inşallah.

Bir Tire pazarını ele alalım kardeşlerim. Bir pazara çıkıyorsunuz sabahleyin bir çıkın bakın bu mallar bitmez tükenmez dersiniz. Akşamüstü bakın yerinde yeller esiyor. Hepsini alınmış, satılmış. Benim

çocukluğumda, daha dünkü mesele bu, Hacı Mustafa Abi diye bir sebzeçi vardı. Bizim hemen iki dükkân ötemizdeydi (*o dükkânı hatta biz kullanıyoruz*). Adam bir kasa portakal getirir abi ertesini haftalara kalır. Tane hesabı satılıyor, birer tane alırlar, yaşadım ben onu. Altmış sene, yetmiş sene evvelki bir hadise. Ben bunu yaşadım kardeşlerim.

Bizim affedersiniz Leblebici Ahmet ağa vardı, yarım kilo üzüm, yarım kilo leblebi karıştırıverirdi onu yerdik biz. Meyveler, sebzeler bu kadar kamyonlar dolusu gelsin, tüketilsin, kullanılsın, bu görülmüş bir şey değil.

İki tane karpuz katmış heybenin gözüne, eşeğin sırtına koymuş, bizim dükkânın önünde satmaya gelmiş adam. Ne kamyonları ne karpuzları yahu. Hep uzun uzun böyle. Binaenaleyh, Şimdi bakınız abi pazarlara. Tıklım tıklım nimet. Al al ye, ye ye yine al. Eh bunların altından kalkılmaz kardeşim. İşte bu nimetleri yerken şükredeceğiz. Bu nimetleri kendimize mal ederken, soframıza koyarken “*Hamd olsun Ya Rabbi.*” diyeceğiz. Gönülden, hulus-i kalp ile gerçek manada hamd ederek, şükrederek diyeceğiz. O zaman nimetimi artırırım diyor. İşte devrin değeri burada.

Allah, yemeyin, nimetlerden istifade etmeyin demiyor. Yiyin ama benden olduğunu bilin, şükredin diyor. İnşallahu Teâlâ gerçek manada hamd eden, şükredenlerden olalım.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya sey्यide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi 'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi, uhrevi, bütün işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. Bizi bize bırakma Allah'ım. Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, senin yardımına, himayene, bakımına muhtacız, korumana muhtacız Ya Rabbi. Sen, bizi bağışla Ya Rabbi. Sen bizi affeyle, lütfeyle, hıfz eyle, hidayet eyle Allah'ım. İşlerimizi rast götür, dualarımızı kabul eyle, kusurlarımızı, günahlarımızı bağışla Allah'ım.

Cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Bu nimetlerin kıymetini bilenlerden, sana gereği gibi şükredenlerden, hamd edenlerden eyle Ya Rabbi. Sofralarımız senin nimetlerinle süsleniyor. Senin nimetininle ziynetleniyor Ya Rabbim. Bizi bunun farkına varanlardan eyle Allah'ım. İdrakine erenlerden eyle Ya Rabbim. İnşallah sana isyan edenlerden olmayalım Ya Rabbim. Senin nimetini yiyip de inşallahu Teâlâ isyan edenlerden olmayalım Ya Rabbim.

Ya Rabbim vatanımıza, milletimize, ordumuza, yurdumuza selamet ver. İnşallahu Teâlâ bayrağımızı yücelerde eyle Ya Rabbim. Sen, bizi kendin himaye eyle, sen kendin bizi koru Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ akıbet halimizi hayır eyle. Şurada hazır bulunan cemaati müsliminin dahi ne türlü meşru muratlarımız var ise, hacetlerimiz var ise, onları ikram ve ihsan eyleyiver, gideriver o hacetlerimizi Ya Rabbim. Senin kapındayız Ya Rabbim. Senin yüce kapındayız Ya Rabbim. Bizi kovma Ya Rabbim. Bu dilencileri, bu zavallı dilencileri, bizleri kovma kapından Ya Rabbim.

İNŞALLAHU TEÂLÂ İKRAM İLE İHSAN İLE MUAMELE ET. Bizi bağışla Allah'ım. Bizi İnşallahu Teâlâ en güzel şeylerle muttasıf eyle Rabbim. Bizi hezimetlere uğratma, tezellül noktasına indirme. Sen, bizi bağışla Allah'ım. Akıbet hallerimiz hayır eyle. Senin rızana muvafık, müstakim ömürler ver Ya Rabbim. Müzeyyen ömürler ver Ya Rabbim. Bizden razı ol Ya Rabbim. (*Âmin*).

El Fatiha Maassalavat

9) 23.07.2010 tarihli sohbet*

(Fetva ve takvâya, güzel ahlâk, egoizm, sadizm, ibadetin devamlılığı ve kabir sualinin zorluğuna dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Kardeşlerim dinin hükümlerinde bir fetva olan var bir takvâ olan var. Fetva en geniş kurallar demek. Takvâ biraz daha ince elenmiş, sık dokunmuş, biraz daha suyun yüzünden derinine inilmiş işin. Fetva ve takvâ çok farklı iki donanım. İki farklı tatbikat. Biz fetva bile olsa gene de tatmin oluyoruz çünkü zayıfız, adiyiz, zavallıyız. Ama yine de takvâ arayacağız kardeşim. Takvâyı yaşamının yollarını arayacağız. Takvâyı aramanın yollarını arayacağız kardeşim. Bize o yakışır. Takvâ çok sakınmak, Allah'ı çok sevmek, Allah'tan çok korkmak demek. Biz bunu arayalım kardeşim. Hep "*Allah'ı çok seviyoruz.*" diyoruz, bunu kaç defadır dile getiriyorum kardeşim. Kafamızı yastığa koyduğunuz zaman bir düşününüz kardeşim. Biz hakikaten Allah'ı çok mu seviyoruz? Hakikaten Allah'tan çok mu korkuyoruz? Allah mutlak manada hayatımızda her şeyin önünde mi?

Öyle olması lazım, mutlak... Hiç şek, şüphe yok; mutlaka öyle olması lazım. Ama öyle miyiz? Bunu bir tefekkür edelim bakalım kardeşlerim. Hanımlarımız, paralarımız, pullarımız, evlatlarımız, şanlarımız, şöretlerimiz, onun bunun beğenisi, onun bunun telkini daha mı önde geliyor? Daha mı önde tutuyoruz bunları? Allah'ı seviyoruz diyoruz ama gönlümüzde öyle mi? Tatbikatımız öyle mi? Lütfen bunu bir defa kafamızı yastığımızı koyduğumuz zaman öyle mi değil mi diye bir inceleyin kardeşim. Tefekkür edin bakalım.

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/YvYkGJPg6yg>

İnsanoğlu nefsinin arkasından koşuyor, ondan sonra Allah geliyor. Mutlaka Allah evvel Allah kardeşim. Bunun muhasebesini mutlaka yapınız. Bunun muhasebenin neticesini mutlaka kendi kendinize ikrar ediniz; yahu şöyleymiş diye. Ha biz ötekileri sevmeyeceğiz manasında değil bu dediğimiz. Ötekileri dışlamak manasında değil. Ama Allah'ın önüne koymayacaksın kardeşim. Allah'tan önce gelmeyecek kardeşim. "Allah" derken kâinat yerinden oynayacak. Yaratan ve yaşatan Allah. Bütün mükevvenatı bütün üniteleriyle yaratan ve yaşatan Allah. E böyle bir yüce Allah geri planda kalır mı? Ama kalıyor. şanlarımız, şöhretlerimiz, hanımlarımız, evlatlarımız, mallarımız mülklerimiz, içtimai (*sosyal/toplumsal*) durumlarımız, (*şöyle*) desinler demesinler hallerimiz Allah'ı geri plana atıyor. Bir söz var; hoşuma gidiyor benim. Bakınız ne diyor:

**"Hayatta birilerinin gözüne girmek gibi bir meseleniz olmasın;
birilerinin gözünden düşmek gibi bir meseleniz de olmasın"**

Bakınız İllallah, evvel Allah. O'na kulluk önde geliyor. Aman ha filanca duymasın, e Allah duyup durur! Aman ha filanca görmesin. E Allah bakıp durur! Aman ha şu kusurum var ama herkesten gizledim. Nasıl olur ya? Allah bakıp durur, Allah görüp durur! Semî' ve basîr. Çok önemli iki husus. Semî' ve basîr, görür ve duyar, görür ve bilir. Amenna ve saddockna. O'ndan gizli bir şey olabilir mi? "*O'nun haberi olmadan sinek uçmaz.*" Hay hay... "*O'nun haberi olmadan yaprak düşmez.*" Hay hay... Böyle düşünüyorum, böyle söylüyoruz da ama böyle yaşıyor muyuz acaba? diye düşünüyorum. Bizim gibi zavallılar değil alimler de böyle söylüyorlar. Bu konuda çok dikkatli, çok hassas olmamız lazım kardeşim. Kendimizi çekip çevirmemiz, kendimizi hesaba çekmemiz lazım.

Beraat gecesi hesaplaşma günü. Bütün kaderlerin bazı toleransıyla çizildiği gün. Bazı toleransıyla diyorum bak. Pek çok miktarı kesin çizgiler var, kalın çizgiler var, değişmez çizgiler var. Bazıları daha az hafif, daha az mutlak. Daha az mutlak kader çizgileri orada işte kulun kendine bırakılıyor. "*şöyle yaparsa şu yöne tecelli edecek. Böyle davranırsa şu neticeye ulaşacak.*" diye tolerans hanesine bırakıyor Allah. Çok az bir kısmı böyleymiş. Öbür türlü kalın çizgiler, itiraz edemeyeceğimiz çizgiler, mutlak çizgiler Allah'ın izni keremiyle. Ama

o çizgiler lehimize olsun istiyorsak, Allah'ın ikramı, ihsanı, lütfu, hıfzı, üstümüze olsun istiyorsak hayatımıza yayacağız beraat gecesini kardeşim. Her gün beraat gecesi gibi olacak. Demin dedim işte;

“Her gördüğünü Hızır bil, her geceyi kadir bil”

Böyle yapmazsak İslâm'ı yaşıyor olamayız. Takvâ arayıcısı olamayız. Takvâ bizim hedefimiz kardeşim. Allah'tan çok korkmak, Allah'ı çok sevmek. Biz bunu hayatımızda yapabiliyor muyuz acaba? Ha ben yapıyorum demek de çok hata. O zaman kendimize güvenmek olur, küstahlık olur. Yine Allah'ın hıfzına, lütfuna ihtiyacımız var. Yine bir şey olmadığımızı bileceğiz. O zaman kendimiz bir şey zannederiz.

**“Kendini bir şey zannetmek gibi felaket yok;
Bir şey olmadığını bilmek gibi saadet yok.”**

Kendini bir şey zannetmek gibi felaket yok. “*Aman Ya Rabbi ben neymişim.*” dedik mi yandığımız gün. Allah'ın en sevmediği şey. Küstahlık, tepeden bakmak, herkesleri hor görmek. O yüzden her zaman söylüyoruz. Ana hattımız olan şey “Ene yok, ego yok, sado yok.”

Ene “ben” demek. Beni bırakalım kardeşim. Ben olmasın, ben üstünlük ifade eder. Bunu kaç defadır izah ediyorum, Cenâbı Hak Kur'an-ı Kerim'inde kendi yarattığı kullara karşı tevazu gösteriyor, kendinden bahsederken “nahnü (*biz*)” diyor. Cenâbı Hak, kendi yarattığı kuluna tevazu gösteriyor yani. Ceza ve şiddet ayetlerinde “ene (*ben*)” diyor. Biz “ene”yi hayatımıza geçiriyoruz.

“*Bana kim derler biliyor musun sen?... Oo ben şöyle yaparım, ben böyle yaparım...*” Bunlar Allah'ı gücendiriyor kardeşim. Bunlar istikbale ait, geleceğe ait işlerde önüne seriliyor. Cenâbı Hak benim adım anılmadan yapılan işlerde akamet (*kısırlık/verimsizlik*) vardır diyor*. Öyle diyen de adını anmıyor orada. O “beni” hayatımızdan söküp atacağız kardeşim. O bir çıban, o bir hastalık. O bütün kötülüklerin anası: “Ben!”

* Bir hadisi şerif şöyledir: “*Besmelesiz her iş güdüktür.*” (Ebû Dâvud, Edeb 21).

“Ben” yok abiciğim yahu. Tevazu var. Tevazuun yanında da daha aşağıya inerse zillet var. Tabii zilleti hanife var, zilleti mekife var* . Biz ikisine birden ne haddimize diyoruz. Bize tevazu yeter diyoruz. Yani aşağılara düşmeyi şeref sayanlar... Onlar güzel, fakat biz tevazu kendimize şiar edineceğiz.

Allah tevazu sahibi olunuz diyor. O “ben yarattığım halde “ben” demiyorum” diyor. Nahnü “biz” diyor. Kendi yarattığı kuluna saygı duyuyor. Tevazu gösteriyor. E biz ne yapıyoruz? E biz bir damlacık ilerideyse eğer, azıcık temayüz ettiyse, azıcık göze görünür hale geldiyse, hangi manada alırsak alalım, içtimai mevkide, şanda, şöhrette, parada, pulda biraz ileri gittiyse, ohoo yanımıza varılmıyor. Ne demek bu ene yahu! Büyüklerden bir tanesi, kurban olduğum isimlerden bir tanesi Yunus, bunu söylüyor;

“İlim ilim demektir, ilim kendini bilmektir

Sen kendini bilmezsin; bu nasıl okumaktır?”

Böyle okumak mı olur diyor? Kendimizi bilelim kardeşim. Kendini bilmek demek, Allah’ı, Peygamberi, Kur’an’ı bilmek demek. Haddini bilmek demek. Ben bir kere caminin kapısında bir şey dedim;

“İslâm’ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek”

Tabii mecazi manada, bir misal olmak üzere, haddini bilmenin güzel bir şey olduğunu anlatmak manasında dedim. Laf etmişler. Biraz daha dar kafalı kardeşlerim mi bilemiyorum ben ama “*Ohoo Hacı Kâmil İslâm’ın şartını altıya çıkardı.*” demişler. Yahu o manada değil ki! Bu mecazi bir mana, İslâm adına söylenmiş, haddini bilmek manasında. Bu “ene” bize gelmez kardeşim. Ene dini yıkar, indirir. Ene bütün amelleri götürür gider. Hani geçen de anlattım. Adam hacca gitmiş gelmiş bir iki defa. Misafiri gelmiş evine sofraya oturmuşlar. Mutfakta hanımı var hanımına sesleniyor;

* Birincisi övülen zillet. Bu, Yaratıcı’ya boyun eğmeyi kapsayan kulluktur. İkincisine gelince yerilen zillettir. Cenâbı Hak’tan uzaklaşıp kullara yaklaşmayla bağlantılı olan, izzeti kullardan talep etme, onlardan yardım bekleme ve onlara tevekkül etme zilletidir.

- *“Hanım, hani benim gümüş takımlarım vardı ya, birinci gidişimde değil de ikinci gidişimde değil de üçüncü gidişimde getirdiğim; işte misafire onların içinde ikram edelim.”*

Haclarının hepsi silindi diyor. Bunlar için mi gittin hacca? Çalım satmak için mi, övünmek için mi, şımarmak için mi, İslâm dairesinin dışına çıkmak için mi gittin? Haşa sümme haşa.

İmamı Azam Mübarek Medine’ye giremiyor edebinden. Koca İmamı Azam vallahi bütün kitaplar yazar. Medine’ye giremiyor edebinden. Haddini bilmek bakımından. Ancak 55’inci seferinde Resûlullah’ın huzuruna gitti. Onda da birisi parasını kaybedip ağlıyor. Parası yok, müracaat edecek kimsesi yok. Hemen biraz içi geçiyor. Rüyasında Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) geliyor;

- *“Medine’nin şimalinde (kuzeyinde) yeşil çadır göreceksin, oraya git benim selamımı söyle.”* diyor.

Tabii Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) yalan söylemez. Ondan yalan sadır olmaz. Adam gidiyor yeşil çadırı buluyor. Ülen bakıyor içeride birisi namaz kılıp durur. Önce namazın bitmesini bekliyor. Selam veriyor.

- *“Efendim ben paramı kaybettim. Efendimiz, geldi, manada böyle sizi tarif etti, böyle yeşil çadırda benim bir ümmetim var kıymetlidir, ona benim selamımı söyle. Senin ihtiyacını karşılar.”* dedi diyor. Ayrıca *“O benim ziyaretime ne zaman gelecek diye de soruver.”* dedi, Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) diyor.

- *“Yahu nasıl olur bu. Sen hakikaten bu rüyayı gördün mü?”*

- *“Efendim gördüm.”*

- *“Bir daha söyle bakalım. Sen bu hali gördün mü?”*

- *“Gördüm.”*

- *“Ne dedi?”*

- *“Söyle o zata benim ziyaretime ne zaman gelecek?”* dedi.

Bütün kitaplar yazar hepiniz okumuşunuzdur. Ağlıyor İmamı Azam.

- *“Bir daha söyle bakalım.”*

- *“Efendim Resûlullah’ın selamı var.”*

- *“Bir daha söyle.”* Adam her söyleyişinde bir kese altın veriyormuş.

- *“Bir daha söyle.”* bir kese altın. *“Bir daha söyle.”* bir kese altın. Zaten altı kese altınla gitmiş oraya. Altı defa söyletmiş. *“Yeter gayri söyleme.”* Altı kese altından kendine bir şey kalmamış İmam-ı Azam’ın.

- *“Başka ne dedi?”*

- *“Benim ziyaretime ne zaman gelecek.”* dedi.

Uzakta kalıyor hicabından, hayasından, edebinden.

Aman demiş onun yattığı yere ben yürüye yürüye, ayakta nasıl giderim? Nasıl o toprağa ben basarım? Bütün vücudumun günah ağırlığıyla. İmam-ı Azam söylüyor bunu. Bütün günahımın ağırlığıyla nasıl basarım? Ondan sonra emekliye emekliye gidiyor. Kabr-i saadetin yanına varıyor, secdelere kapanıyor.

Binaenaleyh, edebe bakınız kardeşim. “İslâm’ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek!” bu. Ene yok kardeşim bizde.

Ego da yok. Ego ne? Egoizm. İstirap veren, elem veren şeyler karşısında lakayt kalmak. Din kardeşlerine karşı merhamet hisleriyle dolu olacağına, din kardeşin değilmiş gibi kafanı öteki tarafa çevirmek. Egoizm, eneden bir adım ileri, bir adım daha fazla yasak, bir adım daha fazla haram. Egoizm yok bize abiciğim.

Bir din kardeşinin acısını paylaşmıyorsan, bir kardeşin ağlayıp dururken sen onunla beraber ağlayamıyorsan, bir kardeşin elem, keder, ıstirap içindeyken ona yardım etmek imkânın varken o yardımı esirgıyorsan, o yardımı edemiyorsan, o yardımı ulaştıramıyorsan yazıklar olsun sana diyor. Egoizm bu hiç aldırış etmemek. Ne diyor Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem)?

*“Komşusu aç yatarken tok yatan, bizden değildir.”**

Hangimiz ilgilendik Allah aşkına? Deminden beri söylemek istediğim şeyler bunlar benim. Hayatın içinden sahneler bunlar. Hayatın içinden tablolar bunlar. Hangimiz yanımızdaki komşuyla ilgilendik kardeşlerim? Hangimiz acılarını paylaştık kardeşlerim? *“Bugün neyin var neyin yok?”* diye kime sorduk kardeşlerim? Aç yatanlarımız olmadı mı? Belki yoktur bugün. Bir dilim kuru ekmek yemiştir ama içtimai durumu çok zayıf olanlar vardır. Bugün ekmeği vardır da yarını yoktur. Ona bir kuru ekmek verebildik mi? Bir tas sıcak çorba verebildik mi? Bunlar bizim içtimai yaralarımız kardeşlerim. Resûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) *“Komşusu aç yatarken tok yatan, bizden değildir.”* diyor.

Bakınız çok ibretamiz bir şey. Benim bu çok hoşuma gidiyor, beni enterese ediyor, beni yerlere batırıyor. Beni ne yapacağımı şaşırır hale getiriyor. Bir gün bir akşam vakti Hazreti Ali (radiyallâhu anh) Efendimizin evinin kapısı çalınıyor. Fatımatüz Zehra annemiz kapıyı açıyor.

- *“Ali Efendi hazretleri evde mi?”*

- *“Evde.”*

- *“Bak bir zat var, seni arıyor yanımızdaki komşu.”* diyor.

Hemen koşuyor Hazreti Ali Efendimiz (radiyallâhu anh). Şunlardaki iman şuuruna bak abiciğim, şunlardaki yüceliğe, güzelliğe, üstünlüğe bak kardeşim. Böyle Sahâbe-i Kirâm olmuşlar, böyle Cihar-ı Yâr-ı Güzin Hazretleri olmuşlar. Varmış;

- *“Buyur kardeşim.”*

Yanındaki komşu;

- *“Ya Ali, iki gündür eve ekmek getiremedim. Bana bir akçe ödünç verebilir misin? Gidip hemen ekmek alacağım kuru ekmek yiyeceğiz evde.”* demiş.

* **Hakim**, Müstedrek, 4/183, no: 7307.

Hazreti Ali vermiş bir miktar akçe. Hemen kendisi yere kapanmış, hüngür hüngür, hıçkıra hıçkıra ağlayarak. Fatımatüz Zehra annemiz de bir mana verememiş.

- *“Ya Ali, bu kadar ağlayacaktın neden verdin madem?”* Sanki neden verdim der gibi bir manaya alıyor validemiz.

- *“Ahhh ah ya hatun”* demiş. *“Ben bugüne kadar bir şey öğrenmemişim, bir şey almamışım Resûlullah’tan. Hiçbir güzel şey kendime mal etmemişim ben.”*

- *“Ya Ali ne diyorsun sen?”*

- *“Yazıklar olsun bana.”* demiş.

- *“Neden ya Ali verdin işte ya?”*

- *“Yanımdaki, dibimdeki, komşu hem aç yatıyor hem ekmek alacak parası yok ve ben bunu o benim kapıma gelince öğreniyorum.”* Neden daha önce sormadım diye neden daha önce ilgilenmedim diye neden bu acıya sızıya ortak olmadım diye *“Kendimi nasıl affedeyim ben? Nasıl ağlamayayım ben? Allah’ın emri bu muydu?”* demiş. *“Komşusu aç yatarken tok yatan bizden değildir diyor Resûlullah. Beni kastediyor Resûlullah. Bu sözün içinde en hedef nokta benim ya Fatımatüz Zehra.”* demiş. Hüngür hüngür ağlıyor.

E bide bize bakınız kardeşim. Hiç ilgileniyor muyuz kardeşim? Bir güzel davranışımız olabiliyor mu, din kardeşlerimize komşularımıza? Demin dediğim gibi belki aç yatan yoktur ama içtimai durumu çok zayıf olanlar vardır. Geçen birisi geldi. Biraz şöyle biraz böyle. Bir kardeşimiz azıcık çıkardı verdi;

- *“Ben sana bunu iade edeceğim.”* dedi.

- *“Etme bu benim sana yardımım olsun.”*

- *“Ben yardım pek kabul etmiyorum. Bugün ihtiyacım bu.”*

- *“Peki, nerden bulacaksın?”*

- *“Yahu hiçbir şey yapmasam fırına giderim, odunları vardır dışarıda onları atıveririm, iki ekmek verin bana derim, emeğimin karşılığını almış olurum.”* dedi.

Şuurlu bir Müslüman. “Bugün bu icap etti mutlaka ödeyeceğim.” dedi. Az bir paraydı beş kuruş bir para.

Ben bunu zaten daha evvelden söyleyeliyordum. İnsan istememeli. İstemeye fırsat bırakmamalı karşısındaki de. Ona da hicap lazım. Onur lazım. Orda yere sağlam basmak lazım. Kuldan beklememek lazım. Kuldan ummamak lazım. Allah’a havale etmek lazım. Allah’a sığınmak lazım. Mükevvenatın sahibi, maliki Yüce Allah. O’ndan dilemek lazım. O’nun kapısında dilenmek lazım. Onore edilmek meselesi bu. İslâm’ın onuru var. Kibri yok. Birbirine karıştırıyoruz bazen. Onur ayrı bir şey. Onur, insandan beklememek, insan ayaklarına kapanmamak. İnsan kapılarından beklememek. İnsanlık onuru bu. Öteki kibir. Kendini beğenmişlik. Kendini bir şey zannetmişlik. Tepeden bakmaklar, küstahlıklar. “Ben” diye diye gelip geçen bir ömür. Her zaman söylüyorum. Bir abi vardı. “Benim adım Hacı Hasan! Bana Hacı Hasan derler!” diye hükümler savuruyordu. Bir gün başka bir kardeşin manasında

- “Yazıklar olsun ona. O hâlâ ben mi diyor?” demişler.

Bunu söyleyen adam hem hacı hem geliri hem zekâtıdır ibadetidir yerinde bir insan. Ama yazıklar olsun ona demişler. O hâlâ ben mi diyor? Ben diyorsa ibadetleri yabana kardeşim. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz;

- “Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor.”*

Geliş sebebim bu diyor yahu. Güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor. Bunun için gönderildim ben diyor. O güzel ahlâkı elde etmek lazım. O güzel ahlâkı elde etmek için ibadetleri hulus-i kalp (*halis kalp*) ile hulus-i cenap (*halis haysiyet*) ile yerine getirmek lazım. Şimdi demin ne dedik? Ene yok dedik, ego yok dedik.

Şimdi sado yok. Sado ne? Sadizm. Başkasının ıstırabından keyif almak. Başkaları elem keder içinde kıvranırken harmandalı oynamak. Şenlikler tertip etmek. Davul zurna çaldırmak. İslâm’ın içinde adı olmaz bu işlerin ama müellifler (*yazarlar*) Neron’un, Roma’yı yakısına

* Muvatta, Husnü'l Halk, 8; Müsned, 2/381.

benzetiyorlar. Tarihi bir olaydır biliyorsunuzdur. Roma'nın en tanınmış yerlerine gaz döktürmüş Deli Neron. Bir tepeye çıkmış;

- *“Ben emir vermeyince sakın bir kibrit çakmayın.”* demiş. O emir vermiş bir kibrit çakmışlar.

- *“Ne yapıyorsun sen?”* demişler.

- *“Burdaki güzel evlerinde yaşayanlar yanarken ne yapacaklar diye bunlar yanarken zevkine bakıyorum. Onun zevkini çatıyorum.”* demiş.

İslâmî bir delil değil. İslâmî bir misal değil ama düşünülebilir tarafı var. Başkalarının ıstırabından zevk almak. Başkaları elem keder içerisinde kıvranırken, başkaları ıstıraptan hüngür hüngür ağlarken, sen davul zurna çaldır. O acıyı hiç hissetmediğin halde ayrıca üstüne bir de davul zurna çaldır. O acılara, o ıstıraplara kahkahayla cevap ver. Bu Allah'ın hoşuna gider mi? Bu Allah'ın rızasına muvafık (*uygun*) mı? Binaenaleyh kardeşlerim haddimizi bilelim.

Bu beraat gecesinde bizi çok derin huşulara daldıracak, gecelerden sadece bir tanesi. Çok düşünelim kardeşlerim. Beraat gelip geçecek ama beraat bizim için ne getirecek? Gelecek senenin beraatına kadar, gelecek yılın 15 şabanına kadar ne türlü davranış içinde olacaksak onu ayarlayalım, onu programlayalım. Gelip geçici değil, bu yaşayışı hayatımıza adapte edelim kardeşlerim.

Adam bir gün sabahlara kadar ibadet ediyor. Övünüyor “ben sabahlara kadar ibadet ettim” diye. Ondan sonra namaz yok, abdest yok. Cenâbı Hak ondan memnun değil. Cenâbı Hak, az bile olsa temadi eden, devam eden, az az da olsa arka arkasına eklenen ibadetleri seviyor, davranışları seviyor, güzellikleri seviyor, kulluğu seviyor inşallah.

Hayatlarımıza öyle adapte olalım kardeşim. Güzelliklerle dolu eyleyelim inşallah. Allah'ın yardımını dileyelim inşallah. Kapısında dilenelim kardeşim o güzellikleri. Bir gün gelip geçmesin kardeşim. Beraat... Beraat gelecek de biz beraatımızı alacak mıyız?

Bir hâkim karşısında bile durumumuz ne oluyor görüyorsunuz. Hâkim bizim gibi kul olan bir insan. Yarın o hâkim de Allah'a hesap verecek. Ama bu dünyada icap eder de karşısına geçiyorsak, Allah

esirgesin, o kul olan hâkimin bile karşısında bir heyecan içinde kalıyoruz yahu. E ebedi bir hayatın semeresi sorulacak senden. Ebedi bir hayatın muhassalasını, hesabını soracaklar senden. Nasıl yaşadın? Neler yaptın? Her zaman anlatıyorum. Burda geçen sene bir arkadaş vefat etti. Oğlu babasının ölümünden on beş gün sonra mana aleminde babasını görüyor;

- *“Oğlum, çok zor durumdayım aman benim gibi olma.”*

- *“Ne yapıyorsun baba? Neden?”* Bayağı çok açık bir rüya. Bayağı açık bir mana

- *“Oğlum, elli bin sayfalık bir defter getirdiler önüme. Bunun birer sayfa, birer sayfa hesabını veriyorum ben. Daha iki sayfa, üç sayfa anca oldu aman oğlum namazına dikkat et, aman oğlum hassas davran. Helali haramı ayır çocuğum. Aman buralara mahkûm gelme, mahcup gelme çocuğum. Aman kendine dikkat et. Aman bana da faydan olur yavrurum.”* diyor.

- *“Baba neden elli bin sayfa?”*

Bu vefat eden adam ticaret hayatı içinde yaşadı, gitti tabii;

- *“Oğlum hayatım boyunca elli bin kişiyle alışveriş etmişim ben.”* demiş.

Her bir kişi için birer sayfa açmışlar kardeşim. Bu bir vaka! Bu bir gerçek! Kiramen kâtibin ne güne duruyor yahu? Haseneler ve seyyieler yazılıp durur. Allah’ın melekleri yanlış yaparlar mı? Hesaplara çekileceğiz. Demişler ki;

“Haram malın azabı, helal malın hesabı var.”

Kardeşlerim çoğunuz ana babasınız. Çoğunuz sofralarınıza erzak taşıyan insanlarsınız. Sofranıza koyduğunuz nimetlere, çoğunuzun çocuğunuzun yediği lokmalara dikkat edin kardeşlerim. Helallik çizgisini aşmayın. Şüpheliyi bırak da helallik çizgisini aşmayın kardeşim. Onlar hücre oluyor. Ondan sonra güzeli ve doğruyu bulmak zor. Doğruyu ve güzeli elde etmek, tercihini kullanmak, onu seçip ayırt etmek, kendine mal etmek, çok zor kardeşim, hücre oluyor. %51 (*yüzde-elli-bir*) menfi (*olumsuz/zararlı*) hücre olursa onun doğruyu ve güzeli bulması zor

oluyor kardeşim. Şeksiz şüphesiz. Demin dedim Resûlullah sallallâhü aleyhi vesellem;

“Haram ve helal bellidir hakkında kalın çizgiler var yalnız haramla helalin arasında şüpheliler var. Ümmetim için bunlar hakkında endişelerim.” diyor*.

O şüphelilerde takvâ ve fetva farkı var. Hani Hazreti Ali Efendimiz radiyallahu an hazretleri; *“Avuç içi kadar bir necis namaza mâni değildir, tahirdir (temizdir).”* demiş ya. Yani o kadar bir necisle, kir, pas ne kastettiyse artık *(avuç ayası kadar böyle göstermiş elini)* bir sakınca teşkil etmez demiş. Bir gün ufacık bir leke için çamaşırını çitilerken görmüşler.

- *“Ya Ali, hani sen böyle fetva veriydin ya. Bu ne? Söylediğin ne?”*

- *“O fetva, bu takvâ.”* demiş.

Fetva ve takvâ bu kardeşim. Allah’ın emirlerini en ince noktasında ele almak, biraz derinlere inmek kardeşim. Suyun yüzünde kalmak bize yakışmaz ama suyun yüzünde bile olsak biz yine kurtuluşumuzu umacağız Ondan şüphemiz olmayacak. Bize af ile, lütuf ile, hidayet ile muamele edecek inşallah. Bizi güzelliklere salacak inşallah.

Aramızda bizim kardeşlerimiz var. Her farz namazlardan sonra 14 defa Ya Vehhâb çekeriz, öyle teamül olmuş, öyle alışkanlık olmuş. Bu Ya Vehhâb ne? Hibe et Ya Rabbi demek. En güzel şeyler bizim amelimiz olmaz. Bizim amelimizin karşılığı olmasın; zaten olamaz. Bizim amelimiz bizi kurtarmaz. Bizim amelimiz ancak rahmeti ilahiyi celb eder. Resûlullah’ın rahmetini celb eder. Büyüklerin himmetini celb eder. İşte ya Vehhâb çekiyoruz *“Hibe et Ya Rabbi, bize bedava ver Ya Rabbi, bize güzellikleri hediye et Ya Rabbi.”* diyoruz. İnşallah öyle olur.

Es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-

* Benzer yönde bakınız: **Müslim**, Müsâkât, 107

*salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü
lillâhi rabbi 'l-âlemîn.*

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahü aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle. İki cihanda bizi mutlu eyle Allah'ım. Bizi cezalandırma Allah'ım. Bize küsmeye, bize darılma Allah'ım. Bizi güzelliklere erdir Allah'ım. Bize mağfired eyle, affeyle, lütfeyle, hıfz eyle Allah'ım.

Cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver Allah'ım. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütuf eyle Allah'ım. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda ver, namurad (*muradına erememiş*) olanları bermurad (*muradına erişmiş*) eyleyiver Allah'ım.

Vatanımıza, milletimize, yurdumuza, bayrağımıza, ordumuza zeval verme Allah'ım. Yücelerde dalgalansın Allah'ım. Tezellül verme Allah'ım. Yerlere düşmesin Allah'ım. Ya Rabbim hiçbir devletin, hiçbir ulusun bir karış toprağında güzümüz yok Ya Rabbim. Bizim topraklarımız da gözü olanlara da fırsat ve imkân verme Ya Rabbim. Din dışı unsurları başımıza hükümferma eyleme Ya Rabbi. Bizi güzelliklere erdir Allah'ım. Bizi affeyle, lütfeyle, hıfz eyle, hidayet eyle Allah'ım.

Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda ver, namurad olanları bermurad eyleyiver Allah'ım. Bizi bağışla Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzî felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tecavüzlerden bizi koru Allah'ım. Kendin himaye et Allah'ım. Kendin vikaye et Allah'ım. Kendi şemsiyene, kendi korumana al Allah'ım. Kendi muhafazana al Allah'ım. Bizi bağışla Allah'ım. Affındır, lütfundur, hıfzsındır güvendiğimiz Allah'ım. Kapında dilenmeye geldik, senin kapına yüz sürmeye geldik. Zavallıların, senin küçücük, zavallı, nazik, zayıf kulların Ya Rabbim. Sen bizi korumazsan halimiz hâl-i pürmelâl olur Ya Rabbim. Bizi koru Allah'ım.

Biz sev Allah'ım. Bizi bağışla Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyleyiver Allah'ım. Şu açılan ellerimiz, şu yalvaran dillerimiz geri dönmesin Allah'ım. Senin kapın yüce kapı, geri dönülecek kapı değil. İkrâm kapısı, ihsan kapısı, hıfz kapısı Ya Rabbim. Bizi inşallah en güzel şekilde taltif eyle Allah'ım

El Fatiha maassalavat

10) 27.08.2010 tarihli sohbet*

(Orucun fazileti ve çeşitleri, haram-helal ve şüpheli olan şeyler, dilin kullanımına göre en tatlı ve en acı olması, güzel ahlâk ve son nefeste imanlı ölmeye dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Mübarek Abdulaziz Debbağ Hazretlerine talebesi bir soru sormuş;

- *“Efendim siz vefat edince Kadir gecesini kim haber verecek? Kim bana şu gün diye işaret, ima, ihsas edecek?”* demiş. Gülmüş mübarek Abdulaziz Debbağ Hazretleri.

- *“Oğlum sen o konuda sıkılma, benim mezarıma geliverirsin, sual ediverirsin, mezar taşım sana bir şey söyler.”* demiş.

“Ondan sonra kaç yıllar gittim, onun kabir taşından gerçek Kadir gecesinin ne gün olduğunu öğrendim.” diyor. İşte bu günler Kadir gecesini gibi bir değer taşır. Biz Kadir gecesini demesek bile Kadir gecesini gibi değer taşıyan günlerden birini yaşıyoruz.

Üzerimize farz olanı yapalım. Farz nedir? Farz orucunu tutmaktır, farz yasaklardan kaçmaktır, haramlardan kaçmaktır, farz emirleri yerine getirmektir. Farz itikat sahibi olmak, takvâ sahibi olmaktır.

Geçenlerde söyledik ya orucunda üç çeşidi var. Birisi avam orucu, birisi havas orucu, birisi hass'ül-has orucu. İnşallah hass'ül-has oruç tutanlardan olalım. Tutamayız, yapamayız, bizler zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz ama umutsuzluk manasını tazammun etmez bu. O isterse

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/fBYvyIKKZv8>

yazıverir. İsterse hass'ül-has orucu yazıverir. Binaenaleyh, bu değerli günlerin değerine mütenâsip (*uygun*) şekilde yaşayalım kardeşlerim. Her şeyimizle oruç tutmaya gayret edelim kardeşlerim.

İnsan evvela dilinden hesaba çekilecekmiş. İnşallahu Teâlâ dilimizi pak turalım, nazarımızı temiz turalım kardeşim. Lokmalarımızı şeksiz şüphesiz turalım kardeşim. Ben her zaman söylüyorum, lokmalarımız bizi ya çıkarır ya batırır. Amenna ve saddakna. O, lokmaların şek şüphe arz etmemesi lazım, toza toprağa bulanmaması lazım, üzerinde şüphe bulunmaması lazım. Çok dikkatli, çok hassas davranmak lazım. Her sofraya oturduğumuzda evimizdeyse, inşallahu Teâlâ içimizden olsun, dışımızdan olsun riya girmemek kastıyla şöyle diyelim kardeşlerim;

“Ya Rabbim; eğer soframızda şüpheli lokmalar var ise, eğer farkında olmadan şüpheli lokmalar koyduysak, helale, güzele, doğruya, iyiye çeviriver Ya Rabbi. Bu lokmalar bize, ömrümüze, hayatımıza, güzellikler sunsun. Hayatımıza letafet versin. Helal rızık mevadına (*yoluna/usulüne*) girsin Ya Rabbim.”

Bunları içinden söyleyen bile olur. Eğer ufak tefek şüpheler var ise izale olur inşallah.

Tabii koyu haramlar zaten belli. Zaten Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “*Haram belli, helal belli.*” diyor kardeşlerim. Haram-helal arasındaki şüpheliler belli değil, ümmetim için bunlar hakkında endişe ederim diyor. O şüphelilerden kaçmanın yolunu arayalım kardeşlerim. Hassas davranalım, takvâyı tercih edelim. Fetva bizim gibi zayıfların işi, suyun yüzündekilerin işi, derine inemeyenlerin işi. Takvâ Hakk'a en yakın olmanın yolu. Zaten öyle yazıyor Kur'an. Bizim bir şey bildiğimizden değil. (Yasin Suresi 65. Ayet) Esteûzübillah

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

(*İşte o gün ağızlarınızı mühürleriz, bizimle elleri konuşur, ayakları da yaptıklarına şahidlik eder.*)

Sadakallahul azim (*Azim [çok yüce] olan Allah doğru söyledi*). Bütün azalar zaten kendileri dile gelecekler kardeşim. Göz “*Benimle harama baktı!*” diyecek. Dil “*Benimle haram söyledi!*” diyecek. Ağız

“Benimle haram lokmalar yuttu!” diyecek. Gönül “Beni haramla meşgul etti!” diyecek. Mide “Beni haramla doldurdu!” diyecek. Ayak “Benimle harama gitti!” diyecek. Tam tersi de olacak. Hepsi güzellikler sunacaklar. Dil “Ya Rabbi bu kulunun dili hep Hakk’ı zikretti. Hep seni andı.” da diyecek. Göz “Ya Rabbi gözleri hiç harama bakmadı yasağa dalmadı Ya Rabbi.” de diyecek. Mide “Beni hep helal lokma ile besledi Ya Rabbi.”; ayaklar “Yanlışı şeylere götürmedi Ya Rabbi.” diyecek. Öyle kendileri dile gelecek zaten. Biz anlatsak anlatmasak, biz desek demesek ne? Kur’an bile bak ne diyor:

“Allah Allah bunları da mı yazmışlar ya diyecekler.” diyor*.

Bizim unuttuklarımız, kusurlarımız, günahlarımız, ufacak mâlâyâni-mâsivâ halimiz bile bizi suale muhatap kılacaklar. O sualler buradaki sualler gibi değil kardeşim. Burada bir hâkimin karşısına çıkıyorsun. O da senin gibi bir kul. Buna rağmen heyecanlanıyorsun. Elin ayağın titriyor. Bir zavallı hale düşüyorsun. Orası öyle değil kardeşim. Orada saniye salise hesabına geçirilecek. Orda mutlaka adalet tahakkuk edecek, tecelli edecek. Adalet üzere yaşayacaksın. Adalet ile muhakemeye çekileceksin.

İnsan evvela dilinden azap görecekmış. Bakınız kitaplar böyle yazıyor. Büyükler böyle söylüyor. Dilinden azap görecekmış evvela. O dilimizi tutalım kardeşim. Bizim bir eski han vardı. Orda bir demir direk vardı. Nasıl olduysa oldu yukarıdan aşağıya yazmış birisi. Bir gün evvel de münakaşa (*tartışma/atışma*) olmuşmuş. Ben bunu sonradan öğrendim. O münakaşadan mütevellit hangi esbab-ı mucibeye bağlı olarak bilemiyorum. O koca direğe gece müşterilerden birisi bakmış “Başını dilinden koru!” diye yazmışlar.

Boyayı nerden buldun o gece yarısı bekçi olsun, kâtip olsun oradaki görevli olan insanlar hiç görmeden yazdın bunu. Gece yarısı kocaman harflerle, kocaman demir direk böyle... Yani yabancı yapıydı bizim han. Hani özür dilerim gavur yapısı derler. Allah korusun. Çok

* Kehf Sûresi 49. Ayet’in meali şöyledir: “Amel defteri ortaya konunca, suçluların, onda yazılı olanlardan korktuklarını görürsün, “Vah bize, eyvah bize! Bu nasıl deftermiş ki, küçük büyük bir şey bırakmadan hepsini sayıp dökmüş!” derler. İşlediklerini hazır bulurlar. Rabbin kimseye haksızlık etmez.”

sağlam temel üzerine istinat direkleri var; kocaman demir direkler. O demir direklere yukarıdan aşağıya yazmış. “Başını dilinden koru!” diye. Kim yazdı, nasıl yazdı, neden yazdı? Hanlar yıkıldı gitti onu bir türlü çözemedik. Ama ne güzel bir şey yazılmış. O dikkatli birisiymiş, hassas birisiymiş ki böyle bir şey kaleme almış. “Başını dilinden koru!”. Önce dilimizden suale çekileceğiz kardeşim. Mâlâyâni-mâsivâ bizi zaten dilimizden yakalıyor kardeşim.

Geçen gün gene anlattım. Yolda gidiyorsun adam ordan laf atıyor. Tabii cevap vermesen olmaz. O zaman tekebbür (*kibir*) oluyor. Kafayı dikmek oluyor. Allah korusun. Efendiliğe toz konuyor. Tevazuya toz konuyor. Hatta tezellüle de toz konuyor. Adam oradan laf atıyor:

- “Sizin Galatasaray’a ne oldu yahu?” Hayda... Cevap versen bir türlü, vermesen bir türlü.

- “Ohoo bizim Galatasaray bu sene değil gelecek sene şampiyon yahu.” diyorum. İşte mâlâyâni-mâsivâ. E cevap vermesen daha kötü. Bazı yerlerde tabii sakıncalı olmasına rağmen o sakıncayı sineye çekiyorsun kardeşim. Bir beyefendi, hanımefendi geldiler. Rastlaşmışız.

- “Efendim bir şey sorabilir miyim?”

- “Buyrun kardeşim?”

- “Efendim ben İstanbul’dan bilmem kim.” Elini uzatıyor. “Ben filanca Bey’in hanımı, bilmem kim.”

Elini çeksen olmuyor. Ben bunu bir hoca efendiye de sordum da “Eğer orada elini tutmak sana yanlış fikirler, yanlış hisler ilham etmiyorsa, onun elini tutmamak, elini onun elinden kaçırmak yüz katı fena netice verir.” dedi. “Onu kırmaktır, aşağılamaktır, tezellül makamına indirmektir.” dedi. Binaenaleyh hadi bakalım. İki cami arasında beynamaz kalıyorsun. Elini tutmak istemiyorsun, uzatmış bir kere o hanımefendi. Senin neden tutmadığını o kabullenmeyecek. Esbab-ı mucibe aramayacak orada o.

- “Ulen diyecek şuna bak Allah aşkına, tenezzül etmedi bize.” diyecek.

Halbuki bizim düşüncemiz o değil. Böyle hallerde de insan daha bir başka türlü hareket edebiliyor. Binaenaleyh, işte o dilimizden içtinap etmek lazım. Dilimizi hayra, güzelliğe, tezekküre, zikre, Cenâbı Hakkı anmaya tahsis etmek lazım. Hani padişah demiş ya aşçısına;

- *“Oğlum bana öyle bir yemek pişir ki dünyanın en lezzetli yemeği olsun.”*

Padişah böyle emretmiş. Adam dil yemeği, dil çorbası, dil kızartması, dil tatlısı vb. getirmiş.

- *“Ülen demiş aşçı bunların hepsi dil ya.”* demiş.

- *“Efendim dünyanın en tatlısı bunlardır. En lezzetli yemekler olarak bana bunları öğrettiler.”* demiş. Aradan zaman geçmiş padişah;

- *“Ulen bu defa da hiç sevilmedik, en az sevilen, hoşlanılmadık yemekleri sırala gel onları yiyelim bakalım.”* demiş.

Adam yine doldurmuş, dil yemeği, dil çorbası, dil kızartması, dil böreği, dil tatlısı, dil şusu, dil busu... —

- *“Aşçı bu geçen sefer yediğimizin aynısı.”*

- *“Efendim telakkiye göre değişir, yoruma göre değişir. Eğer bal börek gibi yerseniz, ‘en tatlısı bu’ dersiniz, en tatlısı bu olur. Eğer ‘aman bundan usandım aman ben bunu hiç sevmem’ dersiniz o da sevilmediklerinin mevadına girer.”* demiş.

Binaenaleyh, dil biraz tabii söyleyene de bağlı bir iş. Padişah bir rüya görmüş, yorumcuyu çağırması;

- *“Padişahım bu rüya çok elemli, çok kederli, çok tasalı bir rüya. Siz karınızı, çoluğunuzu, çocuğunuzu, kardeşinizi, efrad-ı ailenizin hepsini kaybedeceksiniz.”* demiş.

- *“Vurun bunun başını.”* demiş Padişah.

Başka bir yorumcu getirmişler, O da aynı yorumu yapacak ama söyleyiş tarzı başka. O demiş ki;

- *“Padişahım maşallah sübhanallah, size öyle mümtaz, öyle nezih ömürler vermiş ki Cenâbı Hak, efrad-ı ailenizin arasında en çok yaşayan siz olacaksınız, huzura en son siz gideceksiniz.”* demiş.

- *“Verin buna bir kese altın.”* demiş.

Söylemeye bağlı işte, telakkiye bağlı. Yoruma da bağlı. Biraz söylemeyi bilmek gerek. Dil güzelliklerle dolu. Dil, Allah’ı anmak için yaratıldı ama bir sürü küfürler de ondan çıkıyor Allah korusun, bir sürü yaramazlıklar, bir sürü geçimsizlikler. Demek ki dil çok önemli bir konu. Çok önemli bir uzuv. Biz bilinçli hareket edelim. Aman Ya Rabbi dil yarası gibi yâre bulunmaz diye şarkılar var ya. Aynı öyle. Dil bala böreğe de bürünür, zehri de temsil eder. Adamı zehirler.

**“Tatlı dil yılanı kavuğundan çıkarır,
acı dil insanı dinden imandan çıkarır.”**

Bir de göz bahis konusu. Bu çok vukuu buluyor. Kalbi karartıyor kardeşim. Kaç defadır telefon ediyorlar, biz kim oluyoruz da kendimiz neyiz ki aleme akıl vereceğiz. Bir şeylere cevap vermek için, onları cevapsız bırakmamak için bir şey söyleyiveriyoruz. Göz zinası abiciğim. Farkında olmuyorsun kardeşim. Birisi geçiyor, arkasından köşeye kadar uğurluyorsun. İçinden geçirdiğin kadar geçiriyorsun Allah korusun. Göz o kalbi karatırmış işte. Kapkara edermiş. Oradan da büyük sualler sorulacakmış insanoğluna. Göz büyük bir nimet; Allah’ın nuru... Ama o nuru karanlığa çevirirsen, zulmete çevirirsen, o nur zulmeti sana iade eder. Zulmeti senin defterine yazdırır. Zulmet, karanlık demek biliyorsunuz. O nur önümüzü aydınlatmak için, yolumuzu bulmak için, Hakk’ın rızasına ermek için verilmiş nur.

Geçen birisi telefon ediyor. Bir hanımefendi, kibar bir insan. Konya’dan herhalde. Bir şeyler söyledi cevap verdim bilir bilmez. Şimdi televizyonda birisi *“İnsanların kemal ehli olanlarının nuru iki kaşının ortasındadır.”* demiş. *“Şimdi bunlara inanmak lazım mı? Bize Hacı Abdullah Baba böyle anlattı.”* diyor. *“İnsanoğlunun nuru iki kaşının arasındadır dediler.”* diyor.

“Kardeşim sen nuru evvela gönlünde arayacaksın.”

O nuru evvela gönlüne yerleştire. Onlar “men lem yezuk lem ya’rif” diye bir Arap sözü var bilir misin? Bir arap sözü.

- *“Nedir o Efendim?”*

- *"-Tatmayan bilmez- demek. Onlar onu bilmezler. Onlar onu görmezler ki. Onlar onu tespit edemezler ki, teşhis edemezler ki yahu."* dedim ben.

O anı yaşamak lazım. O nuru tespit etmek lazım. Hakikaten insanoğlunun nuru iki kaşının arasındadır, Allah'ın izni keremiyle. Oradan tezahür eder, oradan tecelli eder fakat biz göremeyiz. Zayıfın, adinin, asinin, körün birileriyiz biz. Ama eğer o nur ehli, bir yerlere vardı ise, müşahede ehliyle yakınlaşırsa, müşahede ehliyle yaklaşırsa onlar birbirlerini bulurlar.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri geldi bizim dükkâna. Kahvemiz vardı bizim. Allah gani gani rahmet eylesin hepsine. Yanında tabii arkadaşları vardı. Biz oturuyorken bir kişi selam verdi geçti. Abdullah Efendi'nin kendisini yok o esnada. Tuvalet mi gitti abdest almaya mı nereye gittiye dışarıda bir yere gitmişti herhalde. Bildiğiniz insanlar olduğu için isim vermiyorum ama Abdullah Baba'nın yanında getirdiği misafirlerden biri dedi ki;

- *"Ya bu selam verip geçen nasıl bir insan?"* Öteki biri;

- *"Kardeşim, sen kör müsün yahu?"* dedi.

- *"Ne oldu yahu?"*

- *"Alnının arasındaki nura bakmadın mı hiç? Işık saçıp gider, görmedin mi yahu?"*

Bunlar bilenin işi. Bilenlerin işi. Allah'ın izni keremiyle.

İşte o kadına Hacı Abdullah Efendi öyle söylemiş mübarek. İnsanların nuru iki kaşının ortasından neşret eder, oradan intişar eder (*yayılır*) demiş. Televizyonda da birisinden duymuş. Hemen sarılmış telefona kadın.

- *"Kardeşim, evladım, ben sana tekrar diyorum bak. Bu Arap atasözü 'men lem yezuk lem ya'rif.' Ne demektir? 'Tatmayan bilmez.'"*

O hanımefendiye de anlattım. Birisi bal yerken biri gelmiş yanında oturana;

- *"Bal nasıldır?"* diye sormuş?

- “Bal tatlıdır.” demiş.

- “Nerden bildin?”

- “Birisi yerken gördüm.” demiş.

- “Sen balı bilmezsin. Bir parmak almadıktan sonra sen balı bilemezsin yahu. Bir parmak almak lazım o baldan, Allah’ın izni keremiyle. Onlar bilmez. Sen onunla itişme. Sen kendi yoluna, inancına devam et, Allah’ın izni keremiyle. İbadetini, tesbihini, namazını aynı şekilde devam et.” dedim.

- “Rahatladım.” dedi. Dün gecenden beri dert olmuş kadının içine yazık, sıkılmış. “Madem böyleydi, neden böyle söylendi.” dedi.

- “Yok. Onlar o kadar biliyorlar. Onlar o baldan yememişler ki bilsinler.” dedim ben.

Binaenaleyh, gözler önemli. İnsanoğlunun nuru iki gözün arasında, iki kaşının arasındadır.

Ve tabii eller. Eller de çok önemli. Neler yapar bu eller. Hem cenneti kucaklar hem cehenneme sürükler bu eller. Allah haramdan korusun. Nerenden girerse girsin haramdır. Gözünden, burnundan, efendim elinden ayağından, neresine giderse git, fakat harama ilk uzanan eldir. Harama doğru ilk teşebbüste bulunan, iştiaq (*güçlü istek*) gösteren eldir. Allah korusun.

Binaenaleyh demin dedim,

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَعْيُنَهُمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

(İşte o gün ağızlarını mühürleriz, bizimle elleri konuşur, ayakları da yaptıklarına şahidlik eder.)

“Tukellimunâ eydîhim ve teşhedu erculuhum bimâ kânû yeksibûn.” Sadakallahul Azim.

Bütün azalar kendileri söyleyecekler ne yaptıklarını. “Benimle şunu yaptı Ya Rabbi. Benimle bunu yaptı Ya Rabbi.” İnkârı mümkün değil. Demin dedim; Kur’an diyor bak: “Bunları da yazmışlar.” diyecekler. O günahlar Allah’ın defterinde unutulmuyor. Bizim unuttuklarımız var. Allah muhafaza. Ama af talebiyle, ibadet ile,

güzellikler sunmak dolayısı ile, güzeli yaşamak dolayısı ile, belki affa lütfa, hıfza uğrarız inşallah. Ama gayretin içinde olacağız. Umudun içinde olacağız.

Geçenlerde yine söyledim Fenâyı-zât, fenâ-fi’ş-şeyh, fenâ-fi’l-resul, fenâ-fi’llâh, bekâ billah. Ona göre yönümüzü tayin edeceğiz. Ben neyi istiyorum? Ben neye talibim kardeşim? Yönüm nereye dönük? İyiye doğru mu, güzele doğru mu? Hayra doğru mu? Şerre doğru mu? Yönümüzü tayin edeceğiz. Tabii bu tarikat ehli onlara söylenmiş fakat; tarikat mecburiyeti yok burada. İnsanlık ve İslâmlık yüksek ahlâk meselesi var burada. Bunu anlatmak istemişler. Ama evvela kendi iradeni, kendi inisiyatifini kendin kullanacaksın kardeşim. Yönünü tarif edeceksin. Ondan sonra Allah’ın rahmeti, Allah’ın yardımını gelecek.

Fenâyı-zât, fenâ-fi’ş-şeyh, fenâ-fi’l-resul, fenâ-fi’llâh, bekâ billah. Bunlar gelecek evvela, biz bir kere adımımızı atacağız. Yönümüzü tayin edeceğiz, irademizi kullanıp ortaya koyacağız, inisiyatifimiz şu diyeceğiz, şuraya dönük yaşamak istiyorum diyeceğiz. “*Cehenneme girenler kim?*” diye sormuşlar da “*Musır olanlar.*” demiş. “*O ne demek Efendim?*” demişler. “*İsrar edenler.*” demiş. Ben cehenneme gireceğim diye diye menfiyet taşıyıp isyan edenler, Hakk’ı reddedenler, kitabı reddedenler, peygamberi reddedenler, şunlar, şunlar, şunlar...

Bir de Müslümanlarla beraber yaşayıp da onlarla beraber olup da riyaya girenler, münafıklık yapanlar. Allah korusun daha kötü. O münafıklar, Allah korusun çok daha kötü. “Belki kafir tövbe eder de Allah’ın affına uğrar ama münafık daha zor affolur.” diyor. Bilinçli, şuurulu münafık. Müslümanların arasına girmiş, Müslümanların arasını bozmak için, Müslümanın arasını açmak için, faaliyet icra ediyor. O mezmum (*yerilmiş*) ahlâkın, melun ahlâkın en başta geleni işte münafık, Allah korusun. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) “*Ben ahlâk-ı hamideyi yaymaya, Cenâbı Hak tarafından emrolduğum şekliyle insanlara ulaştırmaya gönderildim.*” diyor. Benim, geliş sebebim bu diyor. Güzel ahlâk...

Tabii Güzel ahlâka ulaşmak ağızımızdan geçen lokmalara bağlı biraz. İnsanoğlu hücrelerle yaşıyor. O lokmalar hücrelere dönüşüyor. O hücreler eğer iyiye doğru, güzele doğru dönük hücrelerse helalden gelen

hücreler ise o zaten biraz yolunu bulmuş demektir. O biraz Cenâbı Hakk'ın korumasına, vikayesine girmiş demektir. Ama şüphelilerden gelme ise, demin dediğim gibi işte O şüpheliler bizi yakıyor. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) *“Helal çok bellidir, haram çok bellidir ama şüpheliler beni endişeye sevk ediyor.”* diyor.

Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) *“Ümmetim şüphelilere riayet eder, onlara hürmet eder, onların arkasından gider diye çok endişeliyim.”* diyor. O şüpheliler -inşallahu teâlâ- bize uğramaz. Ama uğruyor gibi davranacağız. Yine de biz şüphelilerden kaçmak için Allah'a sığınacağız. Onun kapısında aman diyeceğiz. Onun kapısından medet umacağız kardeşim. Ona bel bağlayacağız. Ona gönül bağlayacağız. Ondan yardım bekleyeceğiz inşallah.

İllallah, mutlaka Allah, Yüce Allah, her şeyi yaratan yaşatan Allah... Bizi inşallah köşelere atmaz, unutmaz. Unutmak ne kelime... Allah'ın defterinde unutmak olabilir mi? Adam *“Dua ediyorum kabul olmuyor, Allah beni unuttu herhalde diyorum.”* diyor. *“Tövbe de.”* dedim yahu. *“Nasıl konuşuyorsun sen? Allah kimi unutmuş da seni unutacak. Keşke unutsa da sen saf dışı kalsan, sual sorulmadık insanlar sınıfına girsen. A kardeşim sen ne yapıyorsun.”* Sen dua etmekle mükellefsin, yalvarmakla mükellefsin, O'nun kapısında dilenmekle mükellefsin. O istediğini yapar. Verdi diye vermedi diye, oldu diye olmadı diye muâraza edemeyiz. Katiyen ona yanlış istinatlarda bulunamayız. O yüce Allah... O'nun bize borcu yok yahu. Bizim ona borcumuz var. Can borcumuz var, cennet borcumuz var, cemal borcumuz var, nimet borcumuz var, dünya borcumuz var, yaşama borcumuz var... Bir nefeste iki defa yaşatır, iki defa öldürür Yüce Allah. Bir defa ol demekle kâinatı var eden Allah. Biz ona serzenişte bile bulunamayız. En kibar şekliyle, en aşağıdan şekliyle, serzenişte bile bulunamayız. Ne haddimize? Biz O'nun kuluyuz yahu. Allah bize “kulum” desin yeter. Hani Hazreti Musa, Cenâbı Hak ile mükâlemeye giderken birisi önüne geçmiş

- *“Aman ya Musa Cenâbı Hak ile mükâlemeye gidiyorsun, benim şöyle bir muradım var. Onu Turu Sina'da iletiverir misin?”* Muradını söylemiş Hz. Musa'nın dönüşünü heyecanla bekliyor.

- “Ya Musa benim muradımı ilettilen mi?”

- “İlettilen.”

- “Ne dedi Allah?”

- “Söyle o kuluma...”

- “Nee...” demiş adam. İşte bu yahu. Mesele bu.

- “Nee... Kulum dedi mi?”

- “Dedi.”

- “Bana bir şey deme artık ya Musa. Arkasından beni ne yaparsa yapsın. Cennetine atsin, cehennemine atsin, iltifat etsin, mucizat (ceza) versin, mükâfat versin o nasıl muamele istiyorsa öyle görsün, ama bana ‘kulum’ dedi değil mi sen bunu duydun?”

- “Duydum.”

- “Bana kulum dediği yeter.” demiş. İman bu, ihlas bu. O’na kul olmak bir devlet (saadet) kardeşlerim.

Aman Ya Rabbi... Senin kapının eşiğinde zavallı dilencileriz biz. Bizi bu dilencilik şerefinde alıkoyma Ya Rabbi. Bizi bu dilencilik şerefinden mahrum koyma Ya Rabbi. Mahrum eyleme Ya Rabbi.

İmanı olmayan, ihlası olmayan, O’na inanmayan, O’nun kapısında dilencilik eder mi yahu? O’nun kapısında dilenmek bir şeref yahu. Aman Allah’ım bu dilenmek şerefinden bizi sakın alıkoyma Allah’ım. Ya Rabbi Azrail aleyhisselâm geldiği zaman emanetini almaya beni seninle hemhal görsün Ya Rabbi. Senin kapıda dilenirken görsün Ya Rabbi. Sana secde ederken görsün Ya Rabbi. Seni severken, sana aşkıyı ifade ederken görsün Ya Rabbi. Sana bağlılığıyı ifade ederken görsün Ya Rabbi. Öyle olsun Ya Rabbi. İnşallahu Teâlâ.

Yine ne olacağımız belli değil. Akıbetimiz hayır olsun inşallah, öyle diyelim inşallah. Çünkü bir son nefes meselemiz var bizim. Bir son nefes cenderemiz var bizim. O cendereyi yaşayacağız kardeşim. O cendere alimleri, abidleri, zahidleri, mürşidleri titretmiş. Hani alim bir zat talebeleriyle beraber bir yatırı ziyaret ediyorken ağlıyormuş, sızlıyormuş

- *“Aman Ya Rabbim bizi affet, Aman Ya Rabbim şöyle aman Ya Rabbim böyle...”* Talebeleri demiş ki:

- *“Efendim bu kadar neden hemhâl üzere oluyorsunuz? Neden biraz endişe ifade ediyorsunuz? Siz şu yatandan aşağı insan mısınız? Sizin de büyük vasıflarınız var.”*

- *“Oğlum, aramızda fark var, oğlum aramızda fark var.”* Merak etmişler artık.

- *“Ne fark var Efendim aranızda?”*

- *“Son nefes farkı var oğlum. Bak ben onu müşahede ediyorum, cennette huriler arasında iltifat görüp durur. Biz daha o son nefes cenderesini atlatmadık.”* demiş. Bu kadar kolay olmuyor bu son nefes meselesi kardeşim. Ama Yunus da ne demiş?

**“Sırat kıldan incedir, kılıçtan keskincedir
Varıp anın üstüne, evler yapasım gelir”**

Sen Allah’a bu kadar yakın yaşarsan, sen Allah’ın bu kadar dostu olursan, sen Allah’ın bu kadar sevgilisi olursan Allah da sana bunu söyler. Sırata ne diyor bak Yunus. Sırat sırat dediklerinin üstüne varıp köşkler kurasım geldi. Ya... Ona göre öyle ama bize göre sırat kıldan ince kılıçtan keskin.

O sırat dedikleri günah köprüsü işte. Ne olacağımız belli değil. O günahlarımızın bizi nereye sürükleyeceği belli değil. Umutsuzluk manasında söylemiyorum. Haşa ama bir gerçek var, bir realite var. Bir mutlak var. Onun için ne yapacağımız ne olacağımız belli değilken...

Geçen gün birisi çok kahkaha ile güldü de bizim evdeyken. Çok kahkaha, ben üzüldüm.

- *“Bu kadar gülmeyiniz dedim.”* Biraz sıkıldılar.

- *“Gülmek hayattır, gülmek neşedir, gülmek şudur, gülmek budur.”*

- *“Bu kadar sorumsuzca da gülünmez. Bu kadar tahkirâne, artık dünyayı kucaklar gibi gülünmez.”* dedim ben.

Demiş ya “*Sıratı geçtin mi neden gülüyorsun?*” demiş. Resûlullah sallallâhü aleyhi vesellem, hayatında hiç kakhaha ile gülmemiş. Bunu siyer kitaplarının hepsi yazar, belki okumuşsunuzdur. Kakhaha ile gülmemiş. Tebessüm edermiş mübarek. Tebessüm edermiş, Kakhaha atmamış.

Şimdi bakıyorum kardeşim ben bizim orda rahatsız bir çocuk var. Gelip kahvenin önüne oturuyor. Biri “*Buna bir çay ama bir gültüverirse*” diyor adam; kah kah kah kah. O rahatsız. Onu bir daha tezahürata, bir daha o fiili işlemeye zorlama yahu. Bir çay ısmarlayacaksın. O ne yaptığını bilmiyor yazık. O kakhaha da bizim evin içinde çınıyor. Kendine mesuliyet belki gelmez. Çünkü mesul bir insan değil. Mükellef bir insan değil. Rahatsız ama ona öyle kakhaha attırmak. O kakhaha atarken etrafındaki normal insanlar da üç katı kakhaha atıyorlar. Nedir başının zoru yahu? Resûlullah ümmetiyiz, Muhammed ümmetiyiz yahu. Onun hayatı bizim örneğimizdir. Bizim ibretimizdir. Bizim mutlak yolumuzdur. Amenna ve saddockna. Bunlar hep bizi kayba götürür kardeşim.

Babam da çok üzülürdü, Allah rahmet eylesin. Kahvede diyelim ki masanın birinde üç kişi beş kişi oturuyor. Tabii oyun moyun bir şey yok, hiçbir zaman da olmadı bizim kahvemizde. Tabii han kahvesi, esnaf kahvesi. Bazen aman bir kakhaha aman bir kakhaha. Babam bazen bırakır gider. Bazen gülenlere “*Çocuklar/arkadaşlar yeter.*” der. Bazen bir şey der falan... O da uygun görmezdi yani. Binaenaleyh, Niye yahu? Tebessüm etmek varken veya hafif ses ile gülmek varken.

Şimdi doktorlar “*bir kakhaha ömrü kaç gün uzatır.*” falan diyorlar. O kakhaha gönülde atılmalı gönülde. O coşku gönülde yaşanmalı. O feyz-i ilahi, aşk-ı ilahi, sırr-ı ilahi, o kalb-i selim gönülde yaşanmalı kardeşim. İşte kakhaha o. İşte sevinç o. Coşku o. Bunları yapmak lazım. Bunlarla muttasıf olmak lazım. Bunlara adapte olmak lazım. O kakhaha kulaklarda çınlamaz ama gönüllerde çınlar. Sevinç coşkuları yaşarsın, içine inşirah dolar, feyz-i ilahi, iman-ı kâmil dolar. Ne yapacağını şaşırırsın. Uçarsın... Oturduğun yerde uçarsın... Oturduğun

yerde huruç edersin huruç*... Zaten bizim bazı arkadaşlarımızda, bazı cemaatlerde var bu huruç etmek.

Binaenaleyh, bu hatalar akıllı insan işi, olgun insan işi değil. İnsansın; bazen kendisini tutamaz fevkalade bir halde ummadığın bir zamanda, çok gülünecek bir hadise karşısında kahkahayı basarsın. Ama hemen düşünmek lazım. Saatlerce böyle kah kah kah... Onu kabul etmiyor, onu muvafık bulmuyor. Usulüne uygun görmüyor. Biraz zayıflık işareti diyor velhasıl.

Cenâbı Hakk'ın izni keremiyle inşallah bu günlere tekrar dönelim. Bu günler inşallahu Teâlâ Bedir günleri. Sabah bir kardeşimiz söyledi ben de naklettim. Biraz sonradan gelenlere de duyuruverelim inşallah. Kardeşlerim 17 Ramazan Cuma günü Bedir günümüş. Bu sene öyle bir muvafakat hali var. 17 Ramazan Bedir günü bir de Cuma. Hem Cuma hem de Bedir günü. Muhteşem bir gün. Resûlullah o gün işte 313 kişiyle dokuz yüz küsur kişiyi alt etti. Tarihler yazar biliyorsunuz zaten. Öyle dualar etmiş... *“Ya Rabbi, şu 313 kişi var ya... Ya Rabbi bunlar sana hediye Ya Rabbi. Sana sunulmuş hediye bunlar Ya Rabbi. Bunları muvaffak kıl Ya Rabbi. Bunları hem dünyada hem âhirette muvaffak kıl, hem muktedir eyle hem inşallahu Teâlâ ömürlerini Müjdat (müjdelerle dolu) ve müzeyyen eyle. Kalanlara sağlık selamet ver. Gidenler sorgusuz sualsiz cennete gitsin Ya Rabbi...”*

Bugün yine bak öyle demiş Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem): *“Bugünü kıyamete kadar yad edenler olursa bugünü bende yaşamak istiyorum diyenler olursa onlar kim olursa olsun Ya Rabbi ümmetimden ise onları da sorgusuz sualsiz cennetine dahil eyle Ya Rabbi...”* Böyle bir dua etmiş yahu. Böyle bir gün yaşıyoruz kardeşlerim. Zaten -bunu kaç defadır söylüyorum- ramazan içindeki cumalar, ramazan dışındaki cumalardan yetmiş kat daha faziletlidir. Bunu fıkıh kitapları yazar. Yetmiş kat daha feyizli, imanlı, irfanlı, ihlaslı. Yetmiş kat. Bir cuma günü. Ramazan ayı içinde bir cuma yaşıyorsun; ramazan dışında

* Allah'ın lütfü inayetiyle bir yerden bir yere fiziki olarak gitmeye tayy-i mekân, ruhi olarak gitmeye de huruç etmek denir. Huruç etmek ayrıca kişinin oturduğu yerde fiziki olarak bir miktar yükselmesi manasına da gelir.

yetmiş tane cuma yaşamış gibi feyiz, irfan alıyorsun. Defterine ecir yazılıyor. Bu ayrı bir konu.

Hatta işte demin dediğim gibi “*Kadir gecesi gibi.*” diyenler de olmuş. Ama Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) “*Kadir gecesini yirmisinden sonra arayınız.*” diyor*. Onun sözü başımızın tacıdır, gönlümüzün sultanıdır, sözünün üstüne söz koymayız haşa. Ama burada dikkat edilecek bir husus var ki her kaidenin bir istisnası vardır. Resûlullah belki burada istisnayı gizledi. İstese apaçık söylerdi. Belki de istisnayı gizledi. İşte o itikaflar, bu yapılan ibadetler, bu Cenâbı Hakka kulluk göstergeleri, hep ebedi bir hayatın bize getireceği avantajları sağlamak için, ebedi bir hayatla mutlu olmak için, bahtiyar olmak için müjdeli bir ebedi hayatın içine girmek için. İnşallahu Teâlâ...

Allah bizi mahcup etmez, mahrum etmez, mahzun etmez, muhtaç etmez inşallah. Müşkül etmez inşallah. Muvaffak eder, muktedir eyler inşallah. Allah hepimizden razı olsun inşallah.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. Dualarımızı kabul eyleyiver Allah'ım. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlayıver Allah'ım.

Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız... Senin kapında dilenmeye geldik Ya Rabbim. Senin o yüce kapının eşliğinde dilenmeye geldik Ya Rabbim. Bizi kapından çevirme Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ muratlarımıza erdir, hacetlerimize erdiriver Ya Rabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbim. Bize

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: “*Kadir gecesini Ramazan'ın son on gününde arayın.*” (Buhârî, İtikâf 1; Müslim, İtikâf 5).

verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım.

Ordumuza yurdumuza, vatanımıza, milletimize ve mukaddesatımıza ve bayrağımıza hanel verme Ya Rabbim. Tezellül verme Ya Rabbim. En yücelerde dalgalansın Ya Rabbim. Bizi bağışla Allah'ım.

Kusurluyuz, günahkarız, zavallıyız. İnşallahu Teâlâ senin affın ile lütfün ile, hıfzın ile felaha ereriz, kurtuluşa ereriz, necata ereriz Ya Rabbim. Sen bizi affeyle Ya Rabbim. Sen bağışla Ya Rabbim.

şurada hazır bulunan cemaati müsliminin veya herhangi bir sebeple hazır bulunamayan cemaati müsliminin helal olan, meşru olan dileklerini veriver; senin tarafından hoş karşılanan nimetlere erdiriver Ya Rabbi. Buradan kalkmadan, elimizi yüzümüze vurmada, senin rıza defterine isimlerimizi yazıver Ya Rabbim.

Allah hepinizden razı olsun inşallah. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

11) 03.09.2010 tarihli sohbet*

(Ramazan ayı, oruç ve Kadir gecesinin fazileti ve zekâta dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cuma bayramlarımız mübarek olsun inşallah. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun.

Kardeşlerim, ramazan ayındayız malumunuz. Bize hanımlar olsun beyler olsun telefon ediyorlar. Kimisi kocasından, kimisi hanımından şikayetçi: *“Benim bey oruç tutuyor, namaz yok. Benim bey namaz kılıyor, oruç tutmuyor...”*

Şimdi bunlar ayrı ayrı şeyler fakat birbirinin mütemmimi (tamamlayıcısı) gibi gösteriliyor. *“Yahu oruç tutup durursun, namazını niye kılmıyorsun kardeşim?”* deniyor, ayrı ayrı kabul olmazmış gibi. Kardeşlerim oruç Ramazan ayının orucu. Namaz, Ramazan ayının namazı. Dikkat edin, orucun namazı değil. Beş vakit namaz zaten borcumuzdur, zaten farzdır, zaten mutlak. Bunun dışında bir şey düşünülemez. Ama teravih namazı Ramazan ayına has bir ibadettir, Ramazan ayına has bir namazdır. Fakat orucun namazı değildir. *“Orucu tutmazsa namazı yabana gider ya da namaz kılmazsa orucu yabana gider”* diye bir şey yok. Ayrı ayrı hesaplar bunlar. Ayrı ayrı sualler bunlar. Ayrı ayrı hesaplar ama Cenâbı Hak şerefiyle mütenasip birbirinin tamamlayıcısı olarak indirdi bunları. Nedir? Gündüzler oruçlar ile geceleri teravihleri ile... Gecelerin içerisinde teheccüdler, gecelerin içerisinde sırlar var, sırlar var, sırlar var... Geçen gün hanım kardeşlerimizden birisi aradı:

- *“Benim beyim oruç tutsa namaz kılmıyor. Namaz kılsa oruç tutmuyor. Boşanacağım.”* dedi.

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/XDfdyGGedao>

- *“Sakın ha!”* dedim ben. *“Senin başka bir sıkıntın var mı beyinden?”*

- *“Yok.”*

- *“Sen onu ikna et. Sen onu kendine sıcak kıl. Senin sözünü dinler hale getir. Yanlış şeyler yapmayalım.”* dedim.

Binaenaleyh, inşallahu Teâlâ o Ramazan şerefiyle, orucuyla, teravihiyle, nafile ibadetleriyle, sabrıyla, şükürüyle geliyor.

Geçenlerde anlattım oruç türlerini. Birisi avam orucu. Sıradan oruç demektir. Akşamleyin iftarını açarsın. Sabaha karşı son saatte sahurunu yersin. Gün içindeki hayatın senin orucunun şeklini, rengini, değerini tayin eder. O oruçlar avam orucu, açlık orucu. Yine oruç oruçtur ha. Farz yerine gelmiş oluyor. Mükellefiyet ödenmiş oluyor. Oruç yine oruç ama avam orucu.

Bir de havas orucu var. O biraz daha dikkatli oruç, hassas oruç. Bütün üniteleriyle vücuda tutturulan oruç. Dilinden, gözünden, midesinden, elinden ayağına, saçının teline kadar tutulan oruç havas orucu. Çok hassas bir oruç. Bazı büyükler mümkün olduğu kadar ramazanda dışarı çıkmıyorlardı. Benim hayatımın içindeki altmış sene evvelki büyükler, saygı duyduğumuz, elini öptüğümüz, ceket iliklemeden huzuruna varmadığımız büyükler, mümkün mertebe, maişet sıkıntıları yok ise dışarı çıkmazlardı. Daha az dünya kelamı konuşulsun diye, daha az günahlar işlensin diye. Daha az gözümüz yabana ulaşsın diye, Allah’a sığınırız. Binaenaleyh, bu oruçlar da gelişi güzel değil. Nefis terbiye oluyor.

Oruç sağlıktır dedik. Bugün tıp kabul ediyor bunu. Bir ay dinlenmiş bir mide, yeniden hayata gelmiş gibi sağlıkla bayrama ulaşıyor. Hiçbir dinde bir ay oruç yok. Üç günlük, beş günlük, iki günlük bir günlük... Her zaman söylerim. Yahudi mahallesinde büyüdüm ben. Onların oruçları vardı. Fakat disiplinli bir oruç değildi.

- *“E sen oruca başladın mı?”*

- *“Başladım.”*

- *“Akşamın kaçında başladın? Ne zaman bitirsin?”*

- *“Eh işte akşama bitiririm.”*

Net bir dakikası yok, saati yok, disiplini yok. Ben her zaman söylüyorum, bizim orucumuz disiplinli oruç. Değerli oruç, kıymet verilmiş oruç, özen gösterilmiş oruç. Avam orucu bile öyle. Bırak havas orucunu, avam orucu bile öyle. Biz açlık nöbetindeyiz. Biz nefsi yenme nöbetindeyiz kardeşim. Yalnız yemek içmek değil bu. Biliyorsunuz bazı bedenî hislerin durdurulması bahis konusu burada, Allah’ın izni keremiyle. Orda da büyük bir güç icap ediyor. O genç yaşlarda o nefsi muhafaza etmek, çok efor, çok direnme gücü istiyor. Yani Allah’a çok sığınma istiyor. Biz kendimize mal etmeyelim. Allah’a sığınma gücü istiyor. Allahımıza sığınacağız.

Bir de hass’ül-has orucu var. O artık bütün üniteleriyle; ta saçımızın telinden, tırnağımızın ucuna kadar tutulan oruç. Hass’ül-has oruç.

Derler ya hani Bahaeddin Nakşibendi Hazretleri itikafa yahut 40 günlük oruca (erbaine) sokacak adam aramış, kimse gelmemiş. Üç tane beş tane on tane her neyse hamal bulmuş. Medreseyi kapatmış.

- *“Yevmiyeleriniz benden, burada 40 gün ibadet edeceksiniz. Tespih çekeceksiniz. Akşam yemeğinizi yiyeceksiniz, sabah sahurunuzu yiyeceksiniz, ibadetle meşgul olacaksınız. O kırk gün bittikten sonra, ayrılmak isteyen ayrılır.”* demiş. 40 gün geçince gene toplamış onları, zaten bir yerdeler.

- *“Ayrılmak ister misiniz?”* demiş.

- *“Aman biz çok memnunuz.”*

- *“Devam ederiz ama bu defa para yok. Yemek de dört dörtlük değil. Mesela birer kaynamış yumurta, birer dilim ekmek yiyeceksiniz.”* demiş.

- *“Razıyız.”* demişler.

Ondan sonra bir erbain daha çıkarmışlar. Ama her biri mesafe almışlar artık. Hatırı sayılır Müslüman olmuşlar. İslâm’ı dört dörtlük yaşar hale gelmişler. Feyizden, imandan, irfandan, ihlastan taşıp dururlar. O da bitmiş. Üçüncüsüne geçeceklerken

- *“Gidecek olan gitsin ama ben bir erbain daha teklif ediyorum size. Gitmek isteyen var mı?”* demiş.

- *“Aman gitmeyiz!”*

- *“Ama bu defa yumurta yok, ekmek yok. Birer tek zeytin. Birer bardak su.”*

- *“Razıyız.”* demişler.

Oruç bu oruç işte. Oradan çıkanlar da artık her biri halife olmuşlar. Dünyanın her bir yanına feyiz, iman, irfan taşımışlar. Allah’ın izni keremiyle*.

Oruç... Nefsi hapsedmek, nefsi susturmak. Nefsi yenme orucu. Ama Allah’ın yardımıyla. Allah isterse olur. Allah’tan dileyeceğiz, Allah’tan dileneceğiz. *“Aman Ya Rabbi bana bu gücü ver. Aman Ya Rabbi beni kaybettirme. Beni müşkül etme, mahrum etme, mahzun etme Ya Rabbi beni muvaffak kıl Ya Rabbi. Beni muktedir eyle Ya Rabbi.”* diyeceğiz. Yine O senin karnene dokunacak çünkü. Senin karnene iyi notları O kaleme alacak çünkü. Senin ileride gideceğin makamı O tayin edecek, O tespit edecek çünkü. Allah ile olacaksınız kardeşim. Ama Resûlullah’ın amenna ve saddockna imzası çok lazım. Sâlât-ı tefriciye çekiyor mesela 4444. Alimlerden bir zat bize dedi ki:

- *“Bak bu 4444 Resûlullah Efendimize yazılmış dilekçedir kardeşim. Onun imzası olmayınca bu dilekçe yürürlüğe girmez. Ona gidiyor bu suret. O imzalıyor, Rabbim kabul ederse ediyor kabul etmezse etmiyor ama onun imzası lazım. Onun imzasıyla yürürlüğe giriyor ancak.”* dedi.

Bir gün hatta hatıralarımız var. Semerci Çapar Hacı Emmi vardı. Nazillili Hacı Ali Efendi’nin halifesi. Aşağıdaki eski hamamın üstünde

* Bu hadisenin benzeri Ödemişli Molla Mustafa Hazretlerinin elinden de tahakkuk etmiştir. O mübarek de benzer şekilde kahvehaneden işçi tutarak Tiredeki Buğday Dede türbesinin orda erbaine sokmuş ve üçüncü erbain sonunda işçilere icazet vermek suretiyle Anadolu’nun çeşitli vilayetlerine irşada göndermiştir. Bu yönden Nakşibendi tarikatının kurucu piri Bahaeddin Nakşibendi Hazretlerinin bir kerametinin o yolun yolcusu diğer pirlerde de görüldüğünü anlıyoruz. Allah sırlarını aziz eylesin.

yer alan mescitte 13 sene komşu oturduk. Orda bilir bilmez gidip geliyorduk. Ben onların sobalarını yakıveriyordum, efendim temizliğini yapıveriyordum. İşte müezzinliğini yapıveriyordum, bilir bilmez. Oraya komşu oturduk yeni evliyiz. Orda sâlât-ı tefriciye tertip ediliyor. Hiçbir dünya menfaati olmaksızın. Haşa sümme haşa. Dertlere derman bulunsun diye. Hastalar için, muratlar, hacetler için. Bir gün hatta birisi Hacı Emmiye, yani Nazillili Hacı Ali Efendi'nin halifesi Semerci Hacı Emmi'ye gelmiş. O oranın amiri (zâkiri) durumundaydı. Allah Rahmet eylesin. Birisi müracaat etmiş;

- *“Aman Efendim şöyle hastam var.”* demiş.

4444 sâlât-ı tefriciye tertip ediverdi. Yarıya doğru mescit sallanmaya başladı.

- *“Kesin oğlum.”* dedi Hacı Emmi.

Sonra birkaç gün sonra -tabii ceketimizi iliklemeden Hacı Emminin yanından geçemiyoruz- esbab-ı mucibe sorduk. Edep dahilinde.

- *“Aman Hacı Emmi ne oldu? Merak ettik.”*

- *“Oğlum, Allah sâlât-ı tefriciye hürmetine Resûlullah'ın imzasıyla kendisine intikal eden o işin tahakkuku, o duanın kabulü için emir salmış fakat adamın istediği şey yanılmış”* dedi. Adam gayri meşru bir şey istemiş. Onun tahakkukuna, tecellisine yine izin verecek Allah belki ama ikaz ediyor bakınız. Mescit vapor gibi sallanıyor böyle. Hemen orda kestirdi. Böyle manevi değerler içerisinde yaşadık biz. Allah'ın izni keremiyle. Şunu demek istiyorum. Bütün güç Yüce Allah'ın elinde. O'nsuz olmaz. O olursa olur. O bizi idare eden, yönlendiren, cennete cemale erdiren, şefaate erdiren, hidayete erdiren yine O. Resûlullah Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem) *“Ben hidayet memuru değilim, benim böyle bir salâhiyetim (yetkim) yok, ben tebliğ memuruyum.”* diyor.

İki cihan serveri bunu söylüyor. Cenâbı Hakk'ın *“Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım.”* dediği*, gelmiş geçmiş en kıymetli kulu Resûlullah Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve

* **Acunî**, Keşfü'l-Hafâ, 2/164; **Suyutî**, El-Leali'l-Masnua, 1/272.

sellem) “*Ben hidayet memuru değilim, bana o salâhiyet verilemedi, ben ancak tebliğ memuruyum.*” buyuruyor. Tebliğ edici...

Cebrail aleyhisselâm aracılığıyla gelen Allah’ın emirleri Kur’an’da toplandı Cenâbı Hakk’ın izni keremiyle. Binaenaleyh, aman dikkatli olalım kardeşlerim. Bugünlerin kıymetini bilelim kardeşlerim. Bugünler çok önemli günler. Bugünler en değerli günler. Ama “*Her günü kadir bil, her gördüğünü Hızır bil.*” diye emirler var, tavsiyeler var. Efendim bir gün atlatıp geçirmeyelim yani. Şimdi bana soruyorlar.

- “*Efendim kadir gecesinde ne yapalım?*”

Kardeşim Allah ile ol. Başta besmele çek Allah ile. Bitir besmele ile, Allah ile. Tespih çek, Kur’an oku, namaz kıl, teslimiyet; tevekkül halinde ol. İman ile ihlas ile, hulus-i kalp ile hulus-i cenap ile. Allah diye diye. Amenna ve saddakna. Böyle diyelim inşaallah. Binaenaleyh, en güzel şeyler kullar için yaratıldı kardeşlerim. Cenâbı Hak “*Ben kullarımı yeryüzünün halifesi kıldım.*” diyor. Kullar yeryüzünün ziyneti, yeryüzünü tezyin ediyor, ziynetlendiriyor. Yeryüzünün süsü kullar. Ama o kulluk şerefine ermek mesele. Hani biliyorsunuz Hazreti Musa, Cenâbı Hak ile kelam etmeye giderken birisi bir hacet beyan etmiş. Bunu ben bir iki defa söyledim. Benim üzerime büyük tesir icra ediyor bu.

- “*Aman hacetimi Cenâbı Hakka iletiver.*” Turu Sina’ya gidiyor.

- “*İletivereyim.*” diyor. Dönüşte bekliyor heyecanla o kul.

- “*Aman ya Musa o hacetimi söyledin mi?*”

- “*Söyledim.*”

- “*Ne dedi?*”

- “*Söyle o kuluma...*” dedi.

- “*Nee... Söyle o kuluma*” dedi mi?

- “*Dedi.*”

- “*Oradan ötesi bana lazım değil artık. O’nun kulu olmak gibi bana başka şeref verici ne olabilir yahu. Arkasını söyleme. O’nun kulu olmak şerefi, O’na kul olmak şerefi benim için şereflerin en büyüğüdür, paha biçilmez şereftir, tarif edilmez şereftir.*” demiş. Öyle inanacağız,

öyle iman edeceğiz, öyle teslim olacağız, öyle tevekkül göstereceğiz kardeşim. Yüce Allah... Amenna ve saddockna en güzeli ve en doğruyu mutlaka insanlar için yarattı ve sevdi. İnsanlara musahhar kıldı. Bütün hayvanlar yahu bütün hayvanlar. Dünyanın en vahşi hayvanları insanoğlunun yanında mahkûm, insanoğlunun karşısında mahkûm. İnsanoğlu eşref-i mahluk ama bu eşref-i mahluk olmanın vasıfları, özellikleri üstünlükleri hayatımıza sere serpe yayılmalı. Ben geçen o çocuğa da öyle söyledim;

- “Ne yapayım?”

- “Bir Kadir gecesi için sorma bana. Kadir gecesini hayatına yay. Her geceyi kadir bil. Haya ile edep ile insan olmanın şerefiyle yaşa. Onur sahibi ol ama kulların ayağına kapanır düzeyde tezellül gösterme. Kullardan bir şey bekleme. Allah bir şey vereceği zaman bir esbab-ı mucibe gösterir, bir sebep gösterir, bir sebebin eliyle sana gelir.” dedim.

Ama onu Allah veriyor. Mutlaka perdenin arkasında Allah var. Bütün mükevvenatın maliki, sahibi, hâliki mutlaka Allah’tır. O’nsuz olmaz. Biz Allah demeye devam edelim İnşallahu Teâlâ.

Aklıma geliyor birer birer şimdi. Mesela bir de bu Pakistan meselesi var, soruyorlar. Kardeşim şimdi zekât, zekâttır. Fakirin zengin malı üstündeki hakkıdır. Mali varlığı üstündeki hakkıdır.

- “E biz oraya (yurtdışına) yollasak olur mu?”

Kardeşim olur fakat bizim mezhebimizde, Hanefî mezhebinde, kazanıldığı yerde dağıtılması emrolunuyor, tavsiye olunuyor. Kazanıldığı yerden başka bir yere nakledilmesi tenzihen mekruh. Yani tahrîmen mekruh değil. Tenzihen mekruh hafif yasak demek. Helale yakın yasak. Ama yapılmamasında fayda var. Tahrîmen mekruh, harama yakın mekruh. Diğer üç mezhepte her yere istediği gibi verebilir. İmamı Şafi, İmamı Maliki, İmamı Hanbel’in mezheplerinde “Nerde kazanırsa kazansın, nerde sarf edilirse edilsin, oralara verilebilir.” diye kayıtlar var. [Ama Hanefî’de olanlar için] bunları dikkate almamak lazım. Yalnız şurada şerh vermiş kitabın müellifi, tabii bunlar içtihat sahibi insanlar. Mahallinde dağıtılmaması, başka bir yere gönderilmesi düşünülen zekât için demişler ki; eğer o hak; yani zengin üzerindeki fakirin hakkı olan

zekât, eğer o gideceği yerde daha çok müstahak olanlar varsa, daha çok ihtiyacı olanlar varsa, daha çok muhtaç durumda olanlar varsa, muztar (*acı çeken*) durumda olanlar varsa o zaman zekâtı oralara vermekte tereddüt yok, o zaman sakınca yok demişler.

Binaenaleyh ince meseleler bunlar. Yapılması lazım gelen şeyler. Bunlar dikkat edilmesi gereken şeyler.

Yahu sen bunu nasılsa vereceksin değil mi? Gel sen tenzihen mekruhu da işlemeyiver. Oralara yine yolla kardeşim. Çok çok yolla kardeşim. Elinde ne varsa yolla kardeşim. Din kardeşlerimizdir. Ama dediğim gibi böyle zekât yollamak murad ediyorsan, Hanefi mezhebine göre sadece tenzihen mekruh bu, tahrîmen değil.

Binaenaleyh, ince meseleler ama soruyorlar işte. Biz de cevap veriyoruz. Sonra öşür meselesi. Bir adamın zaten tarla gelirleri varsa, mahsul gelirleri varsa onlar bir yıl beklemeden mükellef hale gelir zaten. Mahsulü ağaçından topladığın zaman hemen mükellef hale geliyorsun. Fakat o tarla gelirleri de iki türlü mütalaa ve telakki ediliyor. Eğer masraf ile elde edilen bir mahsul ise, yani mesela yevmiyeci insanlar tutulmuşsa, arazi sulanıyorsa, üzerinde masraf ediliyorsa, öşür yüzde ondur. Yüzde onla yetiniliyor. Eğer masraf edilmemişse Hüdaynabit* gibi kendiliğinden yetişiyorsa onun öşürü yüzde yirmi. Ama bir yıl bekleme kaydı yok orda. Orda mutlak mükellefiyet var. Az olsun, çok olsun, fakir olsun, zengin olsun, o öşürün içinde mükellef oluyor. Onlara hep ince ince dikkat etmek lazım. Hatta bir gün Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerini biz ziyarete gitmiştik.

- “*Sizin zeytinleriniz mi var?*” diye sordu. Babam Hafız Osman dikkatli bir adam. Allah rahmet eylesin. Ama o sene nasıl olduysa dikkatinden kaçmış. Nasıl olduysa olmuş bazı çok meşgul edici meseleler girmiş işin içine o arada unutmuş Babam. Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerini ziyarete gittiydik biz,

- “*Oğlum babana hatırlatıver.*” dedi. Oturduğu yerden Hafız Osman’ının hatasını biliyor.

* İnsan eliyle ekilmeden doğada kendi kendine yetişen (bitki).

- “Eyvah!” dedi babam.

- “Ülen oğlum, biz ne yaptık yahu? Biz bu öşür hakkını ne yaptık” dedi, “Ödemedik” dedi.

Binaenaleyh, çok önemli konular. Tabii her zaman herkese bir ihtar gelmez, bir ikaz gelmez. Bir ima, ihsas gelmez. Ama biz kendimiz o imanı ihsası içimizde hissedeceğiz kardeşim. Kendimiz araştıracağız, soracağız. Allah’ın verdiği imanı, affı, imanı, ihlası kullanacağız. Allah’ın yardımı hıfzı üstümüze olsun. Bunlar mükellef olduğumuz şeyler. Öşürde zaman yok, mekân yok, bir gün beklemek keyfiyeti yok.

Şimdi bir de havâyc-i zarûriyye (*zaruri hacetler/ ihtiyaclar*) meselesi var. Zekâtta havâyc-i zarûriyye meselesinin içerisine herkesin şahsına göre bazı maddeler girer. Adam rahatsızdır, efendim tekerlekli sandalyeye ihtiyacı vardır. Tekerlekli sandalye onun havâyc-i zarûriyyesi içindedir. Adamın birtakım kendince meşru olan masrafları vardır. Diğerlerinde olmayan o masraflar onun havâyc-i zarûriyyesine girer. Hanefî mezhebinde şimdi havâyc-i zarûriyyesi içinde olanlar, ona helal kılınıyor. Kendi masrafı, kendi ihtiyacı, kendi zarureti ona helal kılınıyor. Şimdi sen palto giyersin, sen kalın giysi istersin. Öteki biraz daha incesiyle idare eder daha gençtir. Onun havâyc-i zarûriyyesi odur. Sen halısız, kilimsiz oturmazsın; o bir hasırın üstünde yatar. Onun havâyc-i zarûriyyesi odur. Hasırdır.

Binaenaleyh, bunlar hep şahsa göre değişen meseleler. Bazılarına göre de “*Köşede duran halı bile kullanılmıyorsa onun zekâtı mutlaka verilmelidir.*” diye kayıtlar var. Diyelim ki havâyc-i zarûriyyeden artırarak sen bir para biriktirmişsin, biriktirdiğin para da zekât nisabına ulaşmış ve bir sene beklemiş. İki türlü fetva veriliyor burada. Birisi fetva, birisi takvâ. Bazı alimler sen bu parayı çok ihtiyaç duyduğun maddeleri almamakla biriktirmişsin, bir gün olur lazım olur demişsin yemeni içmeni kesmişsin, illaki taş taş üstüne koymak için bir lokma daha az yemişsin, kendini mahrum etmişsin, kendini mahrum etmişsin, öyle biriktirmişsin. Dolayısıyla zekât ödemeyebilirsin diyor. Fetva olan bu. Fakat öteki alim kısım, yine Hanefî mezhebinde, eğer zekâta mükellef kılacak miktara vardı ise o zekâtı ödenmesi lazım gelen bir paradır diyor. Zekât meselesi abi. Hep ince meseleler bunlar.

Kitapların hepsi yazıyor bunları fakat biz takvâyı tercih edeceğiz kardeşlerim. Vermeyi tercih edeceğiz, ikramı, ihsanı, lütfu tercih edeceğiz kardeşim. Kısmayı değil, kesmeyi değil. Soruyor adam;

- “*Benim filancada alacağım var. Onu zekâta mahsup (hesap) edebilir miyim?*”

Çok ince bir mesele. Kardeşim zekâta mahsup edebilirsin ama o adamın o parayı ödeyeceği belli değil ki. Adamın bir sürü batık alacağı vardır, hepsini zekâta mahsup ettim der. Eğer sen o parayı zekâta mahsup etmek istiyorsan, onun sana olan borcu ne kadar mesela 300 lira mı? Eline 300 lira para verirsin. “*Bunu bana borcun olarak iade et (bununla borcunu öde).*” dersin. O da sana iade eder ve onun sana olan borcunu siliverirsin (*yani borcunu ödemiş olur*). Bilfiil alınıp-verilmesi manasına gelen şey olarak geçiyor burada. Bilfiil ortada dönmesi gereken bir meta manasına geliyor. İlmihal kitapları böyle yazıyor. Hassasiyet burada. Dikkat burada.

Adam batık parası var, “onun yerine tutuverdim (*mahsup ettim*).” diyor, bu olmaz. Yanlış bir nokta daha var. Kardeşlerim biz hep en âlâsını biliyor, en âlâsını yapıyor değiliz. Kitapların yazdığı bunlar. Adam yanlış şeylerden zekât veriyor. Mesela bir bakkal, bir market. Adam fasulyenin, nohudun, buğdayın efendim mercimeğin biraz bozuk olanını, müşteriye verilmeyecek olanını ayırıyor abiciğim. Sonra bölüm bölüm gelene gidene fakire fukaraya zekâtım diyor.

- Yo... Öyle şey yok! Öyle şey yok! Ne diyor biliyor musun kitap?

“Zekât için en iyisini, en âlâsını, en güzelini, seçeceksin, öyle vereceksin.”

O zaman makbul ve müstecap diyor. Atacağın şeylerden çöpe atıyor gibi o fakire ver... O fakir tezellül makamına düşsün... Senin çöplüğün değil o fakir. O fakir, sana “*Allah razı olsun.*” dediği zaman Allah’ın katına yüceltecek, Allah’ın rızasını bulduracak o fakir sana. Öyle gelişigüzel, sevilmedik şeyler; uçta-bucakta kalmış döküntü mevadına giren şeyler senin zekâtın yerine mahsup edilemez. Senin zekâtın yerine geçmez kardeşim.

Sonra bir şey daha var çok önemli bir konu. “*Ben çok sadaka dağıtıyorum zekâtın yerine geçiversin.*” diyor adam. Öyle de yok kardeşim. Zekât çok önemli bir müessese. Müstakil bir müessese zekât. Ekseri Ramazan içinde hesap ediliyor bu işler. Ramazan zekâtın ay başı sayılıyor. Zekâtını hesap ettireceksin kardeşim. Verirken bu zekâtım diyeceksin kardeşim. Niyet edeceksin bu benim zekâtım diye. İçinden niyet edeceksin. Tahkir, tezyif olmasın diye. O fakir müteessir olmasın (*teessür/üzüntü duymasın*), müteellim olmasın (*elemlenmesin*), hicap duymasın (*utanmasın*) diye. Benim zekâtım bu diyeceksin kardeşim içinden. Ama zekâtına mahsup ederek en iyisi en âlâsını vereceksin kardeşim. O fakir sana dua edecek.

Sonra fitre meselesi var. Fitreyi önce zekâta mükellef olanlar verir diye kayıtlar var. Biz babamızdan, hocamızdan derin alimlerden böyle duymadık. Kim olursa olsun fitreye mükelleftir. En asgariden verilir. Yenidoğan çocuğa dahi -eğer bayramdan bir gün evvel doğduysa- onun fitresi vaciptir. Onun fitresinin ödenmesi lazım geliyor. Kazandıydı-kazanmadıydı, mükellef oldu-du-olmadıydı onlar sonra düşünülecek şeyler. Evvela mükellef olduğunu ödeyeceksin kardeşim. Fitre o da hayatın garantisi gibi. O da özel bir ödeme. Hatta babam derdi Allah rahmet eylesin. Biz öyle yaparız yani kaç yıllardan beri. Bir kuruş fitremiz varsa vereceksek;

- “*Kadir gecesinden sonra verin oğlum.*” derdi. Kadir gecesi ne zaman olduğunu bir Allah biliyor da. İlan edilen Kadir gecesi yani. “*Fakirin elinde beş kuruş para kalsın bayramda. Eğer daha evvelden verirseniz fakir onu yer. Bayrama kalmaz. Bayrama kalması için de Kadir gecesinden sonra verin oğlum.*” derdi.

Şimdi bunlar dikkate alınacak şeyler. Teferruat gibi görünen fakat dikkate alınması lazım gelen şeyler. Bunları hep hayatımıza geçireceğiz kardeşim. Bunlar bizim hayatımızın manasını teşkil eder. İslâm’ın temel unsurları bunlar. Bunlar dikkate alınması lazım gelen şeyler. Kimlere verilir zekât? Fakirlere verilir. Muhtaçlara verilir. Dinin tanımlamasında, Kur’an-ı Kerim’in tanımlamasında kategori üçtür: Zengin, fakir ve miskin. Zengin kimdir? Kur’an’ın ölçüsü bu.

“Zekât mükellefi olan herkes zengindir. Zekât mükellefi olmayan herkes fakirdir. Fakat zekât alıcısı değildir.”

Bakınız burada çok önemli bir konu var. Fakir ekmeğini çıkarıyor manasındadır. Fakir kolay veya zor rızkını elde eden kişi demektir. Rızkını elde ediyor manasında. Zengin kişi mükellef dedik. O kayıtsız şartsız hesabını yaptırarak. Allah korusun Salebe biliyorsunuz lanete uğradı. O'na Resûlullah'ın gününde zekâtını öde dediler. Evveliyatı başlangıcı var da ezan okunuyor, siz alıkoymak istemiyorum. Resûlullah'a yalvardı.

- *“Aman ya Resûlullah bana biraz dua et ben azıcık elimi ayağımı toplayayım.”*

- *“Senin için hayırlı olmayacak.”* dedi Resûlullah.

Bir daha, bir daha söyledi Efendimize. Derken en sonunda Resûlullah dua etti. Sonra çok zengin oldu. Akabinde Resûlullah Efendimiz (sav) haberci yolladı zekâtını ödesin diye.

- *“Yoo ben onu veremem. Benle beraber mi kazandı?”* falan dedi. Allah korusun. Resûlullah'ın vefatından sonra ise zekât toplama işi Ebubekir Sıddık'a (radiyallâhu anh) intikal etti. Salebe bu sefer ona haber yolladı aman benim zekâtımı alsın diye.

- *“Resûlullah'ın almadığını ben mi alacağım.”* dedi. Ebubekir Sıddık (radiyallâhu anh) Hazretlerinden sonra da Ömer (radiyallâhu anh) geldi. Hazreti Ömer Celalli bir adam;

- *“Defolsun benim başımdan. Resûlullah kabul etmeyecek, Ebubekir kabul etmeyecek, ben kabul edeceğim ha! Kime verirse versin. Allah'a anlatsın derdini.”* demiş.

Binaenaleyh bu zekât belli başlı bir ödeme sistemidir kardeşim. Zengin malı üzerinde, malî varlığı üzerinde fakirin hakkıdır kardeşim. Ama işte dediğim gibi tanımlama böyle. Zengin, fakir ve miskin. Zengin zekât ödemeye, yardım etmeye, iâşe vermeye mükelleftir. Fakir zekât mükellefi olmamakla beraber zekât alıcısı da değildir. O kadar da düşkün değil. Zekât alıcısı değil. Geriye bir miskin kalıyor. O ne? Ekmeğini

çıkaramayan, ekmeğini elde edemeyen, rızkını elde edemeyen kişidir miskin* .

Bir de bizim kendi içimizde kime verilir kime verilmez diye soruyorlar.

“Zekât yukarıdan aşağıya verilmez kardeşim”

Dede, nine, baba, ana, evlat, torun. Yukarıdan aşağıya tek sıra zekât verilmez kardeşim. İane verirsin, yardım edersin, para verirsin ama zekât verilmez. Tek sıra yukarıdan aşağıya. Bir de sülaleyi mutahharaya zekât verilmez. Resûlullah’ın sülalesinden olduğunu bildiği kişilere verilmez. Onlar zaten zekât kabul etmezler ve onlara zekât teklif edilmez. Güzel şeyler öğrenmek lazım haddimiz olmayarak. Bütün kitaplar yazıyor bunları.

Allah kusurlarımızı günahlarımızı bağışlasın. İnşallah gerçeği yaşayan, İslâm’ı olduğu gibi kabul eden, Allah’ın varlığıyla şeref duyan insanlar sınıfına bizi de alsın inşallah.

Es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya seyyide ’l-evvelîne ve ’l-âhirîn, ve ’l-hamdü lillâhi rabbi ’l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırı için Ya Rabbim, yine sen Ya Rabbim, yine sen Ya Rabbim, bizi bağışla Ya Rabbim. İki cihanda aziz eyle Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver Allah’ım. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdû senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütuf eyle Allah’ım. Bizi bize bırakma Allah’ım. Kendin koru Allah’ım, kendin himaye et, kendin vikaye et, kendi şemsiyene al, kendi korumana al bizi Ya Rabbim. Aciziz,

* Tevbe Sûresi’nin 60’ncı ayetine göre zekât verilecek grupların içinde hem fakirler hem miskinler bulunmaktadır. Efendi Hazretleri burada takvâ yolundan bahsetmekte, zekât verirken en çok muhtaç kimse onun aranıp bulunmasını kastetmektedir.

zavallıyız, asiyiz, senin şefkatin, merhametin, koruman olmazsa, senin şefkat nazarın olmazsa ki sen “Benim rahmetim gazabımı örtmüştür diyorsun.” sen rahmet nazarınla bize yaklaşmazsan, rahmet nazarınla bize bakmazsan hâl-i pürmelâl oluruz Ya Rabbim. Bizi böyle Akıbetten koru Ya Rabbim. Sırât-ı müstâkîm üzere, mümtaz, nezih, helal üzere yaşat Allah’ım. İnşallahu Teâlâ akıbet halimiz hayır olsun, Resûlullah’ın sancağı altında toplanmak nasip ve müyesser eyle Ya Rabbim.

Bizi bize bırakma Ya Rabbim. Bize acı, rahmet et Ya Rabbim.

Bizi inşallahu Teâlâ iki cihanda aziz eylesin. Bize en güzel şeyleri, bazı cemaatlerde farzlardan sonra ya Vehhâb (bize hibe et manasına yani) çekiliyor 14 defa; inşallah onun mütemmimidir. En güzel şeyleri bize hibe et Ya Rabbi. Hediye et Ya Rabbi. Senin kapında dilenmek şerefini bizden alma Ya Rabbim. Ben bunu dileniyorum. Ben bilhassa bunu rica ediyorum, yalvarıyorum Rabbimden. Senin kapında dilenmek şerefini bizden alma. Şereflerin en büyüğü O’nun kapısında dilenmek. Şerefın en büyüğü, en yücesi O’nunla olmak.

Rabbim dediğin zaman, yüreğinin sapından saçının teline kadar ürpermek, titremek, O’nun varlığıyla dolu olmak. Amenna ve soddakna. Ya Rabbi diyorum ben, Azrail bize emanetini almaya geldiği zaman bizi seninle bulsun Ya Rabbim. Senin kapında bulsun, senin kapının eşiğinde bulsun. Seninle hemhâl iken bulsun Ya Rabbim. Bizi bağışla Ya Rabbim.

İman ile ihlas ile bizi müşerref eyle, mücehhez eyle Ya Rabbim. Bizi bağışla Ya Rabbim. Şurada hazır bulunan cemaat-i Müsliminin de helal olan, meşru olan, muratlarına erdir Allah’ım. Cebimize, hanemize, Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun, olmayanlara da bulmayanlara lütuf eyle Allah’ım. Burada hazır bulunan cemaati Müsliminin özel veya genel manada ne tür muratları varsa hepsini tez gün, tez saatte, ikram, ihsan eyle Allah’ım.

Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, bayrağımıza, mukaddesatımıza hâlel verme Ya Rabbim. Sen yücelerde eyle Ya Rabbim. Hepimizden razı ol Ya Rabbim.

El Fatiha maassalavat

12) 12.11.2010 tarihli sohbet*

(Birtakım rahatsızlıkları, hangi hayvanlardan kurban olacağı, nafîle zilhicce orucu, Ahmed-er Rufai Hazretleri zamanında kutupluktan atılan zatın hikayesi, zekât ve helal lokmaya dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun.

(Ağlıyor)

Kusura bakmayın, duygulanıyorum. Sizlerden ayrı kaldım. Aslında hiç ayrılmadık. Hep buradaydık elhamdülillah. Allah razı olsun, adımlarınız cennet sevabı olsun inşaallah. Allah'ın yardımı lütfu hıfzı üzerimizde olsun inşaallah. Çok teşekkür ederim.

Bir şurda bir burda... Daha işimiz yine pek bitmedi. Bayramdan sonrası yine bir ameliyat bahis konusu. Hayırlısı olsun, dualarınızı beklerim. Atlatır geçeriz inşaallah. Biraz Tire hastanesindeydik. Orda doktor arkadaşlar benim haberim yokken İzmir'le temas kurmuşlar, oraya gelsin diye. Orda arkadaşlarımız vardı. Gittik. Tetkikler, tahliller, incelemeler bir şeyler bir şeyler işte.

Bunu anlatmaya gelmedim ama ne vardı ne yoktu diye merak ediyorsunuz. Sağlık durumum hakkında bir iki kelime ediveriyim dedim. Zaten bizim sol böbrek on sene evvelden beri zaten çalışmıyordu. Bu defa daha fazla durursa vücuda zarar verecek dediler. On seneden beri öyle duruyor tabii tek böbrek olarak. Öteki böbrek sağlam. Bir taş var orda da ama onu dikkate almıyorlar. Ama sol böbrekteki arıza idrara tesir ediyor, prostata tesir ediyor. Bu meyanda birtakım incelemeler yaptılar. İzmir zaten araştırma Hastanesi. Ege Üniversitesi İnceleme ve Araştırma Hastanesi zaten. Çok incelediler. Ordan şurdan, burdan şurdan. Bir sürü

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: https://youtu.be/tPi4s4iln_Y

idrardı, kandı, röntgendi, beyindi, ciğerdi ne türlü araştırma varsa hepsinin içine aldılar. Allah razı olsun. Gözle görülür bir hastalığımız çıkmadı. İşte o böbrek göze battı, o sol böbrek. Yine bizim irademize, ihtiyarımıza bırakıyorlar. Fakat “*Eğer ameliyat olmazsan tehlike var. O böbrek çürüme temayülünde. Kana karışacak, zehirleyecek*” diyorlar.

Velhasılıkelam, çok şükür Allah’a böyle bayram molası geldik. Yani dediğim gibi bizim irademize bizim ihtiyarımıza bırakıyorlar gene. Ameliyat olalım dersek olacağız. Tabii evden köyden çok sıkıştırıyorlar ol diye. Allah yardımcımız olsun inşallah. Duanızı bekleriz inşallah.

Tabii sizden ayrı kalmaktan dolayı çok müteessir oldum, çok müteellim oldum (*elemlendim*). Demin dediğim gibi hiç ayrı olmadık. Hepinizi ayrı ayrı kucaklaya kucaklaya bugüne geldik, buralara geldik, elhamdülillah.

Allah ayırmasın, ebediyen böyle olalım inşallah. Resûlullah’ın sancağı altında beraber olalım inşallah. En büyük muradımız odur. Umudumuz odur. Bin yıl yaşasak da buranın bir sonu var. Ebedi hayatın sonu yok. İnşallah bu ebedi hayatta beraber olmak murat ettik. Allah muratlarımıza erdirir inşallah. Yardım eder inşallah. O’nun emri olmazsa, O’nun yardımını olmazsa, O’nun izni olmazsa, O’nun tasarrufu olmazsa hal-i pürmelâl oluruz. Allah diyelim. Allah demeye devam edelim kardeşlerim.

Önümüzde bir bayram var. O bayramı -inşallah- sağlıklı selametlikle, güzellikle, ilimle irfan ile dolu geçirelim inşallah. Allah ile dolu geçirelim inşallah.

Şimdi bazı itirazlar oluyor. Yine tekrar bazılarına söyledik. Bize telefonlar ediyorlar. Kurban kesmesek sadaka versek olur mu? Kurban kesmesek yerine iane dağıtırsak olur mu? “*Kardeşim neden öyle söylüyorsun?*” diyorum ben. “*E ben merhametimden öyle söylüyorum.*” diyor. Yahu sen Allah’tan daha mı merhametlisin kardeşim. Haşa sümme haşa. Sen eğer kurban mükellefiysen, bir vagon altın da dağıtsan o kurbanın yerini tutmaz. Kurban memuriyetin varsa, Kurban ganisiysen (*kurban kesecek kadar zenginsen*) eğer bir çuval altın da dağıtsan o kurbanın yerini tutmaz. O ayrı, o ayrı. Sen yine yardımını yap kardeşim. Ama şefkat merhamet noktasında kesmeyeyim dersen Allah’ın işine

karışmış olursun, hal-i pürmelâle düşersin. Sen Allah'tan daha mı şefkatlisin? Peygamberden daha mı merhametlisin? Emir kesin. Hali vakti yerinde olan kesecek. Nasıl ki İslam'ın şartı olarak yalnız zengin kişi zekât ve hacca müstahak oluyor, mecbur oluyor, mükellef oluyorsa kurban da böyle kardeşim. Sen emir üzeresin. Emiri tutacaksın kardeşim. O Necip Fazıl'ın lafı her zaman beni enterese ediyor:

Gözüm, aklım, fikrim var deme hepsini öldür

Sana çöl gibi gelen, O göl diyorsa göldür

Gözüm var, kalbim var, iradem var. Buna benzer şeyler. Aklım var, fikrim var, deme hepsini sil öldür. Eğer senin çöl dediğine çöl diyorsa o çöldür. O, ne diyorsa o olur kardeşim. O böyle mi emretmiş. O böyle emrettiyse şek, şüphe, güman (*zan*) yok.

Bak senin aklını, fikrini, düşünce tarzını bile, oradaki birtakım temayülleri bile dikkate almamış. “Gözüm var, aklım var, fikrim var.” deme. Hepsini sil öldür. Eğer senin göl dediğine o çöl diyorsa çöldür. O'nun lafının üzerine laf mı olur yahu?

Geçenlerde okudum da bu çok ince bir konu kardeşim. “Allah böyle istedi” diye kurbanını kesersen, Allah'ın öz kulusun kardeşim. Ama mideni tatmin için, o bu görsün diye, “kesti” desinler diye kesiyorsan yandın kardeşim. Kurbanı Allah emretti diye, Allah'ın dini din-i mübin-i İslam'ın emri diye keseceksin kardeşim.

Bir de şu mesele var. Geçenlerde birileri “*Tavuktan, hindiden kurban olur.*” diye söylemiş. Haşa sümme haşa. Yahu sen dinini değiştiriyor musun? Yahu sen dininle oyun mu oynuyorsun? Haşa sümme haşa. Bu nasıl laf. Tavuktan hindiden adak bile olmaz adak! Kurbanı bırak adak bile olmaz. Ha diyelim ki ufak bir rüya görmüşündür. Bir sıkıntıya mucip bir haldir. İstikbale muzaf (*gelecek açısından*) seni endişeye sevk ediyordur. O durumda vaat edersin perde olsun diye, sadaka olsun diye. Bir tane tavuk, horoz kesersin verirsin fakirin birine, iyi olur. Yanına bir kilo da pirinç alıverirsin daha güzel olur. Ama hiç kurban olur mu yahu? Sen dini değiştiriyor musun yahu?

Böyle bir şey siz duydunuz mu? Böyle demiş biri. Yahu İslam dininde nelerin kurban olabileceği çok açık, çok sarih söylenmiş. Büyük

baş hayvanlardan sığır ve deve. Küçük baş hayvanlardan keçi ve koyun. Bunun dışındaki kurban olmaz ki. Çift tırnak. Geri kalan bütün vahşi hayvanlara bakın tek tırnaktır, beş tırnaktır. Çift tırnak... Devede oda yok. Ama bunu din vaaz etmiş. Din ilan etmiş. Bu Allah'ın emridir yahu.

Kesmeye vakti olan, fırsatı olan, kurban ganisi olan, cebinde beş kuruşu olan, kesmekle mükellef sayan kendisini, kendisi o mükellefiyetin içine giren kurbanını kessin kardeşim.

Nasıl kesilmesi lazım geldiği hakkında bile bir sürü tavsiyeler, fetvalar verilmiş. “Şöyle şöyle yumuşak davranınız” denmiş. Bak bıçak elinde, yatırıyorsun kesiyorsun hayvanı ama yumuşak bir şekilde kes diyor. Güzellikler manzumesi içerisinde, hayvanı dehşete düşürmeden, bakanları dehşete düşürmeden, yavaş yavaş, mülâyemet (*mülâyimlik/yumuşak huyluluk*) üzere... Hayvanın nasıl kesileceğini bile tarif etmiş din. Şefkat göstermiş. Elinde bıçak olan adama şefkat göstermiş. Demiş ki keseceksin ama incitmeden. Su içireceksin evvela. Kurban keseceğin yere hayvanı götürürken sürüklemeyeceksin, eza cefa yapmayacaksın, tatlı, yumuşak, mülayimce davranacaksın. Bunları söylemiş. Allah'a sığınırız. Bunların üzerine sen daha “*Şefkatim var, ben kesmem.*” diyorsan senin şefkatin Allah tarafından, peygamber tarafından Kur'an tarafından öngörülmüş bir şefkat değil. Nefsinin veya dış güçlerin aldatmacası.

Vakti olan kessin kardeşim. Ben böyle arkadaşlar görüyorum. Akli başında, az çok dinini diyanetini bilen, hatta hac etmiş insanlar kimisi. “*Kesmesek, onun yerine sadaka dağıtsak olur mu?*” diyorlar. Kardeşim “kes etini dağıt” diyor kitap. Kes de etini dağıt diyor. Fakir fukara nasiplensin diyor. Bak dört gün Kurban Bayramı'nda oruç haram. Hiç İslâm'ın oruç dediği şey haram olur mu yahu. Ama dört gün haram. Neden? Dört gün bu etle beslensin bu millet diye. Oruç tutmak Ramazan Bayramı'nın birinci günü haram, Kurban Bayramının dört günü de haram. Sebep? Beslensin millet diye. Etini yesin, gıdalansın, proteinini alsın diye haram kılınmış. Öyle bir dört gün.

Bakınız Zilhicce şimdi. Tabii ben geçen hafta size oruç tavsiye edecektim ama edemiyorum kardeşim. “Aleme verir talkını kendi yutar salkımı” olmasın diye. Çünkü ben bu sene gayret edemiyorum.

Böbreklerimden dolayı çok su içmem lazımmış. Çok su içmem lazımmış. Günde üç litre su içmem lazımmış. Geliyorum gidiyorum su içiyorum. Hatta midelerim bulaniyor. Binaenaleyh, oruçluyken su içmek mümkün değil. “Kendi yutuyor salkımı aleme veriyor talkını” demesinler diye. Ondan seslenmedim. Tutun bu on günü demedim. Dokuz gün oruç onuncu gün bayram. Onuncu gün de oruç tutar insan. O gün haram gün ama kendi kurban etiyle, kendi keseceği kurban etiyle bozuncaya kadar, bir şey yemezse o kurban etiyle bozarsa Allah o günü de oruçlu sayıyor. Hem “o günü kaç gün sayacağımı ben bilirim.” diyor.

Riya olmasın, Haşa sümme haşa Allah’ıma sığınırım. Kaç yıllar gençliğimde ben Zilhicceleri, bu Muharrem oruçlarını bu kandil oruçlarını, üç aylarını tuttum. Utanıyorum bunları söylemekten, kabul olup olmadığını bilmiyorum çünkü. Allah indinde kabul olduğunu bilmiyorum. Ama vallahi kaç yıllar tuttuğumun sayısını bilmiyorum. Gayret ettik gençliğimizde. Sağlıklı günlerimizde Havaya suya harcamadık ömrümüzü. Ama şimdi öyle değil. Şimdi bakınız, sağlığımız yerinde değil. Çok şükür her halimize. O yüzden size de diyemedim, utandım. Allah’tan haya ettim. Tutun demedim yine arkadaşlarımızdan tutanlar var. Dokuz gün tutamayanlar için yine ben bir şey söylüyorum. Allah beni affetsin, yine affetsin, hepimizi affetsin inşallah. Hiç değilse son iki günü bari yapın kardeşlerim. Salı günü bayram, Pazartesi’yle Pazar’ı oruçlu geçirirseniz çok çok kazançlı çıkarsınız. Abdulkadir Geylani Hazretleri Gunyet’üt Talibin’de Zilhicceyi çok methediyor kardeşim. Bilseydiniz şöyle olurdu. Bilseydiniz bu Zilhicce size ne kazançlar getirecek diye diye.

Çok değerli günler yaşıyoruz ama farkında değiliz. Keyfimizdeyiz, mâlâyâni-mâsivâ üzereyiz. Kendimizi Allah’a adayamadık. Allah derken ciğerimizin en derin köşelerinden ürperemedik. Deyip geçtik. Dilimizden, gönlümüzden diyemedik. Biraz şöyle biraz böyle. Halbuki bütün hüküm onun yahu. Bütün irade onun. Bir “ol” dedi var oldu cihan. Geçen okudum. Bakınız ne kadar ibretamiz kardeşlerim ne kadar ibretamiz. Allah’a karşı ne kadar hassas olmamız lazım geliyor. Ne kadar mutlak olmamız lazım geliyor kardeşlerim. Kardeşinin oğlu, yani yeğeni, Ahmed-er Rufai Hazretlerinin yanında bir yabancı görüyor. Dayısının yanında hiç görmediği bir adam. O adam

birakıp gittikten sonra içeri girip dayısına yani Ahmed-er Rufai Hazretlerine o adamın kim olduğunu soruyor. O diyor ki;

- *“Bu adam kutuplardan bir kutup.”*

- *“E ne yapmaya gelmiş?”*

- *“Bir hata işlemiş kutupluktan atıldı. Onun affı için bizim yalvarmamızı, bizim tövbe etmemizi istemiş.”*

- *“Yahu dayı ne hatasıymış bu?”*

Hata şuymuş kardeşlerim. O kutup deniz kenarında geziyormuş. Kuvvetli bir yağmur başlamış. Şöyle denize doğru bakmış. Kimse de yok yanında. Sadece içerinden geçirmiş. *“Allah Allah, o kadar çöller yağmur diye ölüyor. Allah denizi yağmurla doldurmuş.”* İçinden bir kelime bu fikri geçirdi diye kendisine itiraz kabul ediyor Allah. Onu kutupluktan atmış. Kutup en yüksek bir mertebe. Oralara varmış dayanmış o zat. Hangi aşamaları, hangi mertebeleri, hangi merhaleleri aşa aşa oraya varmış da aklından bir düşünceyi geçirdiği için sadece. *“Çöller kupkuru Cenâbı Hak denizi doldurup durur.”* diye içinden geçirmiş sadece. Bir tek bundan ötürü hemen bir ilhâm-ı ilâhiye geliyor. *“Derhal benim makamımı terk et. Kutupluktan atıldın.”* diyor. Ondan sonra çok yalvarmış yakarmış. Yeğeni *“Aman dayı o adama madem yalvarıver”* deyince *“Yalvaracağız yakaracağız oğlum, inşallah af olacaktır.”* demiş Ahmed-er Rufai.

Binaenaleyh, tövbe kapısı açık. Allah bu kadar kadir. Bu kadar hassas. Ama bizim ne kadar zayıf olduğumu biliyor Allah. Bizim mâlâyâni-mâsivâ içinde olduğumuzu biliyor Allah. Ona kul olmak mesele. Resûlullah’a ümmet olmak mesele. Onun torunlarına onun sevdiklerine evlat olmak mesele ama olamıyoruz kardeşlerim. Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. Ancak bari göz göre itiraz etmeyelim yahu. Göz göre muteriz duruma düşmeyelim yahu. Demin dedik bak bir daha. Gözüm var, aklım var, fikrim var deme, hepsini sil öldür. Eğer senin göl dediğine o çöl diyorsa çöldür. Onun lafının üstüne itiraz olur mu yahu? Nasıl olur yahu?

Bütün mükevvenat onun emrinde, onun tasarrufunda, onun idaresinde. Düşününüz, bir elma ağacını, bir nar ağacını, bir erik ağacını,

bir armut ağacını laboratuvara götürüyorlar birer dal. Hepsine bakıyorlar hepsi odun. İçinde erik ağacı olduğuna dair, elma ağacı olduğuna dair bir emare yok. Bunların akli fikri mi var yahu? Hiç duydunuz mu bir günden bir güne kendi başına “*Ben elma vermekten usandım, bu sene armuda döneceğim.*” diyen bir ağaç var mı yahu? Aşu yaparsan oluyor tek, o da Allah’ın izniyle. Eşcârın dediğimiz otlar, çiçekler, ağaçlar, yeşillikler, yer yüzünün bütün müzeyyenâtı (*süsleri*) bu kadar böyle itaat halindeler. Gık demiyorlar. Gık denmeyeceğini biliyorlar. Gık denmeyeceği öğretilmiş onlara, öyle talim edilmiş.

O melekler... İnanoglular yaratılacağı zaman “*Ya Rabbi onlar itiraz edecekler. Onlara nefis veriyorsun, biz yetmez miyiz?*” diyorlar. “*Onları yaratmasan olmaz mı Ya Rabbi?*” “*Yok*” demiş “*onlar itiraz etmeyecek. Onlar muti olacak. Onlar itaat edecekler. Onlar din-i mübin-i İslam’a hadim olacaklar.*” İşte şimdi bazıları diyorlar ki: “Ancak o söz içinde olanlar, insan sıfatı içinde olacaklar.” İtiraz edenler, muteriz olanlar Hakk’a karşı gelenler başka başka sıfatlarda öteki aleme göçecekler. Öyle diyenler var.

Yalnız ben şu kadar bir şey biliyorum haddim olmayarak. Bizim bir arkadaşımız vardı. Ona bazı tasarruflar verildi. Ağlıyor ağlıyordu. “*Neden böyle ağlıyorsun?*” dedim. Dedi ki “*Bazı can kardeşlerimizi çok başka sıfatlarda görüyorum. Hiç ummadığımız şekillerde, sıfatlarda görüyorum. Çeşitli hayvan sıfatlarında görüyorum. Dayanamıyorum. Rabbime gece gündüz yalvarıyorum alsın benden bu hali diye.*” Allah korusun. Sonra başka bir kardeşimiz vardı o hale talip oldu. Ondan o hali aldılar. Çok yalvardı. “*Ya Rabbi senin huzuruna sadece Müslüman kulun olarak gelmek istiyorum. Resûlullah’ın huzuruna Müslüman ümmet olarak gelmek istiyorum başka bir şey istemiyorum, makamı mertebeydi merhaleydi, görüntüydü kerametti ferasetti istemiyorum.*” diye. Yalvara yalvara. Bir başkası çok murat ediyordu, ona verilmedi o hal. İsteyene değil dendi. İstedğine.

Binaenaleyh, hani bu da yaşanmış bir hadisedir. Yine de bir şey diyemiyoruz. Çünkü “*Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah*” diyen herkes cennete girecek. Bu behemehal (*ne olursa olsun/her halde*) Allah’ın emri, vaad-i ilâhi. Ama günahkarsa belki Allah affeder doğrudan cennetine koyar, belki Allah biraz çektirir de öyle cennetine koyar.

Muhakkak koyacak. Ha bu aynı zamanda ne demek? Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah diyemeyen cennete giremeyecek kardeşim. Bunun değerine bakınız kardeşim. İki cihan serveri ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkası benim cemaatimdir diyor. İki cihan serveri. Benim şefaatinin talipleridir, müşterisidir diyor. Ehl-i sünnet ve'l-cemâat. Biz ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkasıyız çok şükür. Onun dört kapısından içeri girenlerdeniz elhamdülillah. Kur'an demiş, sünnet demiş, icma-i ümmet demiş, içtihatlar demiş. E aradığını bütün bu dört kapının içinde bulamıyorsan, iman dolu kalbine bak demiş. İman dolu kalbine bak, amma iman doluysa şayet.

Bütün bunlar bize kolaylıklar, güzellikler sunmuş. Bütün bunlar kurtuluşumuza, necatımıza kapılar açmış, ışıklar sunmuş, nurlar saçmış. Böyle bir cemaat dünya yüzünde. Ben bazen arkadaşlara söylüyorum. Dünya yüzünde bu kadar insan var ne kadarı Müslüman, bu kadar Müslüman, bu kadar Müslümanın içerisinde ne kadar takvâ ehli. Ne kadar fetva ne kadar fetva. En incele incele, azala azala nihayet bir avuç kalıyoruz.

Biz kendimize hisse ayırdık demiyoruz. Bizim kim bilir ne halimiz vardır Allah katında. Allah bizim için ne yazıyordur bilemeyiz ama yalvarıp yakarıyoruz. Haddimizi biliyoruz. İslam'ın şartı beş hani altıncısı haddini bilmek derler. Yeşil İmaret Camisinin kapısında ben bunu bir gün söyledim. Misafirler de vardı. Söz gelimi söyledim de oradan birisi “*ya bu Hacı Kâmil, İslam'ın şartını değiştiriyor yahu*” demiş. “*Haşa sümme haşa.*” dedim ben. Biz kim oluyoruz yahu. Haddimizi bilmek için söyledik. İslam'ın şartı beş altıncısı haddimizi bilmek. İslam'ın şartı altı mı olur hiç? Vaaz olunmuş beş tane şart. Bunu sinesinde taşıyan Müslüman. Tabii o beş şartın da demin dediğimiz gibi iki tanesi müstesna kılınmış, Allah'ın izni keremiyle. Onlar da zekât ve hac. Bu ikisi sadece hali vakti yerinde olana, zengin olana farz kılınmış. Öteki türlü hepimiz diğer üç şartın içindeyiz. Ama hali vakti yerinde olup da o şartlarda yapmayana Cenâbı Hak güceniyor. Resûlullah şefaatine ermek isteyen bu sünnetimi terk etmesin demiş. Haccı ve zekâtı. Zekât farz, hac da farz.

Birisi diyor ki; “*Abi benim şu kadar param var, zekât vermesem olur mu?*”

- “Güzel kardeşim” diyorum ben. “En son söylediğin kelime var ya hani.”

- “Eee?”

- “Bana ‘zekât versem olmaz mı?’ de yahu.” diyorum ben.

Vermekten yana, güzellikten yana, olumlu olmaktan yana tavır koyalım kardeşim. Hakk’a dönük yaşayalım kardeşim. İhlası arayalım, Allah’ı arayalım, Peygamberi arayalım, sünneti arayalım. Kur’an’ı arayalım. Güzellikleri arayalım. Böyle sormak daha güzel. Kaçmaktan yana değil. Hafife almaktan yana değil. Diyor ki;

İki işin varsa, birisi dünya işiyse, birisi âhîret işiyse evvela âhîret işine koş. Âhîret işi iki taneyse, birisi kolay birisi zor ise evvela zor olanı yap.

Sana ne güzel şeyler tavsiye ediyor. Nefsine dur demeye çağırıyor seni din. Biz buraya nefsimizle gürüşmeye geldik kardeşim. Nefsimizle savaşmaya yollandık kardeşim biz buraya. Nefis itiraz mahalli. İtirazın mebdei, menşei nefis. İllaki kadınla erkeğin bir araya gelmesi değil nefis. Allah’ın dışındaki her şey nefistir. Allah’ın emirlerinin dışındaki her şey. Allah’ın varlığı dışındaki her şey nefis.

Nereden geldiğini bil. Bakınız Peygamber iki kelime izah ediyor. “Nefsini bilen rabbini bildi.” Harikulade bir emir. Harikulade bir olay. Harikulade bir edebiyat. Bütün mükevvenatlar toplansalar bu cümleyi tertip edemezler. Nefsini bilen rabbini bildi. Ne harika yahu. Ne güzel. Beni çok enterese ediyor bu. Güzellikler arayalım yahu. Güzellikler bulalım. İyiden yana, güzelden yana tavır koyalım. Hakk’a dönük yaşayalım. Allah diyelim. Demin dedik yani bakın. O’nun işlerine karışır mıyız? Haşa! Ne kelime! “Var ol” dedi bir kere, bir kelimedede dünyayı var eden Allah. Bizi elbette ki imtihan için saldı ortaya. Asıl pehlivan meydana çıkıp bekleyen, rakibini yenen değildir diyor kitap. Asıl pehlivan nefsiyle dövüşüp nefsiyle gürüşüp nefsinin yenendir*.

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: Bir gün Hz. Peygamber çevresindekilere, “Sizce pehlivan kimdir?” diye sorar. Yanında bulunanlar, “Pehlivan, hiç kimsenin gürüşte yenediği kimsedir.” diye cevap verirler. Bunun üzerine Hz.

Nefis muarazat makamı yahu. İtiraz makamı yani. O bize imtihan diye sunuldu. Bir platform tasavvur ediniz. Bir merdiven yukarıya doğru kurulu, bir merdiven aşağıya doğru kurulu. Eğer biz nefse binersek, nefsi emrimize alırsak nefis “ıh” diye diye bizi yukarılara çeker, çıkarır gider. Allah’ın katına doğru, makamlara mertebelere doğru götürür. Ama nefis bize binerse farkına bile varmayız kardeşlerim. O aşağıya doğru kurulan merdiven var ya, o merdivenler bizi okyanusların dibine indirir gider farkına bile varmayız.

Size diyorum ki, bilhassa bunu yüz defa söylüyorum, bin defa söylüyorum, yüz bin defa söylüyorum. Helâl lokmaya çok dikkat edin kardeşim. Ben ölürsem siz kalırsınız. Ben yaşıyım çünkü. Ben yaşıyım yarın gidebilirim, hepimizden evvel gidebilirim. Bakınız bu çok önemli. Benim üzerinde durduğum en büyük nokta bu. Helal lokma kardeşim. Helal rızık kardeşim. Çoluğunuzun, çocuğunuzun önüne koydunuz o bir lokma yemek, o bir lokma ekmek, şüphe taşımasın kardeşim. Bırakınız haramını, Resûlullah Efendimiz böyle buyuruyor. Ne diyor biliyor musunuz? Haramın çizgisi belli diyor. Helalin çizgisi de belli diyor. Ümmetim için endişe ettiğim şey şüpheli şeyler diyor. Şüpheli şeylere yön çevirmeleri. Şüpheli şeylerle iştigal etmeleri diyor*. Şüpheli şeylere dalmayalım kardeşim. Ben her zaman söylüyorum. İslâm dört kademe önceden bizi bloke ediyor kardeşim. Şüpheli şeylere yaklaşma. Yaklaştın, şüpheli şeyleri yapma. Yaptın, harama yaklaşma. Yaklaştın, haramı yapma. Ordan ötesi artık küfre girer, günah-ı kebâire girer. Binaenaleyh, Allah hepimizi affetsin.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya

Peygamber şöyle der: “Hayır öyle değildir; asıl pehlivan, öfkelenildiğinde nefisine hâkim olan kimsedir.” (Müslim, Birr, 106)

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: “Şurası muhakkak ki, haramlar apaçık bellidir, helaller de apaçık bellidir. Bu ikisi arasında (haram veya helal olduğu) şüpheli olanlar vardır. İnsanlardan çoğu bunları bilmez. Bu durumda, kim şüpheli şeylerden kaçınırsa, dinini de ırzını da tebrie etmiş (temize çıkarmış) olur. Kim de şüpheli şeylere düşerse harama düşmüş olur.” (Buharî, İman 39, Büyü 2; Müslim, Müsakat 107, (1599); Ebu Davud, Büyü 3, (3329, 3330); Tirmizî, Büyü 1, (1205); Nesâî, Büyü 2, (7, 241)

Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi 'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki olan Yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahü aleyhi teâlâ ve sellem Efendimizin mübarek hatırı için dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver, güzelleştiriver ve hayırlı eyle hibe eyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Dualarımızı kabul eyle Allah'ım. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışla Allah'ım. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdün senalar olsun, olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım.

Devletimizi, vatanımızı, milletimizi koru Allah'ım. Mukaddesatımızı koru Allah'ım. Bizi -inşallahu teâlâ- iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaati müsliminin muratlarını hacetlerini gideriver Allah'ım. Tez günde, tez saatte şuradan kalkmadan "ol" deyiver dualarımız olsun Ya Rabbim. Vatanımıza, milletimize, inşallahu teâlâ hâlel getirme Ya Rabbim. Bayrağımız, ordumuz, yurdumuz müstesna olsun Ya Rabbim. Göklerde yücelerde dalgalansın Allah'ım. Tezellül makamına düşürme Ya Rabbim. Zelil etme Allah'ım. İnşallahu Teâlâ akıbet halimizi hayır eyle Allah'ım. Sırat-ı müstâkîm üzere -inşallahu teâlâ- düzgün, nezih, mümtaz ömürlerimiz olsun. İnşallah Resûlullah'ın sancağı altında toplanmak müyesser olsun Allah'ım. Ya Rabbim -inşallahu teâlâ- açılan ellerimiz, yalvaran dillerimiz senin kapından geri dönmesin. Şu gelen kullar, şu aciz, şu zavallı dilenen kulun inşallah senin güzel kapından geri dönmesin. (Âmin)

El Fatıha maassalavat

13) 26.11.2010 tarihli sohbet*

(Cömertlik – pintilik, isteyene karşı muamele, ahir zamanın kıymeti, mûsamaha ve iş ahlâkına dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya seyyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn, ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun.

Kardeşlerim, perşembeyi cumaya bağlayan geceler, cenneti bulma geceleri diye nitelendiriliyor. Bu değerleri yerine oturtmak lazım, bu değerleri kendimize mal etmek lazım. Dünyamıza ve âhiretimize adapte etmek lazım. Adapte olamıyoruz. Dünya meşgalesi bizi sarıyor. Ondan her zaman söylüyorum: Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimizin beş şeyden sığındığı duası çok muhkem (*sağlam/kuvvetli*), kâinatı kaplar mahiyette.

“Ya Rabbi korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, kabir azabından ve dünya fitnelerinden sana sığınırız.*”**

Bütün bir mâlâyâni-mâsivâ, günah, hata, kusur ne varsa hepsi içinde korkaklıktan diyor. Tabii bu beline iki tabanca takıp da arkadaşlarına külhanbeylik yapmak değil. Korkaklık cenkten (*harpten*) kaçmak. Dini mübin İslâm’ın müdafaasına nazar etmemek, İslâm davasına değer vermemek, ondan kaçır duruma düşmek. Korkaklık dediği o. Cenkten kaçmak, İslâm’ın müdafaasından kaçmak.

“*Hasislikten...*” Yani pintilik. Hem iman hem hasislik bir vücutta zor bulunur diyor***. Yalan da öyle, pintilik de öyle. Elimizdekini saçıp savurmayacağız canım. Bir muvazene (*denge/ölçü*) muvacehesinde (*çerçevesinde*) kendi etrafımızı da düşünceğiz. Cebimizdeki beş

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/2POFU2WYWUo>

** Bakınız: **Buhârî**, Cihâd 25, Daavât 37, 41, 44. Ayrıca bk. **Müslim**, Zikir 50, 52; **Nesâî**, İstiâze 5, 6, 27, 39; **İbni Mâce**, Duâ 3

*** Benzer yönde bakınız: **Nesâî**, Cihâd, 8.

kuruşun, bize verilen ikramın, ihsanın, lütfun, hıfzın, hepsinin bizim olmadığını bileceğiz. Hangi esbab-ı mucibeye dayalı olduğunu düşüneceğiz. Bakalım bizim hakkımız mı diye. Efradı ailemizden birilerinin hakkı mıydı diye. Hasislikten kaçacağız. Mümkün olduğu kadar etrafımızı düşünelim, etrafımıza yardımcı olalım. İllaki para dağıtmak manasına tazammun etmez. Öyle bir manayı ifade etmez hasislik. Adamın cebinde beş kuruşu yoktur ama “*Ah olsaydı verseydim.*” der. Adamın cebinde milyarlar vardır. “*Benle beraber mi kazandın.*” der. Bu türlü davranışlardan kaçınmak için kelam ile anlatılamayacak ruh yapıları, ruhsal hasislikler inşaallahu Teâlâ bize uğramasın. Tabii ki Kur’an da zaten muvazene (*denge*) telkin ediliyor. Sımsıkı olma fakat elindeki sarf edip de sonra rezil rüsvâ olacak şekilde açığa kalma, hepsini bir sarf etme manasında. Bu tabii kişinin ruh yapısına, iman ve ihlas yapısına bağlı bir durum. Karakterinde galip taraf ne ise, hangisi ise en çok galibiyet sağlayan taraf, sağ taraf ise mesela, yani Vahdetten yana, Allah’tan yana, Kur’an’dan yana Peygamber’den yana, hadisten yana, sünnetten yana ise adamın hayatı, işte onda değişik bir ifade kazanıyor bu hasislik veya eli açıklık.

İzmir’de Hisar camisinin kapısında Şair Nabi’nin şu beyti yazar:

**Sakın terk-i edebden kûy-ı Mahbûb-ı Hüdâdır bu
Nazargâh-ı İlâhîdir Makâm-ı Mustafâ’dır bu**

*(Edebi terk etmekten sakın; Hüda’nın sevgilisinin semtidir bu
İlahî nazarın geldiği yerdir; Mustafâ’nın makamıdır bu)*

Hisar Camisi’nin kapısında büyük mermer tablolarla yazılıydı bunlar. Şimdi yok galiba görmüyorum. Şair Nâbi Medine’ye varmak üzereyken bu şiiri terennüm etmiş. Öyle bir şair... Varmışlar bakmışlar ki bütün Medine minarelerinde bu Na‘t-ı Şerif okunuyor. Padişah hayret etmiş. Padişahın refakatinde Medine’ye şeref veriyorlar. Veyahut Medine’de şeref aramaya geliyorlar. Medine’de şeref buluyorlar. Allah bütün müezzinlere ilham etmiş. Nabi siz bu şiiri nereden duyduunuz diyor;

- *“Kendimiz bilmedik biz. Minarede biz vardık amma başkaları okudu o na ‘t-ı şerifi.”* diyorlar*.

**Sakın terk-i edebden kûy-ı Mahbûb-ı Hüdâdır bu
Nazargâh-ı İlâhîdir Makâm-ı Mustafâ’dır bu**

İşte bu Şair Nabi evinden çıkıyor, bakıyor, köşeyi dönerken bir sail (*dilenci*) el açıyor. Aranıyor yok. Dilenci de elini çekmiyor. Aranıyor bir daha, bir daha ama yok. O sıkılıyor bu utaniyor filan. Bakmış olacak gibi değil;

- *“Yok kardeşim, arıyorum görüyorsun, yok. Ne olsa verecektim.”* Sırtında ceketini de yokmuş. *“Ceketim olsaydı ceketimi verecektim sana ama yok kardeşim.”* Ama çok müteessir olmuş.

- *“Ne olurdu Ya Rabbim cebimde bir miktar olsaydı da şu fakiri eli boş yollamasaydım.”*

O zaman hâtiften bir nida geliyor. Cenâbı Haktan:

- *“Ya Nabi! Dua et ki hamiyetin (manevi hassasiyetin) var, paran yok. Ya tersi olup da benim gözümde düşseydin. Ya cebin para dolu olup da veremeyecek hal, veremeyecek bir karakter içinde olsaydın. Daha perişandın o zaman...”*

* Şair Nâbî, hacca niyet eder ve içinde önemli devlet erkânının da bulunduğu bir kervanla yola koyulur. Medine’ye yaklaştıkça heyecanı artar şairin... Bu arada kervandaki paşalardan birinin deve üzerindeki tahtırevan içinde ayaklarını Medine’ye doğru uzatarak oturduğunu görür. Bunun üzerine irticalen söylediği bu naatla paşayı uyarır. Paşa, bu durum karşısında sinirlenir. Şiir, o anda söylendiği için kervandakilerden başka bir kimsenin bu şiiirden haberi yoktur. Medine’ye yaklaştıkları sırada sabah namazı vaktidir ve minarelerin birinden Türkçe bir kaside okunmaktadır. Bu, Nâbî’nin yazdığı naatın ta kendisidir. Kervan doğruca o camiye yönelir. Müezzin minareden inince Nâbî, müezzine: “Bu Türkçe kasideyi nereden öğrendin?” diye sorar. Nâbî’nin kim olduğunu bilmeyen müezzin: *“Bu gece rüyamda Peygamber Efendimiz bana ‘Ümmetinden Nâbî adlı bir büyük şair vardır ki benim hakkımda bir kaside yazmış, onu bu gece minareden okumamı arzu ediyorum.’ buyurarak, bu beyitleri bana öğretti.”* deyince Nâbî sevincinden, heyecanından bayılıp düşer. Kendisini uyardığı için Nâbî’ye sinirlenen paşanın sınırları geçmiş; kendisine bir ders verildiğini anlamıştır. Bakınız:

<https://dergi.diyaret.gov.tr/makaledetay.php?ID=7320>

Dönüyor hemen evine; iki rekât namaz kılıyor şükrediyor. Yani, mümkün olduğu kadar bazen biz sail (*dilenci*) gelip duruyor diye sıkıldığımız da oluyor. Yanlış şeyler düşünüyoruz.

Bir üstad talebeleriyle sohbet ediyormuş. Bir fakir gelmiş el açmış. Küçük bir miktar koymuş avucuna adam gitmiş. Talebeleri de o gelen adamı biliyorlarmış.

- “*Aman Efendim ona ne yapmaya verdiniz.*”

- “*Hayrola?*”

- “*Kolay kolay tenezzül eden bir adam değil.*”

- “*Ne gibi?*”

- “*Lüks lokantalarda besliyor kendini, acınacak adam değil bu yahu.*”

- “*Yapmayın.*” demiş. “*Çağırın geri.*” Çağırılmışlar hemen.

- “*Gel oğlum buraya, ver o ufak akçeyi.*” demiş.

Adam vermiş; utanmış, sıkılmış. Hemen avucuna bir tane altın koyuvermiş.

- “*Hadi oğlum...*” O da şaşırmış, talebeleri de şaşırmış.

- “*Aman Efendim. Siz ne yaptınız yahu?*”

- “*Oğlum ben onu fakir gibi yaşıyor zannettim, bir dilim peynir ekmekle idare ediyor zannettim, ondan az para verdim. Lüks lokantalara o benim verdiğim kuruşla girilir mi yahu?*” demiş.

Telakkiye bakınız. Hoş görüye bakınız. Toleransa bakınız. Müsamahaya bakınız. Ne kadar güzel. İyi düşünmek lazım. Biz bazen bozuluyoruz. Ya daha dün geldin, her gün geldin, her gün gelinir mi yahu? diyoruz. Her gün gelse avucuna bir damla bir nebze bir şey koysak ne olur yahu? Ama darlık, nefis engel oluyor kardeşim. Hatta kayıtlarda var. Zannederim Resûlullah’ın (sallallâhü aleyhi ve sellem) tavsiyeleri arasında bu: “*Saili (dilenci) boş çevirmeyiniz. Vaktaki at üstünde gelse bile.**”

* Benzer yönde bakınız: **Muvatta**, Sadaka 3; **Ebu Davud**, Zekât 34.

Bakınız at üstünde gelecek; tekme ile kafama vuracak “*Bana biraz yardım et!*” diyecek... Adamı alaşağı ederiz orda biz be. O muameleye alaşağı ederiz yahu. Binaenaleyh, hasislik bize göre değil yani. Hasislik, pintilik ve iman bir arada olmaz, olamaz. Çünkü maddi olarak elinde verdiğin senin, vermediğin elin. İlmi olarak da verdiğin senin, vermediğin elin.

Verdiğin senin, verirsen istifade edecekler. Senin ecir defterine oradan büyük kazançlar, manevi değerler yazılacak. Büyük bir mana ifade ediyor. İlimde ve madde de. Vermek ve vermemek meselesi. Verdiğin senin vermediğin elin. Biz verelim ve defterimize yazılsın. Fakat her zaman söylüyorum Kur’an, muvazene (*denge*) koymuş. Sakın ha saçıp savurma sonra elin bomboş kalır. Demin dedim; tabii telakkiye göre, algılamaya göre, imana göre, ihlusa göre, o adamın dini karakterine göre, dini yapısına göre, adapte oluş tarzına göre değişiyor tabii. Teslimiyet hali, tevekkül hali çok değişik. Herkeste ayrı tezahür etmiş, tecelli etmiş. Binaenaleyh, Resûlullah “Hayr-ül-ümûr evsâtuhâ (*İşlerin hayırlısı vasat (orta) olanıdır*)”, yani “orta halli olunuz” diyor*. Ne ileri ne geri. Vasat halde yaşayınız diyor.

Yaşantınızın ifade tarzı, takdir şekli vasat olsun, orta halli olsun. Yaşantınız Resûlullah’ın yaşantısına benzesin. Resûlullah (sav) o kadar namütenahi, yüksek bir karaktere sahip ki. Resûlullah kendisi “*Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.***” geliş sebebim bu diyor zaten. Devlet başkanıydı yahu. Hem devlet başkanı hem yüce peygamber... Binlerce kişi gözünün nuruna, gözünün göbeğine bakıp durur. Bir şey dese de yapsak diye. Bir şey dese de onun memnuniyetini kazansak diye. Böyle bir Peygambere (sallallâhü aleyhi ve sellem) ama bazen zaman zaman kendi nefsine darbe için, nefsini açlıkla terbiye etmek için oruç tutardı. Öyle bir peygamber, zaman zaman oruç tutmaktan midesine taş bağladı. Bu bahsettiğimiz sünnet oruçlar o yoklukta tutulan sünnet oruçlar. Onun nefsi zaten dört defa yıkandı kardeşim. 6 yaşındayken, 10 yaşındayken, 20 yaşındayken ve en son peygamberlik geldiği zaman 40 yaşındayken onun nefsi yıkandı. Mirac-ı nebeviye çıkarken de bir ameliyat geçirdi. Binaenaleyh, o zaten peygamber olarak geldiği halde

* **Deylemi, Beyhekî**

** **Muvatta**, Husnül Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

nefsi dört defa Allah'ın doktor melekleri tarafından, muvazzaf melekleri tarafından, vazifedar melekleri tarafından manevi ameliyat geçirdi. Buna rağmen, o nefsinin terbiye etmek istedi. O nefsinin sahip çıkmak istedi. O nefsinin emrine almak istedi.

Böyle bir örnek Peygamber. Böyle bir ibret Peygamber. Biz O peygamberin ümmetiyiz kardeşim. Ne diyordu bak Resûlullah (sav) hadisi şerifinde, *“Bir gün gelecek ümmetimin, buğday ekmeğinin yanına katkı arayacak.”*

Mevlâna da öyle diyor. Bir gün eve gitmiş, sofrada bir şey yok. Bir lokmacık bazlama var. Yanında katkı diye bir şey yok. Hanımı

- *“Bugün çok meşguldüm Efendim, size yiyecek bir şey hazırlayamadım.”* demiş. Öyle deyince gözlerinden iki damla yaş sofraya damlamış, ağlamış mübarek.

- *“Ne sıkılıyorsun hatun, desene bugün soframız peygamber sofrası oldu.”* demiş.

Bizim şimdiki francalı ekmekler* değil ha buğday ekmeği. Onlar buğday ekmeğini katıksız yiyorlardı kardeşim. Arpa yiyorlardı, çavdar yiyorlardı. Buğday ekmeği lüks yiyecekti onlar için. Onun yanına artık katkı aramak zül oluyordu; ayıp, hakaret oluyordu.

“Bir gün gelecek ümmetimin, buğday ekmeğinin yanına katkı arayacak...” Şimdi bizim sofralarımızı düşünün kardeşim. Francala buğday ekmeği, mis gibi... Yanında ne katkı ister ne yoldaş ne arkadaşı. Yiyebildiğin kadar. Biz bu böyle olduğu halde şükretmesini bilemedik. Namaz bahsinde, ibadet bahsinde, fevkaladelik bahsinde, fedakârlık bahsinde, tevazu bahsinde, tezellül bahsinde bilemedik. Ne diyor Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem)?

Aişe Validemiz soruyor.

- *“Ya Resûlullah, Sen iki cihan serverisin. Sen bütün günahlardan münezzehsin (korunmuşsun). Senin kusurlarla, hata ile alakan yok. Senin amel defterinde lekeler yok. Neden bu kadar kendini*

* Francala, kepeksiz, düşük randımanlı undan yapılan beyaz ekmeğin.

harap ediyorsun?” Tabii o her gece kalkıyor saatlerce ayakta ayakları şişinceye kadar, teheccüd namazı kılıyor. Cevaba bakınız.

- “*Ey Aişe, ben de Rabbime şükredenlerden olmayayım mı?”*

İki cihan serveri bunu söyleyen. Cenâbı Hakk’ın “*Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım.**” dediği aziz peygamberi. Gelmişlerin, geçmişlerin ve geleceklerin en yücesi. Ondan yücesi bir daha gelmedi. Ondan yücesi bir daha gelmeyecek. Böyle bir insanoğlu. O da insan ama “eşref-i insan” (*insanoğlunun en şerefli*). O kâinatın şerefli insanı. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) böyle bir insan.

Böyle bir peygamber, zaman zaman oruç tutmaktan midesine taş bağladı kardeşlerim. Aslında demin dediğim gibi kendisi devlet başkanıydı. İstese sofrasını balla börekle, etle çörekle doldururdu. Hayır hayır! Katiyen o cenaha tevessül etmedi. O cenaha temayül vermedi. Binaenaleyh, böyle bir Peygamber Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem). Ve ondan sonra onun ümmeti Cihar-ı Yâr-ı Güzin Efendilerimiz. Ebubekir Sıddık, Ömerü’l Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Aliy’el Murtaza. Birbirleriyle yarış ettiler insanlıkta, İslâmlıkta. Bütün üniteleriyle İslâm’ın nesi var nesi yoksa A’dan Z’ye tatbikçisi oldular.

Biz şımarık ümmetiz diyelim (*dediğinden geri dönüyor*), demeyelim gene bir şey. Allah’a sığmırız. Şımarık ümmet demekle kendi kendimizi tahkir etmiş oluruz ama bari Allah’a şükredelim yahu. Bari şükredelim yahu. Bütün nimetlere, bütün dünyevi uhrevi saadetlere, selametlere, sağlıklar, yenilecek, içilecek, kuşanılacak, kullanılacak, ne türlü nimetler varsa onların şükürünü eda edelim kardeşim. Biz biraz zayıf kalıyor gibiyiz.

Yalnız bu devrin büyük değeri var. Bunu her zaman tekrar ediyorum bugünlerin o eski günlere nazaran büyük değeri var. Değerini bilenlerden olalım inşallah. Hani hep söylüyorum ama bilgilerimiz tazelesin diye tekrar anlatayım. Bu beni çok enteresan ediyor. O sebeple tekrarında ben bile zevk alıyorum, iman, ihlas, feyz, alıyorum Allah’ın izniyle.

* **Aclunî**, Keşfü’l-Hafâ, 2/164; **Suyutî**, El-Leali’l-Masnua, 1/272.

Hazreti Musa çölde gezerken müzeyyen bir tepe görüyor. Çölün göbeğinde yeşillikler içerisinde kocaman bir tepe.

- *“Aman Ya Rabbi! Bu kadar kuru toprağın çölün ortasında böylesine müzeyyen, yemyeşil örtülü, yeşil bu tepe nedir?”* diyor.

- *“Ya Musa içini görmek ister misin?”*

- *“İsterim Ya Rabbi.”*

- *“Vur asayı.”* diyor. Vuruyor, kapı açılıyor.

- *“Gir içeri ya Musa.”* diyor. Giriyor bakıyor, içeride ufacık bir oda. Köşesinde bir zat oturuyor. Bütünüyle tarihi vakadır bu ha. Masal, safsata değil. Geçmiş meselelerin tezahürüne ışık tutacak bir mesele. Köşede bir adam var; saç sakalı topuklarına varmış... Bir yanda bir asma çubuğu gibi, bir yanında nar fidanı gibi bitki var.

- *“Selam aleyküm.”*

- *“Aleyküm selam ya Musa.”*

- *“Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?”*

- *“Seni buraya yollayan söyledi.”*

- *“Sen burada ne yaparsın kardeşim?”*

- *“Ben burada Hakk’a ibadet ile meşgulüm.”*

- *“Senden bunu kim istedi?”*

- *“Cenâbı Hak beni buraya kapattı. Cenâbı Hak beni kullarından gizledi. Cenâbı Hak ile biz burda baş başayız. Cenâbı Hakka kulluk etmenin çarelerini arıyorum, yollarını arıyorum, böyle mutlu oluyorum, O da bana kulum diye sahip çıkıyor.”*

- *“Peki ne zamandır buradasın?”* diyor. Burada bize işte bir umut veriyor, bir teselli oluyor bizim için

- *“Yedi yüz yıldır buradayım.”* diyor. Allah Allah... Hz. Musa hemen yerlere kapanıyor.

- *“Ya Rabbi ben senin mürsel Peygamberinim. Sen bana gir demesen ben nerden haberdar olurum. Benden gizli, benden değerli ne*

kulların varmış senin... ” Cenâbı Hak, hatipten nida ediyor. Bakın bu beni çok enterese ediyor:

- *“Ya Musa! Benim bir ahir zaman Peygamberim gelecek. O peygambere ittiba edenler, o peygambere ümmet olanlar bunun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacaklar.”* diyor.

Nasıl şükretmeyelim? Nasıl şükretmeyelim? “Fesat devrinde, ümmetimin fesat devrinde sünnetime ittiba eden, sünnetime uyan, cennet cemal ile müşerref olacaktır” diyor Resûlullah. Bu müjde işte bize bakınız, Allah’ın izni keremiyle. Biz öyle bir ümmetiz yahu. Karamsar olmayacağız kardeşim. Sevinçlerle, coşkularla karşılayacağız günlerimizi inşallah. Ömrümüz müjdat (*müjdelerle dolu*) olsun, müzeyyen olsun (*süslensin*) ziynetlensin. İnsanoğlu yeryüzüne zaten Allah’ın halifesi olarak geldi. İnsanoğluna kendi ruhumdan üfledim diyor Cenâbı Hak. O yüzden Âdem aleyhisselâm yaratılacağı zaman melekler:

- *“Ya Rabbi bu insanoğluna nefis vereceksin... Bunlar sana isyan ederler Ya Rabbi.”* deyince

- *“Etmeyecekler.”* demiş Cenâbı Hak.

O’nun sözünün üstüne söz mü olur? Bazı müfessirler, bazı alimler, âbidler, zahidler, mürşitler mana aleminde bakıyorlar ve diyorlar ki ancak dini mübin-i İslâm’a ittiba eden, ehl-i sünnet ve’l-cemâat fırkası içinde dinini yaşayan ve takvâ ehli olanlar insan suretinde oluyorlarmış. Ben bir şey bilmem... Anlatılanlardan elde ettiğim bilgiler bunlar. Öteki tarafı başka başka suretlerde görünüyor dünya yüzünde. Bizim gibi körler bakıyoruz insan amma bakıyoruz şöyle, bakıyoruz böyle.

Dün bir kardeşimiz geldi.

- *“Bütün kadınları ateşe düşmüş gibi görüyorum.”* diyor. Tabii biraz açık saçık olanları, biraz Allah’tan uzak yaşayarak isyan edenleri kast ediyor Allahu alem.

- *“Oğlum sen gideceksin çok tövbe edeceksin. Çok tövbe edeceksin, çok istiğfar edeceksin. Sen bunları hazmedecek çağda değilsin, hazmedecek kapasitede değilsin. Sen tövbe et. Bu hali üzerinden alsınlar oğlum.”* dedim ben.

Binaenaleyh, tahakkuk ediyor bakınız. Bir yerden bir ima, bir ihsas, bir tecelli zuhur ediyor kardeşim. Allah korusun Allah’a şöyle veya böyle isyan etmekten. İsyanın bin türlü şekli var. Nasıl ibadetin ve taatin bin türlü şekli varsa isyanın da bin türlü şekli var. Şurada ne diyorum bak:

“Yetmiş kere hac ettiysen boştur bir gönül kırdıysan”

Al bakalım... Bu hazmedilebilir bir şey değil. Adam yetmiş kere hacca gittiye, bir gönül kırmakla o yetmiş kere kazandığı haccın sevabını, ecrini bir seferde, bir nefeste neden kaybedsin? Nasıl kaybedsin? Ama demek ki böyle bir vaka var. İslâm’ın içinden gelme bir söz bu. Benzer şeyler, benzer şeyler. İyiliklerin çeşitleri saymakla bitmez.

İmanın en zayıfı bir yerde bir engel gördüğün zaman, sana engel olacak bir madde gördüğünüz zaman alıveriniz diyor*. Onu ordan kaldırıveriniz diyor. Amellerin en küçüğü bu diyor, ecrin en küçüğü, yani imanın en zayıf tarafı. İmanın en zayıfı dediği, imanın tezahüratının içerisinde en zayıfı, yapabileceğin iyiliklerin en küçüğü ama yapın bunu diyor. Bir ihtiyar gördünüz elinde yükü var ve bir yere götürüyor diyelim. Alıverin elinden kardeşim yahu. Alıverin yahu.

Bakınız kendimden bahsetmek gibi değil. Bin türlü, yüz bin türlü, günahlarımız vardır bizim. Bir abi vardı yukarılarda oturan. Dâr’ul bekaya göçeli kaç seneler oldu. Kaç senelik meseledir bu. Bu abinin arkasında on-on beş kiloluk bir un çuvalı var ama götüremeyip gider. Bizim orada bir berber vardı Allah rahmet eylesin. Hemen ben koştum o berberin köşesinden alıverdim un çuvalımı haddim olmayarak. Tabii çuvalı ondan alıp yükledim. Ben koşturuyorum gencim. Ama tabii ki un olmuş her tarafım. Üzerimdeki elbise koyu renk. Orda bakkallık da yapıyoruz. Üstümdeki bakkal elbisesi. Sonra başka bir ağabey.

- *“Kıyafetlerinin bu hale gelmesini göze aldıktan sonra, sana başka bir şey lazım gelmez artık.”* dedi. Demek ki böyle bir şey. Un çuvalının sahibi abi;

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: *“İman yetmiş küsur bölümdür; en üstte ‘Allah’tan başka ilâh yoktur.’ sözünü kabul etmek ve en altta ‘İnsanlara sıkıntı veren bir nesneyi yoldan çekmek/kaldırmak.’ bulunmaktadır.”* (Buharî, İmân, 3).

- “Bardak pazarına orada köşeye koyuver. Ordan başkası götürüverecek, öyle sözleştik.” dedi.

- “Peki.”” dedim.

Onun gibi şeyler. E şimdi mesele elbisenin un olmaması mümkün değil. Una bulanmamak, una boyanmamak mümkün değil. Binaenaleyh ne olur yahu? Ne olur yahu? Bir iyiliktir kardeşim. Bire sayısız yazılan iyilikler var; bire bir yazılan iyilikler var. Bizimki bir yazılıns varsın ama iyilik üzere yazılıns. Kapıdan sabahleyin besmeleyle çıkarken;

“Bugün kimlere iyilik edebilirim, kimlere birazcık bir faydam dokunabilir.”

diye düşününe düşününe çıkan Allah’ın rıza defterinin başına adını yazdırır diyor. Kendi kendine söz vermiş ama Allah’a söz vermiş gibi. Ondan sonrası yapacağı hareketlerle, Allah’a verdiği sözü tuttuğu derecede ecir alır. Yunus deli miydi yahu? Koca Yunus. “Sana taş atana, sen gül at.” diyor. Yapabiliyor muyuz kardeşim? Hepimiz gerginiz. Orda dükkânın önünde birisi birisine azıcık bir tosuvermiş (*dokunmuş*). Ohoo... Yahu ben seni tanımam kardeşim, ben seni bilmem. Nasıl, neden ben sana kasıtlı toslayım. Zaten tosladığının bile farkında değilim.

- “Ülen sen kim oluyorsun bana toslayacak!”

Kaldırımdan bir aşağı iniyor bir yukarı çıkıyor. Çok gergin millet olduk kardeşim. Çok dar millet olduk kardeşim. Müsamaha tarafımız, hoşgörü tarafımız, tolerans tarafımız, azaldı kardeşim. O azalan ne aslında? İman ve ihlas tarafımız, teslimiyet tarafımız, tevekkül tarafımız. Aslında azalan bu.

Kardeşlerim, hayatımıza çeki düzen verelim. Geldik gidiyoruz yahu. Bu alem fani bir alem. Bizim gibi yüz milyonları taşıdı gitti, trilyonları taşıdı gitti. Ama orada bir gerçek haykıracak. Allah’ın has kulları şöyle toplansın diyecek.

Resûlullah Efendimiz “Ben ümmetimin çokluğuyla övünürüm.” diyor*. Nasıl çoğalacak o ümmet? İhlas ile olduğumuz zaman, ihlas ile

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: “Evləniniz, çoğalınız, çünkü ben kıyamət gününde sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim.” (Beyhakî, VII/81)

dolu olduğumuz, iman ile tevekkül ve teslimiyet ile dolduğumuz zaman. Bizim kurtuluşumuz ancak öyle mümkün kardeşim. İyi şeyler düşünelim kardeşim. Güzel şeylerle iştigal edelim kardeşlerim. Bu sabit bir alem değil, baki bir alem değil.

Bu alemden de nasibinizi alın diyor Kur'an. Kur'an bizim önderimiz, rehberimiz. Kur'an bizim ışığımız, nurumuz, geleceğimiz, kurtuluşumuz. Dünyadan da nasibiniz alın diyor. Gece gündüz bana ibadet edin demiyor Allah. Gece gündüz her maddi zevkten soyutlanın da benden yana dönün, secdelerde sabah olsun demiyor Allah. Meşruiyet sınırları içerisinde, helal sınırlar içerisinde, koyduğum sınırlar içerisinde yaşayın diyor Allah. Bakınız ne kadar güzel bir vaat yahu. Beş vakit namazını kılan bir insan eğer çoluğunun çocuğunun maişeti için helal rızık kazanmaya uğraşıyorsa her dakikası ibadettir diyor. Ne kadar kolay ne kadar güzel.

Bir memur kardeşimiz *“Ben ne yapayım?”* diyor. Çok güzel kardeşim. Sen sabahleyin 8.30 da mı iş başı yapıyorsun kardeşim. O zaman her Allah'ın günü 8.30'a beş kala (8:25'te) ordasın. Haktan yana tavır koyan budur. Devletten alacağın olsun senin kardeşim. Akşam üstü saat 5'te mi paydos ediyorsun kardeşim? 5'i 5 geçeye kadar ordasın. Kaytarmak yok, kırmak yok, kırtmak yok, kendine sorumlu olacaksın kardeşim. Kendine karşı sorumlu olacaksın kardeşim.

Her hareketinde, nefsin nefesinin yakasını tutacaksın kardeşim. Yanıltan nefisler. Birisi *“Ben daha ne yapayım?”* diyor. Abi kılı kırk yarı. Biz de bakkallık ettik. Şimdi market diyorlar ya onun gibi uzun bir müddet bakkallık ettik. Tabii babam kılı kırk yaran bir adamdı. Onun gölgesi başımızın üstünde. Ürünleri koyup sattığımız kese kağıtları vardı. Ürünleri kese kağıdına koyarız, terazinin diğer tarafına da kiloları koyarız hani. Babam:

- *“Aa... Hiç olur mu ya? Kese kâğıdı mı sattıyorsun sen? Terazinin kilo koyduğün kefesine kiloların altına da bir tane kese kâğıdı koyacaksın.”* derdi babam.

- *“Biz onlara da para veriyoruz ya.”* denecek olsa

- “Sana onu satan adam kese kâğıdı satıyor. Ama sen kese kâğıdı satmıyorsun” derdi. Bu hak hukuk bu kadar ince yahu, bunu gözet kardeşim.

Sen alacaklı olursan, Onu dolduracak olan Allah. Kaybediyorum zannetme, fire veriyorum zannetme. Bizim zamanımızda hiç paketleme yoktu. Makarna satarız yarısı toz. Kesme şeker satarız yarısı toz. Bisküvi satarız yarısı kırık. Kutularda hep açık. Şimdi fire, kayıp da yok. Binaenaleyh, ölçülü davranalım kardeşlerim. Binaenaleyh, Allah’tan korkalım her halükârda. Nefsin kontrolü bizim üstümüzde olsun ama biz nefsin üstünde olalım. Nefis bizi yönlendirmesin, biz nefsimizi yönlendirelim inşaallah.

Neden dereceler nefislere veriliyor? Her zaman söylüyorum. Nefs-i emmâre, nefs-i levvâme, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne, nefs-i râziye, nefs-i mardiye, nefs-i sâfiye. Neden nefislere veriliyor bu makamlar. Nefis itiraz makamı çünkü. İtiraz mercii çünkü. Allah hepimizi affetsin.

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya seyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn, ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah... İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle ve iki cihanda bizi aziz eyleyiver Allah’ım.

Cebimize, hanemize Halil İbrahim bereketi ver Allah’ım. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütf eyle Allah’ım. Bizi affeyle, hıfz eyle, bize lütfeyle Allah’ım. Bize dostum de Allah’ım. Hasmım deme Allah’ım. Kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden bizi koru Ya Rabbim. Sevmediğin her şeyler bizden ırak olsun Ya Rabbim. Sevdiğin her şeylerin içinde biz olalım Ya Rabbim. Resûlullah’ın sancağı altında toplanmak nasip müyesser eyle Allah’ım.

Sırât-ı müstâkîm üzerine mümtaz, nezih, müzeyyen, güzelliklerle dolu ömürlerimiz olsun inŖallah.

Senin rızan istikametinde bizi hem dünyada hem âhirette yönlendir Ya Rabbim. Kendin koru, kendi himayene, kendin vikayene, kendin korumana, kendi muhafazana al. Bizi bize bırakma Ya Rabbim. Zayıfız, k  g z, adiyiz, asiyiz. Biz yanılabiliriz Ya Rabbim. Yanılmaktan sen koru. Sana teslim ettik kendimizi Ya Rabbim. Sana teslim olduk Ya Rabbim. Sen bizi koru. Senin kapının eŖiğinde dileniyoruz Ya Rabbim. Biz zavallı dilencileriz Ya Rabbi. Bizi kovma Ya Rabbi. Kabul eyleyiver dualarımızı Allah'ım.

Ŗurada hazır bulunan Cemaatin ne türlü meŖru olan, helal olan, güzel olan -gerek Ŗahsi gerek genel- duaları varsa, dualarımız varsa buradan kalkmadan ikram, ihsan ediver, l tfediver, nasip eyle Allah'ım. Ol dedin bir kere var oldu cihan, dualarımıza da ol deyiver Ya Rabbim. (* min*).

El Fatiha maassalavat

14) 03.12.2010 tarihli sohbet*

(Muharrem ayının önemi ve yapılması gerekenler, 10 Muharremde gerçekleşen olaylara dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun.

Kardeşlerim, bu güzel günler hacetlerimizi getirsin, Rızaullah getirsin, cemâlullah getirsin, şefaati Resûlullah getirsin inşallah. Allah yardımcımız olsun. Bunu daima diliyorum bizi bize bırakmasın inşallah. Biz küçüğüz adiyiz, asiyiz, zavallıyız, yanılmaya mahkumuz. Handikaplara, tuzaklara düşmeye her an hazırız. Allah bizi kendi korusun, kendi himaye etsin, kendi vikaye etsin, şemsiyesi altına alsın, Rahmet nazarıyla baksın inşallah. Hasmım demesin, dostum desin inşallah. Hâl-i pürmelâle (*üzüntülü hallere*) düşeriz sonra. Şu üç günlük ömürde yanılanlardan olmayalım. Bu dünyayı geçici köprü, yarınlar hazırlık sınavı sayalım inşallah. Rabbim bizi kaybedenlerden eylesin inşallah

Güzel günler içindeyiz. Zaten bütün güzel günler hepimizindir. Güzel günler telakkimize göre, yaşantımıza göre, yorumumuza göre, algılamamıza göre güzeldir veya değildir. Biz hep güzellik üzereyiz çünkü neylerse güzel eyler. O'nun günleri içerisinde yaramaz gün yok.

İnşallahu Teâlâ salı günü 1 Muharrem. Mutlu bir gün, bir yılbaşı ama bakınız kimsenin haberi yok. Genel manada kutlanan, devletler arası kabul edilmiş yılbaşı var. Onda ortalık birbirine giriyor, ortalık yıkılıyor kutlamak için.

Şimdi bu bir Muharrem bizim Hicri yılbaşımız. Gerçi senette sepette yazışmada, telakkide yorumda, okumada veya kitaplarda

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: https://youtu.be/C14C2rI9v_c

halihazırda resmiyet ifade etmiyor ama 1 Muharrem bizim indimizde büyük değer ifade ediyor.

Yeri gelmişken söyleyivereyim de mümkünse oruç tutunuz kardeşim. Ben bunu söylüyorum ama kendim yapamıyorum. Çok su içmem lazım çünkü. Azıcık böbrek rahatsızlığı var o yüzden. Zaten kaç senedir Ramazandan çıkar çıkmaz rahatsız oluyoruz. Binaenaleyh, aleme veriyor talkını kendi yutuyor salkımı denmesin Cenâbı Hak indinde diye oruç tutamadığım konusunda kendimi mahsus ortaya koyuyorum. Fakat mümkün olan gücü olan vakti olan, imkânı olan biraz oruç yapsın. Muharrem orucu muteber oruçlardandır. Hatta okumuşunuzdur; bazı ilmihal kitaplarında Muharrem'in 5'inci 6'ncı 7'nci ve 8'inci günleri kandil diye mütalaa ve telakki ediliyor. İlmihal kitaplarında öyle geçiyor. Tabii birinci günden onuncu güne kadar olan günlerden hepsi muteber.

Ancak kardeşlerim oruçlarımızı bir gün yapmayalım. En az iki gün yapıverelim. İki cihan serveri "*Benim orucum başka ümmetlerin orucuna benzemesin.*" diyor. Yapabilen on gün yapsın. Bakınız utanarak söylüyorum; haya ederek, hicap ederek söylüyorum. Ben yıllar yılı, kaç yıllar, yirmi yıllar, otuz yıllar hiç muharrem oruçlarını hep on gün yapmışımdır. Efendim zilhicce oruçlarını haddim olmayarak, Allah şahit, Kur'an şahit, hep onar gün yapmışımdır. Ama şimdi artık biraz ihtiyarladık. Sağlık sorunlarımız var. Kendimiz icabet edemiyoruz ama kardeşlerimize gene hatırlatmak vazifesi üzerimize düşüyor. Mümkünse bu günleri oruçlu geçirin kardeşim. Salı günü girecek Muharrem. Çok muhterem günler, çok mübarek günler.

Tabii, bunun bir de onuncu günü var. Aşure günü diye geçiyor, biliyorsunuz. Yalnız gene ilmihal kitaplarında onuncu günü aşure yapmayınız diyor. Eğer başka bir tatlı ikram edecekseniz, o günü kutlamak murat ediyorsanız, başka bir gün aşure yapın diyor. Çünkü Resûlullah Efendimiz onuncu gününde hiç aşure yapmamış. Biz kimin ümmetiyiz? Evet, on muharrem müstesna bir gün. Ben bunu bilhassa vurgulayarak söylemek istiyorum kardeşlerim: Bayram da değil matem de değil... Mühim bir gün. Şimdi alevi kardeşler var. Tabii onları ben tenkit için söyleyemiyorum; çünkü İslâm'da birlik ve beraberlik sağlanmadan, ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkasının bayrağı altında alem-i İslâm toplanmadan kıyamet kopmayacak. Ehl-i sünnet ve'l-cemâat

fırkasıyız biz. Binaenaleyh, başka başka düşünceler taşıyanlar, başka başka düsturları tatbik edenler, hayatı öyle yaşayanlar, İslâm'ı şöyle veya böyle telakki edenler oluyor. Matem yok kardeşim! Matem yapacaksan üstelik Resûlullah'ın vefat ettiği günü neden saymıyorsun yahu? Resûlullah'ın dışının kırıldığı, gazalardan dönüšte, ayaklarının kan revan olduğu o günü neden matem diye tutmuyorsun? Gene yok ama, matem gene yok. Bugünlerde de yok.

Hazreti Hasan, Hazreti Hüseyin Efendimiz Hazretleri bizim sultanlarımız. Bizim onlara karşı olmamız mümkün mü yahu? Onlara muhalefet etmemiz, muarazat etmemiz mümkün mü yahu? Ama aşırılık yok. Biz de o gün üzülrüz. Şimdi biz telakki ve mütalaa bakımından, yorum bakımından, algılama bakımından Hazreti Ali Efendimizin evlatları olarak anmıyoruz da Resûlullah Efendimizin torunları olarak anıyoruz. Mühim olan burası. Nice nice matem günleri var. Abartmayalım yani.

Ben alevi kardeşlerimizin yaptıklarını da çok hoş görüyorum. Bu yaptıkları aşklarındandır herhalde. Fakat Allah'tan evvel tutmaları, Muhammed'den evvel tutmaları (sallallâhü aleyhi ve sellem) tabii ki bize biraz acayip görünüyor.

Hazreti Hasan Efendimiz, Hazreti Hüseyin Efendimiz, başımızın tacıdır. Bu konuda hiç şek, şüphe yok. Mutlak manada saygı değer büyüklerimizin en müstesnalarındandır. Biz öyle mütalaa ve telakki ediyoruz ama abartı yok. Mübalağa yok, bir de aşırı matem yok. Şimdi bakınız zincirlerle kendilerini dövüyorlar. *“Bu konudan neden bahsetmiyorsunuz?”* diye çok sual ediyorlar bize telefonlarda. Ancak ben bu bahsi pek açmak istemiyorum. Ben ikilikler olmasın, üçlükler beşlikler olmasın diyorum. Ben diyorum ki hepimiz Müslümanız, kabul. Çok özür dileyerek söylüyorum. Peki bu cem evleri ne oluyor kardeşim? Camiler dururken cem evleri ne oluyor? Bunlara hep dikkat çekmek lazım. Yine bunları saygı değer buluyorum ama yanlışlıklar muvacehesinde bazı hükümleri var, bazı telakkileri, bazı yorumları var. Onlara tabii katılmıyoruz.

Bak demin ne dedik biz? İslâmda bütün ihtilaflar hallolmadan, bütün gruplaşmalar ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkası altında toplanmadan

kıyamet kopmayacak. Aksi halde Resûlullah'ın peygamberliği nerde kalacak, O'nun şefaatinin dilemekler nerde kalacak yahu? Bir sürü peygamberler onun geleceğini biliyordu. Tabii onlar da peygamber oldukları için onlar da Cebrail (asm) vasıtasıyla Allah ile mükâleme (*konuşma*) halindedir. Bu sebeple biliyorlardı ve o peygamberler *“Ya Rabbi o gelecek yüce peygamberine beni de ümmet eyle.”* diye diye geldiler geçtiler bu alemde. Böyle yüce bir peygamber... Elhamdülillah ümmet olmak şerefi elbette ki bir yerde unutulamaz, askıda bırakılmaz, vurdum duymazlık yapılamaz. Gelmişlerin, geçmişlerin, geleceklerin istikbaldeki bütün zatların, kim hangi sıfat altında olursa olsun, en yücisi en büyüğü iki cihan serveri sevgili peygamberimiz Muhammed Mustafa'nın (sallallâhü aleyhi ve sellem) torunlarıdır diye iki cihan serverinin torunlarıdır diye Hazreti Hasan, Hüseyin Efendimizi tabii ki saygıdeğer buluruz. Tabii ki 10 Muharrem günü yüreklerimiz sızlar. 10 Muharrem yalnız onların şüheda olduğu, şehadet şerbeti içtiği gün değil. Başka açılardan da çok müstesna bir gün. 10 Muharremde bir sürü hadiseler vuku buldu. Babam hatta -Allah rahmet eylesin- *“Oğlum Muharrem ayının bütünü içinde hep tedbirli yaşayınız.”* derdi.

Muharrem ayının bütünü içerisinde... İlk on günü şusu, busu değil yani. *“Bütünü içerisinde müteyakkız (teyakkuzda/uyanık/tetikte) olunuz, hep diğer günlerden farklı yaşayınız. Biraz daha tedbirli olun. Mesela sadaka mı vereceksin? O günlerde hiç boş geçmeyiver. Az olsun varsın ama günü doldursun. O günlerin değerini bilenlerden olalım.”* derdi. Allah razı olsun babamdan.

Binaenaleyh, bir taraftan da 10 Muharremde aşure pişirmeyiniz diyor bak. Bu ay aşure ayıdır aslında. Bu ay neden aşure ayı? Nuh (asm) gemiye bir sürü malzeme topladı. Hepsini kazanın içine katıp kaynattı. Ordan geliyor aşure adeti ama bakınız biraz ince eleyip sık dokuyanlar, biraz daha ilim ehli olanlar, biraz daha şeriat-ı Muhammedîye'ye yakın olanlar *“Resûlullah böyle bir tatbikata girmede, o günler hayır işleyecekseniz işleyin, her günden fazla işleyin. Hazreti Hasan, Hazreti Hüseyin Efendimizin ruhuna hediye edin, gene bir tatlı ikram edeceksiniz edin ama aşure olmasın o tatlı.”* diyorlar yani. O gün kanunlaşmasın. Çünkü Resûlullah 10 Muharrem'de aşure yapmadı. Aşure ayının içerisinde aşure pişti.

Hatta Tire’de gelenektir. Tireli olmayanlar pek bilmiyorlar da Tireli olanlar bilir. Tire’de hiç yapmayan cezvenin içinde bari pişirsin de hem kendi yesin hem de komşusuna bir kaşık bari versin denir. Aşure mübareği... Hazreti Nuh’un muhkem (*tahkim edilmiş/kuvvetli*) yemeği. Gemisine aldığı bütün canlıların ortak müşterek gıdası oldu. Aşure muhkem, tavsiye edilecek bir yiyecek.

10 Muharrem günü büyük hadiseler vuku buldu. Âdem (asm) affolunup cennete ile müjdelendi. Duan ve tövben kabul olundu dendi ona.

Nuh (asm) 10 Muharrem günü emr-i ilahîye ile gemisiyle yola çıktı ve tufandan kurtuldu. Nuh tufanı bütün kitapların müştereken (*ortak olarak*) üzerinde durduğu bir husus. Dünya yeniden yaratılışına benzer bir hüküm geliyor. Öyle bir benzetme yapılıyor. Dünyanın yerinden oynadığı bir gün Nuh tufanı. O tufanda Nuh (asm) gemiye kendi evladını bile alamadı Müslüman olmadığı için.

Öte yandan hatta bazıları da müstesna kılındı. Şöyle anlatır kitaplar. Tüm kitaplar yazar bunu, okumuşunuzdur: Bir kadının evi biraz tepedeymiş. İnekleri varmış, bakmış göğüslerine kadar çamur içinde gelmiş inekleri.

- “Allah Allah buralara bu kadar yağmur yağmadı ama bu aşağılara herhalde fazla yağmur yağdı.” demiş. Salihalardan bir kadınmış. Kadının o tepedeki evine bir hanel gelmemiş. Farkına varamıyor Allah. O acıyı, o heyecanı, o helecayı (*yiürek çarpıntısını*) duyurmuyor ona. Haberi yok Nuh tufanından*.

Nuh Tufanı dünyanın yeniden kurulması gibi. Bu yönüyle Âdem Aleyhisselâm’ınkine benzer. Tabii bu benzerlik yalnız müşâbehet

* Bu kıssanın teferruatında şunlar nakledilir: Tufandan önce yaşlı bir kadın, her gün ineğini sağır ve sütünü Nûh Aleyhisselâm’a getirirdi: “Yâ Nûh! Tufanda beni unutma” derdi. O da: “Tamam” derdi. Tufan olup gemiye binince, Nûh Aleyhisselâm, yaşlı kadını gemiye almayı unutmuştu. Tufan geçtikten sonra sular çekildi ve yer kurudu. Bir gün, yaşlı kadın yine ineği sağmış, sütü getirdi. Kadın yine “Yâ Nûh! Beni tufanda unutma, gemiye al” dedi. Bunun üzerine Nûh Aleyhisselâm: “Subhânallâh! Tufan oldu, geçti. Sana ve ineğine bir şey olmamış. Sen hiçbir şey farketmedin mi?” dedi. Yaşlı kadın: “Bir gün ineğimin sırtı yaşarmış olarak eve geldi. Başka bir şey hatırlamıyorum” dedi.

(benzeyiş) bakımından, yoksa mutlakiyet bakımından (*tam tamına*) değil. Müşâbehet bakımından benzerlik. Bütün dünya yeniden kuruluyor gibi, yeniden tanzim edilmiş. Bir beldeye aidiyet kesp etmemiş. Hatta bizim milletimiz için yani Türk ırkı için Nuh aleyhisselâm'ın ortanca oğlunun neslidir diye kitaplarda yazıyor. Allahualem bi muradihi. Bunu bilmek veya bilmemek fayda veya zarar vermez. Bir berây-ı malûmat arz olunsun diye (*bir bilgi olarak*) kitaplara geçmiş. Ben ırkçılığa tabii ki karşıyım. Ne arabin aceme ne acemin araba üstünlüğü vardır. Türk milletimiz veya Türk milletiyle yaşayan topyekûn insanlarımız kardeşlerimiz ayırım yapmak için haşa söylemiyorum haşa. Lazı, Arnavutu, Boşnağı, şusu busu hepsi din kardeşlerimizdir, gönül dolusu sevgilerle kucaklarız hepsini. Peygamber buyuruyor, O'nun sözü kanun gibidir:

“Ne acemin araba ne arabin aceme üstünlüğü vardır. Üstünlük ancak takvâdardır.”

Binaenaleyh, yani Nuh tufanı böyle bir tufan. Nuh Tufanı kâinatı yerinden oynatan bir tufan. Mesela bak o salih kadına bu heyecan, bu acı yaşattırılmamış. İnekleri geliyor göğsüne kadar çamur içindeler. Ne olduğunu bildiği yok.

- *“Allah Allah demek bunlar aşağılarda yağmura maruz kalmış. Çamurlar gelmiş gitmiş benim haberim olmamış.”* demiş.

Nuh tufanı böyle bir tufan. Bütün mükevvenatı kapladı, hikmet icabı. Müşâbehet bakımından dünyanın yaratılışı gibi. Yoksa Âdem aleyhisselâm atamızdır. Nuh aleyhisselâm Peygamberdir. Amenna ve saddockna. İşte 10 Muharrem müstesna kılındı ve Nuh aleyhisselâm'a Allah'tan emir gelerek havarisisiyle beraber gemiye çıkma şerefî verildi. Kurtuluşu emir olundu. Tufana maruz kalmadı.

Sonra İbrahim aleyhisselâm... İbrahim aleyhisselâm İslâm dinin temelinde yatar çünkü Kabe'nin kurucusu ve kurban emrinin vesilesi. Bazı kitaplar Resûlullah sima itibariyle İbrahim aleyhisselâm'a benzerdi diyorlar, Allahualem. İbrahim aleyhisselâm Peygamberimizin cediti. Nemrud'un ateşinden kurtuldu.

Biz de nasip oldu Urfa'da İbrahim aleyhisselâm'ın ateşe atıldığı yeri gittik gördük. Odun yığınlarını, koca bir sahaya doldurmuşlar. İbrahim aleyhisselâm'ı tepeden mancınıkla o ateşlerin o odun yığınlarının, yanan alevlerin içine atacaklar. O esnada şeytan geliyor. Bakınız Peygamberlere bile musallat oluyor. Alimler zaman zaman bunu da misal olarak gösteriyor. Peygamberlere bile musallat oldu.

- *"Gel bana tabii ol seni kurtarayım."* dedi şeytan. Mancınık hazır, ateşler hazır, atılması an meselesi.

- *"Beni yaratanın yanında sen kim oluyorsun yahu? Defol git benim başından. Benim Rabbim var. Seni de beni de yaratan Rabbimiz var. Sen kim oluyorsun? Kendini kurtardın da ben mi kaldım?"* dedi Şeytana Hazreti İbrahim aleyhisselâm. O esnada Cenâbı Hakk'ın emri vukuu buldu.

- *"Ey ateş! Sana emrediyorum, derhal gül bahçesine döneceksin."*

Ne zaman ki mancınık İbrahim aleyhisselâm'ı havaya attı. Ateşin üstüne düşeceğine gül bahçelerinin yumuşacık zeminlerin içine düştü, iltifatlar gördü. Melekler,

- *"Hoş geldin ya İbrahim."* dediler.

İşte İbrahim (asm) hadisesi 10 Muharremde vuku buldu.

10 Muharremde büyük hadiseler oldu. Yakup aleyhisselâm'ın gözleri de 10 Muharremde açıldı. Yakup aleyhisselâm Yusuf aleyhisselâm'ı çok seviyordu. Onun eleminden kederinden ağlarken gözleri görmez oldu. Fakat bakınız burda bir özel durum daha var. Öyle bir Yakup aleyhisselâm ki *"Benim gözlerim kapandı artık şurada ibadetimi yapıvereyim."* demedi. O günün şartları muvacehesinde ezan ne türlü tezahür ve tecelli edecekse, ne türlü ilan olunacaksa, öyle ilan olunurken, mescidiyle evi arasına tel gerdirdi ve o tele tutuna tutuna camiye, cemaate yetişti. Onun mescidiyle evi arasında bayağı bir mesafe vardı. Böyle bir Yakup aleyhisselâm... Onun bir duası daha var hatta. O da tarihlere geçmiş bir dua: *"Ya Rabbi ezan sesi duyup da beni camiye gitmeyenden eyleme."*

O günün bahrinde ne türlü ezan okunuyor idiyse onun gününde ibadete ve camiye mescide davet ne türlü yapılıyor idiyse onu duyup da mescide gitmeyenden eyleme Ya Rabbi. Yakup aleyhisselâm'ın duası bu. Diğer duası da çok önemli. Hepimizi çok ilgilendiren bir konu: “*Evinde yetişkin kızı olup da ele vermeyenden eyleme.*”

Çok önemli bir vebalmış baksanıza. Bütün kitaplar, ilmihal kitapları, tarih kitapları yazar. Bir kıza eğer uygun bir talip çıktıysa kız arından, hicabından “*Ben evleneceğim.*” diyemezmiş. Böyle olunca kız evlatları günü geldiyse uygun talibi de varsa mutlaka vermek lazımmiş.

Hatta şöyle bir hadise de oldu. Arkadaşlar belki bilirler. Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleri vardı. Bizim büyüklerimizden. Onun bir kızı vardı. Çorum'da istemedik insan kalmadı. İsteyenleri “*Münasip değildir oğlum, başka yerde nasibini ara oğlum, onun nasibi sen değilsin oğlum.*” gibi sözler söyleyerek böyle yavaşça, kibarlıkla reddederdi. Sonra bir gün bir fırıncı çırağı talip oldu. Fırıncı çırağı derken tahkir etmek (*hakaret etmek*), tezyif etmek (*küçümsemek*) istemiyorum. Din kardeşimizdir. Nice fırıncı çırakları var ki sevda ile aşk ile yakîn ile Hakk'a kul olmuşlar, Resûlullah Efendimiz Hazreti Muhammed'e ümmet olmuşlar. Binaenaleyh olmuş vaka. Bu benim günümde yaşandı. Bir fırıncı işçisi diyelim, kardeşimiz diyelim. Bugün Çorum'da müstesna bir mevkii var o arkadaşımızın. Hâlâ hayattadır, çoluk çocuk sahibi oldular.

- “*Çağırın onu buraya.*” demiş Hacı Mustafa Efendi Hazretleri. Biliyor çünkü ona o yazılmış. Çağırılmışlar

- “*Oğlum gel bakayım, sen bizim kerimeye talip mi oldun?*”

- “*Evet.*”

- “*Oğlum sen sigara içer misin?*”

- “*İçmem Efendim.*”

- “*İçki içer misin?*”

- “*İçmem Efendim.*”

- “*Yalan söyler misin?*”

- “Söylemem Efendim.”

- “Haram yer misin?”

- “Yemem Efendim.”

- “Zina yapar mısın?”

- “Yapmam Efendim.”

- “İftira, bühtan ile ilgilenir misin?”

- “Haşa Efendim, haşa Efendim.”

- “Oğlum hayırlısıyla kızımı sana nikah edeceğim. Hayırlısıyla benim kızımın nasibi sensin.” demiş.

Bakınız hepimiz biliyoruz ki çok eşraftan insanlar istedi. Ancak bu bir nasip meselesidir, bu bir yazı meselesidir.

Hatta -nerden nereye atıyoruz da- Hafız Bekir Hoca Hazretleri vardı burda. Tirelilerin yaşlı olanları bilirler. Babamın çok aziz bir ahbabıydı. Allame bir zattı. Civar illerden, civar kazalardan ona ilim danışmaya gelirlerdi. O zat “Oğlum üç şey vardır ki insanın iradesi dışındadır.” dedi. Ona bir şeyler sorar babam, bizde kulak ucuyla dinleriz, istifade ederiz yani.

- “Oğlum üç şey vardır insanın iradeyi cüziyyesi dışında.” derdi.

- “Nedir onlar hocam?”

- “Birincisi insanın doğumudur. Doğarken ben dünyaya gelmeyeceğim. Ben azıcık daha anamın karnında kalacağım diyemezsin. İkincisi, ölüm. Azrail aleyhisselâm karşına geldiği zaman ‘Ne olur beni tehir et, ben dünyaya doymadım, biraz daha yaşayayım’ diyemezsin, saniye salise oynamaz. Çünkü insan ömrü nefes sayısına göredir. Tamam oldu mu artırmaya ve eksiltmeye kimsenin gücü yetmez. Üçüncüsü de teehhül, yani evlenmedir. Allah kime yazdıysa veya kimleri yazdıysa onlarla evlilik zuhur eder. Zira kadın veya erkek bir veya birkaç defa evlenebiliyorlar, onların hepsi anasının karnındayken yazılır oğlum. Ben söyle ettim de bana nasip oldu. Ben çok teşebbüs ettim de ben çok çaba harcadım da ondan alabildim gibi sözler hep tesellidir sizin için. İnsanın

doğumu, ölümü ve tevhülü (evlenmesi) kendi başına olmaz. Anasının karnundayken yazılıdır.” derdi. İşte böyle.

Binaenaleyh, Yakup aleyhisselâm öyle demiş:

“Ya Rabbi beni ezan sesi duyup da camiye koşmayandan eyleme. Ya Rabbi beni yetişkin kızı olup da ele vermeyenden eyleme.”

Velhasıl kelam daha 10 Muharrem'in bir sürü izah edilecek yanları vardır. Hep mühim hadisatlar fakat ezan okundu, vakit geldi. Alıkoymayalım.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için, dünyevi ve uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım.

İki cihan serdari Hazreti Muhammed Mustafa hatırı için Ya Rabbim, O'nun hatırını koyarak yalvarıyoruz, sen bizi kırma Ya Rabbim. Açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi geri çevirme. Cebimize, hanemize soframıza Halil İbrahim bereketi ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara bulmayanlara lütfeyle Allah'ım.

İmanı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim, ihlas ve huzur ve sağlık ve saadet ve selamet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Ya Rabbim. Bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbim. İnşallah bizi kimselere muhtaç etme, mahcup etme, muvaffak eyle muktedir eyle, en güzel şeylere sahip eyle Ya Rabbim.

Bizi inşallahu Teâlâ alem-i âhirette de alem-i dünyada da namerde değil merde dahi muhtaç etme Ya Rabbim. Kendi kapından bizi kovma, kendi cânib-i ilahiyenden bize en güzel şeyleri ikram eyle Ya Rabbim. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

15) 10.12.2010 tarihli sohbet*

(İmansız aklın yanlışa götüreceği ve ihlasa dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun.

Kardeşlerim, akıl iman ile müterafik (*birlikte*) olduğu zaman iman ile yan yana olduğu zaman akıldır. Yoksa kendi başına kaldığı zaman ihanettir. Bunu kaç defadır söylüyorum. Bu nasıl ispat edilmiş bakınız:

Adamın biri

- “İki tane koyun getirin gelin buraya.” demiş. İki tane koyun getirmişler. Biri gayet zayıf, yaşlı, yüzüne bakılır halde değil fakat canlı. Diğeri henüz ölmüş, tiril tiril, tazecik bir kuzu. Şimdi akıl iman ile müterafik olmadığı zaman, kendi başına kaldığı zaman “*Bunlardan birini seç.*” desen, o kişi o yeni ölmüş tazecik kuzuyu seçer diyor. Daha sıcacık, yeni ölmüş, harikulade çekici bir hali var. Tiril tiril, daha sıcaklığı üstünde. Akıl kendi başına kaldığı zaman, imansız kaldığı zaman, iman ile müterafik olmadığı zaman o kuzuyu seçer diyor. Ne yapsın ki başka? İhtiyar koyun sendeleyip durur ama canlı. Canlı olduğu için onun kesilip yenmesi helal ama öteki lâşe. Kuzu kendiliğinden öldüğü için lâşe olmuş, haram hale gelmiş ama akıl tek kalırsa onu seçiyor. Demek ki akıl kendi başına olduğu zaman bir şey değil. Kendi başına kaldığı zaman ihanet ediyor. Kendi başına kaldığı zaman imana, ihlasa, din-i mübin-i İslâm'a ihanet ediyor. Onu kendi başına bırakmayacağız. İman ile süsleyeceğiz kardeşim.

Aklı iman süzgecine sunacağız. İman süzgecinde başvurulacak kapılar, ölçülerimiz bunlar:

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/4cBvAv9e-qQ>

1. Kur'an
2. Sünnet-i şerif*
3. İcmâ-i ümmet**
4. İçtihatlar (Kıyâs-ı fukaha)***

Bunlara edille-i şer'iyye denir. Dört tane kapı. Bunlardan bir tanesinde aradığını mutlaka bulacaksın diyor. Mutlaka bunların bir tanesi senin kafanı istifhâma (*soru işaretime*) çeviren o suali aydınlatacaktır diyor. Farz-ı muhal (*olmayacak olanı farz edelim*), bir ihtimal eğer dört kapının dördünde de bulamadınızsa o zaman iman dolu göğsünüze bakınız diyor. İman dolu göğsünüze bakınız.

Burada geçen gün birisi sordu.

- “*E ben doktora gittim sen oruç tutma dedi.*” Ramazan’dan önce geliyor adam yol arıyor oruç tutmamak için.

- “*Kardeşim gel buraya. Senin oruç tutmana engel bir halin var mı?*”

- “*E işte biraz şöyleyim, biraz böyleyim.*”

- “*Kardeşim o doktor hazık (işinin ehli) bir doktor mu?*” Bunu soruyor kitap. Hazık ne demek? Hem mesleğinde erbab hem yüksek Allah korkulu, hazık bir doktor.

- “*O doktor kim?*”

- “*Filanca Ahmet Efendi.*”

* Peygamberimizin söylediği sözlere ve yaptığı işlere sünnet denir. Sünnetin üç kısmı vardır. Bunlar kavli sünnet, fiili sünnet ve takriri sünnettir. Kavli sünnet bizzat Peygamber Efendimizin söylediği sözleridir. Fiili sünnet Efendimizin yaptığı işlerdir. Takriri sünnet ise Peygamber Efendimizin birini bir söz söylerken ya da bir iş yaparken görmesi ve onu bundan men etmemesidir.

** Bir asırda bulunan İslâm müçtehidlerinin bir mesele üzerinde ictehad yoluyla verdikleri hükümlerinde ittifak etmelerine “İcmâ’-ı Ümmet” denir.

*** Kıyâs bir müçtehidin bir mesele hakkında Kitab ve Sünnette bulunan şer’i bir aralarındaki benzerlikten dolayı bir başka meseleye de uygulamasıdır. Kıyâs ancak müçtehid alimler tarafından yapılabilir olup bu alimlerin verdikleri hükümlere içtihat denir.

- “Onun dini, imanı, diyaneti, ihlası, teslimiyeti, tevekkülü var mı?”

- “Öyle birisi değil ama doktor.”

- “Yetmez o kardeşim, seni kurtarmaz o. Onun verdiği rapor dini değer ifade etmiyor. Dini değer ifade etmesi için hazık bir doktor olmalı. Senin yönün oruçtan yana olmalı.” dedim ben.

Bakınız burada akıl kendi başına bir doktordan izin alıverecek abiciğim. Doktor ufaktan bir “tutma” deyiverecek. Akıl hemen “*Oh be doktor tutma dedi bana.*” diyecek, tutmayacak. Bir doktora gidersen yine git ama hazık bir doktor olsun. Dini diyaneti yerinde, Allah korkusu yerinde, orucu, namazı hiç bırakmayan, güvenli, sana itimat telkin eden, içtimaî mevki sahibi olan bir doktora gideksen yine git. Bunları taşımayan bir doktor sana “tutma” diyorsa sen tutmaktan yana tavrını koy, tutmaktan yana yönünü belirle. Çünkü sen tutmak murat edeceksin kardeşim. Sen o sevaptan eksik kalmamak, mahrum kalmamak murat edeceksin kardeşim. Senin vazifen bu! Kaçmak değil!

Adam kurban konusunda da böyle;

- “*Benim merhametim var.*” diyor adam.

Yahu Allah’tan daha mı merhametlisin sen kardeşim. Bir iki defadır böyle telefonda kafa tutuyorlar. “*Bırak bu lafları.*” diyorlar bana. Ankara’dan, İstanbul’dan, İzmir’den şuradan buradan.

Kardeşim bak. Ben sana bir şey söylüyorum. Uymayacaksan ne yapmaya bana müracaat ediyorsun? Ben sana din-i mübin-i İslâm’ın kaideyi umumiyesini (*genel kaidelerini/kuralını*) anlatıyorum. Allah emretti diye keseceksin kurbanı kardeşim. Senin dediğin bir yönüyle “Kurban kesenlerin merhameti, şefkati yok” manasını tazammun ediyor. O öyle değil kardeşim. Allah emretti diye. Ne diyor orda? “*Etleri ve kanları Allah’a ulaşmaz.*” diyor. Ee? “*Sizin oraya gönül koyduğunuz, sizin oraya yatırım yaptığınız kuruluşlar liralara veya manevi değerdeki halleriniz Allah’a ulaşır.*” diyor. Senin etine, kanına ihtiyacı yok Allah’ın. Allah emir verdi diye yapacaksın. “Allah’ın emrini tutuyorum” diye keseceksin kardeşim kurbanını.

Sen kurban yerine bir çuval altın dağıtsan bu yabana gitmez; sadaka yerine, iaşe, iane yerine geçer ama kurban yerine geçmez. Allah'a olan kurban borcunu kafana vura vura sorarlar kardeşim. Resmen ve kasten itiraz ettin diye. Allah'ın emrinin karşısında bizim boynumuz kıldan ince kardeşim. Eğer gerçekten Allah'ın emri olduğunu biliyorsak, eğer gerçekten din-i mübin-i İslâm'a dayalı emirler muvacehesinde mütalaa ve telakki ediyorsak, o yönde yorumluyorsak, başımız üstüne diyeceğiz.

**İki tane muradın varsa, iki tane sana havale iş varsa
bunun birisi dünyaya ait birisi âhirete ait ise
Evvela âhirete ait olanı yap.**

Bunlar hep emr-i ilâhîye. Emr-i ilâhîyenin içerisindeki nüanslar, emirler, farklar bunlar. Kendi yorumlarımıza bırakılmış işler ama bakınız eğer iki tane işiniz varsa, bu işlerden bir tanesi dünya işiyse bir tanesi âhiret işiyse evvela âhiret işini yap diyor. Biz koşarız evvela dünya işine. Paralar, pullar, mallar, mülkler, evlatlar, hanımlar, şunlar, bunlar... Hep madde, elle tutulur gözle görülür şeyler bizim için önce geliyor. Bakınız eğer dünya işi ve âhiret işi varsa ayrı ayrı evvela âhiret işine koş diyor. Ancak

**Âhiret işin iki taneyse,
biri zor biri kolay ise
Evvela zor olanı yap!**

Şimdi zor olan şeyler, fedakarlıklar yüksek puan getiriyor kardeşim. Neden şehit diyoruz? Canını ortaya koymuş adam. Neden gazi diyoruz? Canını koymuş ortaya adam. Onlara elbette büyük makamlar, büyük mükâfatlar verilecek.

Neden canını ortaya koymuş? Senin paraların şunların bunların ve benzeri değerlerin yanında o canını koymuş ortaya. Benim Allah'a verebileceğim şey bu demiş. Ne büyük değer! Ne büyük fedakârlık! Bu gözümüzün önünde, elle tutulur gözle görülür bir misal. Evvel Allah kardeşim. Hep ben bunu söylüyorum. Allah bir diyoruz ama Allah için ne yaparsın? "Ohoo canımı veririm."

Sen bir kere kardeşim, bu gece yatağa yattığın zaman, kafanı yastığa koyduğun zaman düşün bakalım illallah diyebiliyor musun? Her şeyini Allah için feda edebiliyor musun?

İşte Hicret hadisesi. Harikulade bir olay. Adam malını mülkünü, karısını, çocuğunu, çoluğunu nesi var nesi yoksa Mekke’de bırakmış, Resûlullah Efendimizin peşinden Medine’ye gitmiş kayıtsız şartsız. O kılıç harplerini düşün kardeşim. İnsan düşünürken bile ürperiyor. Ölmek gitmek bir noktada. Öte taraftan kılıç darbeleriyle kimi kulağını kaybetmiş, kimi burnunu kaybetmiş, kimi kolunu kaybetmiş, kimi ayağını kaybetmiş. Bugünkü harplerde durum biraz daha değişik. Bir mermi geliyor ölüyor veya yaralanıyorsun. Bir top geliyor toptan ölümlere götürüyor, şehitliklere götürüyor. Birtakım daha kolay can verme hadisesi vaki oluyor. O sebeple tüyler ürpertici durum en çok kılıç harplerinde vuku bulmuş. Ne demek yahu karşı karşıya gelmek. Ya sen onu ya o seni biçecek, öldürecek. Ne kahramanlar, kendilerini feda etmişler, helak etmişler, Allah için vatan için. Orda işte adam kendini ortaya koymuş, canını ortaya koymuş. Malını, mülkünü, parasını pulunu, evini, barkını terk etmiş gitmiş.

Bir de karşı tarafın (ensarın) fedakarlığını düşününüz. Mekke’ye varmışlar. Bunlar beni çok düşündürüyor. Kendimden utanıyorum. Çok zayıf olduğumu düşünüyorum. Çok yaya kaldığımı, çok gerilerde olduğumu hissediyorum.

Hicret eden sahâbiler Medine’ye varmışlar. Tabii biliyorsunuz Medinedekiler ensar. Binaenaleyh, Medine’deki Müslümanların hicret eden muhacir Müslümanlara muamelelerine bakınız. İki dönüm tarlası varsa bir dönümünü ona vermiş. İki tane dükkânı varsa bir tanesini ona vermiş. Onlara bedava düğünler tertip etmişler. Çünkü muhacir terk etmiş gelmişler. Bakınız en dikkatimiz tarafı da şu: O zamanlar biliyorsunuz iki üç tane hanımı olan vardı. Ensardan iki tane üç tane hanımı olanlar kendi eşlerinden ayrılmış ve muhacirler Müslümanlara, o karısını çoluğunu çocuğunu bırakıp gelen Müslümanlara nikah etmişler kardeşim. Kendi hanımlarından boşanıp onlara nikah etmişler. Kendine haram kılmış, ona helal kılmış.

Fedakarlıklara bakınız kardeşim. Bunlar Allah için yapılmış. Allah için ne yapıyoruz. Biz Allah için ne yapıyoruz? Düşünelim bir kere. Eğer inceden inceye, gerçekten, kendimizi aldatmadan tefekkür edersek eğer hanımlarımız önde geliyor abiciğim. Paralar, pullar önde geliyor kardeşim. Efendim içtimaî (*toplumsal*) mevkiimiz önde geliyor. Şanlar şöhretler önde geliyor. “İllallah” diyoruz evvel Allah diyoruz ama dilimiz söylüyor. Bir kendimizi çekelim çevirelim bakalım. Kendimizi şöyle bir deneyelim, sigaya çekelim. Gerçek manada sigaya çekelim. Neyiz ne değiliz? Evvela kendi notumuzu kendimiz verelim kardeşim. İman ile ihlas ile muttasıf olmuşuz mu? Doyurucu bir imana sahip miyiz değil miyiz? Allah’ın emrettiği gibi olmuşuz mu olmamışız mı?

Koca peygamber abi. İki cihan serveri... Allah’ın “*Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım**” dediği, gelmişlerin geçmişlerin ve geleceklerin en yücesi, en büyüğü, iki cihan serveri Muhammed Mustafa... Öyle bir ayet geldi ki iki büklüm oldum, şaşırıp kaldım diyor. Nedir o ayet.

“Emrolunduğun gibi dosdoğru işle.”**

Kıracık abiciğim. Emrolunduğun gibi işle. Bu ayet geldiği zaman, iki büklüm oldum diyor. Acaba böyle olabilir miyim olamaz mıyım? İki cihan serverinin kendinden, imandan, ihlastan, sadakatten başka bir şey sadır olmamış. Kendinden muhalefet vaki olmamış. Kendinden muhalefet ve muarazat ve haşa itirazlar vaki olmamış. Mutlak itaat. Böyle bir yüce peygamber bile bir acaba içine düşmüş. “*Böyle olabildim mi acaba? Böyle olabilirim mi acaba?*” diye. Allah’ın yanında neyiz kardeşim? Kendimizi Allah’a vakfedelim demiyorum ben ama Allah’ın birliğini mutlak manada, en önde o geldiğini mutlak manada, onsuz olamayacağımızı mutlak manada hayatımıza geçirelim, buna adapte olalım. Bu fikir ile bu iman ile bu ihlas ile yaşayalım kardeşlerim. Yoksa “*Başımı secdeden kaldırma*” demiyor Allah. “*Dünyayı bütün bütün terk et de neyin var neyin yoksa bana ada.*” demiyor Allah. Kur’an “*Dünyadan nasibini al.*” diyor. Dünyadan da

* **Aclunî**, Keşfü’l-Hafâ, 2/164; **Suyutî**, El-Leali’l-Masnua, 1/272.

** Hüd Sûresi(11) 112. Ayet

nasibini al diyor. Dünyayı terk etme. Dünyadan nasibini al, ihmal etme. Ama şartlar muvacehesinde, bir ölçü içinde inşallahu Teâlâ.

Allah hepimize sağlıklı sıhhatli, uzun, müreffeh, mümtaz, nezih ömürler versin inşallah.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi maliki, hâliki yüce Allah. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallâhü aleyhi vesellem Efendimizin mübarek hatırı için dünyevi uhrevi her işimizi kolaylaştırıver, güzelleştiriver, hayırlı eyle, hibe eyle, hediye eyle Allah'ım. “Ya Vehhâb” çekiyoruz Ya Rabbim. Senin hibe etmen için Ya Rabbim, bizim amelimizin bize yetmeyeceğine beyan babında. Sen bize acı, rahmet nazarıyla bak, dostum de hasmım deme Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdû senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara lütfeyle Allah'ım. İman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim, ihlas, huzur ve sağlık ve selamet ve saadet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım. İki cihanda mutluluklar ver Ya Rabbim.

Mümtaz, nezih, müzeyyen, uzun, müreffeh, sana bağlı, sana gelen apaydın yolda ömürlerimizi tüketmek nasip eyle Allah'ım. İnşallahu Teâlâ rızanı bulanlardan, Resûlullah'ın şefaatine erenlerden, sevdiklerinin himmetinde bulunanlardan eyle. Bizi af eyle Allah'ım. Hıfz eyle, lütfeyle, hidayet eyle, iki cihanda aziz eyle Allah'ım.

Dualarımız kabul eyle. Kusurlarımızı günahlarımızı bağışla. Allah'ım şurada hazır bulunan cemaati müsliminin gerek özel gerek genel manada ne türlü muratlarımız varsa, helal muratlarımız varsa şuradan kalkmadan ikram, ihsan eyleyiver Allah'ım. Âmin inşallah. Âmin inşallah. Âmin inşallah. Allah yerimizden kalkmadan günahlarımızı bağışlasın, ikram etsin, ihsan etsin inşallah.

El Fatiha maassalavat

16) 24.12.2010 tarihli sohbet*

(Güzel ahlâk, lutilik (eşcinsellik) ve zinaya dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim, yüksek ahlâklı olalım inşallah. Resûlullah Efendimiz;

*“Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor. **”*

Allah beni bu dünyaya, bu yeryüzüne bu yüzden yolladı diyor. İnşallahu Teâlâ yüksek ahlâk üzere olalım. Sivas'tan bir kardeşimiz telefon ediyor. *“Bize ne tavsiye edersiniz?”* diyor. Kaçtır geldi gitti buraya. Sevdiğimiz bir kardeşimiz. *“Oğlum ne tavsiye edeyim ya sana ben?”* dedim.

“Doğruyu ve güzeli ara.

Doğruyu ve güzeli bul.

İslâm'ı yaşa”

- *“Nasıl yaşayalım?”*

Evvela ahlâkını düzelt kardeşim. Kur'an ile ahlâklan, Resûlullah'ın sünnetiyle ahlâklan. Kendine dümdüz, apaşık, apaydımlık, bir İslâm yolu çiz. Arkası önü, köşe bucağı kiri pası bulunmasın. Seni her gören *“Bu Müslüman.”* desin yahu. İmanın işareti, parolası bu.

“Ya olduğun gibi görün ya görüldüğün gibi ol.”

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/g4smt9I8FXo>

** **Muvatta**, Husnül Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

Böyle ol kardeşim. İbadet etmek tabii lazım. İbadetler tabii ki lazım. Ama o ibadetlerin bizi iyiye ve doğruya doğru götürmesi lazım. İbadetlerden bir şey almamız lazım. Kendimize bir şey mal etmemiz lazım. Güzel ahlâka adapte olmamız lazım. İbadetlerimizin bizi güzel ahlâka götürmesi lazım. “Ben bunun için gönderildim.” diyor Resûlullah. Güzel ahlâkın içinde en güzel şeyler var. Zaten bütün güzellikler İslâmdan dağıldı. İslâmdan neşet etti (kaynaklandı). Sonra yavaş yavaş kâinat İslâm ile aydınlandı. İslâm ile vücut buldu, nur buldu. Güzellikler mebdesini, menşeyini İslâm ile buldu. Allah’ ın izni keremiyle.

Rusya parçalanmadan evvel bizim arkadaşlardan Türki devletlere çok giden gelenler oldu. Allah’ın izni keremiyle inşallah. Ordan görev alan olanlar oldu. O toplumlar hep böyle ahlâk bakımından iflas etmişler. Affedersin okullarda kız erkek helaları ayrı değilmiş. Helaların kapıları da yokmuş. Bunu geçenlerde bir daha söyledim. Düşünebiliyor musunuz kardeşim? Tüyley ürpertici. Tüyley ürpertici. Asla insanlığa yakışmıyor. Din-i mübin-i İslâm’ı bir tarafa bırakınız. Hangi insan olursa olsun bundan gocunmak lazım. Bundan tüyley ürpertici hal diye bahsetmek lazım. Ürpermek lazım. Böyle bir hal! Hususen (özellikle) kapı taktırmazlarmış kardeşim. Aman utanma hissi olmasın diye. Ahlâk-ı hamide bulunmasın diye.

İslâm gelince edep geldi, haya geldi, güzellikler geldi. Bütün güzelliklerin menşeyi, mebdesi İslâm. Medeniyet geldi yahu medeniyet. Tek kelimeyle medeniyet geldi. Onların medeniyet dediği şey bedeviyet bile değil affedersin. Ben bedevileri kast etmem haşa da. Onlar nerelerde gezmişler, nasıl gezmişler, nasıl yaşamışlar. Neye adapte olmuşlar. İslâm ile ancak aydınlandılar.

Şimdi medeni Avrupa deniliyor. İslâmdan aldıkları feyizle, imanla, irfanla, nur ile onlar biraz kendi hatalarını örtmeye çalışıyorlar. Ancak tabii birçok eksikleri de var. Hâlâ mesela, Allah’a sığınarak söylüyorum yahu yani tüyley ürpertici hadiseler, yani İslâm’ın şiddetle reddettiği şeyler bunlar... Hollanda’da iki erkek nikahlanıyormuş. Yahu bu nasıl iş? Bu nasıl iş böyle yahu? Bu hayret verici bir şey. Hayretten öte. Ulan iki erkek hayvan bile çiftleşmiyor be. Bu nasıl oluyor yahu? Bayağı devlet politikası olarak nikahlanmaya izin vermişler

abiciğim. Adam adama evleniyorlarmış. Yahu bu nasıl iş? Bu nasıl yüz kızartıcı haldir yahu!

Hazreti Ali Efendimiz (radiyallāhu anh) bir hücuma uğramış. Yanındaki arkadaşlarıyla beraber çok zayıf kalmışlar. Karşı taraf sayı bakımından çok kuvvetli olunca biraz müşkülde (*zor durumda*) kalmışlar. Uzaklardan bir cengâver gelmiş. Bunu kitaplar yazar. Bir bakınmış sağa sola. Hz. Ali Efendi'mizin kim olduğunu bilmeden sayıları az diye onlara yardım etmiş. Kendince az olan tarafa yardım eli uzatmış, zayıf tarafın yanında yer almış. Öteki tarafı perişan etmiş. Çok cengâver bir adammış. Ölen ölmüş kalan kalmış. Hazreti Ali (radiyallāhu anh);

- *“Çağırın bakalım kimmiş neymiş. Selam verdi aldık ama nedir kimdir bilelim. Biz bugüne kadar böyle bir cengâver görmedik.”* demiş. Çağırılmışlar. Hazreti Ali (radiyallāhu anh);

- *“Gel bakalım Efendi. Bir şey iste. Cenâbı Allah'a yalvaralım, secdeye kapanalım. Senin bu kahramanlığın karşısında Allah mutlaka ikram ihsan edecektir.”*

- *“Efendim benim büyük bir hatam var.”* demiş cengâver adam.

- *“Oğlum hatanı affettirelim inşallah.”* demiş Hazreti Ali

- *“Efendim bende lüfîlik (eşcinsellik) illeti var.”* demiş. Hazreti Ali Efendimizin bu cevabı beni çok enterese ediyor.

- *“Ah! Keşke demiş yatırıp anneni babanı kesmiş olsaydın da bu illet sende olmasaydı.”* demiş.

Bütün bunlar bize büyük ibret kardeşim. Ahlâki öğütler bunlar. Namusa müteallik öğütler bunlar. Resûlullah (sallallāhü aleyhi ve sellem) ki o iki cihan serveridir. Yumuşacıktı. Güler yüzlü, tatlı dilliydi. Zaten Cenâbı Hak da ona öyle hitap ediyor.

**“Eğer sen bu kadar güler yüzlü, bu kadar tatlı dilli olmasaydın
senin arkandan kim gelirdi”***

* Benzer yönde: Âl-i İmrân Süresi(3) 159. Ayet

İşte o Cenâbı Hakk'ın izni keremiyle bu kadar yumuşak ahlâk sahibi, bu kadar güler yüzlü, bu kadar toleranslı hoşgörülü olan o Resûlullah sallahu aleyhi ve sellem bazı noktalarda müthiş hassas.

Resûlullah'ın huzuruna bir adam gelmiş. “*Falancanın evine yabancı adamlar girip çıkıyor.*” demiş. Resûlullah “*Evin adamını yollayın buraya.*” demiş. O evin adamını yollamışlar.

- “*Senin ev falanca mı?*”

- “*Evet.*”

- “*Senin eve falancalar girip çıkıyormuş?*”

- “*Bilmiyorum efendim.*”

- “*Hadi git kontrol et.*” demiş. Adam gitmiş gizlenip kontrol etmiş. Hakikaten yabancılar girip çıkıyor, gelmiş:

- “*Efendim doğruymuş.*”

- “*Hemen git hanımını boşa.*”

- “*Peki, efendim.*”

- “*Yalnız ben boşadım diye haber getir.*” demiş Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem).

Bakınız. O yumuşacık olan Resûlullah Efendimize bakınız. O yüksek ahlâkın bütün umdelerini şahsında toplamış, şahsında cem etmiş Resûlullah'a bakınız. “*Bana haber getir.*” demiş demesine de adam yanına uğramamış. Resûlullah o adamı çağirtirmiş.

- “*Boşadın mı hanımını?*”

- “*Boşamadım efendim.*” demiş.

- “*Neden? Hatasını buldun bunun.*”

- “*Ee efendim çok seviyorum da işte.*”

- “*Vallahi*” demiş bakınız, O sevgili iki cihan serveri “*Vallahi yarın ben boşadım haberi getirmezsən, billahi kendi kılıcımla senin kafanı ben uçuracağım.*” demiş.

Bu kadar yumuşak Peygamber Efendimiz bazı konularda ne kadar hassas ne kadar dikkatli. Ne kadar üzerinde durmuş. Ne kadar derinden enterese etmiş. Düşün yahu. İslâm'a bakınız. İslâm'ın ne tür kanunlar koyduğunu, ne tür hassasiyet gösterdiğini, ne türlü hassasiyet içerisinde olduğunu bir düşünün. Bir de o Hollanda'da demin bahsettiğimi hadiseyi bakın. Okumuşunuzdur hepiniz. Allah muhafaza Ya Rabbim! Erkek erkeğe nikah! Olur bir şey değil, kabul edilebilir bir şey değil. Cenâbı Hak, lanetliyor.

Lut kavmi neden gitti yahu? Orada bu illet öyle bir hastalık haline gelmiş ki artık affedersin kadınlarına bakmaz olmuşlar. Çok dua edenler olmuş. Cenâbı Hak üç tane meleğini, üç tane delikanlı olarak göndermiş. Lut kavmi burdan doğru belaya felakete uğruyor işte. Allah korusun. O delikanlı şekline bürünmüş üç tane pırıl pırıl melek Hazreti Lut'a varmışlar misafir olmuşlar. Hazreti Lut'un yüreği cız demiş. "Eyvah! Bunlara yine musallat olacak bu pisler" diye düşünmüş. Nitekim musallat olmuşlar. Hazreti Lut'un üç tane kızı varmış. Meleklerle musallat olanlara Hazreti Lut demiş ki;

- *"Gelin size kızlarımı nikah edeyim pırıl pırıl kızlarım var. Bu vaziyette misafirlere dokunmayın lütfen."* Kabul etmemişler.

O zaman işte o meleklerle saldırı olunca Cenâbı Hakk'tan Lut kavminin helakının emri geliyor. Onlar meleklerle de saldırınca Gayretullah'a dokunuyor. Allah'ın gücüne gidiyor. Gayretullah'ın gücüne gitmek demek, Allah'ın lanetine uğramak demek. E bu kadar meşum (*uğursuz/şom*), bu kadar mezmum (*kınanmış*), bu kadar çirkin, bu kadar lanetli hadise bir olay nasıl tasvip edilebilir? Nasıl olur kanunlaşabilir, alenileşebilir? Büyükler kıyamet alameti diyorlar. Kıyamete yakın böyle olaylar zuhur edecek, böyle olaylar vücut bulacak diyorlar. Allah korusun. Ne demek yahu? İşte medeni Avrupa bu.

Biz İslâm'ı sınıksız namus telakkisi içerisinde yaşayacağız. O sınıksız ahlâki öğütler, Resûlullah'ın bize sunduğu -hangi konuda olursa olsun- güzel nasihatlar, güzel vasiyetler, güzel sünnetler muvacehesinde hayatımızı idame ettireceğiz kardeşim. Biz Allah'ın kulu olmak şerefine ermişiz. Resûlullah'a ümmet olma şerefine ermişiz. Onların sevdiğine evlat olma şerefine ermişiz. Onların sevdiğileriyle inşallah ebediyen

beraber olmak murat etmişiz. Bu şerefler bize yetmez mi yahu. Büyük şerefler bunlar. Herkesin elde edebileceği şerefler değil bunlar. Bunun hamdi içerisinde olacağız. Bunun şükürü içerisinde olacağız. Bunun teşekkürü içerisinde olacağız kardeşlerim.

Hayatımıza yön verelim kardeşlerim. İnşallahu Teâlâ hayatımıza letafet gelsin. Güzellik gelsin. Yorumlarımıza, iç dünyamıza pırıl pırıl aydınlıklar nurlar gelsin inşallah. İslâm bu yahu.

İşte demin dedim bakınız. Sivas'tan bir kardeşimiz telefon etti bana nasihat edin diye. *“Ne nasihat edeyim ben sana?”* dedim. *“Sen İslâm'ı bilmiyor musun? Ben daha ne söyleyeyim sana?”*

- *“E başka öğüt...”*

Öğüt bu kardeşim: “İbadetini yap. Düz Müslüman ol. Şımarma! Kimseye tepeden bakma. Kimsenin gönlünü kırma.”

“Bak şu çeşmenin taşına su içecek taşı yok.

Kırma insan kalbini yapacak ustası yok”

Ne kadar güzel bir daha okuyalım. “Bak şu çeşmenin taşına su içecek taşı yok. Kırma insan kalbini yapacak ustası yok.” Yapmayalım kardeşim. İnsan kalbi kırmadan yaşayalım mümkün olduğu kadar. Kapıdan çıkarken bu niyetle çık:

“Ya Rabbi beni koru. Ben kendi kendimi koruyamayabilirim.

Nefsim galip gelir de kırgınlıklara sevmediğin hallere düşebilirim.

Ya Rabbi sen beni koru. Ya Rabbi ben insanlara yardım etmek isterim. Bu yardım etme şerefini bana ver”

Yardım illa para pul vermek değildir. Bir ihtiyar gelir koluna giriverirsin. Bir yükü vardır elinden alıverirsin. Yolda bir taş görürsün onu Müslüman kardeşlerimize ya da kim olursa olsun, gelene geçene zarar vermesin diye bir kenara koyuverirsin. Yardımın çeşidi saymakla bitmez. İslâm bu. Güzeli ahlâk'ın bütün umdeleri, İslâm'da cem olmuş. İslâm'da mündemiç. İslâm'ı yaşayalım kardeşim. İslâm'ı yaşa mutlu ol kardeşim. İslâm'ı yaşayalım saadetle dolu ömürlerimiz olsun.

**“Allah fakire fakirlik verir onun acısını verir ama elemi,
kederini vermez”**

Cebiniz altın dolacak demiyorum. Ama Allah fakire fakirlik verir, fakirlik acısı verir ama fakirliğin elemi, kederini, sıkıntısını vermez. Adam bir dilim kuru ekmek yer ama mutludur, imanlıdır ihlâslıdır. Çoluğuyla çocuğuyla neşelidir, saadetlidir, esenlikler içindedir. İslâm bu.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendi'mizin hürmetine dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı hibe eyle Allah'ım.

İman-ı kâmil, Aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalbi selim, ihlas, huzur ve sağlık ve saadet ve bereket ve selamet ve şifalar şifalar ve sağlıklar sağlıklar ver Allah'ım.

Cebimize hanemize soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Allah'ım. Bize verdiği nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyleyiver Allah'ım. Vatanımıza, milletimize, devletimize, ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza zeval verme Ya Rabbim. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Ama bizim topraklarımızda gözü olanlara da imkân ve fırsat güç verme Allah'ım.

İnşallahu Teâlâ en güzel şeyleri üzerimize yağdır. Senin sevmediğin şeyler bizden ırak olsun. Hasbelkader, hasbelbeşer üzerimizde yazılı gerek şahsi gerek genel manada sıkıntılar var ise Resûlullah Efendi'mizin yüce hatırı için onu kaldırıver üzerimizden Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ en güzel şeyler hepimizin olsun. Akıbet hallerimiz hayır olsun. Resûlullah'ın sancağı altında toplanmak inşallahu Teâlâ mekânımız olsun. Allah razı olsun inşallah. Yerinizden kalkmadan Allah muratlarınıza erdiresin inşallah. Yerinizden kalkmadan Allah hacetlerinizi gidiresin inşallah. (Âmin)

El Fatiha maassalavat

17) 07.01.2011 tarihli sohbet*

(Cumanın fazileti, yemin bozmak ve yemin çeşitleri, ifrat-tefrit davranışlar ve can sıkıntısına dairdir)

Bismillâhırrahmânırrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim, gönlümüzü hoş ediyorsunuz. Allah da sizleri hoş etsin inşallah. Muradlarınıza erdirmiş, acılarınız, sıkıntılar elemeler kederler buradan çıkmadan giderilsin. Her şey gönlünüzce olsun inşallah. Cuma bizim bayramımız. Çok şükür, elhamdülillah. Gerçek manada bayram gibi kabul edenlerden olalım inşallah. Öyle algılayanlardan, gönlüne öyle yerleştirenlerden olalım inşallah.

Kitaplarda cumartesi Yahudilerin olsa da pazar Hristiyanların olsa da eğer cumanın faziletini bilselerdi onlar cumayı benimserlerdi diyor. Allah bildirmemiş. Abdulkadir Geylânî hazretleri öyle diyor;

“Eğer cumanın faziletini bilseydiniz ah sitem ederdiniz Rabbime neden her gün Cuma değil diye.”

Cuma öyle bir gün fakat farkına varmıyoruz. Üzerinde durmuyoruz. Hassasiyetle eğilmiyoruz. İnşallah bilenlerden olalım, cuma bayramımız yahu. Çok başka bir gün. Başka bir havası var, manevi değeri var. Amenna ve saddakna. Şimdi tabii biliyorsunuz cuma akşamları bir gün evvelden yani perşembeden başlıyor.

Cuma akşamı rufâi hatmi yapıyoruz, zikirler yapıyoruz burda biz. Cuma sabahı, efendim bal börek elhamdülillah. O çok değerli bir gün, çok başka bir gün, müstesna bir gün Elhamdülillah. Cuma hakkında

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/BUnkJx95Zqk>

ayet var. Cuma'yı kıldıktan sonra dağılınız yeryüzünde rızkınızı arayınız az bile olsa, bereket gelir, güzellik gelir, nur gelir diyor*.

Binaenaleyh, başka gün çok kazanırsın, daha çok kazanırsın olabilir ama iş öyle değil. Cuma başkadır.

Tirenin eski büyük alimlerinden Hafız Bekir Hoca Efendi Hazretleri diye birisi vardı. Allame bir zat, babam O'nun hakkında "Oğlum bak! Ege çukurunda bundan alim bir zat yok." derdi. Babamın ahbabıydı. Allah gani gani rahmet eylesin. Bir gün babam Hafız Bekir Hoca Hazretlerine şöyle dedi;

- "Hocam salı günleri içime bir sıkıntı geliyor. O gün daha fazla para kazanıyoruz ama içime neşe dolamıyor, sevinçle coşkuyla yaşayamıyorum o günü." dedi. O şöyle cevap verdi.

- "Hafız Osman, salı günü burada pazar kurulduğu için o kalabalıkta yemin çok olur, riya çok olur, zina çok olur, riba çok olur, faiz, yalan çok olur. Semavi bir üzüntü, bir sıkıntı, bir elem keder bir karamsarlık yalnız mümin gönüllere iner."

Bakınız cumadan bahsediyorduk ya. Cuma günü, cumadan sonra dağılıp rızkınızı arayınız diyor. Ayetle sabit, hadisle sabit ama işte o rızıkta bir başkalık var, bir fevkaladelik var, bir üstünlük var. Bereket var, bir namütenahilik var. Allah'ın izni keremiyle, o cumanın değerini bilenlerden olalım inşallah.

Yemin çok oluyor kardeşlerim. Yeminden başlayalım inşallah. Yemin dinde başlı başına bir konu. Çok hafife alıyoruz kardeşim Yemin üç türlü oluyor biliyorsunuz.

- 1- Yemîn-i ğamûs
- 2- Yemîn-i mün'akide
- 3- Yemîn-i lağy,

1- Yemîn-i ğamûs: Yalan yere yemin. Onun dindeki adı insanı cehenneme götüren yemin. Bu bir kimsenin olmamış bir şey için bilerek

* Cuma Sûresi 9 ve 10'uncu ayet mealleri şöyledir: "Ey inananlar! Cuma günü namaz için ezan okunduğu zaman Allah'ı anmaya koşun; alım satımı bırakın, bilerseniz, bu sizin için daha iyidir. Namaz bitince yeryüzüne yayılın; Allah'ın lütfundan rızık isteyin; Allah'ı çok anın ki saadete erişesiniz."

olmuş diye veya olmuş bir şey için bilerek olmadı diye yemin etmesidir. Allah korusun yani bilerek, isteyerek, düşünerek taammüden edilen yemin. Hani taammüden (*bilinçli bir biçimde/tasarlayarak/planlayarak*) cinayet işlenir ya düşünün düşünün, onun gibi bir yemindir. Onun gibi bir felakettir onun gibi bir isyandır. Adamı cehenneme götüren yemîn-i ğamûs bile bile yalancı şahitlik yapmaktır diyor. Çok bilinmiş, çok malum olan bir meseleyi saptırmaktır diyor. Olmuş geçmiş bir vakanın saptırılmasıdır diyor. Bir hakikatin yerine yalanların, olmadık şeylerin konulması, ikame edilmesidir diyor. İnsanı cehennem götüren yemindir bu. Kitap bunun kefareti olmaz diyor. Bakınız kefareti olmaz diyor. Bunun ancak sen aylarca, yıllarca tövbesini edersen olur, Allah kabul ederse olur diyor. Yemîn-i ğamûs çok önemli bir konu, E bunu maalesef hafife alıyoruz. Geçmiş hakkında, bilinen bir şey hakkında, olmuş geçmiş bir şey hakkında yalan yere yemin. Gerçeği saptırmak için gerçeği yalanla örtmek için yapılan yemin. Dindeki adı, kitaptaki adı insanı cehenneme götüren yemin, Allah korusun. Sakınalım inşallah. Bazıları yemîn-i ğamûsu hafife alıyorlar. Allah'ın çok gücüne gidiyor kardeşim. Bakınız kefareti bile yok. Yani hani yemine kefareti verilir ya, o bile yok. Ona bile ihtiyaç yok, o bile temizlemez diyor. Kefareti bile yemîn-i ğamûsun isini, karasını temizlemez diyor. Allah korusun bile bile olmuş bir vakayı saptırmaktan.

2- **Yemîn-i mün'akide:** Geleceğe ait yemin etmektir. "*Seni şöyle yapacağım*" dediğimiz yeminler gibi. Yemîn-i mün'akide de üç bölünüyor:

- a- Zaman bildiren
- b- Zaman bildirmeyen
- c- Ve şimdiki içinde bulunduğumuz an

Bazı yeminler var ki tutmamak, bozmak, atmak yeminin kaidelerini yerine getirmekten daha efdaldır diyor. O nasıl bir şey? Kötü bir şey için yemin etmişindir yahu. Haram bir şey için, yasak bir şey için, yemin etmişindir. "*Seni yarın öldürünceye kadar döveceğim.*" diye yemin etmişsin mesela. Yahut "*Senin mukaddes bulduğun değerlerine tecavüz edeceğim.*" demişsin, Allah korusun. Tabii bunları bozmak, bunları tutmamak daha evla, daha hakka yakın, daha uygun, daha akla yakın. Bu yeminleri bozmak tutmaktan daha iyi, daha kolay, daha güzel.

Bu yemini bozarsın, kefareti verir geçersin. Allah muhafaza eylesin, “öldüreceğim” dediysen adamı öldürmek mi iyi, yemini bozmak mı? Allah korusun.

Bir de zaman içindeki yemin var. Önceki zaman sonraki zaman veya şimdiki zaman. Orada da kurtarıcı faktörler var, hafifletici faktörler var. Onların hepsi gene kefarete gerektiriyor. Bakınız o yeminler, yemîn-i ğamûs gibi değil. Kefarete kabul edilebilir. Neden istikbalden uzak yemin etmişsin. Geleceğe ait yemin etmişsin, geleceğin sana ne getireceğini bilmeden yemin etmişsin. Yemini mün’akide etmişsin.

Şimdi mesela “bir daha seni ziyarete gelirim şöyle olsun böyle olsun” diyor. Şimdi “şöyle olsun böyle olsun” içeren yeminler de yemin manasına gelmez. Kitap açıklamasında Allah adıyla yapılmayan yeminler yemin yerine geçmez ama insanı gözden düşürür diyor. İnsanı kendi gözünde düşürür diyor. Ancak Allah’a yemin sadece kendi adıyla olur. Allah’ın adıyla olur, Allah’ın izni keremiyle. O yeminlerden sakınmak lazım. Şimdi “seni şöyle yapacağım” dese de içine zaman koymasa ölüncüye kadar o yeminin süresi devam eder. Yeminin kefareti gerekmez, yemini bozmuş olmaz diyor. “Seni talla tulla döveceğim” demiş mesela ama zaman koymamış içine. Onu dövüncüye kadar ölse gitse ikisi de borçlu gitmezler diyor. Yemin geçerliliğini korur yalnız, bozulmuş olmaz. Bozulmadığı için kefarete gerekmez diyor. Eğer vakit koysaydı “seni yarın döveceğim” deseydi, “seni bir saat sonra döveceğim” deseydi veyahut “şimdi döveceğim yerimden kalkarsam” dese ve dövmeden otursa yemin bozulmuş olur. İnce bir konu “eğer yerimden kalkayım talla tulla döveceğim” dedi. Yerinden kalktı, dövmedi, yine araya girildi, esbab-ı mucibe oldu, sebepler engelledi dövmedi. Bu durumda yemin bozuldu diyor. Yemin orda sözünü tutmadığı gerekçesiyle kefarete gerektirdi diyor. Yeminler çok önemli yemîn-i mün’akide, yemîn-i ğamûs çok geniş sahası var.

Allah’ın adıyla etmedikten sonra işte “çok fena olur ha, şöyle olur ha, böyle olur ha, şunu yapmasan şöyle fena olur ha” demek gibi şeyler yemin değil bunlar. Allah’ın adıyla anılmadıktan sonra, Allah’ın adı ortaya konulmadıktan sonra bunlar yemin yerine geçmez. Mükellef olmazsınız fakat mükellef olduğunuz zaman da mutlaka kefarete gerekir,

kefareti de gerektirmeyiniz sakın ha diyor. Kefaret ne? Şimdi ona da geleceğiz.

3- Yemîn-i lağv: Bir şeyin doğru olduğu zannedilerek veya ağız alışkanlığıyla yapılan yemindir. Değer ifade etmeyen yemindir. Yalan olmuş, doğru olmuş, afaki bir yemindir. Mesela kişinin birini görmediği halde gördüğünü zannederek “*vallahi gördüm.*” demesi gibi. Adam kendine menfaat sağlamamış, kimseye bir kötülük getirmemiş. Allah’ın ona koyduğu kaideleri çiğnememiş oluyor bu durumda. Yemîn-i lağv, değer ifade etmeyen yemindir. Bu tür yemin için bir şey gerekmez diyor. Çünkü yemin hafife alınmış, yemin orada hafife alınmıştır. Yemin orada geçerliliğini kaybetmiştir ve yeminin şartları tahakkuk etmemiştir, yeminin şartları yerine gelmemiştir diyor.

Binaenaleyh, yemîn-i lağv de bu boş yeminler, boş yere yemindir. Fakat ağızınızı sakın yemine alıştırmayınız. Allah’ın gücüne gider. Hatta bazı yeminler var, Gayretullah’a dokunur. Allah güceniyor resmen, resmen Allah adınızı defterden siler diyor. Allah korusun kardeşlerim hafife almayalım. Dilimizi yemine alıştırmayalım. Bazen kaçırıyoruz ağızımızdan. “Valla şöyle valla böyle” deyiveriyoruz. Yemin yerine geçiyor kardeşim. Yemin etmiş oluyorsun kardeşim. Eğer o yeminin doğru ise bir şey gerekmiyor. Yerine getirmek gerekiyor. Eğer yemin doğru değilse yerine getiremiyorsan kefareti ödemeniz lazım. Kefareti de tabii ki şarta bağlanmış.

Yemin kefaretinde on kişiye bir gün içinde iki öğün yemek yedireceksin. Şimdi burda ölçü olarak ulema bir bütün ekmeği kast ediyor. Ama hali vakti yerinde olan katığıyla beraber verir. Resûlullah Efendimizin gününde buğday ekmeğinin yanına katık aranmıyordu. Buğday ekmeği bizim anladığımız manada francala ekmek (*fırın ekmeği*) değil. Kaba saba taşlarda öğütülmüş buğday. Bunun yanında katık aramıyorlar idi. Resûlullah buyuruyor (sallallahü aleyhi ve sellem) “*Bir gün gelecek ümmetim buğday ekmeğinin yanında katık arayacak*” diyor.

Onun ekme dediği bazlama. Kaba saba öğütüyorlar, onu ateş küplerinin içinde pişiriyorlar. Bazlama hâlâ yapılıyor bizim köylerde. Bilmiyorum dışarlarda var mı? Pek güzel olur, yemesi lezzetli olur.

Özlüdür, özlü buğdaydandır. Ama yine de öğütölmüş buğdaydan yapılır burada. Köylerde kendileri öğütüyorlardı.

Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) iki öğün yemek yedi. Bir kuşluklarda bir akşam. Üç öğün yemezdi.

Yemin kefaretinde ölçü olarak da onu kabul ediyorlar: Ya on kişiye bir gün ya da bir kişiye on gün, iki öğün doyuracak şekilde yemek vereceksin.

Şimdi burda hali vakti yerinde bir insan kuru ekmek verirse, o kefareti zar zahmet, ıh diye diye ödemiş gibi olur. Bunun da misali var. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) efendimizi sahâbe-i kirâmdan bir zat yemeğe davet etti. Resûlullah sahâbe-i kirâmdan bir iki arkadaşıyla beraber icabet etti. O fakir bir insandı. Resûlullah Efendimizi sofrasında görmek istedi. O şerefi yaşamak istedi. Evinde yurdunda o nuru yaşamak istedi. Kitabı bir konu. Bakınız Resûlullah'ı davet ediyor. İki cihan serverine hususi davet. O sahâbe ikram olarak sofraya arpa ekmeği, biraz sirke, biraz tuz koymuş. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) dualar ediyor teşekkürler ediyor. Şöyle memnun oldum böyle memnun oldum diyerek o sahâbi efendimize memnuniyet beyan ediyor. Çok tabii olarak o sahâbi efendimiz ev sahibi olarak memnun oluyor. Aradan zaman geçiyor orada davetli olanlardan bir başka sahâbi efendimiz Resûlullah'ı (sallallâhü aleyhi ve sellem) kendi evine davet etmek istiyor. O daha ziyade hali vakti yerinde bir insanmış. Ancak o da sofraya sirke koymuş, tuz koymuş, arpa ekmeği koymuş. Şimdi Resûlullah yine teşekkür etmiş, yemiş içmişler. Akabinde ise Resûlullah Efendimiz *“Ey ashâbım herkes kendi bütçesine yakışır şekilde misafir ağırlamalı.”* demiş. İlk sahâbenin elinde imkân yoktu ki daha fazlasını verebilsin, daha fazlasını koyabilsin. Binaenaleyh, *“sana yakışan böyle olmamalıydı, sen biraz daha çeşit koyacaktın, sen biraz daha davete renk katacaktın.”* demiş.

Resûlullah tenezzül eder mi ikramın fazlasına? Ama üzerine düşen tebliğ vazifesini yapmak durumdaydı. Kefarete de böyle.

Şimdi adam yeminini bozmuş kefarete ödeyecek diyelim. Bir tane bütün ekmek hem sabaha hem akşama yarımsar ekmek insanı doyurur. Katıksız olarak bir fakir bir insan bir tane bütün bir ekmek iki öğün sayılmak kaydıyla kefarete yerine geçer. On kişiye birer ekmek verir.

Yarım sabah yiyeceksin yarım akşam yiyeceksin der öylece bir kefareten kurtulabilir. Ama hali vakti yerinde bir insan öyle yapmamalı tabii. Yanına bir şey koymalı.

Biz lokanta işletiyorduk. Hali vakti yerinde bir insan yanında bir adam getirip geliyor. *“Benim bir yemin borcum var. Bu arkadaşımız burdan on gün kebab yesin. Parasını ben vereceğim.”* diyor. Hah işte ona o yakışır. Ona o uygundur. O fakir geliyor seve seve. Canı istemese bile geliyor yiyor. Çünkü her zaman bulabildiği bir şey değil ve bir memnuniyet meydana geliyor. O borcu ödeyen o kefareti ödeyen de memnun oluyor. O kefaretin icabını yerine getiren de memnun oluyor.

Binaenaleyh, herkes kendine yakışanı yapmalı. Şimdi çok hali vakti yerinde bir insan yarımşar tane sabah akşam yiyeceksiniz diyerek on fakire birer ekmek verse ve yemin kefaretim budur dese, o adam o zenginden daha başka bir şey beklerdi diyor. Biz de farklı olanı yapalım üzerimize düşeni yapalım. İnşallah yeminlerimizi bozmayalım canım. Yeminlerimiz bozmayalım fakat bu üç şarttan üç yeminden bir tanesi üzerine farz kılındıysa eğer bizi borçlandırdıysa borcu da yedi gün içinde ödeyiniz, yedi günü geçmeyiniz.

On kişiye bir gün, ya bir kişiye on gün sabah akşam iki öğün yemek. İşte fakir için bu şekilde, biraz daha hali vakti yerinde olanlar için o şekilde yapmak icap ediyor. Kefareti ödeyince yemin hükmünü kaybediyor. Sen ödemeye başladığın günden itibaren, başladığın saatten itibaren hükmünü kaybediyor. Yemin düşmüş oluyor. Yemin geçerliliğini kaybediyor. Allah'ın izniyle sen o borçtan kurtulmuş oluyorsun. Ödemeye başladığın andan itibaren sonunu beklemiyorsun yani. On gün bitsin de ondan sonra borcumdan kurtulayım diye. Sen bir yere tembih edivermişsin veyahut almak için birisine rica etmişsin, her gün burdan gel bir ekmek al demişsin o fakire, neyse. O karşılık oluyor.

Yalnız kişinin o kuru ekmeği vermeye de durumu yoksa yemin kefareti olarak üç gün oruç tutacak? O yemin şartı yerine geliyor. Ancak bunda da ayrı ayrı günlerde değil ekleme suretiyle, birbirine bitişik surette üç gün oruç tutulacak. Birbirine ekli surette olacak. Bir gün aralıklı değil aralıksız, eğer bir gün aralık verirseniz geçersiz olur diyor. Yeminin karşılığı verilmiş olmuyor.

Binaenaleyh, yeminlere dikkat edelim kardeşim. Yeminler çok hoş bir şey değil. Eskiden, maneviyatın ayyuka çıktığı, dorukta olduğu zamanlarda hâkimler tavandan ip sarkıtmış derler. Yalan yere yemin edenler o ipe tutunamazlarmış. Uzanır uzanır yetişemezlermiş. Şimdi öyle bir durum yok. Şimdi zaten sıradan bir yemin ortalığı kasıp kavuruyor. Üzerinde durmadan, dikkat etmeden, ağırlığını hissetmeden ağzımızdan çıkıvermesin kardeşlerim... O yeminler her zaman yemindir. İster hisset ister hissetme. Her zaman yemindir. Her zaman seni vebale sürükler. Allah korusun. Yemin dikkat edilmesi gereken bir husus. En ince noktada bile.

Eskiden *“Boş ol!”* derlermiş. Şimdi bak burda da kayıt geçiyor. Nikah düşer kardeşim. Ama diyor şartlı söylerse durum değişir. Şimdi sen giyinmişsin hanım, giyinmiş ben komşuya çıkıyorum demiş. Adam o an için müsait değil.

- *“Çıkma”* demiş.

- *“Çıkacağı”* demiş kadın.

- *“Eğer çıkarsan benden boş ol.”* demiş.

Bu geçerli bir hükümdür. Geçerli bir yemindir. Aile hayatıdır kardeşim. Şaka götürmez, nikah düşer. Yeniden nikah kıymak lazım. Hülle diyorlar mesela. O hülle de oyuncak değil. O hülle de Allah korusun, o nikahın yeniden tazelenmesi için, başkasının nikahına girip çıkması lazım. O nikahta o hüllede de yalancı hülle olmaz. Kimi aldatıyorsun sen yahu? Kiminle dalga geçiyorsun sen yahu? Hülle olabilmesi için, affedersin gerçek manada onun karısı olması lazım. Gerçek manada onunla yatması lazım. Ondan sonra onu boşaması lazım ve senin onu nikah etmen lazım. Öyle gelişi güzel hülleler, aldatıcı hususlar falan. Allah'ı mı aldatıyorsun kardeşim? Bunlar dahi geçerli. Bunlar yeminin içinde. Sakin olalım kardeşim. Ağzımızdan bir kere laf çıkmış, onu gönülleylelim. Onu kendi kendimize de olur Allah kabul eder ya, niyetimize bakıyor Allah. Nikah tazeleyiveririz yahu. Nikah tazelemeler de var, nikah tazeleyiveririz. Vebalden kurtuluruz, nikahsız yaşamaktan, nikahsız düşmekten emin olun. Yeminler dikkat edilmesi gelen hususlar. Aman üzerinde duralım kardeşim.

Birkaç konu vardı yemin uzadı. Faiz meselesinden soruyorlar boyuna. Şimdi bakınız hepinizi tenzih ederim, kitabı bir konu, Kur'anı bir konu. Kafamızdan ne biliriz biz yahu? Bizim ne ilmimiz ne halimiz ne haddimiz var. Acizin, asinin biriyiz yahu. Ama okuduklarımız kadar, bize öğretilen kadar, din-i mübin-i İslâm'ın uygun gördüğü kadar bir şey anlatmaya gayret ederiz. Şimdi bakınız elli iki yerde geçiyor bu faiz meselesi. Elli iki yerde geçiyor riba meselesi. Birisi "falanca televizyonda zaruret halinde helal dedi" dedi. Böyle demiş alimlerden bir tanesi. Bunu Resûlullah söylese başımıza taç ederiz, gönlümüze sultan ederiz. Ancak sıradan birisi söylese ahkam kesmiş olur. Çünkü o içtihat sahibi de değil. İchtihat sahibi olanlar buna müsaade etmemiş.

İchtihat sahibi imamlar İmam-ı Azam, İmam-ı Malik, İmam-ı Şafi ve İmam-ı Hanbel. Hak mezheplerin imamları bunlar. Onlar müsaade etmemişler. Onlar cevaz vermemişler. Onlar içtihatlarında uygun görmemişler. Adam ısrar ediyor. "*Falan televizyonda falan alim eğer çok zaruri olursa faiz helaldir dedi*" diyor. Haşa sümme haşa, haşa sümme haşa. Olur mu yahu. "*Ben duydum falan krediyle ev almaya müsaade etti.*" diyor. Kardeşim, kredi demek zaten faiz demek. Bunun bir kuruşunu da ödese azından çoğu aynı. Faiz faizdir, haram haramdır.

Haa şu var. Şimdi bakınız içki helal diyen dinden çıkar. İslâm'ın hükmünü inkâr etmiş olur. Dinin en koyu, en katı, en keskin hükmünü inkâr etmiş olur. Ama adam içer de "*Ya Rabbi ben bunun haram olduğunu biliyorum, ben küçüğüm zayıfım adiyim nefsim uydum, beni affediver.*" derse dinden çıkmaz. Ama Allah'ın kaidesini inkâr etmek dinden çıkarır. "*İçki haram mı olur*" derse o zaman Allah korusun dinden çıkar. İşte bunun gibi krediyle ev almış olabilir. O almış zaruretler. Mutlaktır ama bu zaruret. Hanımından, evinden, babasından, dedesinden ısrar vardır baskı vardır, can evine tak demiştir. Öyle yapmasa yuvası yıkılacaktır, çoluğu çocuğu dağılacaktır. Sığınmır Allah'a "*Yarabbi Affet*" der, gece gündüz yalvarır, gece gündüz göz yaşı döker, tövbesini eder, "*Ya Rabbi ben bunu yapıyorum ama zarurettten*" der. Bu şekilde bir faiz muamelesine girer. Ona da ben yine cevaz vermem. Ben kim oluyorum da. Haşa sümme haşa, haşa sümme haşa. Çünkü mezhep imamları, içtihat sahipleri buna ruhsat vermemişler. Hüküm yumuşar diye, kanun biraz

yumuşar diye buna cevaz vermemişler. Şer-i şerif-i din-i mübin-i İslâm bu, bunun şakası olmaz ki.

Binaenaleyh, o zaman belki olabilir*. Yoksa ne diye öyle olabilir ya. O zaman herkes istediği gibi alsın versin. Allah rahmet eylesin biz bu konuda çok hassas büyüdük. Belki ileri mi gidiyoruz. Dinde ifrat ve tefrit yok biliyorsunuz. Biz biraz ifrat mı yaşadık bilemiyoruz. Babam Allah rahmet eylesin. Sıkı sıkı tembih etti. Kardeşlerim hayatta onlara sorabilirsiniz. Bizi kaç defa dizinin dibine oturttu.

- *“Oğlum, evinizle işiniz arasında veyahut herhangi bir yerden geçerken bankalar vardır. Onların süslü taşlarına, süslü kaldırımlarına basmayınız. İmanınıza, irfanınıza, ihlasınıza zarar verir.”* dedi.

İçinizde bankacılar vardır belki. Hepinizi tenzih ederim. Çünkü bankacı demek çoluğun çocuğun rızkını oradan kazanıyor demek. O, oranın emeğini çekiyor. Oranın emeğini karşılıyor. Kendisi faiz alıp vermiyor ki. O oranın işçisi gibi, memuru gibi. O oranın emektarı gibi emek veriyor oraya. Onlar alınmasın. Bir keresinde camide, azıcık öteki camide önüme iki üç bankacı çıktı. *“Ya böyle böyle...”* Yok dedim ben haşa sümme haşa. O zaman adam gidiyor Avrupa’da affedersin bu doğru bir kelime değil ama gavur ekmeği yiyor yahu. Eğer oradaki çalışmasında bir şüphe yoksa, o ekmeği hak ediyorsa ona bir vebal yok. O emeğinin karşılığını alıyor. Bankada çalışan arkadaşlarımız da öyle. Bankanın sahibi mi bu? Faizi alıp alıp cebine mi dolduruyor?

Binaenaleyh, bırak içeri girmeyi alışveriş etmeyi, faiz almayı faiz vermeyi babamız bizi böyle yetiştirdi. Tembih etti durdu, tembih etti durdu. Biz de hep öyle yaptık.

Bir gün ben böyle yukarıdan doğru iniyordum. Tabii iş yerimiz bizim iş bankasıyla bitişik. Ordan esnaftan bir tanesi dedi ki. Duyuyorum ama ben;

- *“Bak şimdi bu riyakâr, bankanın hizasına gelince inecek.”* dedi. Duyuyorum ama ben. Söyleyen esnaf arkadaşlarımız orda

* Efendi Hazretlerinin böyle demesi günahkâr olur ama imandan olmaz manasındadır. Zira müteaddit sohbetlerinden bildiğimiz üzere kendisi hiçbir hal ve şartta faiz içeren kredili işlemleri onaylamazdı.

Tahtakale'ye yakın esnaf arkadaşlarımız. Ülen ben bundan gücendim, alındım yani. *“Ülen, aleme gösteriş yapmak için mi yapıyoruz biz bunu, inmeyeceğim.”* dedim kendi kendime.

Aklıma İmam-ı Azam Hazretleri geldi o anda. Nerden nereye konuşuyoruz da. İmamı Azam Hazretleri aklıma geldi. O iyiye doğru bir örnek sunmuş, bizimki tersine doğru bir örnek oldu ama o kademeye girmek için, onların dediği seviyede olmamak için, o renge bürünmemek için inmedim ben o gün. Bakın kaldırımı şakır şakır çiğnedim geçtim. Dükkâna döndüm.

- *“Oo bu da bozulmuş.”* demişler.

Kaldırımdan inince riyakâr diyorlardı inmeyince de *“Artık bu da bozulmuş.”* demişler. İmamı Azam geldi aklıma o adam onu söylerken Allah şahit. O adam onu söylerken Ya Rabbi dedim bak senin gözde İmam-ı Azam Hazretleri yolda giderken iki kişi arasında konuşuyorlarmış. Birisi;

- *“Bak bu önden gideni biliyor musun?”* demiş.

- *“Bilmiyorum.”*

- *“Buna İmam-ı Azam derler.”*

- *“Ee olabilir.”* demiş.

- *“Çok alim âbid, zahid, mürşit bir zattır, faydalı bir zattır, herkesin göz bebeği bir zattır bu.”*

- *“Olabilir olabilir de ne demek istiyorsun?”*

- *“Bu adam yatsı abdestiyle, sabah namazını kılarmış evinde. Bütün gece uyanık olduğu halde kendinde bir fevkaladelik, bir zaruret meydana gelmez ve yatsı abdestiyle sabah namazını kılarmış.”* demiş.

İmamı Azam Hazretleri bunu duyuyor. Ondan sonra gitmiş köşeye el açmış;

- *“Ya Rabbi, bak kulların ne diyor benim için. Sen de onların dediği gibi eyleyiver. Bana o gücü veriver Ya Rabbi. O sabrı veriver. O azmi, o imanı o ihlası veriver Ya Rabbi. Onlar gibi olayım, öyle yapayım*

Ya Rabbi. Onların dediği gibi olayım.” demiş. Ondan sonra da öyle yaşamış artık.

Bu kıssa geldi aklıma. *“Ya Rabbi bu adam böyle riyakâr dediği için ben bundan ötürü bu kaideyi çiğniyorum”* dedim. İmam-ı Azam geldi aklıma o saniye. İlham-ı ilâhiye hemen İmamı Azam Hazretlerini getirdi aklıma. Onun o sözü o davranışı geldi aklıma.

Binaenaleyh, biraz sakıncalı davranıverelim canım. Keyfi olmayalım canım. Sonra tabii şey soruyorlar, bunu buralarda konuşmak doğru olmuyor ama ben başka nerde cevap vereyim kardeşlerimize. Telefonla soruyorlar, e bir cemaate anlatsanıza diyorlar. Cemaate ben dinî konuları anlatıyorum. Uygun olan lazım gelen şart olan şeyleri dilimin döndüğü kadar anlatıyorum. Ben kim oluyorum zaten

“Kendisi himmete muhtaç dede

Nerde kaldı gayriye himmet ede”

Bizim ki o cinsten bir davranış. Bir kaide var insanların en hayırlısı, insanlara faydalı olan kişidir. İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olan insandır. Binaenaleyh, bir damlacık bir tesirimiz olur diye bir yanlıştan döndürebilir bir kişiyi diye anlatıyoruz. Çünkü bir kişinin ıslahı, bir kişinin affı, hıfzı, bir kişinin lütuf kazanmasına sebep olmak inşallahu Teâlâ onu oraya sevk edeni de araya gireni de efendim vesile olanı da kurtarır. Araya giren de vesile olan da kurtarır yakayı.

“Allah vermek istediği zaman istemek verir.”

Allah kurtarmak istediği zaman vesile kılıyor kardeşlerim. Allah’ın izni keremiyle. Bizim yaptığımız sadece budur.

Binaenaleyh, işte o faiz konusunda da böyle. Bir de kredi kartı meselesi var. Günümüzde kredi kartı herkesin cebinde var. Diyor ki *“ben onun faizini işletmiyorum, son tarihi gelmeden önce ödüyorum”* diyor. Bir şeyler, bir şeyler diyor. Yahu bizim zamanımızda var mıydı? Eskiden yoktu böyle bir şey. Ama çok zaruri haller var çok önüne geçilmez şeyler var, insanlık halî. Büyük sözüme tövbe Ya Rabbi. Büyük sözüme tövbe Ya Rabbi.

Kullanmamak daha güzel yahu. Adam milyarder ama cebinde üç tane beş tane kredi kartı var. Onu yerine cüzdanına cebine para koy kardeşim. Eskiden böyle bir şey mi vardı? Velhasıl, biz ona da karşıyız. Nezaketen söylüyorum yani, kibarca söylüyorum. Haddimiz olmadan söylüyorum. Sizi münezzeh tutarak söylüyorum, haşa. Yapmayı vermek daha iyi yahu. Cebine beş kuruş para kat yahu. Cebinde para varsa harca kardeşim.

Bak o kredi kartı mesellerinde iflaslar oluyor. Hapisler oluyor. Tevkifler [tutuklanmalar] oluyor, dışlanmalar oluyor, aile problemleri oluyor. Bizim çok yakın bir komşumuz var, bizimle beraber aşağı camide namaz kılanlar bilirler. Orda bir kardeşimiz var. Bir evlatlığı vardı onun. Evlatlığı adamın kredi kartını gizlice almış. Aşırı harcama yapmış. Haydii, ödemeye gelince ödenmedi. Adam dört ay hapis yattı geldi kardeşim. O evlatlığının hatırı için o tertemiz, nurlu adam dört ay hapis yattı geldi. Arzu edilmeyen şeyler. Kullanmayı veriniz yahu. Bizim dükkânda da kredi kartı makinesi vardı. Oğlum kaldır bunu yahu dedim ben.

- *“E baba gelen soruyor.”*

- *“Ben karışmam, ben bir teklifte bulunuyorum sana.”* dedim ben. Kaldırdı mı kaldırmadı mı bilmiyorum artık.

Yani cebimde param varsa harcarım kardeşim. Eskiden böyle bir şey mi vardı yahu. Şimdi o bankalar mesela bar bar bağıyorlar. *“Şu kadar az faizle, şu kadar az faizle...”* gibi reklamlar yapıyorlar. İnsanlar illaki oralara bulaşsınlar diye. Eskiden yüz lira kredi almak için yüz yere müracaat ediyordun. Şimdi tersine dönü iş. Artık basitleştirdiler işi. İş harama doğru dönüyor Allah korusun, Allah korusun. Ben sadece uyarıyorum. Çok zaruret halinde değılseniz, çok mecbur değılseniz, sizi iten bir güç yoksa sizi zorlayan bir güç yoksa o tarakta beziniz olmayıversin. Ben hiç böyle şeye girmedim. Cebimde beş kuruşum varsa harcarım, yoksa Allah’a şükrederim.

Hani Şakik-i Belhi İbrahim Ethem’e demiş ya.

- *“Yahu sen rızık hakkında ne düşünürsün?”*

- *“Efendim bulursak yeriz, bulmazsak şükrederiz.”*

- *“Ohoo senin yaptığını Belh’in köpekleri de yapıyor.”* demiş. Belh’in hükümdarıydı İbrahim Ethem.

- *“Aman Efendim siz ne yaparsınız?”*

- *“Biz bulursak dağıtırız, bulmazsak şükür ederiz.”* demiş. Bunlar da insanmış yahu. Bunlara zorluklar, imkansızlıklar, bal börek gelmiş İnşallahu Teâlâ.

Abi Allah fakire fakirliği verir, sıkıntısını vermez. Bakınız eğer mümin gibi yaşıyorsak Allah fakire fakirliği verir, sıkıntısını vermez. Adam sofrasında çoluk çocuğuyla beraber bir dilim kuru ekmeği tuza banıp yer; mutludur, bahtiyardır. Adamın sofrasında on çeşit yemek vardır krallar gibi, kendisi milyarderdır; mutlu değildir. Bir yana dönerken sabah olur, gözüne uyku girmez. Biz mutlu fakirlerden olalım. Mutlu insanlardan olalım inşallah. Çünkü mutluluk bizim kendimizde.

Hemen kısaca söyleyeyim. Sivas’tan bir kız telefon ediyor bana.

- *“Aman efendim çok sıkılıyorum ben.”*

- *“Kızım sen kaç yaşındasın*

- *“18 yaşındayım 19 yaşındayım.”*

- *“Kızım senin bir gönül oyunun var mı?”*

- *“Yok efendim.”*

- *“Evlenmeye bir sıkıntın var mı?”*

- *“Yok efendim.”*

- *“Kardeşlerin var mı, onlarla aran nasıl?”*

- *“Çok iyi efendim.”*

E şu sebep var mı bu sebep var mı, hiçbir şey göstermiyor. O vakit

- *“Kızım sen neredesin.”* dedim.

- *“Evdeyim efendim.”* dedi.

- *“Kaçınca kat?”*

- *“İkinci kattayım.”*

- “Aç pencereyi.” dedim, açtı. “Bak bakalım gökyüzüne.” baktı.
Telefonda oluyor bu;

- “Bak bakalım gökyüzüne ne var?”

- “Bir şey yok efendim.” dedi.

- “Dar mı geniş mi?”

- “Ohoo uçsuz bucaksız efendim.” dedi.

- “Öyleyse senin bir sebebe dayalı olmayan sıkıntın senin şeytanından geliyor. Sen tövbe et. İki rekât şükür namazı kıl, iki rekât tövbe namazı kıl ve beni iki gün sonra bir daha ara.” dedim.

İki gün sonra bir daha arıyor, “Aman efendim, aman efendim sizden Allah razı olsun, öyle memnun oldum, öyle sevinçli iki gün geçirdim ki bana hakikati anlattınız.” diyor.

Kendimizi bir şey zannediyoruz biz yahu. Dünya geniş kardeşlerim. Sıkıntıyı insan kendisi icat eder.

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya seyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn, ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah’ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallahu Teâlâ aleyhi ve sellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırı için dünyevi uhrevi bütün işlerimiz kolaylaştırıver, faydalı eyle, hibe eyle Allah’ım. İki cihanda bizi saadetler selametlikler ver Allah’ım. Darlıklar gösterme, fakirlik hali gösterme Allah’ım. Bolluk bereketler ver Ya Rabbim. Cebimize hanemize Halil İbrahim bereketi ver Allah’ım. Vatanımıza, milletimize yurdumuza, ordumuza bayrağımıza hâlel verme Ya Rabbim. İnşallah göklerde hür dalgalansın Ya Rabbim. Kimsenin toprağında gözümüz yok. Bizim topraklarımıza da gözü olanlara imkân ve güç verme Ya Rabbim. Bizi koru Allah’ım. Bizi himayene al, bizi vikayene, şemsiyene al, bizi bize bırakma Ya Rabbim. (Âmin)

El Fatiha maassalavat

18) 14.01.2011 tarihli sohbet*

(Siyasetin hayatımızdaki yeri, sade müslüman olmak, iyiliği emredip kötülükten sakındırma, nefsin özellikleri ve mertebelerine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim bizim siyasetle işimiz yok. Bu tabii çok oldu... Kahveler, oteller, hanlar “mikrop yatağı buralar” diye mühürlendi. Böyle bir günde babam bize “Eğer bir gün siyasetin içine atılırsanız iki elimiz yakanızdadır, Allah'a sizi şikâyet edeceğim, babalık hakkımı helal etmem. Siyasetten uzak duracaksınız.” dedi. Binaenaleyh, babam bizi men etti. O günden beri artık biz siyaset yapmıyoruz.

Siyaset zaten başı boşluk, politika demektir. Politika yunanca bir kelime poli-tika. Ne demek? Çok yüzlü, her kalıba, her boyaya giren demek. O manada yani. Karakter yapısı çok sağlam bir insan ben siyasetçiyim dediği zaman biraz kaypak bir mana ifade ediyor. Biraz gözden düşmek manası taşıyor.

Biz siyaset yapmadık artık. Babam çok ağır konuştu. İki elim iki yakanızdadır dedi. Katiyen siyaset erbabı olmayacaksınız dedi. Bir reyiniz (oyunuz) var, onu kullanır geçersiniz dedi. Ben bunu her zaman söylüyorum. Hem iftiharla söylüyorum hem de sevinerek söylüyorum: “Bizim evde siyaset konuşulmaz.” Şimdi burada damadım var, yakınlarımız var, komşularımız var... Bizim evde siyaset konuşulmaz. Kaç yaşında oğlum var ama ben daha kendi öz oğlumun nereye rey (oy) verdiğini konuşmadım daha. Nereye rey verdiğini sormam. Akli başında bir insan. Akli yerinde. Güzeli, iyiyi doğruyu birbirinden ayırabilecek kapasitede bir insan. Binaenaleyh, onunla bile konuşmam. Damadımla da

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/nAeMmeec6oA>

konuşmam. Bir araya geliriz, siyaset konuşmayız. Onlar kendi aralarında konuşurlarsa bilmem. Ben seçim günü evden çıkarken evdekine ceza almayayım diye -hani rey vermeyen cezalanacak ya- falan işaretin altına bas mührü derim. Ne işaret söyledimse ona basar, o kadar. Ama sonra birileri o partinin adı neydi diye sorsa onu bilmez. Bizim evde siyaset bu kadar. Allah'ın emri mucibince.

Binaenaleyh, siyaset, politika demek dediğim gibi yunanca bir kelimedir. Çok yüzlü, her şekle giren, her kalıba giren, her surete bürünen demektir. O bizim karakterimize uygun değil. Ama tabii meydanları da birtakım olumsuz kişilere bırakacak değiliz. Onun bir sahibi çıkıyor. Allah bir sahip halk ediyor. Allah doğruyu ve güzeli bulanlardan, doğruyu ve güzele erenlerden halk ediyor. Biz de reyimizi nereye uygun görürsek oraya veririz. Bize, eve bütün Anadolu'dan seçim arifelerinde telefonlar yağıyor;

- *"Nereye rey vermeliyiz?"* Ben bu durumda

- *"Oğlum bizim siyasetle alakamız yok. Allah sana akıl vermiş. Aklını kullan. Kifayetine göre, kapasitene göre bir neticeye varırsın muhakkak. Biz bir şey söylemeyiz, bizim siyaset tarafımız yok."* diyorum ben.

Sen Allah'ını, peygamberini tanı, namazını abdestini yap. İslâm'ı yaşatmaya çalış. Dürüst ol. Olduğun gibi görün, görüldüğün gibi ol. Yanlışlıklar muvacehesinde bir ömrün olmasın. Hep sevinçli, hep coşkulu, hep doğruyu ve güzeli bulan ömürler muvacehesinde yaşayın inşallah. Senden yanlışlıklar zuhur etmesin. Zaten Müslümanları tarif ederken de bunu söylüyoruz kardeşim: "Müslüman, düz insandır."

Bunu bilhassa ben sevinerek, kendimde hissederek söylüyorum. Biz kim oluyoruz gerçi. Biraz mizahi durum vardır ama öyle Müslümanlardan değiliz. Hani fıkrada, devasa cüsseli gayrimüslimin biri elinde kan içinde, kocaman bir bıçakla kahveye girmiş. Bir göz gezdirmiş:

- *"İçinizde Müslüman var mı yahu"* demiş?

Hiç kimseden bir ses çıkmamış. Devasa bir adam. Elinde koca, kanlı bir bıçak var. İhtiyar bir adam, iki büklüm meydana çıkmış;

- “Ben varım, hayrola?” demiş.

- “Dışarı gel, bir şey söyleyeceğim.” demiş. Dışarı çıkmışlar,

- “Yahu benim hanımı kurban merakı sardı. Müslümanların kurbanı gibi bizde bir kurban kesmek istiyoruz diye başımın etini yedi. Bizde bir koyun aldık öldüreyim diye orasına batırırken burasına batırırken olmadı. Bıçak kan içinde bunu kesip bana yüzüver.” demiş.

İhtiyar adam;

- “Ben boğazlayıvereyim de yüzmesini yapamam, onu bilemem.” demiş. Gayrimüslim adam;

- “E madem sen boğazlayıver ben başkasını bulurum” demiş.

İhtiyar adam koyunu boğazlamış. Gayrimüslim adam yine kahveden içeri girmiş. Yüzdürecek adam soracak. Tabii bu sefer biraz daha fazla kan revan ortalık.

- “Başka Müslüman yok mu yahu içinizde?” demiş ama kimse de ses yok. Bu durum biraz bizi andırıyor, biraz bizden dem vuruyor. Gayrimüslim bakınırken birini görmüş, adama;

- “Hey eğilen arkadaş. Camide bir gün kafamı uzattım sen namaz kıldırıyordun, sen Müslümansın yahu” demiş. Adam dönmüş;

- “Bırak ya abi, iki rekât namaz kıldırık diye Müslüman mı olduk” demiş. Ödü kopmuş korkudan.

Binaenaleyh, öyle Müslüman olmayalım. Allah’a şükür, hayatını verecek gibi, canını ortaya koyacak gibi, şerefini haysiyetini, dinde bulur gibi öyle Müslümanlardan olalım inşallahu Teâlâ.

Düz Müslüman abi, sade Müslüman abi... Çalmsız, tepeden bakmayan, küstahlık yapmayan, sevgili, görüldüğü gibi olan, olduğu gibi görünen, şatafatsız, iltifatsız, samimi, candan, sade... Ben bu kelimeyi kendime çok uygun görüyorum. Sade bir insan ama dinini yaşayan, güvenli.

Kitapta öyle diyor. Eğer bir Müslümanı tarif etmek istiyorsanız şuna dikkat edin diyor. Bir gayrimüslim veyahut herhangi bir insan dışarıdan size, sizin hallerinize, ahlâkınıza, tavırlarınıza, iradenize,

tutumunuza baktığı zaman “bu herhalde Müslümandır” desin diyor. Öyle bir tutum sergileyiniz ki, öyle bir ahlâkî tavır, öyle bir din iradesi, Osmanlı iradesi ortaya koyunuz ki “bu Müslümandır” desinler size diyor. Hareketlerinizle, tavırlarınızla, yaşantılarınızla İslâm’ı ispat edin, İslâm’ı kanıtlayın diyor. Müslüman bu kardeşim.

Emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker (*iyiliği emredip kötülüğü yasaklama*) güzel, çok güzel bir şey. Allah’ın en sevdiği huylardan bir tanesi emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker’dir. Yani din kardeşlerini kötülükten alıkoymak, din kardeşini iyiliğe davet etmektir. Bilhassa apartmanlarda... “*Şimdi kimin kapısını çalayım kardeşim ben.*” demeyelim. Bazı umulmadık yerlerde umulmadık cevaplar alıyorsun. Şimdi mesela bizim apartmanda cuma namazı kılmayanlar da var. Diyelim ki birisinin kapısını çalıp “*Hadi cuma namazına gidelim.*” dedin. Yahut vakit namazı için ezan okunuyor diyelim, “*Bir abdest al da beraber gidelim*” demek, teklifte bulunmak çok güzel bir şey.

Şimdi ben eskiden kendi kendime “*Yahu bunlar tahkir ederler, tezyif ederler üzülürüm.*” diyordum. Sonra bir yerde okudum, iftihar meselesi olmalı sizin için diyor. Sizi kapısından mı kovdu? “*Git len benim namazımdan sana ne!*” mi dedi? Seni tahkir, tezyif mi etti? Bununla şeref duy çünkü orda dünya menfaati yok, maddi menfaat yok, kirli paslı menfaat yok, süfli menfaat yok. Orda ulvi menfaat var, tahkiri tezyifi, göze alarak gidiyorsun değil mi? Sen Allah rızası için gitmişsen kovsun seni kapısından yahu. Sen o tahkire tezyife uğrayıp sükût ettiysen, “*Peki kardeşim senin dediğin gibi olsun*” deyip eğer münakaşa mevzu etmeden oradan çıktıysan -çünkü bu da yasak, münakaşalar, kavgalar, kavgalarla uğraşmak da yasak- o zaman sen kazançların en büyüğünü elde ediyorsun. O zaman sen dünya menfaati olmadan, Allah rızası için o hakarete maruz kalıyorsun, o hakarete göğüs geriyorsun, sineye çekiyorsun. Şimdi yapamıyoruz, bakınız yapamıyoruz bunu.

Bunu kaç defadır söylüyorum. Bizim bir kardeşimiz, arkadaşımız, bir dükkân komşumuz var. Hiç ummadığım bir insan, öldü mü sağ mı bilmiyorum. Ben ona “*Yahu kardeşim seni bir gün ben cuma namazına götürmek istiyorum, mesleğin (meyhaneci) güzel değil amma sen güzel bir insansın.*” dedim. “*Aman abi, tam benim içimden geçeni söylüyorsun çok teşekkür ederim yahu. İnşallah davetini beklerim.*” dedi.

Sonra bir iki teşebbüste bulunduk ama olmadı. Yani onun da mazeretleri muvacehesinde yapamadık, getiremedik yani. Ancak yine de onun cevabına bakınız. Umulmadık bir adam. Hayatında namaz kılmamış bir adam ve mesleği de güzel değil. Ama bakınız içinde bir kıvılcım var, onu ateşleyivermek lazım.

Din kardeşlerinizle ilgilenin kardeşim. “Emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker” diyoruz. Bakınız ne demek bu? Din kardeşini kötülüklerden çekip almak, din kardeşlerini iyiliklerin içine doğru salmak demek. Bu manaya geliyor. “Emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker.” Bunu yapınız kardeşim. Bu yalnız âbidlerin, zahitlerin, mürşitlerin işi değil herkesin işi. Herkes birbirini uyaracak. Herkes birbirini iyiye güzele çağırarak. O zaman dini faaliyetler büyük ilerleme kaydeder diyor.

İslâm apaydın, şeffaf, perde arkası olmayan bir din. Her şey meydanda, apaşık. “Sen şunu yaparsan, şöyle muamele görürsün, sen bunu yaparsan böyle muamele görürsün.” diye hükümler var. Allah işte cennet, işte cehennem, ben sizi yakmak için yaratmadım diyor. Affetmek, hıfz etmek, hidayet etmek için yarattım diyor. Resûlullah da “*Ben hidayet edici değilim ben tebliğ memuruyum*” diyor.

Cenâbı Hakk’ın “*Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım**” dediği o yüce Peygamberi böyle bir ithama (övgüye) mazhar olmuş, böyle bir mürüvvet (cömertlik) etmiş yüce peygamber “Ben hidayet edici değilim, hidayet edici Allah’tır, ben tebliğ memuruyum ancak tebliğ edebilirim” diyor. Bakınız kimse hidayet memuru değil amma biz tebliğ ederiz, peygamberlerin varisleri olan alimler, zahitler, mürşitler, insanlar, topyekûn...

“Üzüm üzümüne baka baka kararır.” kardeşlerim. Birbirimize biraz faydamız olmayacak mı yahu? İllaki faydalı olmak demek fakirin eline para vermek demek değil. İllaki bir yaşlının elinden tutup şuraya kadar götürüvermek değil. İllaki bir gönül almak meselesinde şer’i şerif-i din-i mübin-i İslâm’ın emrettiği gibi hareket etmek değil. Biraz faal olmak, atılım yapmak, dini mübin-i İslâm’a hadim olmak, hizmet etmek...

* **Acunî**, Keşfü’l-Hafâ, 2/164; **Suyutî**, El-Leali’l-Masnua, 1/272.

Hepimiz için geçerli bir konu bu. Bunu bilhassa dikkate almak lazım kardeşim. Bazıları yapıyor, bazıları yapmıyor. E o olur mu?

Çok müstesna insanlar bu benim vazifem diyor. Elinde Kur'an, geziyor. Kaç tane kardeşlerimiz vardı. Mesela burada bir Çapar Hacı Emmi, diğer adıyla Semerci Hacı Emmi vardı. Allah rahmet eylesin. Allah gani gani rahmet eylesin. Nakşi halifesiydi o. Kur'an yazısı öğretmek için dükkân dükkân gezerdi. Bazıları "*O gelirken ben dükkânın kapısına sandalye koyup kaçıyorum yahu.*" derdi. Bazen ben ayıplardım. Öyle diyene "*Sakin ha bir daha öyle bir şey yapma.*" derdim. Zaten sen "*Bugün benim mazeretim var.*" dersen, Çapar Hacı Emmi kapıdan içeri girmeden bırakır gider. Mütevazi bir adam. Eski püskü elbise içerisinde. Semerci, semer diyor. Beş kuruş cebinde bazen bulunur bazen bulunmaz ama sana ikram etmek için, sana bir şeyler ikram etmek için can atar böyle. Yüksek ahlâklı bir adam, kalpten temiz.

Sabahleyin kendi dükkanını açmadan evvel dükkân dükkân gezerdi. Elinde Kur'an alfabesi, şunun dükkânı bunun dükkânı... Terslerler... "*Yine mi geldi bu adam yahu*" falan derler, o hiç dikkate almaz. O terslenmeyi, tahkir ve tezyifi göze alır. Böyle bir İslâm ahlâkı sergilememiz lazım. Biz yapamıyoruz kardeşim. Biz "izzet-i nefsimiz" diyoruz.

Nefsin izzeti (*büyüklüğü*) olmaz, nefsin zilleti (*aşağılanması*) olur kardeşim. Nefis dayağı yedikçe izzet (*büyüklik*) kazanır. Dayağı yemesi için de zilletin içinde olması lazım. Tahkir tezyif görmesi lazım. Hakaret görmesi lazım. Aşağılanması lazım. Bilinen bir şey bu. Nefsin izzeti olmaz. Nefsin zilleti olur. Neden makamlar nefislere veriliyor? O makamlar insanları yüceltiyor. Ruh yükseliyor ama nefse bine bine yükseliyor. Nefis ruha binerse aşağılara doğru, okyanusların dibine doğru çekip gidiyor bizi.

Nefs-i emmâre, nefs-i levvâme, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne, nefs-i râziye, nefs-i mardiye, nefs-i sâfiye... Bakınız ta nerelere kadar bütün makamlar nefislere veriliyor. Her dayak yiyişte ama bakınız; -ben tabir-i amiyane kullanıyorum burada- her aşağılanışta, her hor görülüşte, her tahkir edilişte nefse bir makam veriliyor. İltifat edilişte değil. Nefse iltifat edersek, o zaman nefsin dediğini yapmış oluruz. Nefsi

sırtımıza almış, nefsin emrine girmiş oluruz. Nefis muarazat makamı. Ne demek muarazat makamı? İtiraz makamı. En güzel şeylere itiraz edici makam. En güzel şeylere itiraz edici makam. Onun vazifesi itiraz etmek, bizim vazifemiz onun itirazını kırmak, nefsi emrimize almak. “Nefse muhalefet ediniz, saadet selameti bulunuz.” diyor kitap. Yalnız ne diyor bak içindeki sesin geldiği tarafı bil. Ses nefisten mi ruhtan mı? Güzeli ve iyiyi bulmak için yine de sana bir yorum hakkı tanıyor orda. Nefse yüz verme sesin nerden geldiğini bil. Nefse bin.

Cenâbı Resûlullah; “*Nefsini bilen Rabbini bildi.*” buyuruyor. Bir de “*Emrolunduğun gibi dost doğru işle*”^{*} ayeti belimi ikiye büküyor diyor. İki cihan serveri, dinin sahibi, dinin maliki, dinin yayıcısı ve dinin görevlisi yüce peygamber bunu böyle derse bizim ne yapmamız lazım yahu? Bizim gecemizi gündüzümüze katmamız lazım. Üç günlük ömür içerisinde yazık değil mi yahu? Yarınlar hazırlıklı olmak lazım değil mi yahu? Akıbet halimizi düşünmemek, yarınlarımızı düşünmemek, âhiretimizi düşünmemek, âhiretimize hazırlıklı olmamak... Yazık değil bize? Ayıp değil mi? Ne olur yahu. Elli, altmış, yetmiş sene, bilemedin yüz sene yaşasak ne olur? Hazreti Süleyman o kadar yaşadı da Hızır aleyhisselâm soruyor;

- “*Ya Süleyman diyeceğin var mı?*”

- “*Ah! Eğer bilseydim ölüm varmış, koymazdım taş taş üstüne.*” diyor.

E şimdi biz bakıyoruz abi, bütün dünya işleri en önde geliyor. Binalar, kazançlar, şunlar şunlar şunlar şunlar... Ben bunu her zaman söylüyorum kendimizi çekip çevirelim, kendimizi murakabeye alalım diye söylüyorum. “Allah en önde geliyor” diyoruz güzel ama, şöyle bir düşünelim en önde hanımlarımız geliyor, şanımız şöhretimiz geliyor, kazancımız geliyor, efendim içtimai mevkiimiz geliyor, paralar pullar geliyor, dünya menfaatleri geliyor yani. Sonra Allah geliyor. Bu bize yazıklar olsun dedirtir. Bizi gözden düşürür bu. Bu durumu tefekkür ediniz. Başınızı yastığa koyduğunuz zaman mutlaka en evvel Allah kardeşim. Yüceler yücesi o. Yaratan Allah, yaşatan Allah kardeşim. Mutlaka böyle kardeşim. Bunun bilinciyle hareket edelim. Dilimiz şöyle,

* Hûd Suresi 112. ayet.

gönlümüz şöyle olmayalım. Dilimiz de gönlümüz de öyle söylesin inşallah.

Allah en önde, Allah mutlak... Her şey onun ilminin içerisinde. Her şey onun tasarrufunun içerisinde. Düşünsenize, ol dedi bir kere var oldu cihan. Bir defa var ol demekle cihanı var eden Allah... Bizi bir kenara iter mi? Bizi görmezlikten duymazlıktan gelir mi? Zaten Cenâbı Hakk'ın büyük vasıflarından bir tanesi semî' ve basîr sıfatı. Ne demek semî' ve basîr? Duyar ve bakar, duyar ve görür.

Binaenaleyh, Allah bize saniye değil salise bile uzak değil. Ben kuluma şah damarından daha yakınım diyor. Bizimle beraber olduğunu düşünün yeter kardeşim herhangi bir fiil esnasında hayır ya da şer, herhangi bir fiil esnasında bizimle beraber olduğunu düşünün yeter.

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimizin mübarek hatırı için, dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırır, güzelleştirir ve hayırlı eyle, hibe eyle Allah'ım. Biz hibe eyersen kurtuluruz Ya Rabbim. Hibe eylemezsen hediye eylemezsen Ya Rabbim, kendi amelinizin karşılığını alın dersin biz hâl-i pürmelâl oluruz Ya Rabbim. Biz rezil rüsva oluruz Ya Rabbim. Sen bize en güzel şeyleri hediye eyle Ya Rabbim. En güzel amellerimiz bile senin emirlerini tutmuş olmanın zevkini, keyfini, şevkini veremez bize Ya Rabbim. Sen bize hediye et, sen bize hibe et. Ya Rabbim cebimize hanemize Halil İbrahim bereketleri ver. Verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd ü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara lütuf eyle Allah'ım.

Burada hazır bulunan cemaati müsliminin gerek genel manada gerek özel manada ne türlü muratlarımız varsa Ya Rabbi, şu dakikada elimizi yüzümüze vurmadan ikramı ihsan ediver Ya Rabbim. Ol deyiver olsun Ya Rabbim. Akıbet hallerimiz hayır olsun inşallah. Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, bayrağımızı güzel ve mukaddes olan her

şeyimizi, kıymet izafe eden her şeyimizi Ya Rabbi sen koru, sen sahip çık, sen muhafaza et, sen hıfzına al Ya Rabbim. Kendi himayene, kendi vikayene, kendi şemsiyene al Ya Rabbi. Bizi bize bırakma Ya Rabbi. En güzel şeyleri sen hediye et Ya Rabbim. Akıbet hallerimiz hayır olsun ve inşaallahu Teâlâ hastalara şifa, dertlilere deva borçlulara eda, namurad olanlara bermurad eyleyiver Ya Rabbim.

Şu mübarek kıymetli saniyeler içerisinde, şu mübarek cemaatin âmin diyen dilleri üzerine inşaallah Ya Rabbim, bizi kapından kovma Ya Rabbim. Boş çevirme Ya Rabbim. Kabul ve müstecap eyle Ya Rabbim. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

19) 28.01.2011 tarihli sohbet*

(Nefse sorulacak sualler, teheccüd namazının önemi ve güzel ahlâka dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim birtakım sualleri kendimize sormamız lazım.

- *“Çok güzel bir kadın af edersin sana zina teklif etse, yaklaşır mısın evet der misin?”*

- *“Hayır Efendim.”*

- *“Seni insan içinde tahkir tezyif etse, aşağılasa ne yaparsın?”*

- *“Aman efendim sükût ederim, mümkün olduğu kadar onunla mücadeleye girmem. Zaten cidal (kavga) haram diye yazıyor. Kendimi hacdayım gibi kabul ederim.”*

- *“E dayağı yiyip oturacaksın yani.”*

- *“Efendim kibarca ikna etmeye çalışırım o insanlığı unutmuşsa biz ona insanlığı hatırlatmaya çalışırız.”*

İnsan bu sualleri kendisine, nefesine sorabilmeli kardeşlerim. Cennet cemel kolay değil kardeşim. İşte bu hal nefsin tezkiyesini elde etme (aklama), nefsi temizleme, nefsi bir yerlere vardırma, bir aşamalara erdirmeye meselesi. Çünkü bütün kötülükler nefisten çıkar. Nefis illaki kadın erkek münasebeti değil. Allah'ın dışındaki her şey nefis kardeşim. Din-i Mübin-i İslâm'ın, Kur'an'ın, sünnetin dışındaki, Resûlullah'ın emirleri dışındaki her şey nefis kardeşim.

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/dGTjJvF5Qcg>

Nefsin helali var haramı var. Nefsin helali bize helal kılınmış zaten. Yiyeceklerinizi güzel şeylerden seçin, yiyeceğinizi israf etmeyiniz diyor Cenâbı Hak. Bütün davranışlarımız ayetlerle, hadislerle, Resûlullah'ın sünnetiyle tayin edilmiş. Resûlullah'ın ahlâkıyla ahlâklanmak için bütün güzellikler bize sunulmuş. Bütün meseleler burda toplanıyor kardeşim. İş gönlü Hakka çevirmekte. Biz bu meydana nefsimizle gürüşmeye çağırıldık, nefsimizle gürüşmeye yollandık. Tekrar tekrar söylüyorum asıl pehlivan er meydanında, minderde veyahut podyumda rakibini yenen değil. Asıl pehlivan hayatında nefsinin yenendir. Nefsinin tasallutundan, tecavüzünden kendisini koruyandır. Asıl pehlivan nefesine binendir. Nefsin bindiği adam pehlivan olmaz. Nefesine binen pehlivan olur.

Biz bu aleme nefsimizle cebelleşmeye geldik. Nefsimiz dinin bütün güzelliklerine karşı. Allah'ın rızasına karşı, Resûlullah'a karşı. Muteriz (*itiraz edici*), yani itiraz makamı, vazifesi bu nefsin. Allah nefsi ona göre tezyin etmiş, öyle ziynetlendirmiş ki nefis, her aşağılanışta, her tahkir tezyif görüşte bir makam alıyor. Bakınız o makamı iltifat görerek almıyor. O makamı dayağı yiyince alıyor. Tahkir tezyif edilince alıyor. O makam öyle veriliyor ona, öyle tazim ediliyor. Öyle düzene koymuş Allah.

Nefsimize çok dikkat edelim kardeşim. Zaten ayeti kerime çok açık. Resûlullah; "*Nefsinin bilen Rabbini bildi.*" diyor. Mesele bu kardeşim. Nefsimize binelim inşallah. Temayül ve içimizde bir arzu belirlediği zaman, o arzu, temayül nefisten mi ruhtan mı bunu bilelim.

Geceleyin affedersiniz su dökmeye kalkıyorum. Gençler pek kalkmazlar da biz artık yaşlandı. Kalkıyoruz birkaç defa insan hemen cup diye sıcak yatağa atmak istiyor kendini. O nefis işte. O sesi ayırt edesin. O ses seni rahatsız ediyorsa ya neden yatayım yatağımdan kalkmışken şurdan abdest alıp iki rekât namaz kılıversem daha güzel olmaz mı diyen ses, ruhun sesi, Hakk'ın sesi, gerçeğin sesi. Bunu diyebilmek için o anı yaşamak lazım. Bunu diyebilmek için nefsi tefrika etmek, nefisten gelen sesi ayırt etmek lazım. Hemen kendini yatağa atmayı yüz kişiden doksan dokuzu yapıyor. Asıl mesele, asıl müstesna iş yüz kişiden biri olmak, bin kişiden biri olmak. Yani o teheccüd kılabilmek.

Teheccüd harika bir olay kardeşim. Bir teheccüd deyip geçmemek lazım. Farz değil ama çok methedilmiş, çok sena edilmiş. Hak tarafından çok yüce bulunmuş bir ibadet tarzı. Nefsini yenmeyen insan teheccüde kalkamaz. O yüzden kardeşlerime diyorum ki bak şimdi sabaha doğru 5:45'te imsak kesiliyor. Mümkünse beş buçuk gibi bile kalksak 15 dakika abdest alıp namaz kılarırsın. Gerçi zar zor olur da farz-ı misal diyorum yani. Çok geniş zamanlar içindeyiz kardeşlerim. Geceler çok uzun 5.45'te imsak kesiliyor. İmsak kesilene kadar geçen zamanda yapılan ibadetler teheccüd. 3'te kalk, 4'te kalk, 5'te kalk yine teheccüd. Ama çok büyük manası var. Çok büyük değeri var. Bunu yapabilmek için nefsi yenmek lazım.

Niyâzî-i Mısrî Hazretlerini Hatipliği bakımından ele alıyorum gelmiş geçmişlerin arasında en büyük hatip. Nasıl bir insanmış bilmiyorum. Dört beş saat irticalen konuşmuş da o konuşurken yaşlısı genci bir ihtiyaç hissetmezlermiş. Yani irticalen (*hazırlanmaksızın/doğaçlama olarak*) konuşan birisi. Bakınız irticaen değil irticalen, yani hazırlanmaksızın, içine doğduğu gibi. İrticaen (*gericilik*) dedin mi o eski komünistlerin bize sürdükleri leke olur. O değil. İrticaen başka irticalen başka.

Niyâzî-i Mısrî, mübarek kırk deve yükü kitapla geziyor derler. Kitaplar öyle yazar. Büyük evliya, âbid, zahid. Bu böyle bir mübarek. Bir kardeşine rastlıyor onunla can ciğer oluyorlar. Kendi aralarında “Öteki aleme en evvel hangimiz giderse orası hakkında burda kalana malumat verecek, bilgi verecek” diye birbirlerine ant veriyorlar. Aradan zaman geçiyor Niyâzî-i Mısrî Hazretleri vefat ediyor. Arkadaşı burda bekliyor şimdi. Geceyi bekliyor. Bir cevap bekliyor ondan. Nedir ne değildir. Bu kadar çalıştık, çabaladık. Tabii feyizli, imanlı, irfanlı bir ömür geçirmişler. Kerametler, ferasetler, her taraflarından akmış fakat hiç ben dememişler, ene dememişler, tepeden bakmamışlar, küstahlık yapmamışlar. İslâmî tevazu içinde yaşamışlar. Bekliyor artık güveniyor çünkü. Gece yarısında mübarek gelmiş. Efendim bakmış cennet hurileri arasında, şallar arasında iltifatlar, ihsanlar arasında cennetin su sesleri arasında bulunmuş gelmiş. Arkadaşı soruyor;

- “Ya Niyazi bu ne hal?” Olmuş vaka bakınız bütün kitaplar yazar.

- “Bu bize Allah’ın bir ikramıdır.” diyor.

- “Bu ikrama sebep ne gösterildi?”

- “Allah’ın ikramı, lütfu, hıfzı, ihsanı, rahmeti gösterildi.”

- “Peki, senin amelin olarak ne gösterildi?” Bakınız:

- “Bütün hitabet kayboldu, bütün feraset kayboldu, bütün keramet kayboldu. Bir işe yaramadı.” Bakınız hitabet kayboluyor. Feraset kayboluyor, Keramet kayboluyor.

- “Eee?”

- “Bize bu ikrama muhatap olarak nısfü’l leylde kalkıp kılıverdiğimiz birkaç rekât namaz gösterildi.” diyor. Nısfü’l-leyl gece yarısı demek biliyorsunuz. Nısfü’l leylde kalkıp kılıverdiğimiz birkaç rekât namaz gösterildi diyor bakınız. Teheccüde bakınız. O gösterilmiş sebep olarak.

O Niyâzî-i Mısrî Hazretleri tabii o gece yarısı namazına gelinceye kadar ne badireler atlattı. Ne aşamalardan geçti. O üstadını gördüğü zaman kendine güveniyor, yanında kırk deve yükü kitap gezdiriyordu. Bir deve yükü kitap bile olsa meseledir yani. Niyazi Mısrî olmadan evvel, yani hayatının önceki dönemlerinde kitaplardan aldığı ilme güveniyordu. İlm-i ledünne pek değer vermemiş. İlm-i ledün Allah’ın bizâtihi verdiği ilim demek. Üstadı ona “*Sen o kitapları at*” demiş. Niyâzî-i Mısrî, kitaplardan aldığı ilme güveniyor üstadına bir iki sual soruyor filan. Üstadını imtihan etmek istiyor yani. Üstadı;

- “*Seninle halvete girelim mi?*” diyor.

- “*Girelim.*” diyor.

Halvet biliyorsunuz. Odaya çekilmek beşerî ve maddi ihtiyaçlardan arınmak. Affedersin su dökme ihtiyacı duymamak, su içmek ihtiyacı duymamak, acıkmamak, uyku haline düşmemek filan filan. Bir nevi insanlıktan terhis olmak.

- “*Hazırlığını yap bakalım.*” demiş üstadı. Hazırlığı yapmışlar. Tam halvete girmeden önce üstadı halvette

- “Şimdi tavuk, kuzu ne varsa getirin gelin yiyeceğim.” demiş.
Niyâzî-i Mısırî

- “Ülen bu adam ne yapıyor. O kadar yemekten ihtiyaç hasıl olacak bu halvet nedir bilmiyor yahu.” demiş kendi kendine. Kendisi ihtiyaç hasıl olmasın diye biri iki kuru zeytinle bir dilim kuru ekmek yemiş. Bu halde halvete girmişler.

Halvet ibadeti dışarıyla irtibatı kesmek demek zaten. Dünyanın dışında bir hal demek.

Aradan bir iki saat geçmiş, Niyâzî-i Mısırî bakmış bir sıkışma. Yahu iki tek zeytin yedim bir dilim kuru ekmek yedim ne bu yahu? Üstadı öteki odadan haber yollamış. “Dışarı çıkıp gelsin benim iznim var” demiş. Gitmiş bir ihtiyaç gidermiş gelmiş ama har har har afedersin büyük abdest yapmış. “Bu ne yahu Allah aşkına” demiş kendi kendine. Aradan gene biraz zaman geçmiş. Bir iki saat daha yine bir ihtiyaç hasıl oluyor, üstadında yine bir şey yok. Yahu bir tek kuru zeytin yarımcek ekmek har har yine yapmış gelmiş afedersiniz. Yine hâlâ anlamıyor. Üçüncüde yine “müsaade ediyorum, buyursun çıksın” demiş üstadı. Ülen üçüncüde de çıkınca daan demiş kafaya. Ülen ben gidip bunun ayaklarına kapanayım demiş. “Horozu, tavuğu, kuzuyu kendi yedi pisliğini bana attırıyor bu herif.” demiş. Böyle bir Niyâzî-i Mısırî. Hocası evvela git o kitaplarını at gel demiş. Onlarla olmaz bu işler demiş. Tabii ilim ilimdir. Yunus Emre Hazretleri diyor ki;

“İlim ilim demektir.

İlim kendin bilmektir.

Sen kendini bilmezsen

Bu nice (nasıl) okumaktır”

İşte asıl ilim kendini bilmektir. O kitaplardan okumuş, biraz kafası yukarılarda ilim satıyormuş başlarda. Ama üstadı o ilim öyle satılmaz diyor. O ilim ilm-i ledün olması lazım. Allah’ın verdiği ilim olması lazım. Binaenaleyh, bakınız ondan sonra Niyâzî-i Mısırî olmuş. Ondandır deryalara sığmaz olmuş. O kitapları atmış. O’na ilm-i ledün verilmiş. İlm-i ledün Allah’ın bizâtihi verdiği ilim, perde arkası ilim, okunarak elde edilen ilim değil.

Hani çok güzel bir kıssadır. Onu da anlatıvereyim aklıma gelmişken. Padişahla veziri münakaşa etmişler. Kitap alimleri mi büyüktür, ilm-i ledün alimleri mi büyüktür diye. Vezir;

- *“Efendim ispat edivereyim kısaca.”* demiş.

- *“Nasıl ispat edeceksin?”* demiş padişah.

- *“Efendim, ben iki gün yemek tertip edeceğim. Bir gün kitap alimlerini, bir gün ilm-i ledün alimlerini çağıracağım siz perdenin arkasındaki kafeste oturacak notunuzu vereceksiniz.”* demiş. Perdenin arkasına bir tane kafes koymuşlar efendim siz şuraya oturun demiş vezir. Padişah;

- *“Hadi bakalım, hem eğlenmiş oluruz.”* demiş vezirine.

Vezir akşam yemeğine evvela kitap alimlerini çağırmış. Saraya geliyorlar, saltanatla zevkle saray yemekleri yiyecekler. Padişah kafesin arkasında vezir önde;

- *“Hoş geldiniz efendim.”* diyerek alimleri karşılıyor vezir.

Kitap alimlerini küçümsemiyorum yalnız. Kitap alimlerinin içinde aynı zamanda ilm-i ledün sahibi olanlar da var. O çok ayrı bir şey. Tabii ki öyle. Kitap alimleri de hocalarımızdır. Saygı duyduğumuz insanlardır. Fakat burda tefrit var, bir ayırım yapılacak artık. Kitap alimleri, üç dört kişi sırayla geliyorlar. Padişah da kafeste bakıp durur.

- *“Hoş geldiniz efendim.”*

- *“Hoş bulduk.”*

Ama onlar perdenin arkasında padişahın baktığını görmüyorlar. Vezir sırayla soruyor:

- *“Şimdi en büyük hanginiz?”*

Hepsi ben, ben diye eliyle işaret ediyor ötekilere göstermeden. Vezir yine ötekine soruyor.

- *“En büyük hanginiz?”*

İşaretle benim diye kendini gösteriyor. Arkasındaki yine aynı, arkasındaki yine aynı, hepsi en büyük benim diye kendini gösteriyor. Bir şey anlamamış padişah.

- *“Efendim, biraz sabredin yarın ilm-i ledün sahibi kişileri çağıracağım. Onlar ne yapacaklar mukayese eder, kararınızı verirsiniz.”* demiş.

Ertesi gün ilm-i ledün sahipleri gelmişler. Vezir gene istikbal ediyor, karşılıyor. Hoş geldiniz efendim şeref verdiniz. Vezir sırayla soruyor:

- *“En büyük hanginiz?”*

Başparmağıyla göstererek *“arkadaki”* diyor gelen. Tekrar soruyor;

- *“En büyük hanginiz?”* Baş parmağıyla arkayı göstererek

- *“Arkadaki.”*

Hepsi böyle böyle arkasını göstermiş.

- *“Saddak! (Doğru söyledin)”* demiş padişah, perdenin ardından fırlamış. *“Kitap alimlerinin hepsi kendini beğenmişti yahu.”* demiş.

İşte böyle benlikten kurtulalım, enaniyetten imtina edelim kardeşlerim. Her zaman söylediğim şey; ene yok, ego yok. Bunlardan soyutlanalım, uzak duralım.

İslâmî literatür içerisinde mezzum (*yerilmiş*), melun (*lanetlenmiş*) olan hususlardan karakterlerden davranışlardan bir tanesi budur. Ben demek, tepeden bakmak, küstahlık yapmak güzel ahlâkı zedeleyen hususlardan bir tanesidir. Resûlullah efendimiz tevazuun zirvesindeydi. İki cihana Onun gibisi bir daha ne geldi ne gelecek. Koca Muhammed Mustafa bu (sallallahü aleyhi ve sellem). Ne demiş şair Nabi;

Sakın terk-i edebden kûy-ı Mahbûb-ı Hüdâdır bu

Nazargâh-ı İlâhîdir Makâm-ı Mustafâ'dır bu*

Eskiden Hisar Camisinin kapısında mermerden büyük kitabede yazılıydı bu. O kitabeyi aldılar ordan. Hangi esbab-ı mucibe hangi gerekçeyle aldılar bilmiyorum. İşte orda şair Nabi'nin Resûlullah'ı ziyarete gelirken kendine ilham-ı ilahiyeye verilen bir na't-ı şerifi vardı. Onun son satırları işte; “*Sakın terk-i edebden kûy-ı Mahbûb-ı Hüdâdır bu.*” şeklindedir. Öyle bir yerdesin ki makam-ı Mustafâ'dasın ve ancak edeple girilir, orada ancak edep ile durulur. Öyle bir Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) gelmişlerin geçmişlerin en yücesi.

Hem devlet başkanıydı hem peygamber. Allah'ın “*seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım*” dediği** namütenahi zat. Kendisiyle gönüllerimizin hoş olduğu, kendisiyle iftihar ettiğimiz, yüce Peygamber (sallallâhü aleyhi ve sellem);

- “*Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.*” diyor***. Esbab-ı mucibesi, geliş sebebi bu. Allah bundan dolayı beni dünyaya gönderdi diyor. Güzel ahlâk... Peygamberliğimin esbab-ı mucibesi bu diyor.

Binaenaleyh, kardeşlerim böyle yaşayalım inşallah. Kendimizi sigaya (*sorguya*) çekelim, kendimize çeki düzen verelim. En güzel şey başını yastığa koyduğun zaman eşin yanında veya değil veya yalnızsın veya karanlık veya aydınlık veya şöyle veya böyle. Bir an yahu. Yarım dakika otuz saniye bir tefekkür et be yahu. Bugünü ben nasıl geçirdim? Bir ömrün muhassalası, günün muhassalası gibidir diyor kitaplar. Bir ömrün hesaplaşması bir ömürle hesaplaşmak bir günün hesaplaşması gibidir. Bir güne bir hesaplaş yahu. Her gün hesaplaş kardeşim.

Bugün ne yaptın? Bugün Allah için ne yaptın? Oruç tuttum, namaz kıldım falan... Onlar senin vazifelerin kardeşim. O'nun için ne yaptın? Bir kişinin gönlünü mü aldın? Bir kişiyi memnun ettin de Allah'ın rızasını mı talep etti senin için? Şunu sevindirdin bunu iyi yere

* “Edebi terk etmekten sakın. Zira burası Allahu Teala'nın sevgilisi olan Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in bulunduğu yerdir. Bu yer, Hak Teala'nın nazar evi, Resul-i ekremin makamıdır.”

** **Aclunî**, Keşfü'l-Hafâ, 2/164; **Suyutî**, El-Leali'l-Masnuâ, 1/272.

*** **Muvatta**, Husnül Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

doğru çağırđın da inşallahu Teâlâ Allah senin çağırını onun doğru yola gelmesine sebep mi halk etti? Bunlar en büyük sevaplar en büyük ecirler. Bunları yaptık mı yapmadık mı? Birisinin gönlünü mü kırdık? Hile mi yaptık, alışverişte yanlışlık mı yaptık? Şöyle mi böyle mi derken insan kendini hesaba çeker. Bir günlük hesap bir ömür boyu hesap gibidir diyor. Neden? Her gün kendini hesaba çekersen, her gün sen tövbeni edersen, yanlışlıklarını düzeltmeye gidersen Allahuteala o yanlışlıkları defterine yazmayacak. Tövbe kapısı her zaman açık. Binaenaleyh, Allah eksiklerimizi affetsin inşallah.

Eselatü veselamü aleyke ya Rasullah, eselatü veselamü aleyke ya habiballah, eselatü veselamü aleyke ya seyidel evveline vel ahirin velhamdulillahi rabbil elemin.

Ey yerlerin göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver, güzelleştiriver, hayırlı eyle hibe eyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver, güzelleştiriver, hayırlı hibe eyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Dünyevi uhrevi saadetler ver. Bizi kusurlarımız, günahlarımıza bakmadan cennet ve cemalinle müşerref eyle Allah'ım. Lütfediver, hıfzediver, hidayet ediver Allah'ım. Senin kapına geldik şu mescitler şu açılan eller, şu yalvaran diller senin yüce kapının eşîğinden geçiyor Ya Rabbim. Senin yüce kapının eşîğinin dilencileriyiz Ya Rabbim. Bize ikram ile ihsan ile muamele eyle Allah'ım kusurlarımızı bağışla Allah'ım.

Yurdumuza, ordumuza, mukaddesatımıza, hanel verme Allah'ım. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim topraklarımızda da gözü olanlara da fırsat ve imkân ve kuvvet verme Ya Rabbim. Biz sulh-u sükûn üzereyiz inşallahu teâlâ. Sulh-u sükûn istiyoruz Ya Rabbim. İnşallah bütün dünyada bütün alemde sulh-u sükûn olsun Ya Rabbim. Bizi de inşallahu Teâlâ koruduğın muhafaza ettiğın, himaye ettiğın kullar zümresine dahil et Ya Rabbim. Bizi bize bırakma Ya Rabbim. Kendin koru Ya Rabbim. Mahcup etme, mahrum etme, mahzun etme Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara, bulmayanlara da ver Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavî ve arzî felaketlerden, cümlemizi koru Allah'ım. Dış ülkelerde de İslâm dışı unsurlardan İslâm kardeşlerimizi de korumana al Ya Rabbim. Orda hep semavi ve arzî felakete uğrayanlar var sel felaketi, yangın felaketi, deprem felaketi, zelzele felaketi bizimle beraber hepimizi affediver Allah'ım. Onların da sıkıntılarını sevinçlere çeviriver Allah'ım. O elem keder yıllarını günlerini inşaallahu teâlâ sevinçlere çeviriver Allah'ım. Affediver, lütfediver Allah'ım. Hepimizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

20) 04.02.2011 tarihli sohbet*

(İhtiyaç ve ihtiras farkı, güzel ahlâk, evlat yetiştirme ve nefis mertebelerine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim, yüksek ahlâk sahibi olmak lazım. Çok ince eleyip çok sık dokumak lazım. Fetva ile değil takvâ ile hareket etmek lazım. Biliyorsunuz fetva suyun yüzündeki hadise. Bunu her zaman söylüyorum. Fetva bizim gibi zayıflara, küçüklere yönelik. Fetva suyun yüzünde kalır, her şeyi kaba tarafından, kolay tarafından ele alır. Fakat takvâ öyle değil, takvâ biraz daha derindedir. Takvâ sahipleri biraz daha ince eleyip sık dokuyan, Allah'tan en çok korkan kişilerdir. Zaten takvânın manası bu. Allah'tan en çok korkan, Allah'ı en çok seven. Fetva işin kolay tarafı. Şöyle bir misal veriyorlar: *“Fetvada yarın ölecekmiş gibi ibadet, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya.”* Takvâ ise çok değişik, çok başka bir mana ifade ediyor, değer ifade ediyor diyorlar. O ne? *“Burda kalacağın kadar burası için orda kalacağın kadar orası için çalış.”*

Bin yıl çalışsan, bin yıl yaşasan onun bir sonu var değil mi kardeşim. Sonu ölüm olduktan sonra dünyanın değeri var mı yahu? Ben her zaman söylüyorum. Hazreti Süleyman o kadar sene yaşadı, saltanat sürdü. Azrail aleyhisselâm geliyor;

- *“Ya Süleyman söyleyeceğin var mı?”*

- *“Ahh, ahh, bilseydim ölüm varmış koymazdım taş taş üstüne”* diyor hazreti Süleyman.

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/WqlcbKiFI0>

Dokuz yüz elli sene rüzgâr gibi geçmiş. O bile pişman olmuş. Biz şu üç günlük ömrün içerisinde, binalar dikip dururuz, hayaller kurup dururuz istikbalden uzak muratlarımız varsa ortaya koyup dururuz. Bitmek tükenmek bilmeyen bir ihtiraslar manzumesi içindeyiz. Öyle olmamak lazım. Sabır ve şükürle hareket etmek, O'na kul olmanın şerefi bize yeter demek lazım. Üzerimize düşen şey, ona kul olmaktır. Bize düşen iman ile ihlas ile muttasıf olmak, üzerimize düşen şey kanaatkâr olmaktır. En büyük zenginlik kanaattir.

“Dünya insanın ihtiyacını karşılar, ihtirasını karşılamaz.”

Bunu kaç defadır, dikkate almanız için söylüyorum, kulağınızın üstüne yatmanız için değil. Dikkate almamanız, “*adam sende...*” demeniz için değil. “Dünya insanın ihtiyacını karşılar, ihtirasını karşılamaz.” İhtiraslar muhteris eder, ihtirasa düşürür adamı. Çünkü nefse uyduk mu -Allah korusun- nefis doymak bilmez. Allah korusun.

Biz nefse binersek, onun dizginlerini elimize alırsak, nefsi terbiye edersek bize makam verilir. Çünkü nefislere makamlar verildi. O nefisler ıslah olması için, dayak yemesi lazım. Islah olması için horlanması lazım, dışlanması lazım. İltifat ona makam vermiyor. İltifat makam kaybettiriyor. Nefse her dayak yiyişte, her horlanışta, her dışlanışta, her tahkir tezyif görüşte makam veriliyor. Onu yenmek, onu horlamak lazım. Onu dikkate almamak, onun emirlerini tutmamak, onu yasaklarla boğmak lazım. Onu şerîat-ı Muhammediyye ile, din-i mübin-i İslâm ile, iman ile, ihlas ile, tevekkül ile, teslimiyet ile dize getirmek lazım.

Biz nefsimize binersek nefis “*ih...*” diye diye, belki kıza söylene yukarılara, öteki makamlara doğru yüce makamlara doğru taşır gider bizi. Meselemiz makam değil mesele rızaullah. Makam dediğin şey senin dünya makamı değil. Padişahlık verse cumhurbaşkanlığı verse başbakanlık verse ne yapacaksınız yahu? Sonra o makamlar daha kötü, daha ağır bir imtihan içine sokuyor insanı. Ama nefsin tahkirle, tezyifle çıktığı makamlar öyle değil. O makamlar saadet makamları, devlet (*talih*) makamları, ihsan makamları. Emr-i bi'l-ma'ruf'u tutanlar veya tutmayanlar, yasakları çiğneyenler çiğnemeyenler, emirle hareket edenler etmeyenlere göre veriliyor bu makamlar.

Nefisler doymak bilmez, nefisler aldatmak için yaratılmış. Nefis Cenâbı Hakka galu belada; “Sen sensin ben benim” diyor. İslâmda nefse uymamak için “ben” yok. Şeytanın emirlerini tutmamak, o günahlara sürükleyen güçten kendini kurtarmak için direnmek lazım. Ben dersen olmaz. Ben derken kendi şahsiyetini diyelim ortaya koymak lazım. Onla muttasıf olmak lazım. Şahsiyet derken de yine enaniyet değil. Dinde ene yok, ego yok, sado yok biliyorsunuz. Bunu yüz defa söylüyorum yine söyledim yine söyleyeceğim. Bunlardan müstağni kalalım kardeşim. Bunlar bizi uçuruma götürüyorlar. “Ben” demek ne yahu? Beni atınız, benliğinizden çıkınız, beni ruhunuzdan atınız. “Ben”i sizden, şahsiyetinizden, kendinizden irak tutunuz diyor.

Ben diyen şeytanın hizmetçisidir kardeşim. Eğilmek lazım. Cenâbı Hak Kur’an-ı Kerim’de ancak şiddet ayetlerinde ene diyor. Ceza ayetlerinde ancak ene diyor. Öbür türlü Cenâbı Hak kendi yarattığı kuluna kendi tevazu gösteriyor. Ne diyor? “*Nahnu*” diyor. Kur’an’ın pek çok yerinde “*nahnu*” diyor. “*Nahnu*” ne demek? “*Biz*” demek. Tevazuuyla, hatta tezellülle, biz diyor.

Haşa Allah’a tezellül düşmez de biliyorsunuz tezellül de iki türlü olur. Birisi hak tezellül. Birisi batıl tezellül. Hak tezellüle biz taraftarız. Tevazudan daha aşağı eğilmek, daha yumuşak huylu, yüksek ahlâklı, asil karakterli olmak.

Binaenaleyh, yüksek ahlâkın umdeleri Peygamberin ahlâkında mündemiç. O kendi ahlâkının içine toplamış bütün güzellikleri. Onu örnek aldığımız sürece, onu rehber edindiğimiz sürece biz saadetteyiz kardeşim. Biz kaybetmeyiz. Onun izinde, onun emrinde, onun tavsiyeleri muvacehesinde bir hayat sürdükten sonra İnşallahu Teâlâ saadetli, selametli, uzun, münevver, nezih, tatlı ömürlerimiz olur inşallah. Ve O’nun rızasına güle oynaya gideriz inşallah.

Ama evvela yön seçeceğiz kardeşim. Cenâbı Hak bunu senin iradene, senin ihtiyarına bırakıyor. Ne diyor? Fenâyı-zât, fenâ-fi’ş-şeyh, fenâ-fi’l-resul, fenâ-fi’llâh, bekâ billah. Evvela neydi, Fenâyı-zât. Buna göre evvela sen kendi yönünü tayin edeceksin kardeşim. Evvela sen tercihini, iradeni kullanacaksın. Ondan sonra fenâ-fi’ş-şeyh geliyor. Ondan sonra şeyhine ittiba etmek var. Şeyh, üstad demek. Mutlaka tarikat

ehli olmak şartı yok burda ama güvendiğin bir hoca efendi vardır, onun emirlerini uygulamak, onun söylediklerine ittiba etmek lazım geliyordur. O zat güzeli ve doğruyu söylüyordur, ehl-i sünnet ve'l-cemâat fırkasındandır, sünnetin, doğrunun ve güzelin peşindedir ne âlâ. İllaki tarikat ehli olma şartı yok. Ondandır sonra fenâ-fi'l-resul; Resûlullah'ın izinde olmak demektir. Ondandır sonra fenâ-fi'llâh; doğrudan Cenâbı Hak ile mükâleme kurma, ondan sonra bekâ billah; ebedi saadete de ermektir.

Binaenaleyh, e bunlarla muttasıf olduktan sonra bizde korku olabilir mi? Bize korku olabilir mi? Allah'ın izniyle inşallah O'nun himayesine, O'nun vikayesine, O'nun şemsiyesine, O'nun korumasına, O'nun muhafazasına girmişik. Eee bize artık tezellül mü var.

(Bu esnada yeni basılan ders kitapları geliyor ona dair konuşuyor.)

Bunda fazla değişiklik yok da orda noksanlıklar olmuş. İstanbul'da basım evi sahibi olan bir kardeşimiz var. O bizden çok ilgileniyor Allah razı olsun. Ehl-i tarik maşallah. Tireli kendisi. Biz çocukluktan arkadaşık. Allah Razı olsun böyle düzelttik. Hacı Adil Efendi'den de Allah razı olsun, temas kurdu, aradı, gitti geldi. O yine geçenlerde yollamış bütün Türkiye'ye. Onlar dağıtılacak inşallah. Hacı Adil Efendi maşallah hem ticari gayeyle hem dini bahisler konusunda kendi geziyor zaten, Allah'ın izniyle inşallah. O eldeki kitapçıklarda çok büyük yanlışlıklar yok, çok büyük eksiklikler yok da bunlar mütemmimi (*tamamlayıcısı*). Yarınki nesillere inşallahu Teâlâ eksiksiz bir şey bırakalım diye düşündük. Yarınki nesiller dua etsinler. Biz yarın var mıyız bilmiyoruz. Biz yarın yokuz. İnşallah arkamızdan unutmazlar, güzellikler sunarlar. Hep inşallahu Teâlâ güzellikler diliyoruz. “*Ya Rabbi nefsimizi ve neslimizi himaye et güzellikle donat.*” diyoruz. Neslimiz ve nefsimiz birisi bugünü birisi yarını temsil ediyor. Bizi onlar yaşatacaklar inşallah. Çünkü nesil kendi başına bir şey değil. Çünkü nesil devam edip giden bir zincir, inşallahu Teâlâ. Eğer onları noksan bırakırsak, eğer onlara -Allah korusun- Allah'ın sevmediği istikamette bir yön verirsek o zaman onlar darul bekada suale muhatap oldukları zaman;

- *“Annelerimize babalarımıza sorun, onlar versin cevabını çünkü bize göstermediler, bize bundan bahsetmediler, bize bu hayırları bu güzellikleri dikte etmediler.”* diyecekler.

Binaenaleyh yarınki nesillerimize inşallahu Teâlâ güzel şeyler bırakalım. Bize hep güzel şeyler bırakılmış. Evde ciltler dolusu evliya hayatları var. Bazen fırsat buldukça okuyuveriyorum da biraz zayıf kaldığımızı düşünüyorum. Ne kadar aşağılarda kaldığımızı düşünüyorum. Onların hayatları bir müstesna, bir üstün hayatmış doğrusu. Ama umutsuzluk manasında değil, haddimizi bilmek manasında.

Bir keresinde Yeşil İmaret Camisinden çıktık. Dışarıda misafirler vardı. Onlara hitaben;

- *“İslâm’ın şartı beş altıncısı haddini bilmek.”* dedim.

Haddimizi bilelim falan diye söyledim. Biz ayrıldıktan sonra oradan birisi *“Yahu bu Hacı Kâmil İslâm’ın şartını mı değiştiriyor”* demiş. Ben kim oluyorum haşa. Ben hangi Peygamberim, hangi yüce insanım haşa... Ne haddime yahu. Bir misal olmak üzere demişim *“İslâm’ın şartı beş altıncısı haddini bilmek”* demiştim yani sadece. O kadar önemli bir şey ki haddini bilmek, yani İslâm’ın şartı gibi telakki ve mütalaa edilmeli diye bir şey söylenmiş. Ama haddimizi de zayıflığımızı da bilelim kardeşim.

Demin evliyaların hayatlarını okuyorum dedim. Cenâbı Hakk’ın büyük müjdeleri var kardeşim. Bunu kaç defadır söylüyorum. Bir kere daha söyleyeyim. Hem de söylerken zevk alıyorum. Hazreti Musa Cenâbı Hak ile mükâlemeye giderken yemyeşil, müzeyyen, mücehhez bir tepe görüyor. *“Allah Allah Ya Rabbi. Bu çölün ortasında bu kadar güzel bu kadar güzellikler taşıyan, çiçekli bahçeli, bir tepe. Nasıl murad ettiniz efendim... Hangi esbab-ı mucibeye binaen Ya Rabbim?”* diyor. Cenâbı Hak nida ediyor;

- *“Ya Musa içini görmek ister misin?”*

- *“İsterim Ya Rabbi.”*

- *“Vur asayı”*

Asayı vurunca tepenin içinden bir kapı açılıyor. Bu bize hep müjde veriyor, bu beni teselli ediyor. İşime geliyor daha doğrusu (*tebessüm ediyor*). İşime geliyor ha ya. Neyse, içeri giriyor Hazreti Musa. Bakıyor ki köşede sakalı saçı göbeğinden aşağı topuklarına inmiş bir ihtiyar. Yanında bir nar ağacı, bir de üzüm asması var.

- “*Selam aleyküm.*”

- “*Aleyküm Selam ya Musa.*”

- “*Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?*”

- “*Seni buraya yollayan söyledi.*”

- “*Sen burda ne yaparsın?*”

- “*Ben Allah’ı zikirle meşgulüm. Allah bana böyle emretti. Böyle bu vazifeyle muvazzaf kıldı.*”

- “*Peki sen ne zamandır burdasın?*”

- “*Ben yedi yüz yıldır burdayım.*”

- “*Allah Allah...*” diyor Hazret-i Musa. Hemen secdeye varıyor.

- “*Ya Rabbi benden kıymetli, benden gizli, ne kulların varmış da benim haberim yokmuş. Ben senden af diliyorum. Ben senin mürsel Peygamberinim Ya Rabbi. Ben bir şey biliyorum zannediyordum ama bir şey bilmiyordum Ya Rabbi.*” O zaman Cenâbı Hak nida ediyor.

- “*Ya Musa, öyle bir ümmet gelecek ki onun yedi yüz yılda elde ettiği makamı, yedi günde elde edecek.*”

- “*Ya Rabbi kim onlar?*”

- “*Ahir zaman Peygamberinin ahirdeki ümmeti.*”

Sahâbe var biliyorsunuz. Resûlullah’ın yüzünü görenler. Resûlullah iki cihan serveri. Resûlullah aynı zamanda gelmişlerin geçmişlerin en yücresi bir daha peygamber gelmeyecek. Sahâbeden sonra tabiin var. Tâbiîn kim? Sahâbenin yüzünü görenler. Diyor ki işte o tâbiîn var ya o tâbiînin tâbiîni, yani onlardan sonrasını, daha sonrasını, daha sonrasını görenler... Biz tebeu’t-tâbiînin uç dünyasındayız. Sonuna doğru geliniyor bu işlerin Allah bilir. Kimse bilmez. “*İşte o ümmet var*

ya... *O fesat devir dedikleri devrin ümmeti var ya işte onlar bunun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacaklar*” diyor.

Hakikaten öyle kardeşim. Şimdi bütün kötülükler emrimizde. Bir genç delikanlının cebine elli lira, yüz lira para koy, her türlü denaeti (*alçaklığı*) işler. Kimse “sen ne yapıyorsun” demez. Böyle serbest gün içerisindeyiz fakat değeri yüksek, fesat devri, fitne devri.

Cenâbı Hak işte *“Öyle bir gün gelecek ki, Resûlullah’ın (sallallâhü aleyhi ve sellem) o iki cihan serverinin ümmeti, işte onlar bunun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacaklar”* diyor.

- *“Aman Ya Rabbi.”* diyor Hazreti Musa.

Zaten bütün peygamberler Resûlullah’tan şefaata diledi (sallallâhü aleyhi ve sellem). Efendimizden şefaata dilediler hep.

Beş tane mürsel peygamber var biliyorsunuz. Onlar ve onların dışındaki bütün gelmiş geçmiş diğer peygamberler, kendilerine suhuf indirilenler -çünkü biliyorsunuz kitap indirilenler var, suhuf indirilenler var- onlar bile top yekûn Allah’a niyaz ettiler;

- *“Ya Rabbi hani senin o gelmişlerin geçmişlerin en değerlisi olan peygamberin var ya... İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem)... İşte bizi ona ümmet eyle.”* dediler.

Hazreti İsa o niyetle o duayla gökyüzüne alındı. Hazreti İdris Peygamber oraya alındı. Bir de peygamber olmadığı halde Hazreti Ali Efendimizin için böyle diyenler var. Onlar hep hadim olarak incekler.

Ama burda şimdi Hristiyanların yanlış bir iddiası var. “Hazreti İsa yeryüzüne indiği zaman peygamber olarak incek” diyorlar. Yook! Haşa sümme haşa! Hazreti İsa yeryüzüne incek ve Peygamber Efendimizin emirlerine, sünnetine ittiba ederek, ona yardımcı olarak, ona hadim olarak incek. Ona hizmet etmek için, ona yardım etmek için incek. Olur mu hiç? Bir daha peygamber gelmeyecek ki. İsa aleyhisselâm yardımcı olarak indirilecek. Bilhassa bunu belirtmek lazım.

Hristiyanlar “Peygamber olarak incek” diye iddia ediyorlar. Yahu peygamber olarak iner mi? Resûlullah Efendimiz ahir zaman peygamberi. İki cihan serveri. Bir daha üstünü, daha mükemmeli, ondan

güzeli, ondan namütehanisi, ondan gözdesi, ondan yakîni gelmedi, gelmeyecek. Böyle bir Peygamber ümmetiyiz elhamdülillah. Böyle bir Resûlullah ümmetiyiz elhamdülillah. Allah onun sünnetine ittiba etmek nasip etsin. O'nun yolunda gitmek nasip etsin. O'nun şefaatinin üzerimize yazsın inşallah. Böyle bir peygamberin üstüne bir daha peygamber gelir mi? Olabilir mi? Eşyanın tabiatına aykırı. İki cihan serveri, bütün güzellikleri nefsinde cem etmiş. Bütün güzelliklerin menşei mebdei. Amenna ve saddakna bütün güzel ahlâkın umdeleri onda toplanmış.

Zaten geliş sebebim bu diyor. Bu sebeple gönderildim diyor. Allah beni bu sebepten yarattı bu sebepten yolladı diyor. Ne diyor?

Güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.*

Güzel ahlâk onda tamam oldu, onunla yüceleşti, onda makes buldu, onda gerçekleşti, ondan yeryüzüne yayıldı kardeşlerim. Medeniyet dediğin şey İslâm'dan neşredildi. Avrupa medeni... Avrupa düne kadar birbirini yiyorlardı. Hâlâ da öyle. Öyle yüz kızartıcı halleri var ki, öyle İslâm dışı halleri var ki... Zaten İslâm ile alakaları yok. İslâm'ın reddettiği şiddetle reddettiği öyle hususlar içerisinde yüzüyorlar ki ipe sapa gelir tarafı yok. İslâm bütün güzelliklerin mebdei menşei. İslâm bütün güzellikleri sinesinde toplamış. Öyle bir cemaat, öyle bir cemiyet, öyle bir toplum.

İslâm... Allah'ın izni keremiyle kâinata aydınlık vermiş. Şeffaf, sade...

Her zaman söylüyorum zaten Müslüman kişi tepeden bakmayan, dışarıdan bakıldığı zaman ya bu Müslüman dedirten insandır. Alem desin diye değil. Müslüman kişi yaşantısı mütevazi, beyefendi, bütün güzelliklerin menşei menbaı olan İslâm'ın kendisinde iz bıraktığı, onda vücut bulduğu kişidir. O İslâm'ı yaşıyor olmanın şerefini ve İslâm'ın bütün umdelerini sinesinde yaşar. Öyle bir Müslüman. Sade, şeffaf yahu. İslâm'ın gizli kapaklı bir tarafı yok. En güzel şeylerin ilanını kendi sinesinde toplamış.

Bu Rus devletleri dağıldığı zaman -kaç yıllık mesele bu- Gorbaçov gelip de Rusya'yı onları darmadağın ettiği zaman, o

* **Muvatta**, Husnü'l Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

dönemlerde o coğrafyaya bir sürü gidip gelenler oldu. Ya bunlar hakikaten Müslümanları yenmek için, komünist etmek için dinsiz diyanetsiz bırakmak için ellerinden geleni yapmışlar. O gidip gelenler şöyle anlatıyorlardı bakınız. O arkadaşlar okulları ziyaret etmişler de görmüşler. Çok özür dilerim hem kadın-erkek tuvaletleri ayrı değil hem de tuvaletlerin kapıları yokmuş kardeşim mahsustan. Hem bir arada kullanıyorlar tuvaletleri hem de kapıları yokmuş. Bakınız tüyler ürpertici bir durum. Bütün bunlara rağmen medeniyet bizde diyorlar. Yahu nasıl medeniyet bu?

Medeniyet dediğin şey senin ilk başta insandır. İslâm'dır. İslâm ve insan birbirine müterafık yaşar, birbirinin mütemmimidir, tamamlayıcıdır. İslâm olmazsa insan olmaz. İnsan olmazsa İslâm olmaz. Amenna ve saddakna. O güzellikler manzumesi kolay elde edilmiyor ki. O güzellikler manzumesi yüksek ahlâk ile elde ediliyor ancak. İslâm en güzel şeyleri sinesinde toplamış, sinesinde devşirmiş ve kurtuluş bende, bana gelin demiş. Dün bendeydi, bugün bende, yarın da bende olacak demiş.

Dört tane kapı açmış sana. Kur'an, sünnet, icma-i ümmet ve içtihatlar demiş. Dört tane kapı. Eğer senin kafanı meşgul eden bir soru işareti varsa bu dört kapıda mutlaka bulacaksın demiş. Farz-ı muhal bunlarda bulamazsan iman dolu göğsüne, iman dolu kalbine müracaat et demiş. Bakınız o dört kapı saadet kapısı. Kafanda ne sorun var ise sana cevap veren İslâm şeffaf yahu. İslâm'ın perde arkasında bir şey yok. Perde arkasında Allah'ın sırrı var. Haa o da verilirse. Biz o sırra ermek için burda değiliz. O sırra ermek için kul olmaya, ümmet olmaya talip değiliz ama o sır verilirse sadece kabul edilir. Baş üstüne denir. Kullanma şekli ne türlü olursa olsun öyle.

Bir sürü sır alan kardeşlerimiz var sır ehli. Allah'ın sevgilileri var. Onlar ta günümüze kadar gelmişler, kıyamete kadar da var olacaklar. O sır ehli ama sır alalım diye, o sırra erelim diye, keramet feraset sahibi olalım diye yapmamışlar, asıl mesele bu. Hedef Allah'ın rızası. Allah'ın rızasını talep etmişler. Allah isterse verir istemezse vermez. Bugün mesela diyorlar ki efendim dördüncü kademedede perde açılır. İsterse açılır, istemezse açılmaz yahu. Hani nefs-i emmâre, nefs-i levvâme, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne de perde açılır diyorlar. İsterse açar isterse

açmaz. Ama sen mutmâinneye erişmek için perde açılıns diye gayret gösterirsen batılla meşgul olursun. Allah'ın rızasını kaybetmiş olursun. Sen vazifeni yap. Sen Allah ile aranı düzelt. Sen din-i mübin-i İslâm'ı yaşa. İsterse verir isterse vermez.

Bugün hiçbir şey görmeden, bir keramet bir feraset izhar etmeden nerelere varan insanlar var. Ama onlar hep Allah yolunda olmuşlar. Mesela Yunus Emre Hazretleri gibi. Yunus Emre Taptuk Emre'nin sağ kolu gibi ama Taptuk Emre ona yüz vermiyor, kaybetmesin diye. Taptuk Emre bir gün böyle, iki gün böyle kırk yıl geçirmiş bir şey almamış, bir şey öğrenmemiş. Nerelere varmış haberi yok. "Ülen ben bu dergâhtan bir şey anlamadım, bırakıp gideceğim" demiş. Bırakmış gitmiş. Dağ tepe yürürken iki tane arkadaşına rastlamış. Tanışmışlar sevişmişler.

- "*Nereye gidiyorsun?*" demişler Yunus'a.

- "*Hiçbir yere şöyle bir çıktım*" demiş.

- "*Hadi bizde şöyle yürüyelim.*" demişler. O iki insan Allah tarafından muvazzaf kılınmış (*vazifelenirilmiş*) melekmiş. Yunus'a arkadaş olmaya muvazzaf kılınmışlar. Azıcık yürümüşler gezmişler tozmuşlar.

- "*E karnımız açıldı yahu*" demişler.

- "*Ne yapalım?*" demiş Yunus

- "*Dua edelim, Allah sofraya yollasın.*" demişler.

Dağın tepenin başı o iki arkadaş bir tane dua etmişler.

- "*Ya Rabbi biz burda aç kaldık, sen canib-i ilahiyenden bize sofraya yolla Ya Rabbi.*"

Üleen mükellef bir sofraya gelmiş. Of, şakır şukur yemişler. Yunus "Güzel bir şey bu yahu" demiş. Ondan sonra zaman geçmiş yine yürümeye devam ediyorlar dağın tepenin arasında bir daha acıkmışlar.

- "*Hadi bakalım efendi sıra sende demiş o iki arkadaştan biri diğerine.*" Yunus'un eli ayağı titriyor. "Eyvah! Sıramız geliyor ne

yapacağız, yandık bunlardan kurtulmanın yolunu arayayım” diye düşünmüş. Neyse o ikinci arkadaş yine bir dua etmiş.

- *“Ya Rabbi biz burda canib-i ilahinden bekliyoruz inşallahu Teâlâ Ya Rabbi bizi doyurucu, mükellef bir sofraya yolla.”*

Mükellef bir sofraya yollamışlar, gene üç kişilik. Yemişler yemişler öf tadına doyum yok ama Yunus huzursuz. Az bir zaman yine yürümüşler, dağ tepe dere ova. Arkadaş sıra sende demişler. Ülen demiş arkadaş bende bir şey yok. Yoo demişler. Halbuki onu imtihan edip dururlar. Ne olur ne olmazını öğretecekler. *“Sen de dua edeceksin biz âmin diyeceğiz senin sofraya gelecek.”* demişler.

Öteki taraflara konmuş bir ağacın arkasından;

- *“Yarabbi bunlar bir şey dediler sen yolladın, bunlar ne dediyse bana da onların hatırı için yolla Ya Rabbi, onların dediği için, neyi ön şart koydularsa aman Ya Rabbi, aman Ya Rabbi o şartın içine beni de aliver, beni mahrum etme, mahcup etme, müşkül etme.”* demiş dönmüş.

Ülen sofraya bir yerine üç tane birden gelmiş.

- *“Ülen”* demişler, *“Yahu sen neymişsin yahu, sen ne dedin?”*

- *“Ben bir şey bilmem ki. Bunlar ne dediyse onların hatırı için bana da yolla Ya Rabbi dedim. Siz ne demiştiniz?”* demiş.

- *“Biz”* demişler, *“Taptuk Emre'nin yanında Yunus diye birisi var onun hatırı için bize bir sofraya yolla dedik.”*

- *“Nee!!!”* demiş. *“Alın sofralar sizin olsun.”*

Doğrudan Taptuk Emre'nin evine tövbe etmeye ayaklarına kapanmaya gitmiş. Çalmış kapıyı, Anne çıkmış.

- *“Sen kimsin?”* demiş.

- *“Ben Yunus'um.”*

- *“Oğlum sen neden terk ettin bizi?”*

- *“Aman efendim benim kusuruma bakmayın.”*

- *“Oğlum, ben karışmam sizin işinize. Birazdan Efendi sabah namazına çıkar. Kapının eşiğine yat, ayağı orada sana takılır. ‘Kim bu?’*

der. Ben 'Yunus' derim. Eğer 'Kim Yunus?' derse hem cihanın hem âhiretin mahvoldu senin." deyince

- "Eyvah anam yapma." demiş

Taptuk Emre biliyorsunuz âmâ (kör). Lâkin Dünya gözü görmüyor sadece. Yoksa mana ehlerinden.

- "Eğer 'bizim Yunus mu?' derse kalk, artık sarıl boyunlarına, ayaklarını öp."

Kar yağıyor, kapının önü sırf kar. Heyecanla o karın altına yatmış, bekliyor. Kapı açılmış. Taptuk Emre çıkıyor, ayağı takılmış. Artık bakıp durur, görüp durur mana aleminde ne olup ne olmadığını lâkin zahiren ayağı bir şeye takılmış güya.

- "Hatun, burda ne var?" demiş

- "Bir insan efendim."

- "Kim o?"

- "Yunus." demiş kadın.

- "Bizim Yunus mu?" demiş.

Aman bir kalkmış, aman efendim diyerek. Tabii bakınız işte asıl bu meselenin çözümü şu sözde kardeşlerim. Biz burada bir şey beklemeyeceğiz kardeşim. Biz Allah'ın rızasından gayri bir şey gözetmeyeceğiz kardeşim. Hedef ittihaz etmeyeceğiz kardeşim. Resûlullah'ın şefaati çok önemli bizim için. Allah'ın rızası çok önemli bizim için. Taptuk Emre ne demiş bak tarihlere geçiyor bu söz;

- "Ah be çocuğum ne acele ettin, ben seni kapaklı altın sahan içerisinde Rabbime hediyeye götürecektim. Ne acele ettin?" demiş.

- "Özür dilerim efendim."

- "Hadi git gayri mürşid-i kâmil olarak irşadını yap" demiş, yollamış.

Binaenaleyh, bizim hedefimiz bir şey bilmek, bir şey görmek, bir şey izhar etmek değil yahu. Kerametler, ferasetler bilmem neler. Bakınız aramızda kadın yok tabii ki rahat söyleyebilirim. Evliyalara, asfiyalara

âbidler, zahidler, mürşitler keramet izharından, feraset izharından, bunları ortaya koymaktan kadınların hayızdan kaçtığı gibi kaçarlar diyor. Biliyorsunuz o zaman kadınlar sinirli oluyorlar. Hiç sevmezler. O hal üzere geldiler mi sinirli olurlar, zayıf olurlar, çekilmez olurlar. Onların o halden kaçtığı gibi o feraset keramet sahibi, onları ortaya koymaktan, onlarla övünmekten kaçarlar diyor.

Abdulkadir Geylânî ve Ahmed-er Rufai hazretleri, aynı devirde yaşayan alimler âbidler zahidler *“Birbirimizi kolay kolay ziyaret etmek istemeyiz.”* diyor kitabın birinde. *“Neden?”* diye soruyorlar. *“Kendimizi orda kanıtlamaya kalkıveririz, ben üstünüm diye ispat etmeye kalkıveririz. Ortaya keramet, feraset koymaya kalkar durumu izhar etmeye çalışıveririz de kaybımıza medar olur diye birbirimizi pek ziyaret etmeyiz.”* diyorlar.

Binaenaleyh, nedir yahu keramet feraset? Bugün var yarın yok. O gerçek önümüzde bakınız “seni altın kapaklı altın sahan içerisinde Rabbime hediye götürecektim, ne acele ettin” diyor. Taptuk Emre onu nerelere vardırırmış da sen şusun diyen yok.

Binaenaleyh, uyanık olalım kardeşim. Hiçbir makam ve mertebede gözümüz yok. Hem vallahi hem billahi. Ben bunu hem dilimle hem kalbimle söylüyorum. Söylemiyorsam şurdan kalkmak nasip olmasın. Eğer bundan başka bir muradım varsa, Allah’ın rızasından gayri, Resûlullah’ın şefaatinde gayri, sevdiklerinin himmetinden gayri bir muradım varsa Allah evime varmak nasip etmesin. Bütün meselemiz bu kardeşim. Hedefimiz bu. Yahu neyleyeyim yahu. Kâinatı avucumuza koysalar ne olacak. Üç günlük ömrün içerisinde ne değer ifade eder.

Hazreti Süleyman 950 sene yaşamış “Bileydim ölüm vardı koymazdım taş taş üstüne” demiş. Binaenaleyh bizimki üç günlük ömür zaten, biz yüz sene yaşasak ne olur yahu. Ülen yüz sene yaşamış diyecekler ama rüzgâr gibi geçti. Ben yetmiş beş, yetmiş altı yaşındayım, rüzgâr gibi geçti işte ama belki inşallah boş geçmemiştir diye düşünüyorum. Belki Allah affeder, lütfeder hıfzeder hidayet eder diye düşünüyorum. Allah inşallah bizi bağışlar.

Es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve ’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-

*salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide 'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü
lillâhi rabbi 'l-âlemîn.*

Ey yerlerin, göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallahu Teâlâ aleyhi, vesellem efendimiz hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi uhrevi bütün işlerimiz kolaylaştırıver, güzelleştiriver, hayırlı hibe eyle Allah'ım.

İki cihanda bizi aziz eyleyiver Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaati müsliminin bütün meşru olan helal olan, iyi olan muratlarımıza erdiriver Allah'ım. Bizi tasalluttan tecavüzlerden koru Ya Rabbim. Bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbim. Ordumuzu yurdumuzu, mukaddesatımızı bayrağımızı yücelerde eyle Ya Rabbim. Tezellül verme, zeval verme Ya Rabbim. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim topraklarımızda da gözü olanlara da fırsat ve imkân ve güç verme Allah'ım.

Bizi kendin koru, kendin himaye et, kendin vikaye et, kendi şemsiyene al Ya Rabbim. Kendin muhafaza altına al Ya Rabbim. Bizi bize bırakma Ya Rabbim. Biz zayıfız, adiyiz, küçüğüz, asiyiz. Biz yanılığlara düşebiliriz, handikaplara düşer olabiliriz. Ağır imtihanlara düşer eyleme bizi Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Hamdü senalar olsun, Hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım.

Üzerimize yazılı hasbelkader hasbelbeşer üzerimizde yazılı ne imtihanlar varsa, üzücü imtihanlar varsa, sıkıntılar varsa onları Resûlullah'ın yüce hatırı için siliver Ya Rabbim. İnşallah hibe ediver Ya Rabbim. En güzel şeyleri bize hibe ediver. Hediye ediver Allah'ım. Bizi hüsnü ahlâk sahibi eyle Ya Rabbim. Güzel ahlâk ile ahlâklandır. İman-ı kâmil ile nurlandır. Cemalinle cennetinle şereflendir Allah'ım. Bizi affeyle Allah'ım. Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim, ihlas, sağlık, saadet, selamet, bereket, şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım.

Muratlarımıza erdir. Sıkıntılarımızı gider. Hacetlerimize cevap ver Ya Rabbim. Bizden razı ol Ya Rabbim. Bizden Razı ol Ya Rabbim. Bizden razı ol Ya Rabbim. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

21) 11.02.2011 tarihli sohbet*

(Mevlid kandili ve kadilde oruçlu olma ve kaza namaz kılmak için sünnetleri terk etmemeye dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim, helal lokma çok mühim. Allah'ın izni keremiyle nefsin helal yolunu kullanmak, işte o yolu ayırt edebilmek için helal lokma lazım. Vücutta haram lokmalar varken, gözler harama bakıp dururken, beyin haram düşünüp dururken, mide haramla doluyken, dil haramı söyleyip dururken biz güzeli doğruyu bulamayız kardeşim.

O zaman kendimizi çekip çevirmemiz lazım. O da lokmadan başlıyor. Lokma hücre oluyor biliyorsunuz. Vücuttaki hücreler insanı yönlendiriyor. Ya güzele, doğruya, iyiye doğru ya da harama ve yasağa doğru. Harama yönlendirirse o zaman Allah korusun hâl-i pürmelâl oluruz. Yasaklara düşeriz, haramların içine dalarız ve ondan sonra da cehennem bizi bekler, Allah korusun. Allah öyle Akıbetten hepimizi korusun inşallah.

O halde tedbirli olacağız kardeşim. Ve inşallahu Teâlâ Resûlullah gibi temkinli olacağız. O güzel ahlâkın bütün umdelerini üzerinde toplamış. Resûlullah bütün güzellikleri sinesinde cem etmiş. Gelmişlerin geçmişlerin en büyüğü, en yücesi ve en mükemmeli. Bir daha ondan âlâsı gelmeyecek. Onun ayarında olan bile gelmeyecek. O, bir tane. Cenâbı Hakk'ın “*Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım*”** dediği, sevgililer sevgilisi, yüceler yücesi...

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/wl6tw8dnjps>

** **Aclunî**, Keşfü'l-Hafâ, 2/164; **Suyutî**, El-Leali'l-Masnua, 1/272.

Birkaç gün sonra Mevlid kandili. İnşallahu Teâlâ onu kutlayacağız. Resûlullah'ın doğumunu kutlayacağız inşallah. Hazırlıklı olalım kardeşlerim. Azıcık dikkatli yaşayalım. Bu günler sıradan günler değil. Bu günler her zaman söylüyorum. Bu günler peygamber ayı. Salavat ayı diyen de var, Kur'an ayı diyen de var ama muhterem ay. Kıymetini bilelim kardeşlerim.

Pazartesi günü inşallah mevlit gecesi, Mevlid kandili. Şimdi ben azıcık daha fırsatı olan, azıcık daha vakti olan üç gün oruç yapıversin diyorum kardeşlerim. Resûlullah'ın doğumunu karşılıyorsun kardeşim. Senin doğumun yüzünden ya Resûlullah ben sevinçten üç gün oruç tutuyorum ya Resûlullah. Senin doğumunu öyle sevinçli karşılıyorum ki ya Resûlullah bu oruçları bile az görüyorum ben. Bunu kutlamak için, bunu kutsamak için senin huzuruna oruçlarla geliyorum ya Resûlullah. Bu manayı mutazammın.

Üç gün oruç yapacak olanlar pazar-pazartesi-salı yapsın. Pazartesi merkez gün. İki gün yapacak olanda ya pazar-pazartesi ya da pazartesi-salı yapsın. Allah'ın izni keremiyle.

Resûlullah sallahu aleyhi ve sellem benim ümmetim öteki ümmetlerden farklı olsun diyor. Yahudi mahallesinde büyüdüğüm için Yahudileri ben bilirim ben. Onların oruçları bir gündür. Onların orucunun saati, dakikası, bozması, tutması tanzim edilmiş değildir. Bizimki dakika dakika belli olan sistematik bir oruçtur. Bizimkinin ucu bellidir sonu bellidir. Disipline edilmiş bir oruçtur, Allah'ın izni keremiyle. O'nun için -inşallahu Teâlâ- o günlerde oruçlu oluverelim. O oruç kurtuluşumuz olabilir, necatımız olabilir. İnşallah istifade ettiğimiz, cennet kapılarını açan anahtar olabilir. Gayret edelim. Üç gün yapacak olan pazar-pazartesi-salı yapsın. Pazartesi merkez gün sayıyoruz. İki gün yapacak olanda ya pazar-pazartesi ya da pazartesi-salı yapsın inşallahu Teâlâ. Çünkü Resûlullah Efendimiz benim ümmetim bir gün oruç tutmasın diyor. Öteki ümmetlerde bir gün oruç var. Öteki ümmetlere benzemek istemiyorum ben diyor. Ben ümmetimi öteki ümmetlere benzetmek istemiyorum diyor. Ya iki gün ya üç gün yapıverelim inşallah. Belki hayatımızın kurtuluşu, belki cennete anahtar, belki cenneti buluşumuz olur.

Binaenaleyh, İslâm'ın adına, Allah'ın adına, Peygamber'in adına sevinçli günler yaşamak, bu yüzden sevinçler yaşamak en güzel bir şey. Seve seve. Şimdi hava soğuk. Benim bazı mazeretlerim var yapamıyorum. Çünkü birkaç ilaç alıyorum. "Aleme verir talkımı kendi yutar salkımı" demeyelim inşallah. Allah muhafaza eylesin. Ben belki tutamam. Belki yapamam. Çünkü bol su içmem lazım. Böbrekler rahatsız. Gün ortasında birkaç tane ilaçlarım var, onları almam lazım. İnşallah Allah affeder.

Mazeretsiz olduğumuz günlerde çok gayret ettik haddimiz olmayarak, haddimiz olmayarak. Bunu söylerken haya ediyorum fakat gerçek böyle. Gençliğim çok başka geçti, çok gayretliydik elhamdülillah. Yani utanarak söylüyorum, haya ederek söylüyorum, hicap ediyorum. Bazı hani kendi ne yapıyor diyorlarmış da;

Abi ben muhafazakâr bir ailenin evladıydım zaten. Kaç yıllar üç aylar yaptık, adedi belli değil. Üç aylar orucunun yedinci senesinde kurban kesiliyormuş. Haddim olmayarak kaç yıllar kurbanlar kestik. Kaç yıllar bu üç ayları tuttuk Allah bilir. Ama Allah kabul etti mi etmedi mi orasını bilemem. Yalnız gayret ettik yani bunu demek istiyorum. Allah şahit şimdi kaç yıl üç aylar tuttum diye saymadım sayarsam nefsimе gidecek diye. O üç ayları hiç bırakmadık. Mevlid oruçlarını, kurban oruçlarını, efendim aşure oruçlarını onar gün olarak bırakmadık hiç. Yazılmıştır inşallah. Allah mahsus kabul etmiştir inşallah. Çünkü ivazımız garazımız yoktur. Başka gayemiz yoktu, onlarla uğraştık.

Bakkal dükkanımız vardı. Kan ter içerisinde orda çalışırdım. Hem işimiz gücümüzle uğraşırdık hem de kimselere sezdirmeden çaktırmadan orucumuzu tutardık. Hatta bazen yaz günü böyle oruçluyum, bir şeyler yapmaya gayret ediyoruz. Ter burnumdan akıyor, vücudum artık dayanamaz duruma gelmiş. Evimiz işyerine yakın olmasına rağmen düşünürdüm o yaz günleri. Salı günleri bilhassa düşünürdüm yani. Bunu misal olarak söylüyorum, övünmek için değil. Haşa sümme haşa! Adilerin en adisi biziz. O'nun bileceği iş o. O'nun işine karışmam fakat bir misal olarak söylüyorum yani. Bazı akşam üsleri özellikle salı günleri "ülen şu yakıncık evimize bir taksi tutup gideyim bari" derdim. O kadar yorulmuşum, o kadar bitmişim. O kadar o oruçla beraber bitik hale

gelmişim. Ama gene de Allah gayretini veriyordu. Çok şükür o gayretlerle biz geldik geçtik.

Bugün acz içindeyiz. Biraz daha yaşlılık var hastalık var biraz mazeret var biraz şu var biraz bu var. Ha ben yine şey yapıyorum, gönül yükseklerde uçuyor. Keşke biraz daha sağlıklı olsak, keşke yapabilesek diye düşünüyorum. Yapıverin kardeşlerim.

Genç kardeşlerim bilhassa siz... Böyle biraz daha kendini dinç hissedem, sağlıklı hissedem, biraz daha işi hafif olan kardeşlerimden hususen rica ediyorum. Kış günündeyiz, Allah'ın izni keremiyle günler kısa, havalar serin... Bu günlerde oruçları yapıveriniz yani.

Sonradan gelen kardeşlerimiz için tekrarlayalım. Üç gün oruç yapacak olan pazar-pazartesi-salı yapsın. İki gün yapacak olanda ya pazar-pazartesi ya pazartesi-salı yapsın. Allah'ın izni keremiyle inşallah. Benim ümmetim öteki ümmetlere benzemesin diyor Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem). Bizimki o yüzden en az iki oluversin. Öteki ümmetler birer gün oruç tutuyorlardı. Dedim demin size işte. Yahudi mahallesinde büyüdük biz. Yahudilerin oruçları vardı. Ne başlangıçları belli sonu belliydi. Ne zaman tutacaklar ne zaman bozacaklar belli değildi. Disiplinli bir oruç değildi yani. Bizim oruçlarımız disiplinlidir. Saati dakikası vardır. Saniyelik saliselik oruçlar bunlar İnşallahu Teâlâ. Allah makbul eder, icabet eder, kabul ediverir inşallah. Binaenaleyh O'na teslim olalım, O'ndan yardım dileyelim, O'ndan yardım dilenelim inşallah. O'nun kapısında olmanın şerefini yaşayalım inşallah.

Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) “*Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.**” diyor. Bunu kaç defadır söylüyorum. Güzel ahlâk çok önemli kardeşlerim.

Bir de dikkat ediniz kardeşlerim, genç kardeşlerim; bir de beş vakit namaz diyorum ben. Beş vakit namaz o kadar önemli ki. Yalnız namaz borcumuzu ödemekle kalmıyor iki namaz arasındaki küçük günahların affına sebep oluyor. Mesela sabah namazını kıldık diyelim ondan sonra öğleye kadar geçecek zaman içerisinde, ya da öğle namazını kıldık diyelim ikindiye kadar geçecek zaman içerisinde işleyeceğimiz

* **Muvatta**, Husnül Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

küçük günahlar, vaad-i ilâhîye var, vaadi Peygamberiye var, af olacak kardeşim.

Kebâirler (*büyük günahlar*) ayrı. Yedi, sekiz tane kebâir sayılıyor. Fakat biraz daha büyükler alimler, zahidler, mürşitler, dikkatli yaşayanlar kebâiri (*büyük günahları*) on ikiye kadar çıkarıyorlar. Binaenaleyh, kebâirden sizi tenzih ederim. Öyle bir şey sizden zaten beklemem. Fakat kitaplarda bu ufak günahlar, beş vakit namaz kılmayanların günahları dağlar gibi birikir diyor kebâirleri aşar, büyük günahları gölgede bırakır diyor. Onlardan sakınalım kardeşlerim. Beş vakit namaz mutlaka kılınsın. Bu beş vakit namaz müminin miracı. Müminin kurtuluşu. Müminin necatı. Namazsız olmaz kardeşim. Ha namaz insanı yolda koymaz.

Bazıları “Benim işim var, hepsini akşam kılsam olur mu?” diyor. Yahu sen şart öne sürmek mevkiinde değilsin kardeşim. Sen emirleri tutmak mevkiindesin. Çok büyük mazeretlerin vardır, imkânsız haldesindir, o zaman olabilir diye düşünelim. Ama sen kendi keyfince yaşa sonra hepsini akşam kılayım de, öyle olmaz kardeşim. Öyle söyleyenlere “*Peki sen hem sabah kahvaltınla beraber hem öğle yemeğini hem de akşam yemeğini de yeyersen olmaz mı?*” diyorum. Çünkü biliyorum ki vakti müsait. Üç öğünlük yesen de ta ertesi güne, sabaha kadar bir daha yemesen oluyor mu? Olmuyor. E yemeği hiç ihmal etmiyorsun, onu hiç kenara koymuyorsun da namazları toptan kılacaksın. Bu olmaz kardeşim. Cenâbı Hak bu periyotları ortaya koymuş.

Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) “*Amellerin en değerlisi vaktinde kılınan namazdır*” diyor*. Bakınız kıldığın namaz demiyor, vaktinde kılınan namaz diyor. Namaz vaktinde kılınınca güzel. Şimdi burda namaz vakitlerinde ulema ihtilafa düşmüşler. Bazıları “*Eğer öğle namazını ikindiye yakın kılıverirsen, ikindi okunmadan kılıverirsen vaktinde kılınmış olur.*” diyorlar. Bazı büyükler de “*Okunur okunmaz*

* Abdullah İbni Mes`ûd radiyallahu anh şöyle dedi: Peygamber aleyhisselâm’a: “Allah’ın en çok beğendiği amel hangisidir?” diye sordum. “Vaktinde kılınan namazdır” diye cevap verdi. “Sonra hangi ibadet gelir?” dedim. “Ana ve babaya iyilik ve itaat etmek.” buyurdu. “Daha sonra hangisi gelir?” diye sordum. “Allah yolunda cihâd etmek” buyurdu. (Buhârî, Mevâkît 5, Cihâd 1, Edeb 1, Tevhid 48; Müslim, İmân 137-139).

kılırsa vaktinde kılınmış olur. Yahut cemaatle kılma imkânı varsa ve cemaatle kılırsa o vakit vaktinde kılınmış olur.” diyor. Biz şimdi ikisini de dikkate alalım. İkisini de muteber sayalım. Vaktinde kılalım, kazaya bırakmayalım kardeşim. Kazaya kalabilir. Biz her zaman mazereti olan insanlarız. Misafirimiz olur, bazı rahatsızlıklarımız olur. Bazı esbab-ı mucibe girer araya sonraya kalabilir ama keyfi terk olmasın, keyfi tehir (erteleme) olmasın İnşallahu Teâlâ. O namaz bizim kurtuluşumuzdur. Bizim necatımızdır. O namaz bizim cennet kapımızdan verilen anahtarımızdır. Allah’ın izni keremiyle inşallah.

Demek ki namazın periyodu, kılınan zamanı önemliymiş. Vaktinde kılınan namaz demek ki daha güzel. Şunu da söyleyiveriyim: Sünnet yerine kaza namazı kılmak bahis konusu oluyor bazen. Biz öyle uygun görmüyoruz kardeşim. İlmihal kitaplarında yazıyor. Abdulkadir Geylânî Hazretlerini misal gösteriyorlar. Evet, namaz borcu olan bir adam sünnet kılsın, kaza namazı kılsın yazıyor. Ben “yahu hem kaza namazı kılsın hem sünnet kılsın.” diyorum.

Bizim ağabeyimiz vardı. Nakşi halifesiydi. Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin halifesi bir mübarek zattı. “*Oğlum onlara namaz hırsızları derler.*” derdi. Bir şey daha söylerdi. Bakınız bir şey söylüyor, bir cinas, güzel düşünülmesi gereken bir mesaj, bir ima, bir ihsas:

- “*Oğlum sünnet farzdan önemli.*” derdi.

- “*Aman Hacı Emmi!*” Biz onun ne kadar sünnet aşığı olduğunu ne kadar farza aşık olduğunu bildiğimiz için mahsustan telaş gösteririz:

- “*Aman Hacı Emmi! Nasıl laf bu?*”

- “*Oğlum öyle anladığınız gibi değil. Farz zaten borcun oğlum.*”

- “*Sünnet?*”

- “*Sünnet şefaathat demek oğlum. Yarın öteki alemde Resûlullah’a ‘Ben senin sünnetini terk ettim ama sen bana şefaathat et’ demeye yüzün olacak mı?*”

Bunları düşünerek hareket edelim kardeşim. Ne lüzumu var yahu namaz hırsızları olmanın (*kaza namazı için sünneti terk etmenin*). Ne birinden kıs ötekine koy ne de birinden al ötekine ver. Ne diye yahu.

Allah'ın ödünç vermeye ihtiyacı yok. Hem onu kıl hem onu kıl yahu. Vaktin varsa hem sünnet kıl hem kaza kıl. Neden onun yerine öteki onun yerine öteki. Biz bunu kabul etmiyoruz kardeşim. Olmuyor yani, noksan oluyor. O Hacı Emmi'nin lafı her zaman kulağımda. “*Oğlum, sünnet farzdan önemlidir.*” Bakınız ne kadar hoş ne kadar üzerinde durulmasında değer olan bir ifade. Bir şey söylemek istiyor. Bir şey ima ve ihsas ediyor ama çok düşünene, çok tefekkür edene. Bu imayı, ihsası kavrayan kişi hemen her neticeyi elde eder. Onun için gerçek hemen ortaya çıkar, sırtıtır. Velhasıl inşaallahu Teâlâ güzeli ve doğruyu yapmak bulmak nasip etsin Cenâbı Hak.

Güzeli ve doğruyu bulmak da yetmiyor kardeşim. Güzeli ve doğruyu bir sürü insanlar biliyorlar kardeşim. Hristiyanların papazları bile güzeli ve doğruyu biliyor. İslâm'ın hak dîn olduğunu, Resûlullah'ın hak peygamber olduğunu, Kur'an'ın hak kitap olduğunu onlar da biliyor. Ama diyemiyorlar, ortaya koyamıyorlar, idrak edemiyorlar, itiraf edemiyorlar. Bilmek ayrı. Demek ki bilmek yetmiyor güzeli ve doğruyu bulmak için. O hâlde ne yapmak lazım kardeşim? Lisana koymak lazım, hayata geçirmek lazım. Güzelin ve doğrunun arkasından gidip adapte olmak lazım. İnşaallahu Teâlâ güzeli ve doğruyu bulmak ve yapmak nasip etsin.

Allah hepimizi iki cihanda aziz eylesin. Şuradan çıkmadan muratlarımız olsun. Burdan çıkmadan hacetlerimiz giderilsin. Günahlarımız affolunsun. Dualarımız kabul olsun. Her şey gönlümüzce olsun inşaallah. Onun rızasına giden yolda, Resûlullah'ın şefaatine giden yolda, sevdiklerinin himmetine giden yolda inşaallah bizi muvaffak eylesin. Destekler versin, teşvikler versin hep güzel şeyler hepimizin olsun inşaallah.

Allah'ım cebimize hanemize soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bizi iki cihanda aziz eyle. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdül senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. İnşaallahu Teâlâ Akıbet halimizi hayır eyle. Mümtaz, nezih, müzeyyen, güzelliklerle dolu, sırât-ı müstâkîm üzere olup sapmayan -hani bir deyim vardır- süttten çıkmış ak kaşık gibi huzuruna varmaklar nasip eyle Ya Rabbi.

Ak defterlerle ak amellerle huzura gelem inşallah. Bizi bağışla Ya Rabbi. İki cihanda aziz eyle Ya Rabbi. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözü yok. Bizim topraklarımızda gözü olanlara da imkân ve fırsat verme Allah'ım. Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımıza, bayrağımıza inşallahu Teâlâ hâlel verme zeval verme Allah'ım. Doruklarda dalgalansın Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ akıbet halimiz hayır olsun, saadetler hepimizin olsun. Elemler kederler bize uğramasın. Hastalık halleri, darlık halleri, müzâyaka (*sıkıntı, müşkülât*) halleri bizden ırak olsun inşallah. En güzel şeyler hepimizin olsun, en çirkin şeyler bizden ırak olsun, Allah hepinizden razı olsun inşallah. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

22) 18.02.2011 tarihli sohbet*

(Ahir zamanın kıymeti, takvâ, müslümanın uyuma-uyanma saatleri, iyiliği emredip kötülükten sakındırma ve Allah'ın razı olmasında dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşallah.

Kardeşlerim, ahir zamandayız. Hem çok zor hem çok kıymetli devirlerdeyiz. Bu devirde bir hafta gibi kısa bir zaman içerisinde makamlar mertebeler alınıyor inşallah. Her şeyler ikram, ihsan olunuyor. Devir fesat devri ama bir taraftan da öyle bir devir ki kazanç devri.

Nasıl bir devirde yaşadığımızı bilmek için, onun idraki, onun algılaması içerisinde olmamız lazım. Devrin kıymetini anlatmak için bunu bir daha bir daha anlatıyorum. Hani geçenlerde anlatmıştım: Hazreti Musa Cenâbı Hak ile mükâlemeye (*konuşmaya*) giderken çölde ufacak bir tepe görüyor, müzeyyen, yemyeşil bir tepe.

- “Aman Ya Rabbi bu çölün ortasında bu yeşil, bu müzeyyen tepe ne hikmettir?”

- “Vur Asanı!” diyor Cenâbı Hak.

Vuruyor asayı, bir kapı açılıyor tepede. İçeri giriyor. İçeride köşede bir zat oturuyor. Sakallı saçlı. Sakalı topuklarına ulaşmış.

- “Selamün aleyküm.”

- “Aleyküm selam ya Musa”

- “Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?”

- “Seni buraya yollayan söyledi.”

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: <https://youtu.be/czCvwd0IHGM>

- “*Sen burda ne yaparsın?*”

- “*Ben burda Allah'ı zikirle meşgulüm.*” Kısaca anlatıyorum teferruatı var.

- “*Ne kadar zamandır burdasın?*” diyor Hazreti Musa.

- “*Yediyüz yıldır burdayım*” diyor o zat.

Hemen Hazreti Musa kendini yerlere atıyor, secdelere varıyor.

- “*Ya Rabbi benden ne kıymetli kulların varmış da benim haberim yok. Ben senin mürsel peygamberinim, benden gizli bir şeyin yoktu zannediyordum.*”

- “*Benim daha nice kullarım, sevgililerim var.*” diyor Cenâbı Hak

- “*Peki Ya Rabbi biz de bunlar gibi olabilir miyiz?*”

- “*Benim öyle bir ahir zaman peygamberim gelecek ki bunun yedi yüzyılda kazandığını yedi günde kazanacaklar.*”

Şimdi sahâbe var, tâbiîn var, tebeu't-tâbiîn var. Ondan sonra tebeu't-tâbiîn, tebeu't-tâbiîn diye devam edip gidiyor. Biz şimdi tebeu't-tâbiînün ucundayız. İşte o tebeu't-tâbiînün ucunda yaşayanlar yok mu? Onun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacaklar.

Kardeşim böyle bir fesat devrindeyiz, fitne devrindeyiz. Yalanlar, tuzaklar, handikaplar sanki bizi bekliyor kardeşim. Kanmayalım, düşmeyelim, şuurumuzu, idrakimizi muhafaza edelim, yere sağlam basalım, görüdüğümüz gibi olalım, olduğumuz gibi görünelim inşallah.

Diyarbakır'dan bir asker telefon ediyor

- “*Bize nasihat eder misiniz efendim?*”

Size her zaman söylediğim şeyi söyleyeceğim. Dürüst Müslüman ol, güvenli ol, karşınızdakine güven ver, senden kötülükler sadır olmasın, senden güzellikler fıskırsın. Olduğun gibi görün, görüdüğün gibi ol. Tepeden bakma, şımarma, kimseleri hor görme, kimselerle cebelleşme, yüksek ahlâkın bütün faziletleri, umdelerini sergile. “*İşte Müslüman bu*” desinler. Onlar desinler diye değil amma onlar isterse böyle derler, Allah

isterse böyle dedirtir. Ama sen kendi muhasebeni kendin yap. Acaba ben neyim ne değilim? Allah'tan utan, Allah'tan kork.

Takvâ nedir? Takvâ Allah'tan en çok korkan, Allah'ı en çok sevendir. Biz hem en çok korkandan hem en çok sevenden olalım, Allah'a kul olma şerefi bizi ta Cemalullah'a kadar götürsün inşallah. Resûlullah'ın şefaatine götürsün. İnşallahu Teâlâ en güzel neticelere ulaştırsın. Bizim bu dünyaya ait başka ne gayemiz ne hedefimiz ne doruk noktada ideallerimiz olabilir?

Bütün güzellikler İslâm'da mündemiç (*iç içe geçmiş*). İslâm dininin eğer gerçek manada yaşayıcısı olursak, tatbikçisi (*uygulayıcısı*) olursak, bütün güzellikleri şahsımızda toplamış oluruz. O ışıktır nurdur, ikramdır, ihsandır, lütuftur. Amma evvela insanız. İnsan olmanın şerefini yaşayalım. Çünkü orada mutlak bahtiyarlık, mutlak kesin güzellikler gizli, onları arayalım, onları bulalım inşallah. O güzelliklerle mündemiç olsun, hoş olsun gönlümüz inşallah.

Cenâbı Hak "*hayırda yarışınız, şerde birbirinizde yardımlaşmayınız*" diyor*. Allah'ın izniyle inşallah hep güzellikler üzere olun.

Başınızı yastığa koyduğunuz zaman ömrümüzü neyle geçirdiğimizin muhasebesini yapalım kardeşim. Bugünü ele alalım mesela. Her gün bir gündür. Her gün bir ömürdür. Her gün bir ömrün muhasebesidir, muhassalasıdır (*sonucudur*). Onun murakabesini yapalım. Onunla dolu dolu yaşayalım. Onunla dolu dolu inşallah Hakkı bulalım. Gerçeği bulalım, adaleti bulalım, insanlığı, İslâmlığı bulalım. Sabahlara kadar bacağını uzatıp yatarak değil, gelişi güzel değil. Geçen gün arkadaşın birisi telefon ediyor.

- "*Ben sabah namazına kalkamıyorum ne yapayım?*" diyor.

- "*Sana bir şey soracağım dosdoğru cevap vereceksin, gece kaçta yattıyorsun sen?*" dedim.

- "*E işte Efendim şöyle.*"

* Benzer yönde bakınız: Bakara Suresi 148. Ayet, Mâide Sûresi 2. Ayet

- “Hayır, doğruyu söyle. İki buçukta, üçte, belki dörtte yatıyorsun o saatte yatıp da o saatte nasıl kalkacaksın yahu. Olabilir mi yahu?”

- “Efendim yenemiyorum kendimi.”

Yenemiyorsan ben ne yapıvereyim yani? Televizyonun karşısında iki buçuklara, üçlere, dörtlere kadar vücut bitiyor, tükeniyor, gönül kapkara oluyor zaten. Kendileri söylüyorlar arkadaşlar. “Bugün dörtte yattım.” diyorlar. Yahu dört alemin kalkma saatti be. Dörtte teheccüde kalkıyor millet. Dörtte yatarsan sen sabah namazına nasıl yetişeceksin, teheccüdü nasıl kılacaksın yahu? Sen kendini kontrol edemedikten sonra başkaları sana ne yapsın? Oğlum elimizden gelen bizim ancak duadır. Allah size hidayet etsin, Allah hidayete erenlerden eylesin inşallah.

Biz ancak Resûlullah’ın buyurduğu gibi *emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker** yaparız. Güzellikleri tebliğ ederiz. Güzelliklere çağırırız, yanlışlıklardan korunmaya çağırırız, yanlışlıkların kötülüklerini anlatmaya çalışırız.

“Emr-i bi’l-ma’ruf nehy-i ani’l-münker...” Her zaman söylediğim bu benim. Yalnız alimlerin, zahidlerin, abidlerin, şeyhlerin vazifeleri değil bu. Bütün din kardeşlerimizin birbiriyle olan vazifesi. Din kardeşlerinizi hayırlara davet ediniz. Resûlullah (sallallâhü aleyhi ve sellem) buyuruyor, Cenâbı Hak da buyuruyor “*Aranızda güzele ve doğruya çağırıcı, güzeli ve doğruyu tebliğ edici, insanlar bulunsun*” diyor**. Onların içerisinde olalım. Birbirimizi güzele, hayra ve Cenâbı Hakk’ın ikramına ihsanına davet edelim. Güzelliklerle muttasıf olalım. Onlar bizim vazifelerimiz. “Hayırda buluşunuz, şerden kaçınız, şerler sizi felakete götürür” diyor. Fakat o arkadaşlar o felakette size yardım eli uzatmazlar ama hayır eli uzatanlar, hayırda buluşanlar, mutlaka cennette buluşacaklar, cemalle müşerref olacaklar, Allah’ın rızasını bulacaklar, Resûlullah’ın şefaatinin bulacaklar diyor.

Suallerden bir tanesi de “*ömrünüzü, gençliğinizi neyle geçirdiniz?*” Bu da ayrı bir soru. Dört tane sorudan bir tanesi. Bundan

* İyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak.

** Âl-i İmrân Sûresi, 104. Ayet meali: “Sizden, hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır.”

sual olunacaksınız. Bunlar kabirde bize tevcih edilecek, belki de cendereye sokacak sualler. Gençliğinizi neyle geçirdiniz? Düşünün bakalım kardeşim. Aranızda gençler de var. Genç olmayanlar da var. Bizim gibi iyicene artık ihtiyarlayanlar da var. Yetmiş altı yaşındayım. Binaenaleyh, sen ne yaptın diyeceksin. Eğer zannımı sorarsan ben iyi yaptım diyorum. Bakalım öyle mi? Acaba defterimde neler yazılı? Çünkü en ufak teferruatına kadar, amel defterine yazılı kardeşim. Sağdaki melekler güzellikleri, soldaki melekler kusurları, günahları yazıp duruyorlar.

Cenâbı Allah ne kadar tolerans sahibi. Ne kadar af tarafını ne kadar güzellikler sunma tarafını tercih ediyor. Bakınız kardeşim, sağdaki melaikeler, güzellikleri yazan melaikeler ne türlü hayır işlediysen ne tür güzellik sunduysan hemen yazıyorlar. Cenâbı Hak meleklerine emretmiş hemen yazın diye. Ama soldaki melekler tehirli (*gecikmeli*) yazıyorlar kardeşim. Acaba tövbe mi eder, acaba vaz mı geçer, acaba nedamet mi duyar, acaba pişman mı olur diye. Bu kadar toleranslı, bu kadar kullarını seviyor.

Cenâbı Hak bizi ıstırap için, elem için azaplara gark etmek için, cehennemlere atmak için yaratmadı. Bizi imtihan diye şu er meydanına yolladı, bize nefisler vermiş, nefisler muarazat (*itiraz*) makamı. O nefisler bizi hem yukarılara götürecek hem okyanusların diplerine götürecek, Allah'ıma sığırım.

Bir platform... Bir merdiven aşağı doğru kurulu, bir merdiven yukarı doğru kurulu. Eğer iyilikler üzere nefsi hizaya getirdiysek, biz nefsi değil nefis bizi taşımaya başladıysa inşallahu Teâlâ kıza söylene bizi yukarılara doğru Hakk'ın rızasına doğru götürecek. Ama farkına varmazsak, gaflet uykularına dalarsak nefsin omuzumuza, arkamıza binmesine müsaade edersek, o nefis bizi okyanusların dibine doğru götürür gider. Bu çok açık, bu aşikâr bir gerçek bu. Nefisler her darbe alıŖta, her tahkir tezyif ediliŖte bir makam alıyorlar. Bakınız tekrar ediyorum. Her taktir ediliŖte değil, her sevgi buluŖta değil, her ŖımartılıŖta değil, her kahir alıŖta, her tahkir tezyif ediliŖte birer makam, birer mertebe alıyorlar. Sonra o kahırlar, o Cenâbı Hakk'ın rızası istikametinde onu terbiye ediŖimiz, hizaya sokuŖumuz, güzelliğe davet ediŖimiz yok mu? O zaman bizi yukarılara değru çıkarıp gidecektir. Allah'ın izniyle tabii.

Makamlar nefislere neden veriliyor? Çünkü nefisler muarazat makamı. O her dayağı yiyište bir makam alıyor. Bizi yukarılara doğru taşıyor. İşte o tahkiri, tezyifi bir nimet sayıyor. Hiçbir varlık tahkir, tezyifi nimet saymaz. Nefis nimet sayıyor. Onu saymamak, onu dikkate almamak, onun sözünü tutmamak, nefis ile hareket etmiyor olmak demek inşaallahu Teâlâ. Nefs-i emmâre, nefis-i levvâme, nefis-i mülhime, nefis-i mutmainne, nefis-i râziye, nefis-i mardiye, nefis-i sâfiye... Yedi tane makam bu. Bu yedisini tamamlayıp gidenler var. Bir adam diyor ki dördüncü makamda yani nefis-i mutmainne de perdeler açılır diyor. Bizim niyetimiz perdelerin açılması değil kardeşim yahu. Bizim böyle bir niyetimiz yok. Ama verilirse kabul ederiz. Başımıza taç ederiz, Allah'ın ikramı deriz, lütfudur, hıfzıdır deriz, baş üstüne deriz alırız gönlümüze koyarız. Yoksa hedefimiz o değildir. Hedefimiz perde açılması olursa şaşarız, süfliyete dalarız, ulviyetten çıkar gideriz. Biz Allah'ın rızasına, Resûlullah Efendimizin şefaatine, O'nun sevdiklerinin himmetlerine talibiz. Güzellikten yanayız Elhamdülillah.

İllaki her ileri dereceye varan, Cenâbı Hakk'ın rızasına yakın kılınan, mutlaka bu dünyadayken makamına mertebesine varır manasına tasavvur etmez. Niceleri var hiçbir şey görmeden, hiçbir şey bilmeden, hiçbir şeylerin farkına varmadan nefislerin en yüksek makamına ermişler. Ondan sonra zaten rızallah geliyor farkında değiller. Çünkü onlar Allah'ın rızasını gözetmişler. Kitaplarda belki de eğer farkına varsalardı makamlarını kaybedeceklerdi, safiyetlerine gölge düşüreceklerdi, süfliyet girecekti, ulviyetler toza toprağa boyanacaktı diyor. Onun için Cenâbı Hak onları hiç farkına varmadan nerelere vardırılmış. Yeni gelenlere kısaca Taptuk Emre ile Yunus'u anlatıverelim.

Yunus ki dergâha eğri odun bile sokmuyor. Yakın çevresinde düzgün odun kalmamış, nerelere kadar gidiyor düz odun bulmak için, benim dergahıma odunun bile eğrisi giremez diyor. Bakmış beklemiş kırk sene... Kimsenin bir şey veresi yok. Yiyor, içiyor, şeyhine hizmet ediyor. Ama bir manevi makam alamadım sanmış dergâhın içerisinde. “Ülen bunun biteceği yok bırakıp gideyim.” demiş. Bırakıp gitmiş. Yolda dağ tepe gezerken iki arkadaşa rastlamış.

- “Arkadaş siz kimsiniz ben filanca filancaym.”

- *“E biz şöyle geziyoruz sen de gelir misin?”* demişler.

- *“Gelirim.”* demiş. Beraber yürümeye başlamışlar. Bir yere gidiyorlar ama gittikleri yer belli değil. Biraz gitmişler, bir tanesi demiş ki;

- *“Hadi bakalım birimiz bir dua etsin de Allah bize sofraya yollasın.”* Öteki bir dua ediyor, hemen üç kişilik bir sofraya bir sofraya geliyor. Yiyorlar içiyorlar. *“Oh be.”* diyor Yunus, *“güzelmiş bu iş”*. Öteki arkadaşına gelince sıra o da duasını yapıyor ama Yunus’un içine kurt düşüyor bu defa;

- *“Eyyvah! Sıra bana geliyor ben ne yapacağım. Kaçayım bari bir mazeret bulayım bunlardan ayrılalım.”* diye düşünürken epey yine yol yürümüşler. Sıra ona gelmiş.

- *“Arkadaş şimdi de sen dua et. Sıra sende. Biz sıramızı savdık, bir de sen dua et.”* demişler.

- *“Ya Rabbi bunlar ne diyorlarsa, kimin hatırı için istiyorlar onların hatırı için bize bir sofraya yolla. Rezil olacağım, yüzlerim kızaracak, mahcup olacağım, aman Ya Rabbi.”* demiş. *“Beni bunların yanında mahcup etme, tezyif etme, yerlere süründürme Ya Rabbi...”*

Ülen üç sofraya birden gelmiş.

- *“Ülen bu ne yahu?”* demişler. *“Bize birer sofraya geldi sen ne diye dua ettin de üç sofraya geldi?”*

- *“Ben dua mua bilmem. Ben ‘Yarabbi bunlar kimin adını ortaya koydularsa, kimin hatırı için sofraya istedilerse onun hatırı için bana da yolla Ya Rabbi’ dedim. Siz kimi dediniz, kimin hatırı için sofraya istediniz?”*

- *“Taptuk Emre’nin yanında Yunus diye birisi var, bir derviş... ‘Onun hatırı için bize bir sofraya yolla Ya Rabbi’ diyoruz.”*

- *“Ne??”* demiş. Bırakmış gitmiş yoluna.

Halbuki onlar melekmiş. Allah mahsustan onun başına yollamış. Yiyorlar, içiyorlar da esasen yiyip içiyor görünüyorlar. Yoksa melekler yemez içmez. Yunus’a onun ne olduğunu anlatmak için gelmişler.

Bırakmış gitmiş doğru dergâha. Tak tak kapıyı çalmış. Hanımanne çıkmış.

- “*Kim o?*”

- “*Yunus... Ben geri döndüm. Aman ben hata yaptım. Şeyhim beni affetsin.*”

Taptuk Emre biliyorsunuz iki gözü görmeyen bir zat idi. Yani dünya gözü görmüyor. Maddi tarafı görmüyor, kalp gözü açık. Nerden nereye, nerden nereye.

- “*Oğlum*” demiş, “*Sabah namazına çıkar şeyhin. Sen kapıya yat, ben onu uğurlamaya çıkarım. Tam çıkarken ayağına sen takılırsın. ‘Bu ne yahu’ der o bana. ‘Efendim Yunus’ derim ben. ‘Kim Yunus?’ derse yandığın gündür. Bir daha buralarda durma artık, kaç. Nereye kendini çarpacaksan çarp. Nerde Allah’tan af dileyeceksen dile. Nerde kendini harcayacaksan harca.*” demiş.

- “*Aman hanım anneciğim deme...*”

- “*Eğer ‘Bizim Yunus mu?’ derse kalk ellerine sarıl.*” demiş.

Taptuk Emre’nin cevabı benim hoşuma gidiyor. Taptuk Emre kapıdan çıkarken Yunus ayağına takılmış;

- “*Hatun bu kim yahu?*” demiş. Sormuş ama bilip durur malum.

- “*Bizim Yunus Efendi bu.*” demiş. “*Kim Yunus yahu?*” dememiş.

- “*Bizim Yunus mu?*” demiş

- “*Ha ya, bizim Yunus.*” demiş.

Yunus hemen kalkmış ellerine sarılıp öpmüş, ayaklarını öpmüş. Taptuk Emre;

- “*Ah be çocuğum.*” demiş. Bu beni işte çok enterese ediyor. “*Ne acele ettin be çocuğum. Ben seni altın kapaklı sahan içinde Rabbime hediye götürecektim. Ama artık faş (açık) oldun, meydana çıktın. O arkadaşların (melekler) senin kim olduğunu anlattılar. Artık sen git falan yere görevlisin, irşada memursun.*” demiş.

Bakınız nerelere varmış Yunus, nerelere varmış ama Allah ona bildirmiyor. Şeyhi de hiç tiyo vermiyor, ipucu vermiyor.

Kardeşlerim, evliyalar, asfiyalar, âbidler, zahidler, mürşitler, efendim hal ehli, keramet ehli, feraset ehli kayıplara medar olur diye kadınların hayızdan kaçtığı gibi kerametten kaçarlardı diyor. Hani kadınlar hayız günlerinde, o muayyen günlerinde sınırlı olurlar, hasta olurlar, çekilmez olurlar, o günleri hiç istemezler, o günlerde huzursuz olurlarmış, hiç çekilmez olurlarmış. İşte kadınların hayız günlerinden kaçtığı gibi evliya, asfiya âbidler, zahidler, kerametten, ferasetten kaçarlardı diyor.

Çorumlu büyüğümüz Hacı Mustafa Efendi mübarek vardı. *“Oğlum benim karşıma benim gönlümden geçeni bilecek mi diye sual ede ede gelmeyin.”* derdi.

Bazı kardeşlerimiz de şöyle mi böyle mi diye soruyorlar. Oğlum bize şu söylendi: *“Bilen söylemez, söyleyen bilmez.”*

Bizde bir şey yok Allah'ın izniyle. Bilen söylemez söyleyen bilmez. Oralara çalım satmaya gelmedik, oralara kendimizi göstermeye, küstahlık yapmaya, oralara şımarmaya gelmedik kardeşim. Allah'a kul olmaya, Resûlullah'a ümmet olmaya, sevdiklerine evlat olmaya geldik. Meselemiz budur bizim. Ferasetler, kerametler, gösterişler, saltanatlar onlar biraz dünyevi işler, biraz sufli işler, biraz insanı kayba götüren, kayba medar olan işler. Biz onlarla iştigal etmeyiz. Haşa, sümme haşa. Bir şey verilirse hay hay kabul ederiz. Ama bir şeyler verilmek meselesi hedefimiz, muradımız değildir. Biz ancak Allah'a kul olmanın yollarını ararız.

Hazreti Musa Turu Sina'ya giderken bir ümmeti;

- *“Ya Musa benim maruzatım var Cenâbı Allah'a arz ediver.”* demiş.

- *“Hay hay.”* demiş Hazreti Musa. Dönüşte o ümmeti bekliyor heyecanlı.

- *“Ya Musa hacetimi Cenâbı Hakka arz ettin mi?”*

- *“Arz ettim.”*

- “Ne dedi?”

- “Söyle o kuluma...”

- “Nee! Bundan sonrasını söyleme artık.”

- “Neden?”

- “Bundan sonrası bana lazım değil artık. O, ne dediyse desin yahu artık. Kulum dedi mi sen bunu duydun mu?”

- “Duydum.”

- “Tamam yahu.” demiş. “Benim aradığım buydu.”

Biz Onun kulluğunu arıyoruz kardeşim. Resûlullah’ın şefaatinin arıyoruz. Yarına Allah erdirdin inşallah. Hulusu kalp, hulusu cenap ile, iman ihlas ile sırât-ı müstâkîm üzere ömürlerimiz olsun. Allah hepimizden razı olsun inşallah.

Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve’s-selâmü aleyke ya seyide’l-evvelîne ve’l-âhirîn, ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi, maliki olan yüce Allah’ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallâhü aleyhi ve sellem) Efendimizin mübarek hatırı için dünyevi uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah’ım. İki cihanda aziz eyleyiver. Allah’ım dünyevi uhrevi saadetler, selametlikler ver. Bizi bize bırakma Allah’ım. Kendi muhafazana, himayene, kendi vikayene, şemsiyene al. Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. Handikaplara düşeriz. Tuzaklara düşer oluruz. Hepimizi aldanmaktan koru Ya Rabbi. Bizi kendine kul eyle, Resûlullah’a ümmet eyle. Sevdiklerine evlat eyle. Bizi boynu bükük, gözü yaşlı, bırakma Ya Rabbim. Bizi bağışlayıver Ya Rabbim.

Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerhlerden, kazalardan belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavî ve arzî felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, elemelerden, kederlerden, bizi muhafaza eyle Ya Rabbim. Kendi hıfzına, kendi himayene al Ya Rabbim. Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, dinimize, diyanetimize,

mukaddesatımıza hâlel verme Ya Rabbim. Zeval verme Ya Rabbim. Bayrağımız yücelerde dalgalsın Ya Rabbim. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim topraklarımızda gözü olanlara da kuvvet ve fırsat ve imkân verme Ya Rabbim. Bizi -inşallahu Teâlâ- güzelliklere erdir, bizi sevdiğin kullar listesine al. Sevdiğin kullar hatırı için, biz de sevdiklerinin listesinde olalım Ya Rabbim.

Ebedi hayatta -inşallahu Teâlâ- cennet cemalle müjdelenen kullar listesine bizi de al Ya Rabbim. Uzun, nezih, mümtaz, müzeyyen ömürlerimiz olsun inşallah. Ve -inşallahu Teâlâ- Resûlullah'ın sancağı altı mekânımız olsun. Ondan sonra cennet cemalle müşerref olan kullar listesinde isimlerimiz olsun inşallah. Ve sana kul olalım. Resûlullah'a ümmet olan kullar muvacehesinde, orada da sarılalım sarmaşalım. İnşallah orada da kenetlenelim, kucaklaşalım. Bu imkanları bize ver Allah'ım. (*Âmin*).

El Fatiha maassalavat

23) 25.02.2011 tarihli sohbet*

(Kanaat, aç gözlülük, Allah'ın kuluna ikramı, sabırlı olma ve sadakanın önemine dairdir)

Bismillâhirrahmânirrahîm,

Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Cumalarımız mübarek olsun cümleten. Cumalarınız bayram olsun, mübarek olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi, in'âm ve ihsanı cümlemizin üzerine olsun inşaallah.

Kardeşlerim, helal ile haramın çizgisi çok ince. İşler bizim sandığımız gibi değil. Kaptığımız kâr değil. Bilhassa haram, helal meselesi. Resûlullah "*Haramın ve helalin çizgisi bellidir.*" buyuruyor**. Bunu her zaman söylüyorum. Ben yaşlı bir insanım. Yarın ölüğ giderim ama siz bunu bilhassa şiar (yol) edininiz. Bir abimiz vardı illaki doğruluk ve dürüstlükten, helal rızıktan bahsediyordu, bunları tavsiye ediyordu diye anarsınız inşaallah.

Üzerinde dura dura söylüyorum; illaki helal rızık kardeşim. Bizim baş prensibimiz, güzel ahlâk sahibi olmaktır. Güzel ahlâkı da helâl lokma yemek tanzim ediyor. Helal lokma -inşallahu teâlâ- güzel ahlâkın da davetçisi oluyor, Allah'a sığırım.

Bir de kanaat kardeşlerim. En büyük zenginliktir. İhtiras ve bitmek tükenmek bilmez çekememezlik yani haset en zor tedavi edilen hastalıkların içindedir. Hasete düşmeyelim kardeşlerim. Herkesin elindeki kendi nasibidir, kimseleri kıskanmayalım kardeşlerim. Allah'ın rızası olmadan onu eline geçiremez. Ayıca saadetli, selametli uzun yıllar Allah'ın rızası istikametinde olunursa vücut bulabilir. Adamın milyarları

* Sohbetin videosu şu linkten izlenebilir: https://youtu.be/C_BZDjYV1yA

** Benzer yönde bir hadisi şerif şöyledir: "*Helâl bellidir; haram da bellidir. İkisinin arasında ise birtakım şüpheli şeyler vardır ki insanların çoğu bunları bilmezler. Kim şüpheli şeylerden sakınırsa, dinini ve ırzını (namus ve haysiyetini) korumuş olur. Kim de şüpheli şeylere düşerse, harama düşmüş olur...*" (Müslim, Müsâkât, 107).

vardır ama geceleri rahat yatamaz. Şunda şu alacağı, bunda bu borcu... Uykular haram olur kendisine. Ama adam yevmiyeye gidiyordur da kanaat üzere beş kuruş alıyordur. Çocuğuyla çoluğuyla saadetli mutlu huzurlu bahtiyar ömürleri vardır, elhamdülillah.

Kaç defadır söylüyorum, kanaat çok önemli. Resûlullah sallallâhü aleyhi vesellem Efendimize Sahâbe-i Kirâm'dan bir zat geliyor *“Aman ya Resûlullah, benim maaşım bana yetmiyor biraz darlık içerisinde yaşıyorum dua eder misiniz?”* diyor. Resûlullah soruyor bakınız çok ibretamiz. Hayatının bütün noktaları, bütün bölümleri bize büyük ibret, büyük örnek olan Resûlullah sallallâhü aleyhi vesellem bakın ne diyor.

- *“Sen ne iş yapasın?”*

- *“Yevmiyeye giderim.”* diyor sahâbe.

- *“Ne alırsın?”*

- *“Yevmiye üç akçe alırım ya Resûlullah.”*

- *“İki akçe alacaksın.”* diyor.

- *“Aman ya Resûlullah ben üç akçe alırım yetmeyip durur iki akçeyi nasıl yetireyim?”*

- *“Soruyorsun cevap veriyorum. Ağzımdan çıkanı iyi dinle. İki akçe alacaksın bundan sonra.”* diyor.

O sahâbi efendimiz başlıyor iki akçe almaya. Azıcık rahatlıyor, biraz durumu genişliyor. Bütçesi biraz daha elverişli hale geliyor. Bir süre sonra yine gidiyor Resûlullah'a

- *“Efendim dediğiniz gibi yaptım. Biraz genişledi rızkım ama tam değil.”*

- *“O zaman bir buçuk akçe alacaksın.”* diyor.

- *“Aman ya Resûlullah, sen azalttıkça ben sıkılmaya başladım.”*

- *“Yook, azalttıkça sevin. Çünkü sen hak ettiğin kadar almıyorsun hak ettiğinden fazlasını alıyorsun.”* diyor.

Sahâbi efendimiz bir buçuk akçe almaya başlıyor, daha bir rahatlıyor daha bir rahatlıyor. Yeniden ziyarete geliyor.

- *“Ya Resûlullah senin dediğin gibi yaptım ama bu ters orantılı gibi bir şey geldi bana. Bu nasıl oldu? Ben çok çok olsun istiyordum. Az az oldu ama bereketlendi. Çocuğum çoluğumun ihtiyaçları daha güzel karşılanmaya başladı. Bu ne hikmet?”*

- *“Oğlum Allah’ın yardımı yoktu. Hak etmediğin şekilde alıyordun hak etmediğin şeyi alıyordun. Şimdi bak hak ettiğini alıyorsun, o bir buçuk demek bir buçuk akçelikmiş senin işin demek. Gördüğün iş bir buçuk akçelikmiş.”*

Elindekine razı olmak, kanaat çok güzel bir şey kardeşim. Ama bu atalet, meskenet (*miskinlik*), durgunluk, tembellik manasında değil. Sen bütün gün çalışmaya devam edeceksin ancak akabinde elindekiyle yetineceksin. *“Benim nasibim bu kadar, benim rızıkım bu kadarmış.”* diyeceksin. Yalnız rızık bakımından değil, topyekûn genel imkanlar bakımından rıza üzere olalım kardeşim. Sen elindekine razı olmakla mükellefsin. Sana veren Hasan Ağa, Hüseyin Ağa değil. Kulların elleri aradaki esbab-ı mucibe, sebep, vesile. Asıl veren Allah’tır. İtiraz edince senin de asıl itirazın Allah’a oluyor. Allah korusun.

Biz kanaat ehli olmakla mükellefiz kardeşim. Az kazanırız, çok kazanırız fakat ihtirasa düşmeyiz. İhtiras bitmek tükenmek bilmez. Dünya insanın ihtiyacını karşılar fakat ihtirasını karşılamaz. Bakınız ihtiyacımızı karşılar, ihtirasımızı karşılamaz.

Bir de dediğim gibi haset. Başkalarının elindekine göz dikmek... Ne diye yahu? Sen elindekiyle yetinmiş olsan, elindekinin şükürünü eda ediyor olsan, hamdini eda ediyor olsan, Allah senin nimetini mutlaka bol bol verecek ve sana kanaat ihsan ve ikram ederek kanaat ehli kılacak seni. Kanaat etmiyorsan eğer, o senin huzursuzluğun, o senin iman zayıflığıdır. Allah’a tevekkül ve teslimiyetinin en alt seviyede oluşudur. Allah’a dayanıyorsak, Allah’a güveniyorsak sen ne aç kalacaksın ne açlıkta kalacaksın.

Ha, şimdi bir de sevilmelik kullar listesi var. Bunlar hep bilmemiz gereken şeyler kardeşim. Ben böyle çok şikayetler alıyorum

bütün Anadolu'dan, bilhassa kadın milletinden. Yapmayalım kardeşim. Allah sevmediği kuluna evvela evini beğendirmes, sonra eşini beğendirmes, sonra aşını beğendirmes. Allah korusun. Bunlar hep tecrübe edilmiş şeyler yahu. Senin neyine yani? Şurada üç günlük ömrün içerisinde evini beğenmezsin, eşini beğenmezsin, aşını beğenmezsin. Sen ne kadar kalacağını sanıyorsun yahu? Sen evvela elindekine bir hamd et, şükret. Elindekinin şükrünü, hamdini, teşekkürünü eda et Allah'a.

Hangi fakirlik içerisinde olursan ol. Allah fakire fakirliği verir, ama onun ıstırabını, elemi, kederini vermez. Allah fakire fakirliği verir, ama onun elemi, kederini ıstırabını vermez. O mutludur, bahtiyardır. Çoluğuyla çocuğuyla günler belki bal börek değildir ama bal börek gibi gelir ona. Çünkü helal kazanmıştır. Allah onun hayatına tat vermiştir. Onu eviyle, eşiyle, işiyle, aşıyla, kasası kesesiyle, mutlu kılmıştır. Onlar artık evde mutludurlar. Çoluğuyla, çocuğuyla oynasırken mutludur. Filan zenginin malına mülküne, lüks hayatına, saadetine göz dikmez. Bunları mutlaka düşünelim, mutlaka hemhal olalım. Bu düşüncelerle Allahımıza şükredelim teşekkür edelim. İnşallahu Teâlâ.

Hangi amelimize karşılık bir elimiz yağda bir elimiz balda olacak? Hangi amelimize karşılık yahu? Zaten bir eli yağda, bir eli balda olanların hesabıyla kümes gibi bir yerde yaşayanların hesabı bir değil kardeşim. Çok para kazanmanın çok hesabı var, çok ağır hesabı var. Onun nereden geldiğini nereye gittiğini hesap edeceğimiz evvela. Nasıl kazandığını hesap edeceğiz evvela. O kazandığının hakkını veriyor musun? Evvela onun bilincine varacağız. O kazancın hakkını veriyor musun? Zekâtını veriyor musun? Sadakasını veriyor musun? Din kardeşlerine yardım ediyor musun? İane, iâşe noktasında elin açık mı? Çünkü bir hadisi şerif var "Hasis insan, yani pinti insan cennete zor girer." diyor.*

* Benzer yönde bir hadis şöyledir: "Cömert, Allah'a yakın, cennete yakın, insanlara yakın, ama cehennemden uzaktır. Cimri ise Allah'tan uzak, cennetten uzak, insanlardan uzak, ama cehenneme yakındır. Cömert cahil, Yüce Allah katında cimri âbiddeden daha sevimlidir (Tirmizî, Birr, 40)." Bir başka hadis şöyledir: "Bozguncu, cimri ve yaptığı iyiliği başa kakan kimse cennete giremez (Tirmizî, Birr, 41)."

Bakınız ameli ne olursa olsun pinti insan, hasis insan cennete zor girer diyor. Burada elindekini saç savur demek istemiyor ama sıkma diyor yani. Sana müracaat edeni kolay geri çevirme diyor. Orada bile diyor ki; mesela evine gelip senden yardım dileyen insan at üstünde bile gelse boş çevirme diyor. At üstünde bile gelse diyor bakınız. Tabii at üstünde gelen adam fakir değildir artık, at üstünde gelen insan dilenci değildir artık ancak isteyen boş çevirme diyor.

Biz bunları yaşadık kardeşlerim. Geçenlerde gene bunu anlattım. 10-15 sene evvel, belki 20 sene evveldi. Sabah namazından çıktım dükkânı açtım. Ben kırk sene kırk beş sene sabah namazından sonra evime girmedim kardeşlerim. Sabah kahvaltısı yapmadım. Sabah kahvaltısız çıkmadım ama hâlâ öyle yaparım kendimden bahsetmek değil niyetim. Kırk sene, kırk üç sene sabah namazından sonra eve girmezdim. Namazdan çıktım işime, namazdan çıktım işime. Öyle geldi bizim işimiz, alışkanlığımız. Neyse, sabah namazından çıktım dükkânı açtım. Azıcık temizlik yapıyorum azıcık dükkânı düzene koyuyorum. Memleketin çok tanınmış bir insanı geldi. Allah'ın huzurunda konuşuyorum bakınız. Memlekette çok tanınan bir insan, Allah şahittir. Arabasıyla geldi.

- *"Yahu Kâmil senden bir şey dilemeye geldim ben."* dedi.

- *"Ülen hayırdır abi?"* bizden büyük yaşı. İçtimai mevkii var. Memleketin tanınmış bir insanı, vallahi kime sorsan bilir. Şimdi öldüler gittiler. Zengin bir abimizdi. Koca bir müessesenin sahibiydi. Neyse,

- *"Hayrola abi yahu?"* dedim ben.

- *"Ya sorma. Ben azıcık müteessir (üzüntülü) haldeyim."* dedi. Akşam geç vakit evine yatılı misafir gelmiş. Sabahleyin kalkmışlar evdeki hanımı *"Yahu misafire sabah kahvaltısında ikram edecek pek bir şey yok. Azıcık çarşıdan bir şeyler al gel yedirelim."* demiş. Mesela affedersin tak tak gibi, bir şeyler gibi. *"İyi."* demiş bu çarşıya çıkmış ama yemini billah ediyor, cebimde sigara parası bile yok diyor. Koca bir müessesenin sahibi bu. Düşmez kalkmaz bir Allah.

- *"Abi sen benle dalga mı geçiyorsun?"* dedim. *"Ülen ben darda olsam senin kapına ben koşacağım. Sen neler diyorsun yahu?"* Affedersiniz çıkardım o gün için ne lazımsa verdim.

Ben ayıplamadım. Haşa sümme haşa. “*Abi özür dilerim yahu*” dedim kapılara kadar yolladım. “*Allah işini rast götürsün, Allah cebine sofrana bereket versin. Sen o misafirini ağırlamanın ihtiyacı içerisinde, sevinci içerisinde, iki belirsiz şeyin içerisinde. Tabii ki Allah sana yardım edecektir. Bir daha işin düşerse görmeye hazırım. Düşmesin zaten.*” dedim ben. Ona dışarıdan bakan “milyoner bir insan bu” der. Ama cebinde o gün misafire kahvaltı götürecek para yok.

Parayı hemen ertesi gün akşam dükkanında çalışan çocukla yollamış. Binaenaleyh düşmez kalkmaz bir Allah. Adamın malı bol, rafları top top manifatura dolu. Ama cebinde parası yok. İnsanlık hali. Hani bazı zaman derler ya “altın kapı gümüş kapıya muhtaç olur.” diye, işte bu.

Allah bazen kendi kendine ikram ediyor, ihsan ediyor kardeşlerim. Geçenlerde anlattım mı bilmem. Bizim han kahvemiz vardı. Orda arkadaşlarla oturur kalkardık. Esnaf kahvesi. Otel diye geçiyor ama han. Eski, püskü, efendim fakirhane bir yer. Birkaç arkadaş gece on ikide orayı kapattık. Hadi şuradan tatlıcı Osman Efendi’ye gidelim dedik. O zaman babaları sağdı Osman Efendi’nin. Şimdi de Osman Efendi diye geçiyor o tatlıcı. Tireliler bilirler. Tabii şimdiki gibi değildi. Onun öteside Tire Oteli vardı. Ege Oteli’nin altında da meyveci, sebzececi vardı. Hepsi kapanmış, gece on iki. İn cin top atıyor oralarda. Birkaç arkadaş gidiyoruz. Ben ikram edeceğim diye geçti, konuşuldu. Giderken baktım cebimde para yok. “Eyvah!” dedim. Pantolon değiştirmiştim, para öteki pantolonda kalmış. Biz yarın verelim demeye alışmamışız. İnsanlık hali bu denilebilir, söylenebilir ama alışmamışız. Birer muhallebi yiyeceğiz alt tarafı. 20 kuruş mu 25 beş kuruş mu ne. “Ülen ne yapacağım” diye sıkıntı bastı beni. Abiciğim kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş derler ya, Ege Otelinin köşesinden bir arkadaş çıktı geldi. O esnada arkadaşlar tatlıcıya girmişlerdi tam. Bir adam çıktı geldi. Adamı tanımıyorum.

- “*Kâmil Efendi bir dakika.*” dedi bana. Böyle tam tatlıcı Osman Efendi’nin kapısında denk geldik, birleştik. Bir baktım elinde bir şey var. Baktım on lira.

- “*Al, ben senden sonra alırım.*” dedi.

Allah şahittir, ülen bana dünyayı bağışlamışlar gibi oldu. Dünyayı bağışlamışlar gibi oldu. Allah yetişiyor bak. Çünkü ben orda Allah rızası için ikram edeceğim ama o günde cebimde yok işte. İki buçuk lirayla bilemedin beş lirayla bitecek iş. Beş lira bile tutmaz. İki buçuk lira ile bitecek iş. E yok ama. Para öteki pantolonda kalmış. Adam gecenin on ikisinde elime tutuşuverdi. Ben bunu senden sonra alırım dedi. İyi abi falan dedim şöyle yüzüne falan baktım.

- *“Geç geç misafirler bekliyor.”* dedi.

Böyle bir şey de olabiliyor yani. Bir de Allah kendi kendine ihsan ediyor kardeşlerim. Allah’a havale etmek güzel bir şey. Allah ile olmak, Allah’ın rızasını tahsil etmek güzel bir şey. Ben de onu tahsil etmiş değilim. Tahsil etmeye çalışmak, O’ndan yardım dilemek güzel bir şey. Kapı yüce kapı, O’na dayanmaktan, O’na güvenmekten başka çaremiz yok kardeşlerim.

Aradaki Allah. O, vermek isterse istemek verir. Dua edeceğiz. Biz “ben istedim de oldu” zannedeceğiz halbuki kendi istedi diye oluyor. Ama biz dua etmeye devam edeceğiz. Allah’ın kapısında dilenmeye devam edeceğiz. Ve dediğimiz gibi işte, kapımıza gelen at üstünde bile olsa sadaka vermek gerekiyor.

Size o manifaturacı abimizi neden anlattım. Yirmi otuz senelik bir mesele. Ta o zamanlar da arabası olan birisiydi. O zamanlar taksisi olan mı var memlekette yahu, çok sayılı, arabası olan insan çok nadide kardeşim. O abimiz arabası olan birisiydi ama cebinde o gün için bir misafire ikram edecek parası yok. Gitse hangi kebabçıya, hangi lokantacıya gitse sonra veririm dese mesele olmayacak ama o yüzde bir adam değil. Bizimle selamı sabahı olan, bizimle samimiyeti olan bir insan. “Onlara diyeceğime Kâmil’e derim” diye düşünmüş. Geldi verdik gitti. Düşmez kalkmaz bir Allah.

Bazen bunun tersi de oluyor. Birkaç sene evvel birisi müracaat etti bize. Yine böyle zenginlerden.

- *“Azıcık bize dua et, azıcık zorluk var.”* dedi.

- *“Yahu senin kadronda on kişi çalışıyor. Nasıl oluyor sende bu darlık bu zorluk?”*

- *“Maaşlarını zor çıkarıyorum.”* dedi.

- *“Oğlum, kardeşim sen kaç reyon sahibi insansın. Reyonun birini iptal ediver kardeşim. Çocuk reyonu, kadın reyonu, yetişkin reyonu, kumaş reyonu, şu reyonu, bu reyonu... Birini iptal ediver. Diğerlerinin yükünü alsın o kapattığın bir reyon.”* dedim.

- *“İşte şöyle, böyle.”*

- *“Dua edivereyim”* dedim amma *“Sen illaki benim saltanatım devam etsin, hem bir elimiz yağda, bir elimiz balda olsun hem cenneti bulalım diyorsun. İnsan fevkalade hallerde biraz fedakâr olması lazım.”* dedim.

Binaenaleyh, aç gözlülük yapmayalım. İhtirasa düşmeyelim. Ve dediğim gibi işte, size birisi müracaat ettiği zaman ağız burun kıvrımayınız. Mümkün olduğu kadar, az veya çok demeyiniz. Yani ikram ile, ihsan ile muamele ediniz inşallah.

Bakınız İbrahim aleyhisselâm’a birisi geldi. Hazreti Musa diyen de var, Hazreti İbrahim diyen de var. İkisi de olsa ikisi de peygamber. Bakınız çok ibretamiz şeyler. Ben bundan çok etkileniyorum doğrusu. Gelen kişi Mecusi’ymiş.

- *“Benim karnımı doyur ya Halil İbrahim”* demiş.

- *“Benim dinime girersen doyururum.”* demiş İbrahim aleyhisselâm da. İbrahim aleyhisselâm misafirsiz sofraya oturmayan bir insan.

- *“Benim dinime girersen karnını doyururum.”* demiş.

- *“Yok ya bir karın tokluğuna çocukluğumdan beri inandığım şeyleri mi değiştireceğim ben yahu.”* demiş. Bırakmış gitmiş adam. Hemen Cebrail aleyhisselâm gelmiş.

- *“Ya İbrahim Cenâbı Hakk’ın selamı var. Diyor ki: Benim misafirimi reddettin. Eğer ondan özür dilemezsen peygamberliğin elden gidiyor!”*

İbrahim aleyhisselâm telaşa düşmüş, eyvah ne yaptım ben diye. Ama bu esnada adam epey arayı açmış. Aralanmış (*uzaklaşmış*) epey. Koşmuş, yanına varmış;

- *“Aman Efendim, karnını doyuracağım.”*

- *“Doyurursun ama ben artık senin evine gitmem, geçti o.”* demiş adam.

- *“Yahu ne olursun gel ‘eh’ de. Ben bir hata ettim beni bağışla.”*

- *“Ederim ama bir şartla.”*

- *“Nedir şartın?”*

- *“Beni arkana bindirip evine götürürsen seninle gelirim.”* demiş.

Peygamber bu.

- *“Hay hay gel arkama bin.”* demiş.

Epey aralı yol. Kan ter içerisinde koca adamı evine kadar getirip gelmiş. Başka türlü Allah’ın nazarından düşecek. Adama ikram etmiş, ihsan etmiş, hıfz etmiş. Ondan sonra artık affa lütfâ medar olacağını anlamış,

- *“Gel kardeşim sarılalım sarmaşalım, ben senden özür dilemiş olayım. Gel beni bağışla, Allah’ın katında şahidim ol. Senin karnını Allah rızası için doyurduğumu bir kere ikrar ediver.”* falan demiş. Adamın ağzından o lafı da almış. Helalleşmişler bırakmış gitmiş.

Kardeşim ikram etmek hep karşıdan teşekkür almayla, şükran borcuyla, hep böyle candan ciğerden şükranlarla değil kardeşim.

Başka bir hadise aklıma geliyor şimdi. Biz ne kadar gaflet içindeyiz bakınız. Adamın biri kervansaray işletiyormuş. Birisi gelmiş, girmiş içeriye.

- *“Yemek olarak neyiniz var?”* demiş.

- *“Çorba var, et var, kebab var, sulu yemek var.”* demişler oradaki işçiler, çalışanlar, garsonlar.

- *“Getirin bir tanesine bakalım.”* demiş. Getirmişler. Bir kaşık almış

- *“Hadi len böyle çorba mı olur? Böyle et mi olur? Alın bu çorbayı burdan.”* demiş. Almışlar ama sıkılmışlar tabii.

- *“Başka bir şey getirin.”* demiş. Başka bir şey getirmişler. Mesela et yemeği getirmişler diyelim. Bir kaşık almış

- *“Hadi ülen, sizin aşçınızın hiç mi kabiliyeti yokmuş. Bu nasıl yemek? Nasıl et yemeği? Ben ondan daha güzel yaparım.”* demiş.

Orda çalışan arkadaşlar iyice kurulmuşlar. Bu defa pilav getirmişler mesela. Ondan da bir kaşık almış, bir kusur bulmuş. Şunu getir bunu getir. Çalışanlar artık patrona gitmişler;

- *“Patron eğer müsaade edersen biz bunu yaka paça ıslatacağız. Bu bizi fena halde hırpaladı. Bizi fena halde kurdu. Biz bunu döveceğiz.”* demişler.

- *“Yook...”* demiş patron. *“Durun bakalım acele etmeyin. Siz çekilin azcık ben hizmet edeyim bakalım o adam, nasıl bir adam.”* Patron gitmiş. Adam, patrona;

- *“Sen kimsin yahu?”* demiş.

- *“Ben buranın patronuyum. Sana artık işçi gibi ben hizmet edeceğim. Sana ne getireyim?”* demiş.

- *“Ne varsa onu getir. Çeşit çeşit getirdiler beş para etmez.”* demiş.

Mutfaktaki hazır yemekler bittiği için hemen bir salata yaptırmış. Onu götürmüş adama. Adam tadına bakmış;

- *“Ulen salatanız da beş para etmez sizin, gelmez olaydım buraya. Kervansaray diye açmışınız fakirhane bile değil. Yolcuları güya memnun edeceksiniz. Ulen, yiyecek lokmanız yokmuş sizin?”* demiş. Tahkir tezyif etmiş. *“Benden eyvallah.”* demiş. Bırakmış gitmiş oradan.

Patron şaşırmış kalmış ama patron akil insan. Garsonlar konuşmuşlar.

- *“Efendim, arkasından koşup tutacağız biz bunu.”*

- *“Ah be çocuklar, kapıyı açın da bakın bakalım kimse var mı? Tutarsanız dövmemelik yapmayın. Ağam paşam diyen misafiri herkes ağırlar. Böyle tahkir, tezyif eden adama hulus-i cenap ile, hulus-i kalp ile buyur etmek, iltifat etmek, ikramda bulunmak er yiğidin harcı.”* demiş. Er olan yiğitlerin harcı. *“Bakın bakalım arkasından Hızır aleyhisselâm idi o.”* demiş.

Arkasından bakmışlar kimsecikler yok. Patron orda kazanmış işte.

- *“Patron sen çaldın düdüğü. Biz zayıfmışız, küçükmüşüz.”* demişler.

Kapımıza geleni geri çevirmeyelim kardeşim. Bakınız “at üstünde bile gelse” diyor. At üstündeki adama sadaka mı verilir yahu? At üstünde bile gelse aman geri çevirmeyin. Mümkünse bir tanecik hurma, bir tanecik kuru soğan, bir dilimcik kuru ekmek veriverin. En azından geri çevirmiş olmazsınız. Tahkir tezyif etmiş olmazsınız. Onu rencide etmiş olmazsınız. Çevirmeyelim kardeşlerim. Bu uğurda çok misaller var. Binaenaleyh, ikram ile ihsan ile mükellefiz kardeşlerim. Rabbimin ikramına, ihsanına teşekkürle mükellefiz kardeşlerim. Teşekkür borçluyuz kardeşim. O rızığımızı vermek için bizden hiç teşekkür beklemiyor.

Cenâbı Hak İbrahim aleyhisselâm’a öyle demişti;

- *“Senin yemek vermediğin bu Mecusi adam bu kadar yıl bana isyan etti, bir defa teşekkür etmedi, nimet verensin demedi ben hiçbir zaman onun rızığını kesmedim. Sen demiş bir öğün yemek yedirmekle dinin mi değiştireceksin adamın?”* demiş.

Binaenaleyh, karşılığında bir şey beklemeyelim. Bizim kapımıza kadar gelmiş. O kapılar Hakk’ın kapısı diye geliniyor. O kapılar inşallah boş çevrilen kapılar muvacehesine girmesin kardeşim. Az çok bir damla bir şey ikram edelim, ihsan edelim inşallah. Düşmez kalkmaz bir Allah. Fakat vermek murad edelim ikram etmek murad edelim.

Şair Nabi “Sakin terk-i edepten” na‘t-ı şerifini yazan şairdir.* Bir gün evden çıkmış köşeyi dönmüş bir fakir el açmış.

- *“Ya Nabi bana biraz yardımda bulun.”* demiş.

Ceplerini aranı veriyor, bir kuruş yok. Adam da çekmiyor elini. O elini çekmedikçe bu sıkılmış, sinirlenmiş, bozulmuş, telaşa düşmüş.

- *“Yahu kardeşim görüyorsun yok. Olsaydı verecektim.”* demiş. Adam sıkılmış sinirlenmiş bırakmış gitmiş. O zaman Şair Nabi hemen secdeye varmış.

- *“Ya Rabbi halimi görüyorsun. Veriversen ne olurdu? Cebimde para olsaydı, ikram edecek bir şey olsaydı da ben bu adamı geri çevirmesen olmaz mıydı Ya Rabbi?”* demiş. Biraz sitem etmiş, biraz serzenişte bulunmuş. O zaman hâtiften bir nida Şair Nabi’nin kulağına davul gibi çalınmış: Bakınız çok ibretimiz burası.

- *“Ya Nabi! Dua et ki şefkatin ve merhametin var, paran yok. Ya tersi olsaydı? Paran olup da şefkatin ve merhametin olmasaydı? O zaman halin hal-i pürmelâl olurdu.”*

Allah korusun. Vermek gibisi yok kardeşlerim. Veren el alan elden üstün. Veren el alan elden her zaman daha kıymetlidir. Kur’an’la sabit, ayetle sabit.

Bir de bilelim ki bir isteyen var bir istemeyen var. Bizim bir kardeşimiz vardı, ağabeyimiz. Babamın ayarındaydı yaşı. Bizim oraya gelir giderdi. Bizim orası esnaf kahvesiydi. Ben de hanın ağzında bakkal dükkânı var onu işletiyordum. O zamanlarda 100 gramlık tekel çayı var. Tekelden çıkmış çay. Başka ölçüsü, başka satışı arz edilmiş şekli yok. 100 gramlık tekel çay var başka çay yok. Adam gelir şimdi bayağı giyimli kuşamlı bir adam. Hâlâ yüreklerim sızlıyor vallahi. Hâlâ içim sızlıyor. Gelir bana;

- *“250 gram şeker çekiver.”* der. Çekiveririm.

- *“Yarım paket çay”* der.

* Sayfa 207’deki dipnota bakınız.

Ben kendi kendime “*Yahu zaten 100 gram çay. Zaten tek tip çay. Paran yoksa sonra ver.*” derdim. Ama ona bir şey demiyorum. Babamın aziz bir ahababı. O 100 gram paketi gayri ben bölüp terazinin gözündeki tam ortasını bulacağım diye efor sarf ediyorum. Sinir olurum kendi kendime. Azıcık muakkiplik (*takipçilik*) yapıyordu o. Tapu takibi falan yapıyor. Ben de bol para kazanıyor zannediyorum. Allah gani gani rahmet eylesin. Yeri yurdu cennet olsun inşallah. Ülen sonra öğrendim ki meğerse çok müzâyaka halindeymiş. Darlık halindeymiş. Ondan sonra öğrendim amma iş işten geçti. Hâlâ yüreklerim yanıyor. Ne kadar sinir oluyordum ne kadar kızılıyordum bir paket almıyor bir kilo şeker almıyor; 250 gr şeker, yarım paket çay alıyor diye. Onu da yani ne kadar idareli kullanıyorlarmış. Her gelen misafire çay yapmazlarmış, sonradan öğrendim. Öğrendim amma iş işten geçti.

Binaenaleyh, aman kardeşlerim şefkatimizi merhametimizi ayakta tutalım. Şefkatsiz merhametsiz kalmayalım inşallah. “Merhamet edene merhamet edilir.” diyor kitaplar*. Rabbimden merhamet istiyorsak, şefkat ve merhamet bekliyorsak, şefkat ve merhametle muamele edelim kardeşlerimize, komşularımıza, yakınlarımıza, yakın çevremize. Güzellikler sunalım kardeşlerim.

Resûlullah’a (sallallâhü aleyhi vesellem) birisi geliyor.

- “*Ya Resûlullah, benim mali durumum hiç iyi değil. Sen geleni boş çevirmeyin diye emrediyorsun. Benim verecek bir şeyim yok ki.*” diyor.

- “*Bir hurman da mı yok?*” diyor Resûlullah sallallâhü aleyhi vesellem.

- “*Yok ya Resûlullah.*” diyor.

- “*O zaman sen ne yap biliyor musun?*”

- “*Buyur ya Resûlullah*”

* Benzer yönde bir hadis meali şöyledir: “Allah, merhametli olanlara rahmetle muamele eder. Öyleyse, sizler yeryüzündekilere karşı merhametli olun ki, semada bulunanlar da size rahmet etsinler.” (Ebû Dâvûd, Edeb 58; Tirmizî, Birr 16).

- “*Gelene gidene tebessümle cevap ver, gelene gidene tebessümle konuş, senin için en güzel sadaka budur.*” diyor.

O bile sadaka. Sen fakirsin diye, sen de bir şey yok diye seni münezzeh kılmıyor. Seni müstağni kılmıyor. Seni de mükellef kılıyor. Senin madem paran yok senin sadakan budur. Güler yüz tatlı dil sadaka yerine geçecek. İane, iaşe, yerine geçecek. Bunun bilincinde hareket edelim inşallah. Şefkat merhamet en güzel şey. Güzel ahlâkın umdelerinden. Resûlullah “*Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.*” diyor ya hani*. Güzel ahlâkın umdelerinden, en önemlilerinden bir tanesi şefkat ve merhamet. Sonra sahavet, sonra tevazu. Hep bunlar böyle güzel ahlâkın umdeleri. Biz de inşallah bu güzel ahlâkı kendimize mal edenlerden olalım inşallah. Allah hepinizden razı olsun inşallah.

Es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Resûlullah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Habiballah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya Nebiyallah, es-salâtü ve 's-selâmü aleyke ya seyyide'l-evvelîne ve 'l-âhirîn, ve 'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, maliki, hâliki yüce Allah. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallahu teâlâ aleyhi vesellem Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatırları için dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı hibe eyle Allah'ım. Cebimize, hanemize, Halil İbrahim bereketi ver Allah'ım. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selîm, ihlas, huzur ve sağlık ve selamet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve saadetler ve selâmetler ver Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza, mukaddesatımıza, dinimize, -inşallahu teâlâ- en güzel şeylerimize hâlel getirme, zeval getirme Ya Rabbi. Bayrağımız yücelerde dalgalansın Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim topraklarımızda gözü olanlara da fırsat, imkân, güç verme Ya Rabbi.

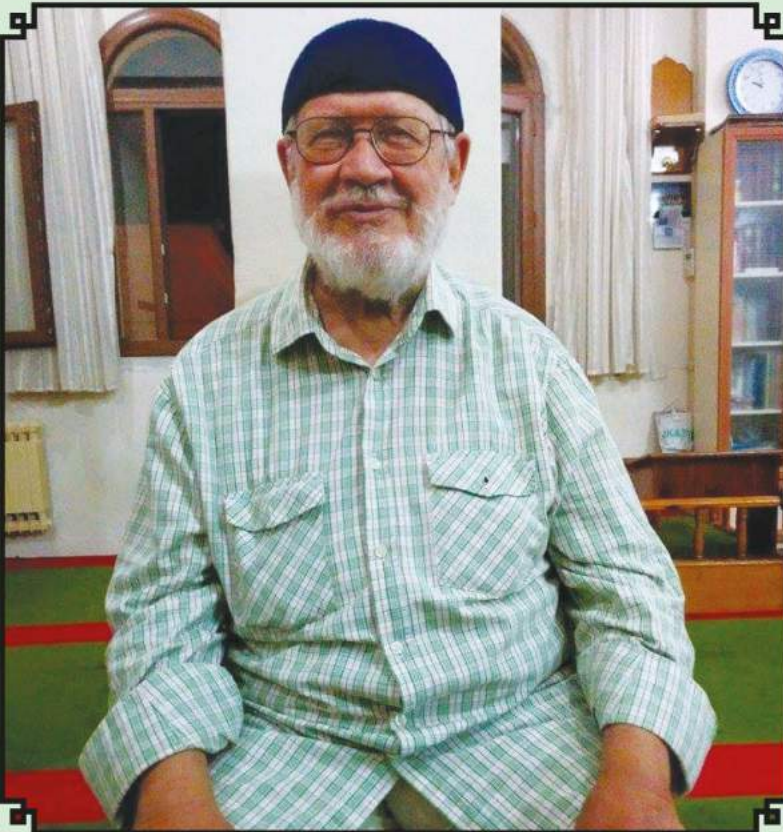
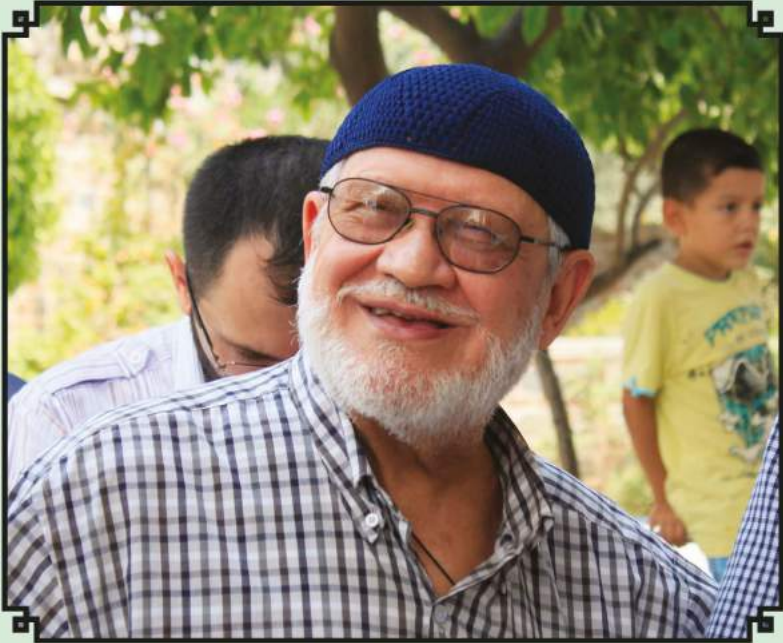
İNŞALLAHU TEÂLÂ AKİBET HALİMİZİ HAYIR EYLE YA RABBİM. SİRÂT-İ MÜSTÂKİM ÜZERE, ALLAH'IM SEVDİĞİ YOLDA, MÜMTAZ, NEZİH, MÜZEYYEN,

* **Muvatta**, Husnû'l Halk, 8; **Müsned**, 2/381.

uzun, müreffeh ömürler ver Ya Rabbi. Akıbet halimizi Resûlullah'ın sancağı altında toplanmak nasip eyle. O sancağın, o yüce sancağın altı bizim mekânımız olsun Ya Rabbi. Ondan sonra da -inşallahu Teâlâ-cennet cemal ile müşerref olunan kullar listesine bizi de alıver Ya Rabbim. Bizi bağışla Ya Rabbim. Bizi bağışlamazsan hâl-i pürmelâl oluruz. Bizi o hâl-i pürmelâle düşürme Ya Rabbim. İkrâm eyle, ihsan eyle, lütfeyle, hidayet eyle Ya Rabbim. Dualarımızı kabul eyle Ya Rabbim. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışla Ya Rabbim. Burada bulunan bütün din kardeşlerimizi veya herhangi bir sebepten dışarıda olan kardeşlerimizi veya dünya çapında bütün din kardeşlerimizi saadetlere selametselere erdir Ya Rabbim. Komşularımızda rahatsızlıklar var Ya Rabbim. Onların idarecileri bizi ilgilendirmez. Biz onların halklarıyla Müslüman din kardeşlerimizle ilgilimiz. Onların üzerindeki kara bulutları kaldırıver Ya Rabbim. Sıkıntılarını gideriver, sevinçler coşkular veriver, işlerini rast götürüver Allah'ım. İnşallahu Teâlâ hayırlar hepimizin olsun. Şerler bizden irak olsun. Sen bize acı, rahmet nazarıyla bak Ya Rabbim. İnşallahu Teâlâ Akıbet halimizi hayır eyle Ya Rabbim. (Âmin).

*Subhane rabbike rabbil izzeti amma yesifun, vesselamün alel mürselin
velhamdulillahi rabbil alemin*

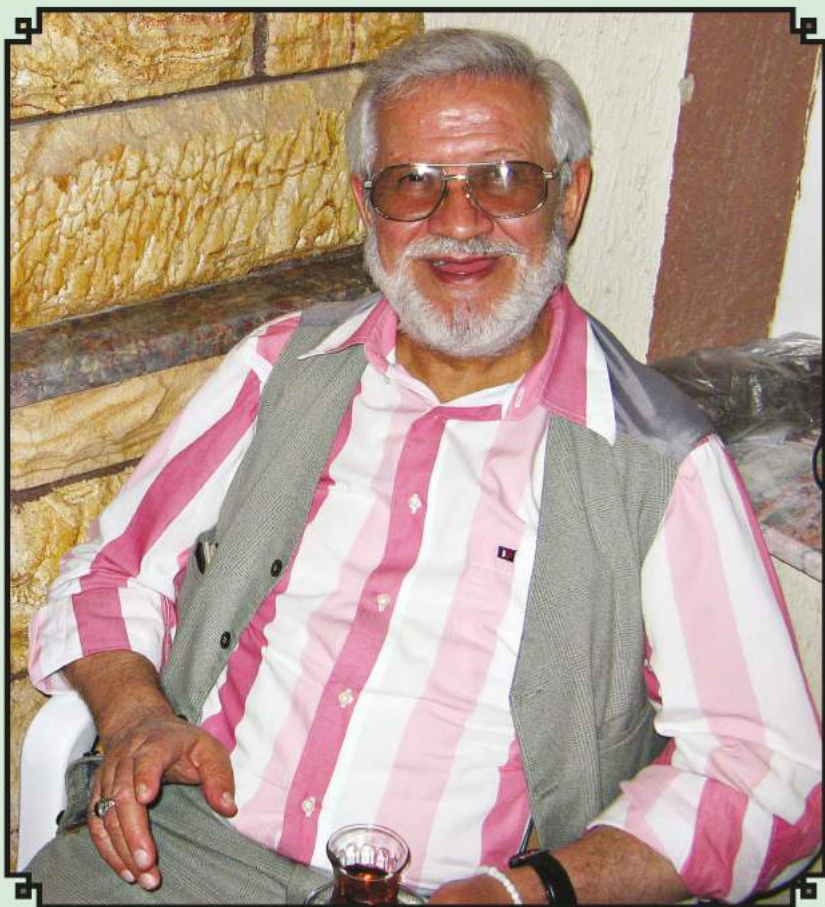
El Fatıha maassalavat

NOT

A series of horizontal dotted lines for writing, consisting of 30 lines spaced evenly down the page.

NOT

A series of horizontal dotted lines for writing, consisting of 30 lines spaced evenly down the page.